

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

ILONA
ANDREWS

EMERALD
BLAZE

A Hidden Legacy
Novel

ILONA
ANDREWS

EMERALD
BLAZE

A Hızdç n

LegacyN oa-cl

AVOM KİTAPLARI

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

*COVID-19 salgınının ön saflarında yer alan temel çalışanlara ve
sağlık personeline. Sizin sayenizde hayattayız.
Teşekkür ederim.*

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
İthaf

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17 Epilog

Teşekkür Yazar
Hakkında Yazan:
Ilona Andrews
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Kurt geliyordu.

Lander Morton bunu biliyordu çünkü kurdu evine davet etmişti. Beden işçisi Sheldon ona kurdun kapıda olduğunu söylemeye gelmiş ve onu almaya gitmişti. Şimdi ikisi birlikte geri dönüyorlardı ama Lander evin içinde sadece bir çift ayak sesinin yankılandığını duydu.

Tekerlekli sandalyesinde kaydı ve burbonundan uzun bir yudum aldı. Ateş boğazından aşağı yuvarlandı. Yaşlı bağırsakları bunu daha sonra ona ödetecekti ama umurunda değildi. Bazı adamlar insandı, diğerleri ise insan postuna bürünmüş kurtlar.

Bu iş için bir insan kurda ihtiyacı vardı ve bir tane bulacaktı.

Son üç gündür ilk kez ezici bir kederden başka bir şey hissetti. Bu yeni duygu umutsuzluğun kalın sisini yarıp geçti ve bunun bir beklenti olduğunu anladı. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Beklenti, endişe ve korkuyla karışık heyecanın baş döndürücü bir karışımıydı. Yıllar önce, büyük bir anlaşmayı sonuçlandırmanın eşiğindeyken de böyle hissedirdi. Bu adrenalin patlamasını yaşamayalı onlarca yıl olmuştu ve bir an için kendini yeniden genç hissetti.

Sheldon çalışma odasının kapısında belirdi ve kenara çekilerek diğer adamın içeri girmesine izin verdi. Konuk içeriye üç adım attı ve durarak kendini gösterdi. Gençti, çok gençti ve Lander'a kendini yaşlı hissettiren bir zarafetle hareket ediyordu. Güçlü, uzun boylu, Akdenizli gibi yakışıklı, güneş ve tuzlu suyla şekillenmiş. Felix'in oğlu büyüdüğünde böyle görünebilirdi.

Acı onu kamçıladi ve Lander onunla mücadele etti. Misafiri bekledi.

Lander onun yüzüne baktı. İşte oradaydı, gözlerinde, kurt ona bakıyordu. Soğuk. Aç.

Buraya gelme zamanı gelmişti. Hayır, bunu söyleyemezdi. Medeni olmak zorundaydı. Bu işi berbat edemezdi. "Bu kadar kısa sürede beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. haber verin."

Sheldon salona geri döndü ve kapıları kapattı. Rahatsız edilmeyeceklerinden emin olmak için yanlarında bekleyecekti.

Konuk, "Lütfen bu konuda bir şey düşünmeyin," dedi. "Başınız sağ olsun."

Lander masanın bir köşesinde bekleyen Blood Oath Pact burbon şişesine başıyla işaret etti. "Bir içki?"

Misafir başını salladı. "Ben işte içki içmem."

"Akıllıca." Lander bardağına bir santim daha burbon doldurdu. Kederini mi bastırmaya çalıştığından yoksa sıvı cesareti mi topladığından emin değildi. Davasını anlatmayı başaramazsa ve adam çekip giderse... Gitmesine izin veremezdi.

"Babanı tanıyordum," dedi Lander. "Onunla ve annenle tanıştığım da Castle Hotel için Carrara mermeri anlaşması yapıyordu. Çok pahalıydı ama ben en iyisini istedim."

Adam omuz silkti.

Panik Lander'ın içinde kıpırdandı. Kelimeler yuvarlanarak döküldü. "Oğlumu öldürdüler. Parasını aldılar, bilgisini ve bağlantılarını kullandılar ve sonra onu öldürdüler ve nedenini bilmiyorum."

"Nedenini umursuyor musun?"

"Evet, ama bunun için zaten birini tuttum."

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Oğlumu seviyordum. Akıllı, zeki, benden daha zeki ve dürüst biriydi. İnsanlar benden nefret ederdi ama herkes onu severdi çünkü o iyi bir adamdı. Karısı Sofia üç yıl önce öldü ve çocuklarına tek başına baktı. Bir oğlu ve iki kızı. Oğlan en büyükleri, on dört yaşında. Felç geçirdim ve kanser beni yiyip bitiriyor ama artık dört yıl daha nalları dikemem. Oğlan yönetimi devralacak yaşa gelene kadar dayanmak zorundayım. O piçlerin ölmesini istiyorum!"

Lander yumruklarını sıktı. Sesi kısılmıştı ve bir yanı sesinin delirmiş gibi çıktığı konusunda onu uyarıyordu. Ama acısı çok tazeydi ve içinden kan akıyordu.

"Acı çekmelerini ve nedenini bilmelerini istiyorum. Oğlumu benden ve çocuklarından aldılar. Oğlumu mahvettiler, benim yakışıklımı,

Akıllı çocuk. İnşa ettiğim her şey, onun inşa ettiği her şey, hepsini benden koparabileceklerini düşünüyorlar." Sesi fısıltının biraz üzerine çıktı, sert ve acı damlıyordu. "Öldür onları. Onları benim için öldür."

Çalışma odasını sessizlik kapladı.

Endişe Lander'ı boğdu. Çok mu şey söylemişti? Sesi çok mu çılgın geliyordu? "Annem sizinle tanıştığınızı hatırlıyor," dedi misafir. "Bir fotoğraf var

üçünüzün yatta çekilmiş fotoğrafını gördüm. O sırada bana hamileymiş. Sabah bulantılarının dayanılmaz olduğunu söylemiş ve sen de ona zencefilli gazozun mide bulantılarına iyi geldiğini söylemişsin. Hiç zencefilli gazoz yoktu, sen de Milano'dan kuryeyle bir kasa zencefilli gazoz sipariş etmişsin."

Misafir masaya yaklaştı, ikinci bardağa bir parmak burbon koydu ve bardağı kaldırdı. "Oğlunuza."

Bardağı bir yudumda bitirdi ve Lander kurdu tekrar gördü, adamın ruhunun içinden ona bakıyordu.

"Bu işi kabul edeceğin anlamına mı geliyor?" "Evet."

Rahatlama neredeyse karşı konulmazdı. Lander sandalyesine yığıldı.

Konuk, "Ziyaretimden önce durumunuzu gözden geçirdim," dedi. "Zaman ve para alacak. Karmaşık olacak, çünkü doğru yapılması gerekiyor."

"Ne gerekiyorsa," dedi Lander. Kendini çok yorgun hissediyordu. Bunu başarmıştı. Artık Felix'in mezar taşına bakabilir ve oğluna intikamının alınacağına dair söz verebilirdi.

"Suçluluklarının kanıtı reddedilemez olmalıdır."

"Bunun için endişelenmeyin," dedi Lander. "Kanıtınız olacak. Ben sadece en iyileri işe alırım."

Bölüm 1

"House Baylor Araştırma Ajansı," diye bağırdım. "Silahlarınızı kılıfına koyun ve maymundan uzaklaşın!"

Yaklaşık büyük bir sincap büyüklüğündeki turuncu tamarin maymunu, akşamüstünün parlak mavi gökyüzüne karşı silüetini oluşturan elektrik direğinin tepesinden bana bakıyordu. Direğin altındaki iki adam ve bir kadın silahlarını tutmaya devam ediyordu.

Üçü de gündelik kıyafetler giymişti; erkeklerin üzerinde hakiler ve tişörtler, kadının üzerinde ise beyaz kapriler ve soluk mavi bir bluz vardı. Üçü de iyi durumdaydı ve silahlarını neredeyse aynı pozisyonda, namluları hafifçe aşağı bakacak şekilde tutuyorlardı, bu da onların kazara bizi vurmak istemeyen profesyoneller olduğunu gösteriyordu. Henüz hiçbirimizin silah çekmediği düşünülürse, üstünlüğün kendilerinde olduğunu düşünmüş olmalılar. Ne yazık ki onlar için, kişisel güvenliklerine ilişkin değerlendirmeleri çılgınca yanlıştı.

Yanımdaki Leon dişlerini gösterdi. "Catalina, insanların bana silah doğrultmasından gerçekten hoşlanmıyorum."

Ben de öyle, ama Leon'un aksine, "simetri nedeniyle" her birini sol gözünden vurmam pek olası değil.

"Montgomery Uluslararası Araştırmalar," diye duyurdu adamlardan yaşlı olanı. "Toparlanın ve gizem makinesine geri dönün çocuklar."

Augustine'in adamları genellikle takım elbise giyerlerdi ama Houston'ın Temmuz ayının bunaltıcı cehenneminde maymun kovalamak daha rahat bir kıyafet gerektiriyordu. Leon ve ben de gündelik kıyafetleri tercih etmiştik. Yüzüm kirliydi, siyah saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve kıyafetlerim kimseyi etkilemezdi. Üçümüzden sadece Cornelius düzgün görünüyordu ve o bile terden sırılsıklam olmuştu.

"Yasal iyileşme sürecimize müdahale ediyorsunuz," diye anons ettim.

"Kenara çekilin."

Kadın ajan bir adım öne çıktı. Otuzlu yaşlarında, fit, açık kahverengi tenli ve parlak siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"İyi bir kıza benziyorsun."

Hiçbir fikrin yok.

Devam etti. "Testosteron uçuşmaya başlamadan önce bu konuda mantıklı olalım. Bu maymun Thom Evi'nin malı. Çok önemli bir ilaç denemesinin parçası. Size ne söylendi bilmiyorum ama elimizde maymunun sahipliğini tanımlayan bir sertifika var. Kendiniz doğrulamanıza izin vermekten mutluluk duyarım. Hala gençsiniz, bu yüzden size bir tavsiye, her zaman kışınızı korumak için uygun evrakları alın."

Leon nefesinin altından, "Hayır, yapmadı," diye mırıldandı.

Yirmi bir yaşındayken yaşlılarımın çoğu ya üniversitedeydi, ya evleri için çalışıyordu ya da ailelerinin güçlü büyüünün sağladığı lüks ve kaygısız yaşam tarzının tadını çıkarıyordu. Hafife alınmak benim lehime işliyordu. Bununla birlikte, birkaç gündür maymunu arıyorduk. Sıcak, yorgun ve açtım ve sabrım tükenmek üzereydi. Ayrıca, evrak işleriyle ilgili becerilerime hakaret etmişti. Evrak işleri benim göbek adımdı.

"Bu maymun bir yardımcı maymun, yüksek eğitilmiş bir hizmet hayvanı, omurilik yaralanması olan bireylere yardımcı olmak üzere sertifikalandırılmış. Doktora gittiği sırada gerçek sahibinden kaçırıldı ve yasadışı bir şekilde müşterinize satıldı. Elimde soyağacı raporu, aşı kayıtları, veteriner kayıtları var,

Onu eğiten Faces, Paws, and Tails adlı sivil toplum kuruluşunun sertifikası, sahibinin imzalı beyanı, polis raporunun bir kopyası ve DNA profili. Ayrıca, ben iyi bir kız değilim. Ben çalınan bir malın yasal yollardan geri alınmasını yürüten Evimin Başkanıyım. Beni bir daha engellemeyin."

Sol tarafımdaki Cornelius kaşlarını çattı. "Acele edebilir miyiz? Rosebud çok fazla stres yaşıyor."

"Hayvan büyücüsünü duydunuz," diye seslendi Leon. "Hepimiz bu stresli maymun için en iyisini istemiyor muyuz?"

Adamlardan kısa boylu olanı gözlerini kısarak bize baktı. "Evin reisi, ha? Bunun aynı maymun olduğunu nereden biliyorsun?"

Eleanor Tinsley Park'ta kaç tane altın aslan tamarin maymunu olmasını bekliyordu ki? "Rosebud, şarkı söyle."

Maymun sevimli başını kaldırdı, ağzını açtı ve küçük bir kuş gibi ötmeye başladı.

Üç MII çalışanı ona baktı. Mantık ve sağduyu umuduyla ...

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye açıkladı kadın.

Türümüzde sık sık olduğu gibi, mantıklı muhakeme, gerçekler ve sonuçlar bir kenara bırakılarak, haklı olmaya duyulan aşırı ihtiyaç lehine bir kenara bırakıldı.

"Peki ya şimdi?" Leon sordu. "Birini öldürebilir miyim? Sadece bir tane. Lütfen."

Leon insanları vurma konusunda son derece seçiciydi ama MII ajanları beni ve Cornelius'u çekince koruma içgüdüğü aşırı hızlandı. Silahlarını iki santim daha kaldırırlarsa öleceklerdi ve kuzenim bunun olmasını engellemek için elinden gelen en iyi çingiraklı yılan rolünü yapıyordu.

Leon kaşlarını bana doğru salladı.

"Hayır," dedim ona.

"Lütfen" dedim. Diz kapakları ne olacak? Onları diz kapaklarından vurabilirim ve ölmezler. Mutlu olmazlar ama ölmezler."

"Hayır." Cornelius'a döndüm. "Onlara zarar vermeden onu geri getirmenin bir yolu var mı?"

Gülümsedi ve gökyüzüne baktı.

Cornelius Maddox Harrison pek de tehditkâr görünmüyordu. Beyazdı, otuz bir yaşındaydı, orta yapılı ve ortalamanın altında bir boya sahipti. Koyu sarı saçları profesyonel bir stilist tarafından kısa ama hoş bir kesimle düzeltilmişti. Yüz hatları çekiciydi, çenesi temiz tıraşlıydı ve Mavi gözleri her zaman sessiz, sakin ve biraz da mesafeliydi. Üç MII ajanı onun yüzüne ve açık haki renkteki belalı kıyafetine şöyle bir baktı pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz elbise gömleği giyiyordu ve endişelenecek bir şey olmadığına karar verdiler. Yanındaki siyah saçlı, bronz tenli ve zayıf Leon tehditler savuruyordu, bu yüzden onun daha büyük bir risk olduğuna karar verdiler.

Yaşlı MII ajanı, "Bu çok eğlenceliydi," dedi. "Ama oyun zamanı bitti ve yapmamız gereken gerçek bir iş var."

Kırmızımsı kahverengi bir şahin gökyüzünden süzüldü, maymunu direktten kopardı, ajanların üzerine çullandı ve Rosebud'ı Cornelius'un bekleyen eline bıraktı. Maymun Cornelius'un koluna ve omzuna tırmandı, boynuna sarıldı ve kulağına doğru öttü. Tavuk şahini solumuza doğru uçu ve kaldırım kenarında büyüyen kırmızı bir mersin ağacının dalına tünedi.

"Kahretsin," dedi kadın.

"Bunu Augustine'e bildirmekten çekinmeyin," dedim onlara. "Numaram onda var." Ve eğer bir sorun yaşarsa, bunu düzeltereğimi söyledim.

Augustine

Montgomery ve ailemiz arasında karmaşık bir ilişki vardı. Karmaşık denklemleri çalıştığım gibi onu da çalışmıştım.

bir tehdit haline gelirse, onu etkisiz hale getirebilirim.

Adamlardan yaşlı olanı bize sert bir bakış attı. Silahı bir santim yukarı kalktı. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Prime yüzümü takındım. "Leon, eğer bizi hedef alırsa, onu sakat bırak." Leon'un dudakları yumuşak, hülyalı bir gülümsemeye dönüştü.

Şiddet işindeki insanlar diğer profesyonelleri tanımayı çabuk öğrendi. MII ajanları iyi eğitilmiş ve deneyimliydi, çünkü Augustine kaliteyle gurur duyuyordu. Kuzenimin gözlerinin içine baktılar ve Leon'un her şeyi kabul ettiğini anladılar. Orada korku ya da endişe yoktu. Yaptığı işten zevk alıyordu ve izin verildiğinde tereddüt etmeyecekti.

Sonra bana baktılar. Geçtiğimiz altı ay boyunca Evin Reisi rolüne bürünmekte ustalaşmıştım. Gözlerim onlara hayatlarının ya da hayatta kalmalarının umurunda olmadığını söylüyordu. Eğer kendilerini bir engel olsaydı, onları çıkarttırdım. Ne giydiğimin, kaç yaşında olduğumun ya da hangi kelimeleri söylediğimin bir önemi yoktu. O bakış onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatırdı.

Gergin sessizlik uzadı.

Kadın cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirerek arkasını döndü. İki adam silahlarını indirdi.

Oh iyi. Herkes evine gidecekti.

Augustine'in adamları nehre doğru yürüdüler, kısa boylu adam en öndeydi ve sağa dönerek, Büyükanne Frida'nın benim için yaptığı özel zırhlı cip Rhino'yu park ettiğim küçük otoparka doğru ilerlediler. Onlar bize geniş bir yatak verdi. Gitmelerini izledik. Otoparkta başka bir çatışmaya zorlamaya gerek yoktu.

Cornelius davayı aldığından beri, tam beş gündür Rosebud'ı arıyorduk. Sahibi on iki yaşında bir kızdı.

Hırsızlıktan dolayı travma geçirdiği için sakinleştirilmesi gerekiyordu.

Küçük maymunu bulmak diğer işlerimizin önüne geçmişti. Bu işi karşılıksız kabul etmiştik,

Çünkü tekerlekli sandalyedeki bir çocuğun elinden hizmet hayvanını almak iğrenç bir eylemdi ve birilerinin bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Houston'da yüz derece sıcakta küçük bir maymunu aramak çok çaba gerektiriyordu. Son kırk gün içinde ancak beş saat uyuyabilmişim.

Sekiz, ama Maya'nın maymununa sarıldığını görebilmek için döktüğüm terin her zerresi buna degecekti. Pazartesi günüm iyi geçiyordu.

Cornelius tekrar gülümsedi. "Mutlu sonları çok severim."

"Senin için mutlu son olabilir," diye homurdandı Leon. "Kimseyi vuramadım."

Önce Rosebud'ı Maya'ya teslim edecektik, sonra eve gidip duş alacaktım ve ardından uzun, mutlu bir uyku çekecektim.

Cornelius başını salladı. "Şiddete olan güveniniz oldukça rahatsız edici. Senden daha hızlı biriyle tanışırsan ne olur?" Kuzenim bunu düşündü. "Ölmüş olacağım ve bunun bir önemi olmayacak mı?"

Talon aniden bir çığlık atarak havalandı ve Buffalo Bayou Nehri üzerinde süzüldü. Leon ve Cornelius aynı anda durdular. Cornelius kaşlarını çatarak büyük bir ağacın sol tarafındaki bulanık sulara baktı.

Tam önümüzde, biçilmiş çimenlerden oluşan dar bir şerit kaldırımını kucaklıyordu. Çimenleri geçtikten sonra zemin keskin bir eğimle, uzun otların gizlediği, Memorial Parkway Köprüsü'ne kadar uzanan nehre kadar uzanıyordu.

Nehir sakın sakın akıyordu. Yüzeyde en ufak bir dalgalanma bile yoktu.

Leon'a baktım. Bir saniye önce elleri boştu. Şimdi bir elinde SIG P226, diğesinde Glock 17 tutuyordu. Bu ona otuz iki adet 9 mm'lik mermi veriyordu. Öldürmek için sadece bir mermiye ihtiyacı vardı.

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

"Bilmiyorum," dedi Leon.

Cornelius, "Şahin korkmuş," dedi.

Nehrin yüzeyi durgundu ve hafifçe parlıyor, güneş ışığını kararmış bir bozuk para gibi yansıtıyordu.

Cornelius'un gözlerindeki mesafe daha da derinleşti. "Bir şey geliyor," diye fısıldadı.

Etrafta dolanıp beklemek için bir nedenimiz yoktu. "Hadi gidelim."

Sağa döndüm ve araçlarımıza doğru hızlandım. Leon ve Cornelius da peşimden geldi.

Öndeki MI ajanları arasında kısa boylu olanı neredeyse arsaya varmıştı. Kadın onu takip ederken, uzun boylu ajan arkadan geliyordu.

Yeşil bir beden otların arasından fırladı. Sekiz fit uzunluğunda ve dört fit boyunda olan bu hayvan, iki büyük kaslı bacağının üzerinde ileriye doğru tırmanıyor, parlak karmin rengi yüzgeçlerle çevrili uzun pullu kuyruğunu sürüklüyordu. Bir başka yüzgeç -bu kan kırmızısıydı ve ayak uzunluğunda sivri uçlarla taçlandırılmıştı- omurgasından fırladı. Baş, bir ayağı

Suda yaşayan bir dinozora ya da tarih öncesi bir timsaha aitti - dev bir makas gibi açılan, konik dişlerle süslenmiş, canavarın zor durumdaki avını yakalayıp altında tutması için tasarlanmış devasa çeneler. Kafatasının derinliklerine gömülmüş iki çift küçük göz menekşe renginde parlıyordu.

Bu, gezegenimizin doğurduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Ya sihirli bir deneyden bozulmuştu ya da gizemli bir alemde çağrılmıştı.

Daha büyük silahlara ihtiyacımız var.

Canavar çimlerin üzerinden hızla geçti. Uzun boylu MII ajanı tam yolunun üzerindeydi.

"Kaçın!" Leon ve ben aynı anda çılgılık attık.

Adam arkasını döndü. Çılgınca bir yarım saniye boyunca dondu kaldı, sonra silahını kaldırdı ve yaratığa ateş etti. Mermiler canavarı ısırды ve kalın pullarından sıyrıldı.

Diğer iki MII ajanı canavara doğru döndü ve ateş açtı. Rhino'ya ve içindeki savaş tüfeğine doğru koştum. Leon peşimden koşarak yaratığa daha iyi bir açığı yakalamaya çalıştı. Cornelius da onu takip etti.

Augustine'in adamları şarjörlerini canavara boşalttı. Canavar onların arasından geçerek onları bir kenara savurdu. Yan tarafları mor kanla kaplanmıştı ama sanki kurşunlar sadece pullarını yontmuş gibi yaralar neredeyse hiç kanamıyordu.

Canavarın bakışları bana kilitlendi. Ajanları görmezden geldi ve kendini bana doğru çekti, iki büyük pençesi kırmızı pençeleriyle çimi oyuyordu.

Leon her iki silahtan da ikişer mermi ateşledi. Dört kanlı delik açıldı Yaratığın boncuk gözlerinin olduğu yerde. Kükredi, tökezledi ve yere çakıldı.

Durdum. Cornelius yanımdan geçip otoparka koştu.

Kadın MII ajanı yavaşça ayağa kalktı. Uzun boylu arkadaşı çıplak kalçasındaki parlak kırmızı yaraya bakıyordu. Sol pantolonunun paçası bileğinin etrafından kanlı parçalar halinde sarkıyordu. Ağırlığını kaydırdı. Yaradan kan akıyordu ve ben bir

İçinde bir anlık kemik görüntüsü. Ajan gözlerini kocaman açarak baktı, belli ki şoktaydı. "Vay anasını," diye mırıldandı kısa boylu MII ajanı ve yeni bir şarjör kaptı

HK45'inin içine.

Park yerinin kenarında Cornelius döndü ve kollarını nehre doğru salladı. "Durmayın! Daha fazlası var! Daha fazlası geliyor!"

Yeşil yaratıklar, pullu gövdeler, yüzgeçli kuyruklar ve dişli çenelerden oluşan bir yığın halinde yabani otların arasından akıyordu ve sürülerinin ortasında, yaratıkların altına gömülmüş, yoğun bir büyü düğümü görünmez bir işaret gibi titreşiyordu. Bu

düğümün büyüğü yayıldı, bana dokundu ve bir dalgaya karşı bir kırıcı gibi gücümün etrafında kırıldı. Bir deniz dolusu mor göz bana odaklandı.

Sürü bana doğru döndü ve saldırdı.

Sürünün merkezinde büyü yayan her neyse, onları da kontrol ediyordu. Bir saniyem olsaydı, büyümlle onunla savaşabilirdim ama ceset kümesi çok kalındı ve canavarlar çok hızlı geliyordu.

Döndüm ve Rhino'ya doğru koştum. O şeyin büyüğü beni takip ediyor, zihnimde radar gibi pırıldıyordu. Tüm sürünün beni takip ettiğini anlamak için arkama bakmama gerek yoktu.

İleride Cornelius cebinden bir araba kumandası çıkardı. Arabasının ışıkları BMW hibriti parladı. Hatchback yükseldi ve devasa mavi bir canavar dışarı fırladı, steroidler üzerinde bir kaplan, parlak çivit rengi kürkü siyah ve soluk mavi rozetler.

Zeus yere indi, kükredi, bifttek bıçağı büyüklüğündeki dişleri parladı ve park alanını boydan boya geçti. Boynunun etrafındaki dokunaç saçakları açıldı, tek tek dallar kıvranıyordu. Birbirimizin yanından geçtik, o hızla koşuyordu.

yaratıklar ve ben Rhino'nun tersi yönde koşuyoruz.

Silah sesleri arkamda patlayan fişekler gibi patladı-Leon, sürüyü inceltiyordu. Onlar cesetleri bitirmeden onun kurşunları bitecekti.

Rhino'ya atladım, frene bastım ve kontak anahtarına bastım. Motor kükredi. Cornelius yolcu kapısını fırlatarak açtı ve koltuğa oturdu. Ben de üzerine bastım. Rhino'nun özel motoru vitesine takıldı. İleri fırladık ve kaldırımından çimlere atladık.

Önümüzde çimler cesetlerle çalkalanıyordu. Pullu cesetlerden oluşan bir iz sola doğru uzanıyor, Allen Parkway'in kaldırımına yığılıyordu. Caddenin karşısında Leon, trafiği siper olarak kullanarak kısa aralıklarla yaratıklara metodik bir şekilde mermi yağdırıyordu. Zeus onun yanında hırladı. Yakınlarda pullu bir yaratığın cesedi yatıyordu ve Zeus ne demek istediğini vurgulamak için pençeleriyle onu tırmaladı.

Sağ tarafımızda kadın ajan ve lider kollarını yaralı adamın omuzlarının altına koymuş ve sendeleyerek otoparka doğru yürüyorlardı. Adam topallıyor, kanayan bacağını arkasından sürüklüyordu. Sol taraftaki öncü canavarlar sadece birkaç adım arkalarında çenelerini kırdılar.

Elimden gelse bugün daha fazla insan bu şeyler tarafından parçalanmayacaktı.

Dümeni sağa kırdım ve yaratıklarla MI ajanları arasındaki mesafeyi keskin bir açıyla kestim. Rhino'nun muazzam ağır cüssesi en yakındaki ıslak bir çitirtti ile yaratık. Bir cesedin üzerinden geçerken zırhlı araç

savruldu. Sürünün kenarından açıklığa doğru fırladık. Ayağımı koydum

gaza bastım, çimenleri yırtarak aşağı indim. Yaratıklar bizi takip etmek için dönmeye çalışırken birbirlerinin yoluna çıktıkça arkamdaki sürü seyreldi. Bir an için ceset kümesi dağıldı. Merkezlerinde bir şey dönüyordu, metal, yuvarlak ve parlayan bir şey. Garip sihirli düğüm.

"Gördün mü?"

"Anladım." Cornelius döşeme tahtalarından taktik av tüfeğini çıkardı ve pompaladı.

"Zihinlerine ulaşabiliyor musun?"

"Hayır. Çok meşguller."

Şimdi bunun ne anlama geldiğini sormak dikkatini dağıtabilirdi. Sert bir sol yaptım, bir zamanlar sürünün en arkasında olanlara çarptım ve geride kalanları yoldan çıkardım.

"Hazır," dedi Cornelius, sesi sakindi.

Ön camları indirmek için düğmeye bastım ve sola doğru çapraz bir çizgi çizerek sürüyü dümdüz kestim. Çalkalanarak yuvarlanan şey sağımızda dönüyor, çimlerin üzerinde dar daireler çiziyordu. Cornelius arabanın namlusunu

pompalı tüfeği pencereden çıkarıp metal nesneye ateş etti.

BOOM.

Kulaklarım çınladı.

BOOM.

Cornelius bir fincan çay daha ister gibi, "Bir kez daha," dedi.

Sürünün yanından hızla geçtik, bir canavarla kafa kafaya çarpıştık ve ben sağa sapıp kaldırımdan atlayarak park alanına geri döndüm.

Önümüzdeki MII aracı, gümüş renkli bir Jeep Grand Cherokee, lastik gıcirtısıyla Allen Parkway'e çıktı. Yanan lastik kokusu kabinin içine yayıldı.

Cornelius arkalarından, "Rica ederim," diye seslendi ve yeniden doldurdu.

Park yoluna doğru sert bir sağ yaptım. Canavar sürüsü sağımızdan hızla geçti.

BOOM.

BOOM.

"Anlamadım," dedi Cornelius. "Kurşunlar metalden sekti. O dönen kabuğun içinde canlı bir şey var."

"Hayvan mı?"

"Tam olarak

değil."

Eğer canlı olsaydı, onu öldürebilirdik.

Sürü yavaşlayacak kadar yorulana kadar etrafta dolaşabilir, Leon ve Zeus'u alıp gidebilirdik ama o zaman bu şeyler ortalığı kasıp kavururdu.

Houston'da. Yolun sadece çeyrek mil aşağısında beyzbol oynayan bir grup çocuk vardı. Rosebud'u almaya giderken onların ve onları izleyen yetişkinlerin yanından geçmiştik.

Rosebud!

"Maymun nerede?"

"BMW'de güvende."

Oh güzel. Güzel, güzel, güzel.

Keskin bir U dönüşü yaptım ve caddeden park yerine doğru hızla ilerledim. Canavarlar peşimden gelmek için çabaladı. Cesetler arasındaki boşluklar birkaç metreye kadar genişledi ve büyüünün kaynağını açıkça gördüm. İki metal halka, bir jiroskop gibi iç içe dönüyordu. Aralarında küçük mavi bir parıltı dolaşıyordu.

Leon'u geçtik. SIG'siyle parlayan şeyi işaret etti ve elindeki iki silahı birbirine vuruyormuş gibi yaptı. *Vur onu*. Teşekkürler Kaptan Strateji, anladım. O şey nehirden kurtulmuştu. Gergedan'la vurursam kenara sıçrayabilirdi ve eğer gizemli bir şeyse arabaya ne tür bir hasar vereceği belli olmazdı. Hayır, bu hassasiyet gerektiriyordu.

"Rapier?" Ben sordum.

"Bir dakika." Cornelius döndü ve koltuklarımızın arasındaki konsolda bulunan düğmeye bastı. Çoğu SUV aracın iki ön koltuğu ve üç kişinin oturabileceği şekilde tasarlanmış geniş bir arka koltuğu vardı. Rhino'nun arka koltuğu ikiye ayrılmıştı ve aralarında uzunlamasına uzanan özel yapım bir konsol depolama alanı vardı. Konsol açılır ve iki bıçak ve çatallarla sabitlenmiş iki silah seçeneği sunan bir silah rafı ortaya çıkar.

Bir U dönüşü daha yaptım. Beyaz bir kamyon gıcırdayarak önümde durdu. Şoför kornaya bastı, canavarları gördü ve caddede son sürat geri geri gitti.

"Anladım." Cornelius koltuğuna geri döndü, mızrağım elindeydi.

Rhino'yu jiroskopa doğrulttum. Cesetler arabaya çarptı.

Cornelius, "Bu çok tehlikeli," dedi. "Ya patlarsa?" "O zaman ölmüş olurum ve bunun bir önemi kalmaz," diye alıntı yaptım.

"Leon'u ilham kaynağı olarak kullanmak şüpheli bir hayatta kalma stratejisidir."

Frene bastım. Gergedan çimenlere doğru kaydı ve durdu. Cornelius'tan rapier'i aldım ve SUV'den dışarı atladım. Dönen şey benden sadece elli adım ötede dönüyordu. Ona doğru koştum.

Bir canavar bana saldırdı. Kenara atladım ve koşmaya devam ettim.

Cornelius dikkatlerini dağıtmak için motoru devirirken arkamda Rhino gürledi.

Hava ciğerlerimde ateşe dönüştü. Bir canavardan kaçtım, bir diğerinden. Otuz ayak.

Parlayan nesne büyüyle bana çarptı. Yirmi.

On.

Metal halkalar önümde dönüyordu, bir ayak genişliğinde, balçık ve yosunla kaplıydı. İçinde bir çiçek tomurcuğu parlıyordu, saf sihirle örülmüş ve çiçek açmak üzere olan parlak elektrik mavisini bir lotus.

Ailemin büyüü içimde dolaşarak hamlemi yönlendirdi. Bıçakladım.

Tomurcuk patladı ve havaya ışıldayan kıvılcımlardan oluşan bir bulut gönderdi. Parıltısı kayboldu. Halkalar son bir kez döndü ve çöktü.

Etrafımdaki hayvanlar dondu kaldı.

İşkence dolu bir an boyunca hiçbir şey hareket etmedi. Yaratıklar bana baktı.

Ben de onlara baktım.

Sürü döndü ve nehir için bir mola verdi.

Bitmişti.

Üzerime bir rahatlama çöktü. Sabit ritmik bir ses odak noktama geldi ve bunun göğsümde hızla atan kalbim olduğunu fark ettim. Dizlerim titriyordu. Acı bir

Dilimi metalik bir patine kapladı. Vücudum sıcak mı soğuk mu olduğunu anlayamadı. Sanki zehirlenmişim gibi dünya bana yanlış geliyordu.

Cihazın kalıntıları önümde uzanıyordu. Bir adım atmaya çalıştım. Bacaklarım altımda kaldı, zemin kendiliğinden yana doğru eğilmeye karar verdi ve neredeyse düz bir çimenlikte yuvarlanıp gidiyordum. Çok fazla adrenalin. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Bazı insanlar savaşın bıçak sırtı yoğunluğu için doğmuştur. Ben onlardan biri değildim.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye odaklanmak genellikle işe yarardı. Çömeldim ve halkaları inceledim. Metal tam olarak çeliğe benzemiyordu ama bir çeşit demir alaşımı olabilirdi. Her halkanın çevresinde bir dizi glif vardı.

Cebimden telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim.

Halkalar birbirinin içine geçecek şekilde yerleştirilmiştir. dıştaki. Çiçek sapı iç halkanın altına tutturulmuştur.

Hayır, bağlı değil. İç halkadan büyümüş, metalden sorunsuz bir şekilde çıkıntı yapmıştı.

Nasıl?

Yüzüğü aldım ve sapından çektim. Tuttu. Parmaklarımı çiçek boyunca gezdirdim. Kopan uca doğru, çiçek tomurcuğunun olduğu yerde, doku tipik bir bitki gibi hissediliyordu. Ama parmaklarımı aşağı doğru hareket ettirdikçe doku daha metalik bir hal aldı. Gerçek bir biyomekanik birleşme. Bildiğim kadarıyla, henüz hiçbir büyücü bunu başaramamıştı.

Rhino yanıma geldi ve Cornelius araçtan atladı. Zırhlı aracın özel ızgara korumasına soluk mor kan sıçramıştı. Uzaylı eti parçaları metalden sarkıyordu.

"Sen iyi misin?" Cornelius sordu.

Hayır. "Evet. Çok üzgünüm," dedim ona. "Bunun senin için çok tatsız olduğunu biliyorum."

Hayvan büyücüleri seçilmiş birkaç hayvanla özel bir bağ kurarlar, ancak hepsine değer verirler ve az önce en az bir düzinesini biçmiştik, Belki daha fazla.

Cornelius başını salladı. "Endişeniz için teşekkür ederim. Kelimenin yerel anlamıyla gerçek hayvanlar değillerdi. Biraz yardımcı oldu."

"Bu bir çağrı mı?" Ben sordum.

Cornelius başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Kendilerini biraz Zeus'a benzetiyorlar. Dünya'dan değiller ama tamamen gizemli alemden de değiller."

"Daha önce ulaşılamayacak kadar 'meşgul' olduklarını söylemiştiniz?"

Cornelius kaşlarını çattı ve başıyla halkaları ve içindeki tomurcuğu işaret etti. "Bu nesne büyü yayıyor."

"Hissettim."

"Emisyonlar o kadar yoğun ki yaratıkları sağır ettiler. Beni hissedemediler. Nesnenin kendisiyle temas kurmaya çalıştım ama biyolojik bileşeni o kadar ilkeldi ki, bir deniz süngeriyile iletişim kurmaya çalışmak gibiydi."

Ev laboratuvarı senaryosu giderek daha olası görünüyordu. Eğer bu proto-timsahlar gizemli alemden çıkmış olsalardı

çağırıcı ve bir portal. Gerçeklikteki devasa delikleri gözden kaçırmak zordu.

Linus buna bayılırdı.

Telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim. Bir bip, iki, üç ...

Çimenliğin diğer ucunda Leon koşarak yolun karşısına geçti, yanında Zeus vardı. Telefon çalmaya devam etti. Resmi olarak Linus Duncan emekli olmuştu. Gerçekte ise,

Teksas eyaletine yeni ve daha korkutucu bir sıfatla hizmet etmeye devam ediyordu ve ben de onun yardımcısıydım. Telefonlarıma hep cevap verirdi.

Bip. Bir tane daha.

Linus'un sesi geldi. "Evet?"

"Eleanor Tinsley Park'ta sihirli canavarlar tarafından saldırıya uğradım. Sihirle çalışan biyomekanik bir cihaz tarafından kontrol ediliyorlardı."

Leon koşarak yanıma geldi ve durdu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Linus sordu.

"Artık değil."

"Göster bana."

FaceTime'ı etkinleştirdim, kamerayı açtım ve telefonu kaydırarak cihazı, cesetleri ve kaçan yaratıkları çektim. Ekranda Linus telefona bakıyordu. Altmışlı yaşlarında, hâlâ formda, kalın tuzlu ve biberli saçlarıyla her zaman Teksas bronzluğuna sahipti. Yüz hatları yakışıklı ve cesurdu; kısa bir sakalla çerçevelenmiş kare bir çene, belirgin bir burun, kalın koyu renk kaşlar ve ışığa bağlı olarak ela ya da kahverengi görünen koyu renk gözler. Kolayca gülümserdi ve size ilgi gösterdiğinde kendinizi özel hissederdiniz. Onunla yeni tanışan on kişiden onu tanımlamalarını isterseniz, hepsi tek bir *kelime* söyleyecektir: Büyüleyici.

Telefondan bana bakan adam gerçek Linus Duncan'dı, Teksas Meclisi'nin eski başkanı, odaklanmış, keskin, gözleri acımasız. Alanında davetsiz bir misafiri fark eden ve öldürmek için pençelerini bileyen yaşlı bir kaplana benziyordu. Telefondan kuru bir kesik ses geldi, ritmik bir güm *güm güm*, ardından mekanik bir vınlama. Linus'un kuleleri. Saldırı altındaydı.

Linus Duncan'a evinde kim saldırabilir ki? O bir Hephaestus büyücüsü. Atılmış ataçlardan ve koli bantlarından ölümcül ateşli silahlar yaptı ve evi seçkin bir taburu dakikalar içinde yok etmeye yetecek kadar ateş gücüne sahipti.

Bana ve Linus'a aynı anda saldırdılar. Bu düşünce zihnimde bir kuyruklu yıldız gibi iz bıraktı. Birisi Müdür'ün ofisini mi hedef alıyordu?

"Ayrılın," dedi Linus. "Doğruca MII'ye git ve Morton davasını devral, rozeti kullan. Tekrar et."

"Doğruca MII'ye git, rozetini göster, Morton davasını devral."

Genelde Linus beni yetki kurulduktan sonra getirirdi. Son altı ay içinde, rozetimi tam olarak bir kez kullanmak zorunda kaldım, bir davayı devralmak için.

FBI soruşturması. Bu konuda mutsuz olduklarını söylemek büyük bir eksiklik olur.

"Dosyaları göndereceğim." Linus telefonu kapattı.

Leon, "Bu kule ateşiydi," dedi.

"Kesinlikle öyleydi."

Kuzenim sırtıttı, şüphesiz yeni bir kavga bekliyordu. "Ne yapıyoruz biz?"

"Beni MIII'ye götürüyorsun."

"Takip edeceğim." Cornelius, Zeus'un peşinden, aşırı hevesli bir kedi yavrusu gibi sıçrayarak otoparka doğru koştu.

Cihazı elime aldım. Metal halkalar çamur ve balçıkla kayganlaşmıştı. Rhino'ya doğru yürüdüm, cihazı arkadaki çöp kutusuna attım ve yolcu koltuğuna atladım.

Uzaklardan polis sirenleri yaklaşıyordu.

Leon sokağa çıktı. Dikiz aynasında Cornelius'un BMW'si park yerinden süzülerek çıkıyordu. Muhtemelen çok geçmeden onu kaybedecektik. Cornelius'un en yüksek sürüş hızı genellikle ilan edilen sınırın dört mil üzerinde kalırdı. MII yaklaşık otuz dakika uzaklıktaydı ama Leon'u tanıdığımıza göre trafik izin verirse oraya çok daha hızlı varabilirdik.

"Bern'i ara."

Kuzenim ikinci çalışta cevap verdi, telefon arabanın kontrol paneliyle senkronize olurken sesi Rhino'nun hoparlörlerinden geliyordu.

"Az önce bazı büyülü canavarlar tarafından saldırıya uğradım.

Linus da öyleydi." "O da seninle miydi?"

"Hayır. Malikanesindeydi. Bizi kilitleyin lütfen."

"Tamamdır. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Orada her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

"Ben de iyiyim Bern!" Leon bağırdı. "Bu tartışılır," dedi ağabeyi.

"Seni birazdan arayacağım," dedim ve telefonu kapattım.

Telefonum yeni bir e-posta geldiğini haber veriyordu. Gelen kutuma tıkladım. A

Linus'tan ekinde bir video dosyası olan mesaj. Dosya çok büyüktü. Linus videoyu optimize etmemişti. İndirmek için tıkladım. Bu biraz zaman alacaktı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Linus saldırıya uğradı. Ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuyorsunuz. Her şeyi bırakıp daha önce hiç duymadığınız bir davayı devralmak için MII'ye gidiyorsunuz." Leon başını salladı.

"Evet. Linus yardımına ihtiyaç duyarsa bana söylerdi." Morton davası muhtemelen saldırılarla bir şekilde bağlantılıydı.

"Bir gün bana Linus Duncan için ne yaptığını söylemek zorunda kalacaksın," dedi Leon.

"Ama o zaman seni öldürmem gerekirdi ve senin de sık sık belirttiğin gibi, sen benim en sevdiğim kuzenimsin."

Leon homurdandı.

Ailemin çoğunun gizlilikle bir sorunu yoktu. Büyükanmem Frida ve annem orduda görev yapmışlardı, Bern doğal olarak bazı şeyleri kendine saklardı ve Nevada gerçeği arayan biriydi. Rogan'la birlikte malikanelerini başkalarının sırlarıyla doldurabilir ve bunları kendine saklayabilirdi. Ama Leon ve Arabella dedikoduyla büyüdü. Linus Duncan için gizli bir şeyler yaptığını biliyorlardı ama tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve bu durum ikisini de çileden çıkarıyordu.

Augustine'in direkt numarasını aradım. Sesli mesaj. Kısa sürede MII'nin başkanını görmek bir sorun olabilirdi. Meşguldü. Ama Leon ve Arabella gibi o da bilgi toplamayı severdi, daha özel olanları, daha iyi. Oltama yem takıp, ulaşamayacağı bir yerde önüne sarkıtmak zorunda kaldım.

"Ben Catalina Baylor. Morton davasıyla ilgili kritik bilgilere sahibim. Sizi şahsen görmeliyim. Yirmi dakika içinde ofisinizde olacağım."

Telefonu kapattım.

"Morton kim?" Leon köşeyi çok hızlı dönerek sordu.

"Büyük olasılıkla Lander Morton. Bir Prime jeokinetik, çok yaşlı, çok zengin, eyaletin önde gelen geliştiricilerinden biri."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bunu biliyordum çünkü ev ödevimi yapmıştım. Linus Duncan'ın uzun ve hareketli bir kariyeri vardı ve iki Hane arasındaki yakın ilişkiyi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemişti. Onun dostlarını miras alıp almayacağımızdan emin değildim ama düşmanlarını miras alacağımız kesindi. Bu yüzden Linus'un biyografisini içeren bir veri tabanı oluşturmuştum.

çeşitli Evlerle ilişkiler.

"Linus ordudan emekli olduktan sonra politikaya atıldı. Lander Morton eskiden Linus'un siyasi rakibiydi. Linus'un Meclis kürsüsüne getirmeye çalıştığı ilk yasa tasarısı, çeşitli Evler için imar kısıtlamalarıyla ilgiliydi. Lander Morton buna karşı çıktı. Ona iyilik borcu olan pek çok insan vardı ve tasarıyı iptal ettirmek için onları çağırırdı. İşler çirkinleşti. Morton *Houston'a* bir röportaj verdi

Chronicle ve onlara Linus'a 'annesinin memesini ağzından çıkarır çıkarmaz' yönetim konusunda güveneceğini söyledi."

Leon'un nefesi kesildi. "Linus tam olarak kaç yaşındaydı?" "Kırk iki."

"Ve o da bunu görmezden mi geldi?"

"Üç yıl sonra Morton'u geri aldı. İkisi de aynı binayı satın almaya çalıştı ve Linus kazandı. Kapanış belgelerinin mürekkebi kurur kurumaz Linus deprem sigortası yaptırdı."

Hem de çok ucuza almış. Houston civarında en son 1910 yılında Hempstead yakınlarında doğal bir deprem meydana geldi. O kadar zayıftı ki, şehir bunu hissetmedi bile.

"Linus şirketini buraya taşıdıktan iki ay sonra, çok küçük ama şaşırtıcı derecede güçlü bir deprem binayı yerle bir etti. Kimse ölmedi. Meclis ve sigorta şirketi soruşturma başlattı ve Morton büyük bir para cezasına çarptırıldı ve üç yıl boyunca Meclis'te oy kullanmaktan men edildi. Aslında kaybettiği şey siyasi gücü."

Leon kaşlarını çattı. "Bu Linus eski bir hesabı mı kapatıyor?" "Bundan şüpheliyim."

Bu ihtimal dışı olmasa da, pek olası değildi.

Linus kendini önce askeri, sonra sivil hizmete adadı. Resmi konumunu küçük bir siyasi çekişme için kullanması onun hakkında bildiğim her şeye ters düşüyordu.

Video dosyası sonunda indirildi. Açtım.

Birisi bataklığın üzerinde bir drone uçuruyordu. Parlak yosun adaları, zümrüt yeşili, elektrik mavisi ve neon turuncusu yüzeyde yüzüyordu. Orada burada terk edilmiş bir bina kabuğu, sarmaşıklarla sarılmış ve yosunlarla kaplanmış bir şekilde bataklığa doğru ilerliyordu. Koyu renkli suyun üzerinde zambaklar açmıştı ama alışlagelmiş beyaz ya da pembe yerine kan kırmızısıydılar, o kadar canlıydılar ki neredeyse parlıyorlardı. Garip ağaçlar dallarını bataklığın üzerine yaymış, uzuvları bükülmüş ve düğümlenmişti.

Burası neresiydi? Yabancı bir dünyaya benziyordu.

Drone, uzun tuhaf yosun telleriyle kaplı bir ağacın altına eğildi ve bir açıklığa çıktı. Dört cılız ahşap köprü, bir zamanlar bir ofis binası olması gereken bir yapının kalıntılarını taşıyan küçük bir adada buluşuyordu. Birisi elektrik hatlarını uydurmuştu ve birkaç uzun kablo yapının tepesindeki küçük bir elektrik direğinde birleşiyordu. Bunlardan biri bir cesedi taşıyordu.

Suyun üzerinde asılı kalmış, boynu yakındaki binadan uzanan kablunun bir halkasına takılmıştı. Drone dönerek daha iyi bir görüntü elde etti.

Ceset. Otuzlu yaşlarının sonlarında, beyaz, siyah saçlı, iş kıyafetinin pantolonunu, yırtık mavi bir elbise gömleğini ve siyah elbise ayakkabılarını giymiş bir adam.

Drone'un kamerası aşağıya indi, yaklaştı, sonra yukarıya doğru tarayarak vücudu aşağıdan yukarıya doğru yakaladı.

Hayır, ayakkabı giymiyordu. Ayakları kömürleşmiş siyahlığa kadar yanmıştı. Pantolonunun dizlerinin üzerinde yırtık pırtık boşluklar vardı ve kenarları kanla lekelenmişti. Sağ tarafının kavun büyüklüğünde bir parçası yoktu, yara kırmızı ve pürüzlüydü, vücut boşluğunda biriktiği yerden kan damlıyordu. Omurgama dikenli bir sıcaklık saplandı. Ölmeden önce acı çekmişti.

Nefes al. Bu senin işin. İşini yap.

Yüzü kan ve kırık kemiklerle doluydu. Sol gözü şişerek kapanmıştı. Burnunun köprüsü yana doğru çıkıktı. Ağız açık kalmış ve parçalanmış dudaklarından yeşil, sümüksü bir iz sızarak gömleğinin önünü boyamıştı.

Bu vahşet mide bulandırıcıydı. Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatmak istedim.

Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabilir?

"Catalina?" Leon sordu, sesinde endişe vardı. "İyi misin? Ne oldu?"

"Bu Lander Morton değil." Lander seksen üç yaşındaydı. Ölü adam çok daha genç birinin yapısına ve siyah saçlarına sahipti.

Neydi bu? Neredeydi bu?

Gümüş bir Alfa Romeo Spider caddede yanımızdan uçarak geçti.

Alessandro.

Bu düşünce sıcak ve keskin bir şekilde içime işledi. Kendimi ondan geri çektim. Alessandro altı ay önce gitmişti. Asla geri dönmeyecekti.

"O değildi," dedi Leon. "Arabanın

içinde." "Biliyorum."

"Eğer o ahmak olsaydı, şimdiye kadar onu vurmuş olurum." Sesi soğuk ve ölçülüydü. Ciddiydi.

"Neden onu vurmak istiyorsun?"

"O senin kalbini kırdı. Haftalarca perişan haldeydin."

"Ben kendi kalbimi kırdım Leon. O sadece kalbime vurduğum bir çekiçti." Leon kaşlarını kaldırdı. "Bu çok derin, Catalina. Yine de küçük bir sorun var.

Ben de oradaydım. Senin duygularından faydalandı, ona yardım etmen için seni kullandı ve sonra da gitti. Aylarca depresyondaydın. Bilirsiniz, "Ben

"Keşke hiç doğmasaydım" mı diyecek? Eğer yüzünü bir daha burada gösterirse, bunu gerçekten yapacağım."

Leon'un yüzünde, hedefine kilitlendiğinde yüzüne gelen o sakin ve odaklanmış ifade vardı.

Alessandro'yla aramda olanlara bakacak kadar kendimden uzaklaşırsam, her şey çok mantıklı geliyordu. Sihrim beni doğduğumdan beri izole etmişti. Birinden hoşlandığımda ya da beni fark etmesini istediğimde, bana tamamen ve kesinlikle aşık oluyorlardı. Kısa süre sonra sihirle beslenen aşk, şiddete dönüşen bir saplantıya dönüştü. Liseye kadar evde eğitim gördüm, Çünkü ne zaman sihrimi kontrol altına aldığımı düşünsem ve devlet okuluna kaydolmaya çalışsam, felaket peşimi bırakmadı.

İlişki denemelerim tereddütlü oldu ve hep kötü sonuçlandı. Ortaokulda bir çocuk odasında benim kullanılmış mendillerimden ve çiğnenmiş kalemlerimden bir tapınak inşa etmiş ve ailesinin bunlara el koymasını engellemek için bileklerini kesmişti. Ailesi onun takıntısından kaçmak için eyalet dışına taşındı ve ben de evde eğitime geri dönmek zorunda kaldım. Birdenbire beni fark eden bir lise futbol kahramanı, gayet güzel geçen maçımızın sonunda panikledi.

Çıkıyordum, saçımdan tuttu ve beni zorla arabasına bindirmeye çalıştı. Başkaları da vardı. Bazıları nispeten yara almadan kurtuldu ama diğerleri kurtulamadı. Birkaç ay öncesine kadar aile dışından gerçek bir arkadaş edinmemiştim. O zamana kadar gücümü kontrol etmeyi öğrenmiştim ama sürekli bir paranoya halinde yaşıyordum, bir hata yapıp birinin hayatını mahvedeceğimden ve kendi hayatımı tehlikeye atacağımdan korkuyordum.

On beş ile yirmi yaşlarım arasında umutsuzca arkadaş istediğim bir dönem vardı. Harika, yakışıklı, zeki, benimle sohbet edebilecek ve esprilerimi anlayabilecek bir erkek arkadaş istemiştım. Yağmura yakalandığımızda ceketini çıkarıp omuzlarıma atacak birini. Bir bağ kurmak, bir şeyleri paylaşacak birine sahip olmanın verdiği o basit insani duyguyu yaşamak istiyordum. Yakışıklı, esprili prensler az bulunurdu, bu yüzden kitaplardan esinlenen fanteziler ve saf küçük hayallerden örülmüş bir tane icat ettim. Ve sonra bir gün Alessandro Sagredo'nun Instagram hesabına rastladım.

Prensimin olmasını hayal ettiğim her şey onda vardı. Zeki, yakışıklı, çekici. İtalya'da yaşıyordu, bir başbakandı, eski bir soylu ailenin varisiydi ve Akdeniz'de yelken açıp İspanya'da ata biniyordu. Onun hayalini kurmak güvenliydi çünkü o ve ben asla tanışmayacaktık ve ben de öyle yaptım.

Sonra, on sekiz yaşına geldiğimde, ailemiz bir Ev olmaya zorlandı ve bir Prime olduğumu kanıtlamak için denemelerde Alessandro ile yüzleşmek zorunda kaldım. Instagram'da vaat ettiği her şeye sahipti ve beni fark etti. Onu sihrimle pişirdiğim için o kadar korkmuştum ki, bana çıkma teklif etmeye geldiğinde, onu uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve sonra

Polisler onu benden korumak için.

Altı ay önce, tekrar hayatıma girdi. Kaygısız playboyun bir paravan olduğu ortaya çıktı. Alessandro acımasız, ölümcül bir katildi. Beni korumaya çalıştı, benimle flört etti, ailemle yemek yedi. O Sihrim karşı bağışıklığı vardı, yani bana takıntılı olduğunu söylediğinde gerçekten ciddiye. Beni ben olduğum için seviyordu.

Tüm bunların büyüklüğü, kalan azıcık aklımı da kısa devre yaptırmıştı. Hiç şansım olmadı. Onu bir kiralık katilin hayatından kurtarıp özgürlüğüne kavuşturmak istedim. Onun mutlu olmasını istedim.

Ve sonra soruşturma sona erdi ve bana olan hayranlığı da sona erdi. Ona aşkı itiraf etmeye gelmişim ve onu paketlenirken buldum. Vurulacaklar listesindeki bir sonraki hedefe doğru ilerliyordu. Ona bir daha geri dönüp dönmeyeceğini sorduğumda bana yalan söylemek istemediğini söyledi. Sanki biri beni yüksek bir binanın tepesinden aşağı itmiş ve ben de sert bir şekilde yere çakılmışım gibi hissettim.

Sert iniş beni uyandırdı. Sahip olduğu hayatı bir sebepten dolayı seçmişti ve bundan vazgeçmeyi düşünmüyordu. Bana karşı her ne hissediyorsa, bu kesinlikle aşk değildi. Eğer birine takıntılıysan, onu terk etmezsin. Kalırsın ve yürütmek için elinden geleni yaparsın. Ben onun için başka bir yere giden yolda eğlenceli bir oyalanmaydım.

Takıntı artık sona ermişti. Canım yanıyordu ama dövüş sanatları eğitimimi denetleyen Çavuş Heart'a göre acı en iyi öğretmendi. Alessandro'nun öldürmesi gereken insanlar vardı, benim de yönetmem gereken bir ev ve devralmam gereken MII davaları vardı. Leon haklıydı. Aylardır depresyondaydım ama Alessandro'nun beni terk etmesinin yasını tutuyordum. Eski benin yasını tutuyordum. Yeni benin ortaya çıkması için eski benin yok olması gerekiyordu ve onu yavaş yavaş öldürmek acı veriyordu.

Alessandro bu değişim için bir katalizördü. Eninde sonunda Ders için biraz minnettarlık. Ne kadar acı verici olursa olsun, bu gerekli bir dönüşümdü. Eski ben hepimizi öldürtürdü. Şimdilik kararlılıkla yetinmek zorundaydım. Bir daha asla bu kadar derine batmama izin vermeyecektim. Ve kuzenimin benim uğruma incinmesine izin vermeyecektim.

"Leon, Alessandro'yu vurursan beni incittiğini anlar. Bunu yapmasını istemiyorum."

Leon bana baktı.

Ben de onun

bakışlarına karşılık

verdim.

"Haklısın," dedi ve arabayı park yerine çekti.

Önümüzde MII binası yükseliyordu, kobalt cam ve çelikten keskin bir üçgen bıçak. Maaşımı hak etme zamanı gelmişti.

Bölüm 2

Montgomery Uluslararası Havalimanı'nın pırıl pırıl lobisinde yürüdüm. Soruşturmalar tüm hızıyla devam ediyor. Cornelius ve Leon birkaç adım arkamdan yürüdüler. Rosebud hâlâ Cornelius'un omzuna tünemiş, minik kollarını onun boynuna dolamıştı.

Metal detektörünün yanındaki güvenlik görevlisi bana odaklandı. Gözlerinde tanıma kıvılcımı çaktı.

"İyi günler, Bayan Baylor." "İyi günler."

Metal dedektöründen geçtim ve paslanmaz çelik asansör kapılarına doğru ilerlemeye devam ettim. Cornelius ve Leon beni takip etti. Asansöre binip 17. kat. Çift kapı fısıldayarak parlak çivit rengi zeminlere ve beyaz duvarlara açıldı. Sol tarafta, tavandan tabana uzanan mavi cam duvarlardan sızan ışığın renklendirdiği bir bekleme alanı vardı. Tam karşımda Lina resepsiyon masasında oturuyordu. Bugün saçları zengin bir mor renkteydi ve koyu bronz teniyle güzel bir tezat oluşturacak şekilde muhafazakâr, kaygan bir topuz haline getirilmişti. mavi gözleri vardı. Kusursuz bir şekilde dikilmiş zeytin yeşili bir kılıf elbise giymişti ve bu elbise saçlarıyla birleşince onu çiçek açmış bir lavanta sapı gibi gösteriyordu.

"Seni bekliyor," dedi.

Başımı salladım ve masasına doğru dönerek kıvrımlı beyaz duvarı takip ettim. Arkamdan Lina, "Size içecek bir şeyler getireyim mi beyler?" diye sordu.

"Biraz üzüm alabilir miyim?" Cornelius sordu. "Maymun için."

"Ona bütün üzümleri alabiliriz, çünkü o çok sevimli, evet öyle," diye mırıldandı Lina.

Augustine'in bölgesinde yürümek suyun altında yüzmek gibiydi. Sol duvarın tamamı kobalt camdı, iki kat yüksekliğindeydi, şehir uzaktaydı ve arkasındaki uzaktan kumanda. Mavi ışık soluk zemini ve duvarları renklendiriyor, camın içindeki desen güneş ışığının camın üzerinde kırıldığı mükemmel bir yanılsama yaratıyordu. suyun yüzeyi. Her şeyden uzak, huzurlu ve sakin, kendine ait küçük bir dünyaydı ve tadını çıkarmak için sahip olduğum birkaç anın değerini biliyordum.

Resmi statümü Augustine'e ifşa etmek üzereydim. Bundan geri dönüş olmayacaktı.

İleride buzlu camdan bir duvar yolu kapatıyordu. Augustine etkilemek istediğinde sihrini bu cama yansıtır, camda büyüyen kırağı gibi değişen desenlerle boyardı. Ama ofisine daha önce de gelmişim ve beni etkileme ihtiyacı hissetmemişti. Duvar güzel ama sıradan kalmıştı. Ve katı. Augustine bazı işleri tamamlıyor olmalıydı. Beklemek zorundaydım.

Zemini kobalt camdan duvara doğru geçtim ve aşağıdaki şehre, büyük bir insan denizine baktım. Cam, çelik ve beton kuleler adalar ve buzdağları, caddelerdeki araba akıntıları Balık sürüleri ve derinliklerinde, lüks ofislerde gizlenmiş insan köpekbalıkları sihirli imparatorluklarını yönetiyordu.

Dünyada her zaman büyü yoktu. Söylentiler ve efsaneler vardı ama bariz bir şey yoktu. Bir buçuk asır önce, yarım düzine ülke dünyayı kasıp kavuran grip salgınına çare arıyordu.

Araştırmalarını paylaştılar ve neredeyse aynı anda Osiris serumunu keşfettiler. Serum alanlar eşit derecede olası üç sonuçtan birini bekleyebilirlerdi: ölecekler, bir canavara dönüşecekler ve birkaç yıl yaşadıktan sonra ölecekler ya da sihirli güçler kazanacaklardı. Büyünün niteliği değişiyordu: kişi küçük bir yeteneğe sahip olabilir ya da yıkıcı güçleri serbest bırakabilen bir Prime haline gelir.

İlk başta serum, sonuçlarını göze alacak kadar cesur olan herkese verildi. Kimse rastgele insanlara tüm şehir bloklarını yakma ve ölümcül salgınlar yayma gücü vermenin korkunç bir fikir olabileceğini düşünmeyi bırakmadı. Sonra Dünya Savaşı patlak verdi. Bunu takip eden sekiz yıl Dehşet Dönemi olarak biliniyordu.

19. yüzyıl tarihçilerinden Lord Acton bir keresinde gücün yozlaşma eğiliminde olduğunu yazmıştı. Ona göre, büyük adamlar neredeyse her zaman kötü adamlardı. Korku Zamanı'nın büyük büyücüleri onun haklı olduğunu kanıtladı. Canları öyle istediği için hemcinslerini sığır gibi katleden iğrenç yaratıklardı onlar. Binlerce insan öldü. Tüm dünyada

isyanlar ve ayaklanmalar patlak verdi.

Gezegen. Dünya alevler içinde kaldı ve sonunda yangın söndüğünde insanlık üç ders aldı.

İlk olarak, Osiris serumunun kullanımı uluslararası bir kararname ile yasaklanmak zorunda kaldı. İkincisi, sihirli güçlerin kalıtsal olduğu ortaya çıktı. Asallar doğurur

Asallar, Hane olarak adlandırılan büyü ailelerinin oluşmasına yol açmıştır.

Üçüncü olarak, büyü topluluğu kendini dengelemenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Korku Zamanı sırasında ölenler sadece büyüsü olmayan insanlar değildi. Daha güçlü büyü kullanıcıları daha zayıf büyücülerini avladı ve zulüm yapanlar sonunda mafya adaletiyle karşılaştı. Bir büyücü ne kadar güçlü olursa olsun, her zaman sayıca çok üstündü. Hiç kimse ayaklanmaların ve toplu infazların tekrarlanmasını istemiyordu. Bunlar iş dünyası için kötüydü ve iktidarı ele geçiren Hanedanlar şimdi bunun faydalarından yararlanmak için düzen ve güvenlik istiyordu.

Meclisler bir araya gelerek her bir Başbakanın oy hakkına sahip olduğu Eyalet Meclislerini kurdular. Eyalet Meclisleri, sihirle ilgili her konuda nihai otorite olan Ulusal Meclis'e hesap veriyordu. Ulusal Meclis, yasalarının ihlalini soruşturacak birine ihtiyaç duyuyordu. Bu da Müdürlük burada devreye girdi. Texas Rangers'ın resmi sloganı "Bir isyan, Bir Ranger "dı. Ulusal Meclis de bu felsefeye bağlıydı. Her eyalette sadece bir Müdür bulunurdu; kimliği gizli tutulan, olağanüstü güce sahip bir büyücü. Her Müdür'ün bir çırağa izni vardı.

Linus Duncan Teksas'ın müdürüydü ve altı ay önce ben onun yardımcısı oldum. Bu neredeyse tesadüfen oldu. Bir yıl önce bana Linus Duncan'ın kim olduğunu sorsaydınız, aile dostumuz olduğunu söylerdim. Meclisimizin kuruluşundaki iki resmi şahitten biriydi ve o noktadan itibaren bizimle ilgilenmeye başlamıştı. Bizi arka bahçesindeki barbekülere davet etti. Evimize birçok kez gelmişti. Herkesin sevdiği zengin bir amca gibiydi.

Artık daha iyi biliyordum. Linus Duncan insanlık ile çok fazla sihre sahip, para ve güç hırsıyla yanıp tutuşan insanların yarattığı dehşet arasındaki son savunma hattıydı. Geçtiğimiz altı ay içinde, gecenin bir yarısı soğuk terler dökerek uyanmama neden olan şeyler görmüştüm.

Bu ve Victoria Tremaine'in potası arasında, beni yaşlı bir yetişkin ona eleştirel bir bakış attığında kekeleyen utangaç bir insandan bu yeni versiyonuma dönüştürdüler.

Sevdiğim insanları güvende tutmak için Şerif Yardımcısı oldum. Linus kaç aile yemeğine katılırsa katılsın, üzerimize ne kadar titrerse titresin ve tüm House Baylor'u çiftliğine ve malikanesine ne kadar sık davet ederse etsin, benim için belirlediği sınırları ihlal edersem, bizi tereddüt etmeden ortadan kaldırırdı. Bu yüzden kuzenim ne kadar sevimli yorumlar yaparsa yapsın, ona hiçbir şey söylemeyecektim. Emirlerime uyacak ve işimi yapacaktım.

Camın bir bölümü kenara kaydı. Prime Montgomery sonunda benim için hazırды.

Ultra modern ofise girdim. Augustine masasının arkasından bana baktı. Bir illüzyon Başbakanıydı, ben dahil herkese benzeyebilirdi. O yarı tanrı gibi görünmeyi seçti. Soluk teni neredeyse parlıyordu. Yüzü erkeksi ama güzelliğiyle yürek parçalayıcıydı. Neredeyse beyaz saçları yüz hatlarını imkânsız bir mükemmellikle çerçeveliyordu. Eğer içindeki keskin farkındalık olmasaydı Yeşil gözleri ve tel inceliğindeki gözlükleriyle insanlar onu sokakta gördüklerinde ona taparlardı.

Üç bin dolarlık takım elbiseli yarı tanrı konuştu. "Bayan Baylor. Bu zevki neye borçluyum?"

Augustine bilgi biriktirirdi. Vekillik durumumu gizli tutmak benim için en iyisiydi ama bu bilgi olmadan bana davayı asla vermezdi. İş yerine girmiştim ve onu zorlamak üzereydim.

Bu her Prime'ı çileden çıkarır ve bu soruşturma boyunca onun işbirliğine ihtiyacım olacak.

Darbeyi yumuşatmalıyım. Bunu yapmanın tek yolu, beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorladığını düşünmesini sağlamaktır. Bu ona üstünlük sağladığı yanılsamasını verecekti.

"Morton davasını bana vermenizi istiyorum."

Augustine sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri eğleniyordu. "Peki bunu neden yapayım?"

"Bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ediyorum."

"Hayır. Bu kazançlı fırsatı kaçırmaya meyilli olsam bile, size iyilik yapmış olmam. Bu dava tam bir kabus, bu da fiyatının ne kadar yüksek olduğunu açıklıyor."

"Lütfen tekrar düşünün."

Augustine beni inceledi. "Bana bunu yapmam için bir sebep vermedin. Cevabım hâlâ hayır."

Yeterince iyi.

Kolumu kaldırdım, ön kolumu görebilmesi için dirseğimden büküm ve konsantre oldum. Büyü kemiklerimi ve kaslarımı büküm. Parmaklarımla lastik bir halkayı sıkmaya çalışmak gibiydi. Stilize edilmiş bir çemberden örölmüş

Asma kehribar rengi bir parıltıyla tenimde parlıyor, beş köşeli yıldızı içine alıyordu.

Augustine gözlerini kırıştırdı. Şok olmuş bir an için öylece bakakaldı. Sonra yavaş bir gülümseme dudaklarını büküm. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Formaliteleri atlayalım mı?"

"Hayır, elbette devam edin. Tam tedavi istiyorum."

İçimi çektim. "Başbakan Augustine Montgomery, Ulusal Meclis'in bana verdiği yetkiye dayanarak, ben, Catalina Baylor, Teksas Eyaleti Müdür Yardımcısı, Morton Hanesi'yle ilgili tüm meselelerin sahipliğini üstleniyorum. Bu konuyu takip etmemde bana tüm bilgileri sağlamanız ve gerekli tüm yardımı yapmanız emredilmiştir. Beni ilgili taraflara MII'nin bir temsilcisi olarak sunacak ve gerçek bağlılığım konusunda en üst düzeyde gizliliği koruyacaksınız. Ulusal Meclis itaatinizi takdir eder."

Rozetin kaybolmasına izin verdim.

Augustine şekerci dükkânına girmiş aç bir çocuk gibi görünüyordu. "Müdür Duncan mı?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Evet." "Connor biliyor mu?"

Augustine ile kayınbiraderim arasındaki rekabet üniversite günlerine kadar uzanıyordu. Connor'ın Linus'un Müdür olduğunu ya da benim onun yardımcısı olduğumu bilip bilmediğini mi soruyordu? Ona ne kadar az bilgi verirsem o kadar iyiydi.

"Lütfen daha açık olun."

Augustine parmaklarını şıklattı. "Seni tanımıyor ama Duncan'ı tanıyor. Duncan onu yanına almaya çalıştı mı?"

"Ona sormanız gerekir."

"Yaptı ve Connor onu geri çevirmiş olmalı ve şimdi sen onun yerini aldın. Bu harika bir şey. Bayıldım buna."

"Eğer böbürlenmeyi bitirdiysen ..."

"Aynı anda hem böbürlenebilir hem de işbirliği yapabilirim." Augustine masa telefonundaki bir tuşa bastı ve "Beni gör. Catalina, Morton davası hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Lander Morton'un tek oğlu Felix üç gün önce öldürüldü. Diğer dört şirketin temsilcileriyle birlikte bir ıslah projesinde yer alıyordu. Evler."

"Neyi geri alıyorlar?"

"Çukur."

Jersey Köyü mü? Houston metrosunun bir parçası olan bu küçük şehir, yıllar önce bir metro sistemi inşa etme girişimi sırasında sular altında kalmıştı. Şimdi videodaki uzaylı bataklığı bir şekilde mantıklı geliyordu. Ama Çukur'a en son üç yıl önce gittiğimde, durgun suların ve uyuşturucu bağımlılarının, evsizlerin ve sihirbazların küflü çöpler arasında saklandığı yarı yıkık binaların bulunduğu tipik bir sel bölgesi gibi görünüyordu. Hiç de öyle görünmüyordu.

gizemli diyarın içine atılmıştı.

"Beş Ev, içlerinden birinin şüpheli koşullar altında ölmesi halinde soruşturmaya boyun eğeceklerini belirten bir sözleşme imzalamıştı. Prensiplerin her biri, böyle bir soruşturma sonuçlanana kadar ödenmeyecek hayati bir kişisel sigorta poliçesi taşıyor. Hayatta kalan dört ortak şu anda şüpheli konumunda. Onlar ve Lander Morton bugün başmüfettişimle görüşmek üzere buraya geliyorlar."

Five Primes, Montgomery'nin en iyisi olan birinci sınıf bir profesyonel dedektif bekliyor. "Bugün ne zaman?"

Gülümsedi.

Duvar açıldı ve Lina kapıdan içeri girdi.

Augustine, "Bayan Baylor beş Başbakanla görüşmek üzere," dedi. "Bunu düzeltmeni istiyorum..." Elini bana doğru salladı. "Bunu."

Lina dudaklarını büzdü.

Atletik sandaletler, jean şortlar ve terden lekelenmiş, spaghetti askılı, kolsuz bir tişört giymiştim. Topuzum düşmüştü, saçlarım karmakarışık ve içinde dallar olduğundan emindim çünkü iki saat önce dev bir ceviz ağacına tırmanmışım çünkü içinde Rosebud'ı gördüğümü sanmışım ve saçlarım dallara takılmıştı. Ayrıca bir bacanın içine bakmak için bir binanın çatısına tırmanmışım ve toz ve is terle birleşerek yüzüme kirden bir parlaklık veriyordu. Kollarımı ve bacaklarımı küçük sıyrıklar kapladı. Mor kan kıyafetlerime sıçradı. Ve gösterinin yıldızı olan sol kalçamdaki üç pençe şeklindeki sıyrık, cihaza doğru koşarken oluşmuş olmalıydı. Derin değildi ama kanamıştı ve ödüllü moda takımına kurumuş kan eklemişti.

"Ne kadar zamanım var?" Lina sordu.

"Toplantı kırk üç dakika sonra," dedi Augustine. "Hâlâ ona bilgi vermem gerekiyor."

"Onu büyüleyebilir misin?" Lina sordu.

"Hayır. Yas tutan müvekkiliyle ve şüpheli olduklarını bilen bir oda dolusu Asal'la görüşüyor. İllüzyonun farkına varacaklardır. Güven telkin etmesi ve dürüstlük timsali olması gerekiyor."

Lina gözlerini devirdi ve elimi tuttu. "Benimle gel."

Yirmi dakika sonra Augustine'in ofisinde otururken hareket etmemeye çalışıyordum.

Lina saçımı taramaya çalıştı. Özel banyodaki duş gerçekten çok güzeldi ama cildimdeki tüm kanı temizlemek beklediğimden daha uzun sürdü. Açık gri bir pantolon ve beyaz bir bluz giymiştim ve yarı kurumuş saçlarımın saten üstümü lekelememesi için sırtıma bir havlu örtmüştüm.

"Yıllar geçtikçe Çukur, büyülu atıkların atıldığı bir yer haline geldi. Tehlikeli madde," dedi Augustine. "Şu anda Çukur'un içindeki gizemli madde miktarı kritik seviyelere ulaştı. Çağırıcılarının kontrolünden kaçan çağrılmış yaratıklar oraya çekiliyor gibi görünüyor ve şimdi bataklıkta ürüyorlar. Şehir konseyi, bunu düzeltecek kişiye kazançlı bir sözleşme teklif etti. Eğer ıslah edilirse, Çukur, ıslah ekibinin belirli haklara sahip olacağı değerli bir gayrimenkul alanı haline gelecektir."

Bu mantıklıydı. Eski Jersey Village, Houston'ın şehir merkezine hem konut hem de ticari mülk olarak değerli olacak kadar yakındı ve orada evsizler ve keşler dışında kimse yaşamadığından, bununla ilgili herhangi bir taşınma maliyeti olmayacaktı. Burayı kim talep ederse, istediğini inşa edebilir ve bir servet kazanabilirdi.

"Sözleşme beş Evin ittifakına gitti." Augustine bir kumandayı tıklattı. Buzlu duvarın bir bölümü büyük bir dijital ekrana dönüştü. Üzerinde beş kişi oturmuş, belli ki bir tanıtım fotoğrafı için poz veriyordu.

"Nasıl bu kadar çok saçın olabiliyor?" Lina homurdandı. "Hem de çok uzun." "On yedi dakika," dedi Augustine ona. "Soldan birinci, kurbanımız,

Felix Morton. Kırk iki yaşında, dul, üç küçük çocuğu var, babası gibi bir jeokinetik."

Resimdeki siyah saçlı, yakışıklı, rahat ve içten bir gülümsemeye sahip atletik beyaz adam, elektrik kablosuna asılı parçalanmış cesede hiç benzemiyordu.

"Kamuoyu önünde, Lander ve Felix'in arası açıktı. Özel olarak, Lander oğluna hayrandı. Babası gibi Felix de zekiydi ve para kazanma konusunda yetenekliydi.

Babasının aksine, sevimli ve sempatik biriydi. Lander yakın arkadaşlarının bile ondan nefret ettiğini fark eder. Oğlunun düşmanlarını miras almasını istemiyordu, bu yüzden bu kan davasını uydurdular ve sürdürmek için acı çektiler, ancak özel olarak Lander ve Felix bir takımdı. Lander tüm önemli kararlarda Felix'e danıştırdı. yapıldı."

Lina fırçalamayı bitirdi ve örgüye geçti. "Ön hazırlıkları yaptın mı?"

Augustine bana yarım akıllı birine özgü bir bakış attı ve fermuarlı deri bir dosya uzattı. Fermuarı açtım. Adli tıp raporu, polis raporu, olay yerindeki dedektiflerin notları, zaman çizelgesi, bir dizi tuşları . . .

Anahtarları uzattım.

"Lander torunlarını evine götürdü. Felix'in evine ve bilgisayarına tam erişiminiz var. Şifreler sol cebindeki bir kartta."

"Teşekkür ederim."

"Bunlar Felix'in iş ortakları," dedi Augustine ve tekrar tanıtım fotoğrafına döndü.

"Bu dört Prime'in birincil şüpheliler olduğunu söylemişsiniz. Neden onlar? Felix'in ölümü projeyi tehdit ediyor. Islahın devam etmesinde onların da çıkarı yok mu?"

Augustine başını salladı. "Gerçekten de öyle. Çukur, köprülerle birbirine bağlanan ve tek bir yolla ulaşılabilen bir adalar zinciridir. Geceleri Çukur kapatılır. Yolu kapatan kapıdaki nöbetçi dışında tüm personel geri çekilir. Projenin merkezinin bulunduğu ana ada bir çit ve bir kapı ile korunuyor. Kapı, sadece beş kişi tarafından bilinen bir mesai sonrası kodu gerektirir. Yönetim kurulu üyeleri. Felix'in öldüğü gece kod iki kez kullanıldı. Birincisi kurulun bilinmeyen bir üyesi ya da ajanı tarafından, ki bu kişi daha sonra gizli kamera görüntülerini yok etti, ikincisi ise Felix'in kendisi tarafından."

"Bir tuzağa düştü."

"Evet." Augustine tanıtım çekimine geri döndü. "Soldan sağa. Felix'in yanında Marat Kazarian var, Prime, Çağırıcı."

Marat otuzlu yaşlarının ortalarında, bronz tenli, kıvrıkcık siyah saçlı, koyu renk gözlü, belirgin burunlu ve kısa siyah sakallıydı. Şarap rengi bir takım elbise giymişti, alışılmadık bir seçimdi ama ona yakışıyordu. Soyadı Ermeni kökenli olduğuna işaret ediyordu. Evi hemen tanıyamadım. Bir şeyler vardı.

Marat hakkında tehlikeli. Siyah bir kıyafet içinde, karanlık bir atın üzerinde kılıç sallarken evindeymiş gibi görünürdü. Sanki ona meydan okuyormuş gibi kameraya bakıyordu.

"Cheryl Castellano, Prime, Animatör."

Cheryl yirmi beş ila kırk beş yaşlarında olabilirdi. Zeytin rengi bir teni, geniş bir ağız ve ustalıkla şekillendirilmiş kaşlarının altında iri gri gözleri olan güzel bir yüzü vardı. Karamel röfleli kahverengi saçları gevşek, zahmetsiz bir topuz yapmıştı. İfadesi nazık ve hafif yorgundu, sanki resmin yapay doğasını tamamen anlamış ama rolünü oynamayı kabullenmiş gibiydi. Adını daha önce duymuş olmama rağmen, bazı hayır işleriyle ilişkilendirilmiş olsa da, Evine de rastlamamıştım.

"Stephen Jiang, Prime, Aquakinetic."

Stephen gülünç derecede yakışıklıydı. Daha iyi bilmesem onu bir illüzyonist sanırdım. Yirmili yaşlarının başında ya da muhtemelen otuzlu yaşlarında, lacivert takım elbisesi, beyaz gömleği ve lacivert kravatıyla bir taburede oturuyordu. Koyu renk saçları modaya uygun bir şekilde kesilmiş ve geriye doğru taranarak geniş, yüksek alnı ortaya çıkarılmıştı. Elmacık kemikleri mükemmeldi, yanakları hafifçe içbükeydi. Güçlü bir çenesi olan kare bir çenenin üzerindeydi. Burnu dar, dudakları dolgundu; koyu ve delici gözleri dünyaya şaşırtıcı bir yoğunlukla bakıyordu.

Ayrıca belli belirsiz tanıdık geliyordu. Hayatım boyunca onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamadım. Tanışmamıştık. Bunu hatırlardım.

"Nefis," diye gönüllü oldu Lina, başımın arkasındaki örgüyü bükerek.

"Evet, yakışıklı." Augustine bana baktı. "Neredeyse Alessandro Sagredo kadar yakışıklı."

Masadan bir kalem kapıp Augustine Montgomery'ye saplamak Evimin yararına değildi ve soruşturmamı önemli ölçüde engelleyecekti. Ama hoşuma giderdi.

"Ve son olarak ..."

"Tatyana Pierce," diye bitirdim. "Prime, Pyrokinetic."

Yaklaşık dört yıl önce, House Pierce'ın en küçük oğlu, yakışıklı ve ailesi tarafından şımartılmış Adam Pierce, artık Sturm-Charles komplosu olarak bilinen siyasi bir komploya karıştı ve Houston'ı yakmaya çalıştı. Ablam Nevada ve kayınbiraderim

Şehrin hâlâ ayakta olmasının ve Adam'ın Alaska'da yüksek güvenlikli bir hapisanede çürümesinin nedeni hukuktu. Tatyana Pierce onun kız kardeşiydi.

Tatyana'ya baktım. Otuz altı yaşındaydı, kestane rengi saçları gevşek bir örgü şeklinde toplanmış ve bir omzunun üzerinden atılmıştı. Hem Adam hem de ağabeyi Peter zayıftı, ama o daha yumuşaktı, yuvarlak bir yüzü ve cömert bir vücudu vardı. Güzel bir kadındı, başları döndüren ve paslanmaz çelik kirişleri saniyeler içinde parlayan metal birikintilerine indirgeyen türden. Connor'dan, Nevada'dan ve tüm ailemizden nefret ederdi.

Bu idealden daha azdı. Çok, çok daha az.

"Zaman doldu." Augustine ayağa kalktı. "Unutmayın, her katılımcı Çukur'a para katkısında bulundu ama yatırımın büyük kısmı Morton Evi'nden geldi. Proje başından beri sorunlarla boğuşuyordu. Eğer bu para akışı bugün durursa, yarın bu alan bir iş makinasına dönüşecek. Mezarlık."

Havluyu omuzlarımdan çektim. Buzlu duvarın bir bölümü önümde bir aynaya dönüştü. Tam da bu toplantı için seçtiğim gibi görünüyordum. İyi toparlanmış, profesyonel, hafif makyajlı ve saçlarım ensemde karmaşık bir şekilde örülmüştü. Lina'nın kozmetik konusundaki uzmanlığı beni daha yaşlı gösteriyordu. Victoria Tremaine'in torununu kafesten çıkarmıştım.

"Vay canına," diye mırıldandı Lina.

"Sanırım hazırız." Augustine elini salladı ve buzlu duvarın bir bölümü kenara kaydı. Beni içeri girmeye davet etti. "Lütfen."

Sualtı koridorunda yan yana yürüdük.

"Bilge bir sözün var mı?" Ben sordum. Augustine akıl hocası rolünü severdi. "Hayat sürprizlerle doludur," dedi. "Zarafetle başa çıkmaya çalışın."

Küçük bir odaya girdik. İçeride iki MII çalışanı tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir beyaz adamın yanında bekliyordu. Zayıf, gri saçları kısacık kesilmiş, leşini savunan yaşlı bir akbaba gibi kara gözlerini bana dikmişti. Eğer en ufak bir zayıflık gösterirsem, beni kanlı bir şekilde pençeleyecekti. Lander Morton. Yeni işverenim.

Lander Augustine'e baktı. "Zamanı gelmişti. Bir erkek olacağını söylediğini sanıyordum."

Augustine omuz silkti. "O daha iyi."

"Genç görünüyor. Sen kaç yaşındasın?"

"Yeterince yaşlı. Buradayım çünkü hizmet veriyorum. Sonuç mu istiyorsunuz, yoksa rol yapan birini mi?"

Lander gözlerini kısarak bana baktı. "İş görür. Hadi devam edelim."

Augustine başıyla onayladı. Kadın çalışan çift kapıyı açtı ve ortaya lüks bir konferans odası çıktı. Tanıtım fotoğrafında yer alan dört Başbakan masada oturuyordu ve her birinin arkasında bir asistan vardı.

Lander kemikli parmaklarını sallayarak bana işaret etti. Yaklaştım ve eğildim.

"Bu piçlerden biri oğlumu öldürdü," dedi boğuk bir fısıltıyla, odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Hangisinin yaptığını sen bul."

Başımı salladım ve doğruldum.

Lander sandalyesinin üzerindeki kumandalara dokundu ve sandalye odanın içine doğru yuvarlandı. Augustine ve ben onu takip ettik, o solda ben sağda.

Kimse ayağa kalkmadı. Belli ki görgü kuralları yetersizdi.

Lander sandalyesini masadan birkaç adım ötede durdurarak gruba baktı. Augustine usulca kenara çekildi, beni ve Lander'ı tek başımıza bıraktı.

"En derin taziyelerimizi sunuyoruz," dedi Cheryl. Sesi ciddi gibi geliyordu. "Kendine sakla," diye tersledi Lander onu. "Hepiniz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz. Benim oğlum ve imzaladığınız sözleşme, ölümüyle ilgili soruşturmada işbirliği yapmanızı zorunlu kılıyor. Soruşturmayı Montgomery yürütecek. Bu onun kızı. Angarya işleri o yapacak. Onunla konuşmanızı bekliyorum yoksa sizi Meclis'in önüne öyle hızlı çıkarırım ki altınıza işersiniz."

Marat ayağa kalkmaya başladı. "Sence kim-"

"Ayrıca," dedi Lander'ın sesi bir kırbaç gibi şaklayarak. "Eğer kıza bir sorun çıkarırsan, Evimden bir kuruş daha alamazsın. Unuttuysan söyleyeyim, bu projenin büyük kısmını benim Evim finanse ediyor."

Tatyana elini Marat'ın koluna koydu. Tekrar yerine oturdu.

Stephen, "Jiang Hanesi veliahtının kaybından dolayı en derin üzüntülerini sunar," dedi. "Yas tutmak ve gerekli düzenlemeleri yapmak için biraz zaman ayırırsanız, size her türlü nezaketi göstereceğiz."

Lander ona doğru döndü. "Pişmanlıklarının canı cehenneme." Stephen gözlerini kırptırdı.

"Hepinizin toplamından daha fazla param var," diye açıkladı Lander. "Bu işi yıllarca mahkemede süründürebilirim. Bu bana uğruna yaşayabileceğim bir şey verir."

Cheryl boğazını temizledi. "Elbette tam bir işbirliği içinde olacağız. Bu trajedinin nedeni ne kadar çabuk ortaya çıkarılırsa o kadar iyi olur. Her ne kadar bana acı verse de, Felix'in projenin her yönüyle ilgilendiğini belirtmeliyim."

Oylamalarımız sırasında sık sık eşitlik bozucu olarak görev yaptı. Onun yerine sen mi geçeceksin?"

"Yaşlıyım," dedi Lander. "Sağlığım iyi değil. Mutlu etmem gereken doktorlarım ve torunlarım var. Bu projenin genç ve akli başında birine ihtiyacı var. Hiçbirinizin etkileyemeyeceği birine."

Marat ağzını açtı. Lander ona ters ters baktı ve Marat ağzını kapattı.

"Bir vekil mi atayacaksınız?" Tatyana sordu.

"Evet. Bu benim hakkım."

Hızlı adımların sesi açık kapılardan yankılandı. "Bu o olmalı," dedi Lander.

Siyah saçlı bir adam, eklemleri sıvıymış gibi süzülerek kapıdan içeri girdi. Odadaki tüm hava boşaldı. Nefes almaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu.

Alessandro Sagredo büyüleyici bir İtalyan aksanıyla, "Özür dilerim," dedi. "Geç kaldığım için çok üzgünüm."

Augustine Montgomery ölü bir adamdı. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Alessandro doğrudan bana baktı. Bakışlarımız birleşti ve bir anlığına beynim durdu. Düşünemiyordum, sadece hissedebiliyordum ve hissettiğim şey yoğun, yakıcı bir öfkeydi.

Tepki vermeyi göze alamazdım.

Gözbebeklerinde küçük turuncu alevler parladı ve kayboldu. Başka kimse görmedi. Yüz ifadesi tamamen nötr kaldı.

Neden? Tüm dünya onun emrindeydi. Her yere gidebilirdi ama buraya, benim şehrim geri döndü. Ona bakmak acı veriyordu. Bana sarıldığını hatırlamak acı veriyordu, çünkü kollarını bana doladığında kendimi güvende, sevilmiş ve istenmiş hissettiriyordu. Tüm bunlara rağmen özür dilemeden, açıklama yapmadan çekip gitti. Benim önemli olmadığımı açıkça belirtmişti ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi geri dönmüştü, orospu çocuğu.

Alessandro Lander'in sol tarafına doğru yürüdü ve ona doğru eğildi, yakışıklı yüzünde son derece endişeli bir ifade vardı. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun, *Zio*?"

Kendime gelmem gerekiyordu. Daha sonra hissetmek için zamanım olacaktı. Şu anda düşünmek zorundaydım, çünkü aç bir yırtıcı kuşun eşdeğeri odaya girmişti ve ben, Morton ve muhtemelen Augustine dışında kimse bunu bilmiyordu. Alessandro, Lander'a amcam derdi. Akraba değillerdi. Onu tanıyordum.

Sagredo Hanesi'nin şeceresini avucumun içi gibi bilirim. Uykumda bile dördüncü nesle kadar ezbere sayabilirim.

Lander kendi eliyle Alessandro'nun elini okşadı, bir yeğene yapılır gibi şefkatle.

Tatyana, "Morton Hanesi ile Sagredo Hanesi'nin arasının bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum," diye yorum yaptı.

"Neden bilesin ki? Babası ve ben arkadaşken, sen babanın sikinde sadece bir seğirmeydin," dedi Lander.

Lander Morton, nezaketin ta kendisi. Marat gözlerini devirdi.

Alessandro doğruldu. Büyüden eser yoktu. Gücünü o kadar derinlere çekmişti ki, kendini hareketsiz hissediyordu. Zararsız. Hedeflerinin çoğu, onları öldürene kadar zararsız olduğunu düşünmeye devam etti. Bu yüzden ona Zanaatkar diyorlardı. Kiralık katilliği bir sanat haline getirmişti.

Neden buradasınız? Bu bir iş miydi yoksa gerçekten bir aile yükümlülüğü müydü?

Kalay rengi, Napoliten tarzında kusursuz bir şekilde dikilmiş, dar belini vurgulamak için vücuda yakın kesilmiş bir takım elbise giymişti. Takım hafifçe parıldıyordu, muhtemelen yazlık yün ve ipek karışımıydı. *Spalla camicia*, "gömlek omzu", dolgusuz ve geniş yakalı, dışbükey bir kıvrımı olan

göze çarpıyordu ve bunların hepsi omuz çizgisini en aza indiriyordu.

Alessandro'nun omuzları bir jimnastikçi gibiydi; üzerine herhangi bir dolgu koyarsanız

bir defans oyuncusuna benziyordu. Çalışmak için buradaydı ve daha az tehdit edici görünmek için yapısını gizlemeye çalışıyordu.

Dört Asal'da işe yarayabilir. Augustine'de bile işe yarayabilir. Güneşten bronzlaşmış tenine, ustaca dağılmış kahverengi saçlarına ve Pahalı takım elbise, özel dikim pantolon mükemmel bir titreme molasıyla bitiyordu; paçaları ayakkabıların paçalarıyla mümkün olduğunca yakın bir şekilde buluşuyordu.

-Ve eski bir ailenin varisi olan genç bir İtalyan Başbakanı, şımarık, kendinden emin, kaygısız, iyilik olsun diye biraz iş yapan birini göreceklerdi.

Bende işe yaramadı. Onu dövüşürken görmüştüm. Nasıl hareket ettiğine bir kez tanık olduğunuzda -kusursuz, yedek, her vuruşun ulaşılabilir bir hassasiyetle inişine- bunu asla unutmazdınız. Alessandro kendini öldürmeye adanmıştı. Parıldayan kıyafetinin altında vücudu güçlü ve esnek kaslarla doluydu. O

şok edici derecede güçlü ve anormal derecede hızlıydı. Yüzü sadece

yakışıklı değildi, bir dövüşçünün yüzüydü, yontulmuş, erkeksi - güçlü çene, dolgun dudaklar, düz Roma burnu, oyulmuş elmacık kemikleri. Kehribar rengi gözleri odayı taradı,

Tehditleri değerlendirmesini ve onlara olan mesafeyi bir saniyede ölçmesini izledim. Onlar bir playboy gördü. Ben bir gladyatör gördüm.

Alessandro bir gülümseme yaydı. İki kadın hafifçe yer değiştirdi.

"Buraya kısa bir süre önce ve acı dolu koşullar altında geldim." Genelde neredeyse hiç aksanı yoktu. Şu anda ise aksanını katlıyordu. Sesi biraz daha İtalyan gibi çıksaydı, konferans masası asma filizleri ve Hoparlörlerden "*Inno di Mameli*"nin nağmeleri yükselirken zeytin dalları.

"Bu projeye aşına değilim, bu nedenle sabrınızı ve bana rehberlik edecektir. Bu kederli dönemde ilerleyelim ve ailelerimizin başarı ve refahının devamını sağlayalım."

"Bay Sagredo," dedi Marat, "bence kendinize çok az kredi veriyorsunuz. Kısa sürede hızlanacaksınız."

"Evet," dedi Tatyana. "Herhangi birimiz sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarız."

Konferans masasının etrafındaki hava hafifledi. Onlara benziyordu, onların dilini konuşuyordu ve hoş biriydi. Ne olduğunu anlamadan boğazlarını kesebileceğinden haberleri yoktu.

Ne kadar kurnazca. Lander ortaya çıktı, onları aşağıladı, tehdit etti ve sonra onlara çekici, kibar bir alternatif sundu. Alessandro ile Lander Morton olan neşe sepeti arasında bir seçim yapmaları gerektiğinde, Alessandro'yu seçmek için acele ettiler, onu incelemeyen veya sorgulamadan kabul ettiler.

Bu, Ev toplumunun ana ligleriydi: her kelime önemliydi ve her eylemin gizli bir anlamı vardı.

"İşte," diye mırıldandı Lander. "Her şey halloldu. Alessandro benim ticari çıkarlarımla ilgilenecek ve kız da oğlumu hanginizin öldürdüğünü bulacak."

"Hiçbirimiz Felix'i öldürmedik," diye homurdandı Tatyana.

Lander onunla alay etti. "Yakında kimin yaptığını öğreneceğiz. Burada işim bitti."

Tekerlekli sandalyesini çevirdi ve yuvarlanarak odadan çıktı.

"Onunla tartışmak anlamsız," dedi Cheryl. "Onun zihninde dördümüzü çoktan mahkûm etmiş durumda."

"Bu çok saçma," dedi Marat.

Stephen Lander'ın çıkışını izledi. Bakışları önce bana, sonra Alessandro'ya kaydı.

Lander'ın Alessandro'yu buraya getirmesinin tek bir nedeni vardı. Oğlunun katilini bulmam için bana güveniyordu, böylece Alessandro onu öldürebilecekti.

Tatyana bana kilitlendi. "Sen Catalina Baylor'sun."

"Evet."

"Kız kardeşin gerçeği arayan biri."

Diğer üç Asal bana odaklandı.

Bu uzun sürmedi. Bakışlarımı Tatyana'ya yönelttim. İrkilmedi ama gözlerindeki güvenin bir kısmı kayboldu. Yine de saldırıyı o başlatmıştı ve şimdi devam etmesi gerekiyordu.

"Büyünüz mühürlü. Senin bir hakikat arayıcısı olmadığını nereden bileceğiz?" Tatyana sordu.

"Öyle olsaydım önemli olur muydu?"

"Doğruyu arayan biri tarafından sorgulanmaya boyun eğmeyeceğim," dedi Marat, sesi düzdü. "Zihnimin bozulmamış olmasını isterim."

"Jiang Hanesi'nin bir temsilcisi olarak saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi Stephen. "Ancak, Jiang Hanesi'nin çeşitli ticari çıkarları var ve ben de çok sayıda gizli bilgiye sahibim. İşimizin yöneticileri olarak, biz Sadece Meclisimize ve içindeki herkese karşı değil, aynı zamanda bize güvenen ve sağduyumuzu güvenen çalışanlarımıza, iş ortaklarımıza ve müşterilerimize karşı da yükümlülüklerimiz vardır. Ortağımın doğrudan söylemeye çalıştığı şey, bir hakikat arayıcısının sorgulamasına boyun eğmenin bu güveni sarsmak anlamına geleceğidir. Bu nedenle üzülerek reddetmek zorundayız."

Marat ona ters ters baktı.

Birleşik bir cephe oluşturmadılar. Bir ittifaka karşı ben değil, dört kişiye karşı ben olacaktım.

Tatyana, "Bir yanıt bekliyorum," dedi.

Bana sataşırken kendini rahat hissediyordu ve diğerlerinin hiçbiri onu uyarmadı. Etkilemeyi başaramadım. Güzeldi.

Tatyana'yı tokatlayabilirdim ama kurnaz ve kaçamak davranmak beni savunmasız gösterecekti. Emin olmadığımı düşünmelerine izin verirdim. Eğer içlerinden biri kolay lokma olduğuma karar verir ve bu toplantıdan kısa bir süre sonra bana saldırırsa, bu kâbusa güzel bir son verebilir ve hayatıma devam edebilirdim.

Tatyana'yla yüzleştim. "Prime Pierce, bana yalan söylemeyi mi planlıyorsun?" "Saklayacak bir şeyim yok," dedi Tatyana.

"O zaman benim gerçeği arayan biri olup olmamamın bir önemi olmamalı, değil mi?"

"Tam tersine," dedi Cheryl. "Bu çok önemli. Hepimizin ifşa etmek istemediğimiz sırları var."

Marat avucunu masaya vurdu. "Kafamı karıştıramazsın."

Stephen sakın ve hoşgörölü kaldı. Söylenmesi gerektiğini düşündüğü her şeyi açıkça söylemişti ve diğerlerinin gevezelik etmesine ve tartışmasına izin vermekten son derece memnundu. Zor olacaktı.

Alessandro, "Bayan Baylor'un Magus Elenchus olmadığına sizi temin ederim," dedi.

O ne yapıyordu?

"Ah?" Cheryl sordu.

"Onun

duruşmalarındaydım

." *Bana yardım*

etmeyi bırak.

"Hangi sıfatla?" Stephen sordu.

"Ben kontrol ediyordum."

Kapa çeneni.

"Bayan Baylor bir hakikat arayıcısı olmasa da, güçleri oldukça zorlu."

"Gerçekten mi?" Stephen kaşlarını kaldırdı. "Etkilendiniz mi?"

Buna cevap verme.

Alessandro, "Bu beni duraksattı," diye itiraf etti, yüzü uygun bir şekilde ciddiye.

Onu boğabilirdim. Özenle ördüğüm çaresizlik pelerinim patladı ve dramatik bir şekilde yanan parçalar halinde yere düştü. Olmak yerine Savunmasız ve yalnız, kayıtlardaki en güçlü antistasi olan Alessandro'ya "duraklama" veren gizemli bir Prime'a dönüştüm. Artık ev ödevlerini yapacaklar ve Linus Duncan ile birlikte operaya katıldığımız fotoğrafları bulacaklardı.

Alessandro başını salladı. "Bunu unutulmaz bir deneyim olarak nitelendirebilirim."

Ona doğru döndüm. Kendime engel olamadım. "Gerçekten mi? Sen miydin o? Demek seni oradan tanıyorum. Tam olarak hatırlayamadım."

Alessandro gözlerini kocaman açtı ve elini göğsüne koydu. "Yıkıldım. O kadar unutulabilir miyim?"

"Ne derler bilirsiniz, gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Belki de akılda kalıcı bir ilk izlenim yaratmak için daha fazla çalışmalısınız."

Gözlerinde şaşkınlık titreşti.

Onu yemlemek aptalca ve tehlikeliydi ve harika hissettiriyordu.

Augustine, "Bayan Baylor'un büyüünün tam doğası gizli kalsa da, herhangi bir şüpheniz varsa, Kayıt Tutucu onun bir hakikat arayıcısı olmadığını onaylayacaktır," dedi. O kadar sessiz kalmıştı ki neredeyse orada olduğunu unutmuştum. "Baylor Evi ve MII'nin uzun bir profesyonel işbirliği geçmişi var. Ona güvenim tamdır."

"Beni yalancılıkla suçladı." Tatyana bana baktı.

Artık oyun oynamanın bir anlamı yoktu. "Prime Pierce, kardeşinizin yakalanması ve hapsedilmesinde Evimin oynadığı rol nedeniyle bana olan düşmanlığınızı anlıyorum."

Tatyana'nın gözleri kısıldı. Evet, oraya gittim.

"Ancak, şu anda herkesin programında benimle bireysel olarak görüşmek için zaman bulmasını istiyorum. Beni ne kadar oyalar ve benden kaçmaya çalışırsanız, bu size o kadar fazla para ve kaynağa mal olacaktır. Bana izin verin

Seni şüpheliler havuzundan eleyeceğim." Tekrar Tatyana'ya döndüm. "Eğer Prime Pierce daha fazla düşmanlık yapmak isterse, kişisel görüşmemiz sırasında bunu yapmak için bolca fırsatınız olacak."

"O haklı," dedi Cheryl. "Zamanımızı boşa harcıyoruz."

Soluk kırmızı bir elbise giymiş genç ve ince bir kadın olan yardımcısına işaret etti. "Cinayet mahallini de incelemem gerekecek," dedim.

"Bunu yarın da yapabilirsin," dedi Marat. "Çoğu zaman yerindeyim. Bu saçma görüşmeyle vakit kaybedeceksem, her şeyi aradan çıkarayım bari. Yarın saat onda?"

"Bu iyi olacak."

Diğer üç başbakan da aynı şeyi yaptı. Beş dakika içinde, önümüzdeki iki gün içinde dört görüşme için randevu almıştım. Yarın saat onda Marat'la, ardından saat dörtte Cheryl'le ve ertesi gün saat dokuzda Tatyana'yla görüşecektim. Stephen öğleden sonra ikide son durağım olacaktı.

"İşbirliğiniz için hepinize teşekkür ederim. Eminim çok fazla Bay Sagredo ile konuşmam gereken şeyler var. Ben sizi yalnız bırakayım. İyi günler." Döndüm ve dışarı çıktım.

Bölüm 3

Sağımda bembeyaz duvar, solumda kobalt rengi pencereler, hızlı hızlı yürüdüm. Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Boğazım kapandı, yutkunamayacak kadar sıkı kendini.

Duvar aniden sona eriyor, solda iki kapı ve sağda deniz işlemeli kemerli bir nişle ayrılan kısa bir koridora yol veriyordu.

cam mozaik. Koridora adım attım ve duvara yaslanarak ağırlığımı taşımasına izin verdim. Alessandro'nun sesi hafızamda canlandı.

Bana bak. Gözlerimin içine bak. Büyücülüğün bende işe yaramıyor. Ben zaten sana takıntılıyım.

Yavaş ve derin nefes aldım.

Camın ötesinde ufuk, bir Teksas günbatımının sarı ve turuncusuyla tutuşuyordu, gökyüzü şehrin üzerinde muazzam ve derindi. Mavi ışıklar Beyaz duvarlardaki oyun su ve yeşile döndü. Kısa koridor karanlığa büründü.

Gözlerimi kapatsam, onu tam yanımda hayal edebilirdim. Sesini, yüzünü, kokusunu hatırladım. . . Hafızama kazınmıştı. Bu ilişki onun için hiçbir şey ifade etmiyor olabilirdi ama benim için ilkti. Tamamen bağlanmaya karşı kendimi korumam gerektiğini bilmiyordum. Başından beri mahkum olduğunu fark etmemiştim. Sadece aşık olmuşum.

Son birkaç ayımı kalbimi parça parça birbirine yapıştırarak geçirmiştim ve onun beni tekrar bıçakladığını görmek, tam da hala taze olan yarama saplanmıştı. Bu konuda öfkelenmek çok kolaydı, çünkü bunun alternatifi acı çekmek olurdu. Öfke acıdan daha iyiydi ama ikisini de göze alamazdım. Keskin olmak zorundaydım.

Koridordan biri geliyordu. Hiçbir şey duymadım, ama hissettim
Biri yaklaşıyordu. Sırtımı cam fayanslara dayayarak duvardaki boşluğa
çöktüm, cebimdeki telefonu buldum ve kapattım.

Alessandro sinsice yaklaştı. Sessizce hareket ediyordu; bir jaguar, şık,
sinsi, patlayıcı güce sahip bir pusu yırtıcısı. Avlanıyordum.

Durdu.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Gölgeli oyuğun derinliklerine
gömüldüm. Görünmez kalmanın püf noktası hiçbir şey düşünmemektir.

Alessandro döndü. Yüzünde odaklanmış bir ifade vardı. O karizmatik,
kibar, zengin ve ayrıcalıklı çocuk kişiliğinden eser kalmamıştı. Yırtıcı ve
biraz da gaddar görünüyordu. Gözlerinde parlak turuncu alevler kıvrılıyor,
büyüsü yüzeyin hemen altında için için yanıyordu.

Zorlukla açılan ağzımdan sessizce nefes aldım ve sihrimi kendime
çektim. İçimde patlamaya hazır bir gayzer gibi birikti.

Alessandro koridora doğru bir adım attı.

*İşte bu kadar. Yaklaş. Günümü güzelleştir. Bu iş düşündüğün gibi
gitmeyecek.*

"Prime Sagredo!" Marat seslendi.

Turuncu ateş yok oldu. Alessandro'nun yüz ifadesi yeniden düzenlendi.
Kaşları gevşedi, ağzı kıvrıldı ve gözleri ölümcül konsantrasyonunu
kaybederek yumuşadı. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle arkasını döndü.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" Marat sordu.

"Bir banyo," diye itiraf etti Alessandro, çaresiz görünüyordu. Buna tanık
olmasaydım, ikisinin aynı adam olduğuna inanmazdım.

"Diğer taraftan," dedi Marat. "Seninle yürüyeceğim." "Çok
nazıksınız."

"Bu proje hakkında yanlış bir fikre kapılmadığınızdan emin olmak
istiyorum," diye söze başladı Marat. "Kâr çok yüksek olabilir ama bu işi
doğru yapmalıyız."

Alessandro gözlerini biraz daha açtı. "Endişelenmeyin. İtalya'da dediğimiz
gibi, *profit è il mio cavallo di battaglia*."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bu, kârın onun savaş atı olduğu anlamına geliyordu.

"Bu benim uzmanlık alanım," dedi Alessandro. "Para kazanmak benim
işim." "Harika."

Sesleri ve adımları azaldı.

Tam bir dakika daha bekledim ve nişten sıvıştım. Beni aramaya gelecekti. Ailemizin tüm yıllık bütçesini buna yatırabilirdim.

Sola döndüm ve koridorda aceleyle ilerleyerek telefonumu açtım. Pırıldadı. Linus'tan bir mesaj.

Bir araba gönderdim.

Bekleme alanına girdim. Cornelius pencerelerin yanında durmuş, aşağıdaki şehre bakıyordu. Duruşundan gerginlik yayılıyordu. Omuzları kaskatı kesilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzüne temkinli bir ifade yerleşmişti. Başının üzerine tünemiş, sarı saçlarını sevimli küçük elleriyle kavramış Rosebud olmasaydı, bu vahim bir manzara olabilirdi.

Telefonumu kaldırdım ve bir fotoğraf çektim.

"Leon nerede?" diye sordum.

"911'i arıyorum."

Neredeyse inleyecektim. "Audrey mi?" Cornelius başını salladı.

"Bu sefer ne var?"

Cornelius, "Evinde davetsiz bir misafir var," dedi. "Leon gelip onu kurtarmalı."

Nedense ailemizin Audrey isimli kadınlarla şanssı hiç yaver gitmezdi. Anaokulunun ilk gününde, soyadını hatırlayamadığım sarışın Audrey sırt çantamı beğenmemiş ve saçıma tükürmüştü. Lisedeyken Audrey Swan, Arabella'nın hoşlandığı çocukla bir araya geldi ve ikisi Snapchat'te onunla alay eden bir video yayınladılar. Büyükanne Frida'nın bir düşmanı vardı, eskiden kapı komşusu olan, tiz sesli, kötü yaşlı bir kadın. Adı Audri Burns'tü. Annemin birlikte çalıştığı en kötü memurun adı Jenna Audreigh'di. Leon'un Audrey'i de bir istisna değildi.

Audrey Duarte bir influencer'dı. Modaya uygun modayı doğru makyaj ve saçla birleştiren "total look" eğitimlerinde uzmanlaştı ve kozmetik ve kıyafet markalarını tanıtarak çok para kazandı. 1,2 milyon takipçisi onun su üzerinde yürüdüğünü düşünüyordu.

Yaklaşık iki ay önce şirketimizle temasa geçti. Kendisini sakat bırakmayı vaat eden tehdit mektupları alıyordu. Leon davayı aldı, çünkü "noir doğası" ona hitap ediyordu. Kafasının içinde bir yerlerde 1930'ların film müzikleri çalıyor olmalıydı ki zengin bir bariton şöyle diyordu: "Güzel bir kadın ofisime girdi. Baş belasıydı. Kadınlar her zaman öyledir."

Tehdit mailinin rakibinden geldiğini hemen tespit etti, ki bu da bir şanstı çünkü gerçek takip vakalarının çözülmesi zordu. Birini aşkının nesnesini bırakmaya ikna etmek uzun zaman alıyor ve genellikle kötü sonuçlanıyordu.

Leon dosyayı kapattı ve yoluna devam etti. Audrey öyle yapmadı. Leon çekici ve tehlikeliydi ve onun kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Saçlarını kıvırmak gibi şeyler için kendisine tapılmasına alışkındı ve neden ayaklarına kapanıp ona dünyaları vaat etmediğini anlayamıyordu. İronik bir şekilde, sapık eğilimler geliştirdi. Ona haftada yüzlerce mesaj gönderiyordu. Adam numarasını engelledi, o da tek kullanımlık telefon çılgınlığına başladı.

Evimize geldi ama güvenlik onu engelledi. Polis çağırmakla tehdit edene kadar onu önce etkilemeye çalışırken, sonra surat asarken, sonra da korumalarımıza bağırırken izledik. Ona bir motosiklet aldı ve bize teslim ettirdi ama biz teslimatı reddettik.

Son stratejisi Leon'u acil durumlarla bombardımana tutmaktı. çok sayıda brülör hücresi. Son seferinde yangın çıkmıştı. Ondan önceki sefer de garajda garip sesler duymuştu. Acil durum ne olursa olsun, istek hep aynıydı; hayatı tehlikedeydi ve Leon gelip onu kurtarmalıydı.

Acil durumlarla birlikte Audrey, kendisine zarar verme tehdidinde bulunmaya başlamıştır. Bir kez münferit bir olaydı, iki kez tesadüf olabilirdi, ancak üçüncü kez "bir davranış kalıbı" oluşturdu. Takip etmek üçüncü bir suçtu.

ve bize yeterince cephane vermişti. Yarın Meclis danışmanımız Sabrian Turner'a Audrey'nin ailesiyle temasa geçmesi ve samimi bir görüşme ayarlaması için yetki vereceğim.

Cornelius bana baktı. "Tatyana Pierce'ı gördüm."

Ah. Bu yüz ifadesini açıklıyor. Harrison Hanesi ve Pierce Hanesi geçinemezdi. Nevada bu konuda benden daha çok şey biliyordu ama bana daha önce hem Cornelius'un hem de ablası Diana'nın Pierce ailesinden nefret ettiğini söylemişti.

"Bu meseleyle bir ilgisi var mı?" Cornelius sordu.

"Öyle. Bundan kaçınmayı tercih ederseniz anlayışla karşılarım."

Cornelius bizim davalarımız söz konusu olduğunda tam bir takdir yetkisine sahipti. Bazılarını üstlenir, bazılarını es geçirdi.

Cornelius çenesini kilitledi. "Oh hayır. Tam tersi."

Rosebud saçını çekti ve vurgulamak için bana doğru tril tril öttü, açıkça savaşmaya hazırdı.

Şey, bizim tarafımızda küçük bir savaş maymunu vardı. Bu dava çözülmüş sayılırdı.

Leon, yüzü sinirli bir şekilde duvarın kıvrımına doğru yürüdü. Beni gördü ve yüzünü buruşturdu. "Ben hallettim."

"İyi misin?"

"Evet. Sesi gerçekten çıldırmış gibiydi. Daha iyisini bilmesem ona inanırdım."

"Ama sen daha iyi biliyorsun. 911'i aradın. Bundan sonrasını onlar halledecek." Yanaklarını şişirdi ve havayı yavaşça dışarı üfledi.

"Sırada ne var?"

"Linus'u görmeye gitmeliyim."

"Seni götürmemi ister misin?" Leon sordu.

"Hayır, bir araba gönderdi. İkiniz Rosebud'u Maya'ya götürebilir misiniz?" "Linus bekleyecek," dedi Leon. "Gel bizimle bir kahraman ol."

"Üç gün boyunca neredeyse hiç uyumadın," diye ekledi Cornelius.

"Bunun için gerçekten çok çalıştın. Maya onu geri aldığı anda orada olmayı hak ediyorsun."

Ben de istedim. Hem de çok. "Yapamam. Benim için bir video çek. Lütfen?" "Bu berbat," dedi Leon.

Cornelius başını salladı. "Video aynı şey değil. Böyle mutlu anlar çok sık yaşanmaz. Sen de orada olmalısın."

Yapmalıyım ama Linus bekleyemedi. "Elimden gelse beklerdim. Yarın görüşürüz, Cornelius."

Koridorda ilerlemeye başladım. Aklıma gelen bir düşünce beni geri döndürdü ve geriye doğru yürüdüm. "Leon, oraya gitme. Audrey'lere gitme."

"Bana biraz kredi ver."

"Ciddiyim."

Bana el salladı. "Endişelenmeyi bırak." Döndüm ve asansöre yöneldim.

Söylemesi çok kolaydı. Bunun için endişelenmeyi bırak. Bunun için endişelenmeyi bırak. Her şey yoluna girecek. Ama çoğu zaman iyi değildi. Bazen kendimi dipsiz bir çukura ağ örmüş bir örümcek gibi hissediyordum. Ailem kıldan ince teller üzerinde dengede durarak karşıya geçiyordu ve benim görevim onların düşmesini engellemekti.

Houston'daki tüm gösterişli mahalleler arasında River Oaks en çok özel ve en pahalısı. Minimum ev fiyatı üç milyonun üzerindeydi ve bahçe

alanı altın değerindeydi. Genel kanı, asla mahalledeki en güzel eve sahip olunmaması gerektiği yönündeydi.
Linus Duncan'ın umurunda bile değildi.

Rolls Royce Cullinan pitoresk yolda süzülürken gösterişli malikâneler zırlı camın önünden geçiyordu. Sürücü koltuğundaki Pete, saymaya başladığından beri yedinci kez dikiz aynasını kontrol etti. Bir metre otuz santim boyunda, soluk tenli ve kısa kesilmiş açık renk saçlarıyla kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Beni omzuna atabilir, sekiz yüz metreyi üç dakikadan kısa bir sürede son sürat koşabilir, beni yere bırakabilir, kırk barfiks çekebilir, sonra yere düşüp elli şınav çekebilirdi. Ayrıca bir silahı ölümcül bir isabetle ateşlerdi.

ve yetenekli bir rakibi elleriyle öldürebilirdi, bu yüzden Duncan'ın kişisel güvenliği konusunda güvendiği iki kişiden biriydi. Ve şimdi Pete temkinliydi.

Nedenini sormadım. Linus'un yaptığı ev savunma taretleri özel bir ses çıkarırdı, sihirli bir tını ve ardından namludan çıkan merminin çatırtısı. Bir kez duyduğunuzda asla unutmazdınız. Telefon görüşmemiz sırasında bunu duyacağımı hayal bile edemezdim. Her ne olursa iyi değildi. Pete'in Beni güvende tutmaya odaklanmıştı ve sorular sorarak onun işini zorlaştırırsam kimse kazanamazdı. Onun yerine Runa Etterson'a mesaj attım.

Altı ay önce, Runa'nın kaçırılan kız kardeşini bulmasına yardım etmiştik. Annesinin intikamını almak için. Runa UCLA'da yüksek lisansını tamamlamaya çalışıyordu. Ama şimdi hem kız kardeşinin hem de erkek kardeşinin desteğe, terapiye ve güvenceye çok ihtiyacı vardı. Hayatları burada, Houston'daydı ve

Onları Kaliforniya'ya sürükleyerek her şeyi terk etmeye zorlamamaya karar vermişti. Bir sürü evrak işinden sonra UCLA'daki araştırmasını bıraktı ve Rice'ta yeniden çalışmaya başladı. Onu her hafta, kardeşleri Ragnar ve Halle'yi de iki haftada bir görüyordum. İlk zamanlar Hayatımda ilk defa en iyi arkadaşım oldu. Çok garipti.

Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Telefon tekrar çaldı. *Ateş et.*

Organik madde ve metalin birleşmesi üzerine çalışan birilerini tanıyor musunuz?

Değerlendirilmiş bir şeye ihtiyacım var ve bunu sessiz tutmalıyım.

Linus mu?

Evet.

Runa, annesinin ölümüyle ilgili soruşturmanın merkezinde yer alıyordu. Linus ve benim birbirimize bağlı olduğumuzu çok çabuk anlamıştı; ilk birkaç vakamda tökezlememi, şoka girmemi izlemişti ve

gittikçe daha çok endişeleniyordu. Sonunda yıkıldım ve ona Müdür Yardımcısı olayını anlattım. Söylememeliydim ama birine söylemeliydim ve bu her şeyi çok daha kolaylaştırdı.

Birini tanıyorum, Runa mesaj attı. Bu şeyi ona götürmemi ister misin?

Teşekkür ederim. Cornelius'a sana bırakmasını söyleyeceğim.

Sen iyi misin?

İyi olmaktan çok uzaktım ama bunu mesajla yapmak istemedim.

Yaşayacağım. Sorduğun için teşekkürler.

Pete Rolls Royce'u virajdan döndürdü ve Linus'un evi ortaya çıktı. bak.

Sağlam ferforje demir kapılar, güçlü bir kuvvet tarafından yerlerinden sökülüş, eğri büğrü duruyordu. Arkalarında, geniş dairesel araba yolunun kaldırım taşlarına doğal olmayan bir şekilde parlak kan bulaşmıştı.

Normalde, araba yolunun ortasında, ustaca düzenlenmiş bir çiçek tarhının ortasından beyaz bir fiskiye yükseliyor, su tepesinden çağlayarak üçlü leğene dökülüyordu.

Şu anda fiskiye kurumuştı ve üst kısmı garaj yolu boyunca parçalara ayrılmıştı. Sağ tarafta, dekoratif çalılarının arasından kırık bir kule çıkıntı yapmış, geri çekilebilir yuvasından düşmüştü. İleride saray gibi bir malikâne bir peri masalındaki şatoya benziyordu. Kan izleri kapının on metre uzağında duruyordu. Hiçbir saldırgan ön merdivenlere ulaşmamıştı.

Pete park etti, arabadan indi ve kapımı açtı. Dışarı çıktım ve beni ön kapıya götürdü. Güvenlik sistemi yüzümü tanıdığı için bir anlık duraklama oldu, sonra kilitler tıkladı ve Pete kapıyı açıp beni üç katlı bir fuayeye götürdü.

Evin içi de dışının vaat ettiği kadar görkemliydi. Cilalı beyaz mermer zemin bir ayna gibi parlıyor, akantus yapraklı pervazlarla süslü beyaz ve krem rengi Venedik sıvası duvarları yansıtıyordu. Fuayenin ortasında bir başka süslü çeşme yükseliyor, iki yanda ikinci kata kıvrılan çifte büyük merdivenle çevreleniyordu. Üstündeki vitraylı kubbede mavi gökyüzünün üzerinde süzülen beyaz bulutlar görülüyordu. Devasa bir avize, kubbenin ortasından uzun kristal teller sarkıtarak fiskiye aydınlatıyor ve tüm mekan, zenginliğine rağmen beyaz ve zarif bir şekilde parlıyordu.

"Çalışma odasında bekliyor," dedi Pete.

"Teşekkür ederim." Sağa döndüm ve fuayeden yan kapıya geçtim, sonra küçük bir oturma odasından geçtim, başka bir koridordan geçtim ve

çalışmaya katıldı.

Buradaki Venedik sıvası krem yerine bejdi ve açık kahverengiyle süslenmişti. Kitap rafları kemerli oyukları dolduruyordu -Linus teknolojiyi benimsemişti ama kâğıdın dokusunu da seviyordu. Fuaye gibi, çalışma odası da zarif ve derli topluydu; iki dolgulu sandalye, köşede bir aşk koltuğu, Versailles'da rahatlıkla kullanılabilecek siyah-altın bir masa ve Şöminenin solundaki tek ficus ağacı Linus'un ihmaline rağmen bir şekilde büyümüştü. Hava aromatik tütün ve kahve kokuyordu. Sürekli Elinde gevşek tütün vardı çünkü kokusunu seviyordu ve Pete ya da diğer koruması Hera, aroması kaybolduğunda birkaç haftada bir değiştiriyordu.

Linus Duncan masanın arkasında oturmuş, tabletine dalmıştı. İçinde bir parmak kadar viski bulunan ağır bir kristal bardak sağ tarafında unutulmuş bir şekilde bekliyordu.

En yakın sandalyeye oturdum.

Linus arkasına yaslandı ve bana baktı. "Montgomery ile nasıl gitti?"

Görünüşe göre benim parkta, onun da evinde saldırıya uğramasını görmezden gelecektik.

"Ben varım." Bundan sonraki kısmı dikkatlice ifade etmem gerekecekti. "Karışıklıklar var."

Bakışlarıyla beni kısırdı. "Ne komplikasyonu?"

"Lander Morton ve Alessandro Sagredo bir paket anlaşma."

Dirseklerini sandalyesinin kollarına dayadı ve parmaklarını dikleştirerek düşünmeye başladı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Bu bir sorun değil. Sadece işleri biraz daha karmaşık hale getiriyor, çünkü nedeni bilinmeyen aşırı güçlü bir suikastçıyı hesaba katmak zorundayım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Sagredo hakkında bir Müdür Ağı araştırması yapmak için izin istiyorum." Müdür Ağı, sivillerin erişimine kapalı olan çeşitli emniyet veritabanlarına erişimi içeriyordu.

"Neden?"

"Şaşırmayı sevmem."

"Reddedildi," dedi Linus. "Onun yeteneklerini ve mizacını biliyorsun. Bazı açılardan onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Müdür Ağı'nın size söyleyeceği her şey en iyi ihtimalle bir tahminden ibaret olacaktır. Albert Ravenscroft ile işler nasıl ilerliyor?"

"Değiller."

Ravenscroft Hanesi'nin varisi Albert Ravenscroft, yirmi altı yaşında, yakışıklı ve çok ısrarcı bir Prime psionikti. Yeterince zaman ve çaba harcarsa güzelliğini ve zekâsını fark edeceğimi varsayarak hareket ediyordu. Çabaları beni yıpratmayı başarsa bile, ilişkimiz mahkum olacaktı. Albert evlilikle ilgileniyordu.

Altı ay önce, psikopat bir zihin parçalayıcı büyücü Alessandro'yu tuzağa düşürdüğünde, şeytani büyükannemle bir anlaşma yaptım. Onu kurtarmam için gereken şeyi bana verdi. Karşılığında kendimi Baylor Hanesi'ne adayacağıma yemin ettim. Asla başka bir hanenin parçası olmayacaktım. Benimle evlenen adam benimkine katılmak zorunda kalacaktı. Benim adımla alacak ve önceki ailesi üzerindeki tüm hak iddialarından vazgeçecekti. Bu kısmı Linus'la paylaşmamıştım çünkü bilmesine gerek yoktu. Albert Hanesini güçlendirmek istiyordu, ondan kaçmak değil.

Linus bunu düşündü. "Onun seçimi mi, senin seçimin mi?" "Benimkini."

Beni dikkatle izledi. "Albert'ı idare etmek kolay olacaktır."

"Onu yönetmek gibi bir niyetim yok. Ayrıca, ben meşgulüm. Morton Hanesi'yle neden ilgileniyoruz?"

Linus'un tabletinin zili çaldı. Ona bir göz attı. "Görünüşe göre bir misafirim var. Sanırım senin için burada."

Tableti bana doğru çevirdi. Üzerinde Alessandro'nun gümüş rengi bir Alfa Romeo Spider'ı kırık kapılardan geçirip kapının önüne park ettiği yazıyordu.

Sessizce bekledik. Beş saniye. On . . .

Alessandro omzunda baygın bir Pete taşıyarak çalışma odasına girdi, onu köşedeki aşk koltuğuna bıraktı ve diğer koltuğa oturdu.

Linus Pete'e baktı ve içini çekti. "Lütfen bize katılın, olmaz mı, Prime Sagredo?"

Hayır. Bize katılma. Arkanı dön ve gidebildiğin kadar uzağa ve hızlı git.

Linus önce bana, sonra Alessandro'ya baktı. İkimiz de bir şey söylemedik.

"Pekala." Linus kollarını iki yana açtı. "Seninle başlayalım, Alessandro. Neden buradasın?"

Alessandro uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı ve arkasına yaslandı. "Resmi olarak buradayım çünkü Lander Morton oğlunu öldüren kişi ya da kişileri öldürmem için beni tuttu."

Linus kaşlarını kaldırdı. "Onları burada, evimde sakladığımı mı düşünüyorsun?"

"Gayri resmi olarak buradayım çünkü o tehlikede." Alessandro Linus'a baktı. "Ignat Orlov ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Ignat'ı *uh* ile telaffuz ediyordu, bu yüzden neredeyse *tutuşturmak* gibi geliyordu. Linus sanki ekşi bir şey ısırmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Bana öyle gelmiyor," dedim.

"Rus İmparatorluk Savunması'nın eski subayı," dedi Alessandro.

"İmparatorluk onaylı bir suikastçı," diye ekledi Linus. "Eğitimli, Bunca yıl hayatta kalmayı başardığına göre deneyimli ve çok da iyi." "Arkan adını kullanıyor," diye ekledi Alessandro. "*Kement* anlamına geliyor."

Profesyonel katillerin kendilerine taktıkları lakaplar gözlerimi devirmemi sağlamakta asla başarısız olmadı. "Düşmanlarını tuzağa düşürdüğü için mi?"

"Evet," dedi Alessandro ve Linus aynı anda. "O neden önemli?"

"Mükemmel bir soru," dedi Linus.

Alessandro bize kısa, mizahsız bir gülümseme verdi. "Çünkü senin serumunu çaldı."

Müdür Ofisi'nin öncelikli bir görevi vardı: Osiris serumunu korumak. Vicdansız ellerde, serum uygarlığımızı yok etme potansiyeline sahipti. Birkaç yıl önce, birisi Kuzey Kasası'na girdi ve 161-165AC olarak etiketlenmiş beş örnek çaldı. Altı ay önce, örneklerden birini geri almak için Diatheke adlı bir suikast firmasına karşı savaştık. Bunu insanları büyü yapan canavarlara dönüştürmek için kullanmışlardı. 164AC örneğini ve türevlerini ele geçirmeyi başardık ve bu süreçte Diatheke'yi, onu yöneten suikastçı Benedict De Lacy ile birlikte yok ettik. Diğer dört örnek hâlâ kayıptı.

Bunun Çukur'la bağlantısı neydi? Linus'a baktım.

Linus Alessandro'yu düşündü, gözleri hesap yapıyordu. Alessandro'nun ne kadar şey bildiğine ve işler o noktaya gelirse ondan kurtulmanın ne kadar zor olacağına karar vermeye çalışıyordu.

Linus sonunda, "Felix Morton son Meclis oturumunda bana rastladı," dedi. "Tam anlamıyla. Asansörde bana çarptı, özür diledi ve sonra bana 'son konuşmamızdan bu yana uzun zaman geçtiğini' söyledi. Bunu çok ilginç buldum, çünkü hiç konuşmamıştık. Ayrıca bana bu zarfı uzattı."

Linus çekmecesinden beyaz bir zarf çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı.

Onu aldım. Herhangi bir ofis mağazasından alabileceğiniz türden, sıradan, işaretlenmemiş bir zarf. Mühürsüzdü. Açtım ve bir fotoğraf çıkardım. Bataklığın, muhtemelen Çukur'un, sabah erken ya da akşam geç saatlerde çekilmiş bir fotoğrafı. Fotoğrafçı bataklığın diğer tarafındaki metruk binaya nişan almış olmalıydı - odak noktasındaydı - ve yakından bakmasaydım onu kaçırabilirdim. İki dönen halka, yarı batık ve kıyıdan yaklaşık on metre uzakta suda çalkalanıyor, yüzeyin altında mavi bir ışık parlıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Fotoğrafi çevirdim. Arkasına aceleyle el yazısıyla biri "Jane Saurage, değerlendirme uzmanım, 07/09 Çukurunda kayboldu. Bu onun bulutuna yüklediği son resim. Sizinle en kısa zamanda konuşmam gerekiyor."

Alessandro zarfı almak için elini uzattı.

Onun yerine resmi masanın üzerine koydum ve dönen halkalara dokundum. "Bunlardan biri bize saldıran yaratıkları kontrol ediyordu."

"Artık bodrumumda bir tane var." Linus kaşlarını çatı. "Ve nasıl yapıldığına dair hiçbir fikrim yok. Doğası gereği biyomekanik ama anlamadığım bir seviyede. Bir uzman gelecek ama bu biraz zaman alabilir."

Alessandro ayağa kalktı, zarfı ve fotoğrafı aldı ve sandalyesine geri oturdu.

Linus devam etti. "Bunu bana verdikten dört saat sonra Felix Çukur'da öldürüldü. Cesedi ertesi sabaha kadar bulunamadı. Ajan Wahl'ı hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Sesimden bir inilti çıkmasını engellemeye çalıştım ama başaramadım.

Ajan Wahl büyüyle çarpıtılmış -büyüyle o kadar değişmişlerdi ki artık insan değillerdi- insanların ticaretiyle ilgili bir soruşturmaya öncülük etmişti. Bunlardan bazıları Linus, Alessandro ve ailemizin yok ettiği Diatheke'nin suikastçı laboratuvarından gelmişti. Linus'un talimatıyla o davayı Ajan Wahl'dan almıştım ve onun öfke dolu feryadı Amarillo'dan bile duyulabilirdi. Bana saygı duymadığını, otoritemi tanımadığını ve genel olarak iki yaşındaki bir çocuğun benim yerime çok daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşündüğünü açıkça belirtmişti. Benimle işbirliği yapmak zorundaydı, ancak tüm zamanını her şeyi umulmadık bir şekilde mahvedeceğime ikna olarak geçirdi, bu yüzden arabamı dinledi, telefonumu klonlamaya çalıştı ve

Başarısız olursam ve günü kurtarmak için beyaz bir ata ya da muhtemelen siyah bir SUV'a binmek zorunda kalırsa diye beni takip etti.

"Bugün beni görmeye geldi," dedi

Linus. "Bacağı iyileşti mi?"

"Evet, ama hâlâ baston kullanıyor. Görünüşe göre Felix bazı işçilerin kaybolmasıyla ilgili olarak onunla temasa geçmiş ve 162AC'den bahsetmiş." Kahretsin.

"Ajan Wahl, ender rastlanan bir sağduyu göstererek senin ve benim adımları Felix'e verdi. Kısa bir süre sonra görev için şehirden ayrıldı ve bu sabaha kadar dönmedi. Felix'in bana ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu ama cenazeyi öğrenince emin olmak istedi."

Ve tabii ki Wahl formülü tanıyabilirdi. Sihirle çarpıtılmış insanların cesetlerini toplu mezardan çıkardığımızda, üzerlerinde 164AC ve ardından serum varyantının numarasının yazılı olduğu dövmeler vardı. Linus'un ona ne söylediğini bilmiyordum ama bir noktada Ajan Wahl uygunsuz sorular sormayı bıraktı.

"Güve kanatlı dev bir arcane yılan sürüsü evime saldırdığında sohbet ediyorduk."

Güve kanatlı yılanlar mı? "Ajan Wahl bunu nasıl karşıladı?"

"Oh, harika vakit geçirdi. Ayrıca Müdürlük Ofisi ne zaman bir işe karışsa 'dünyanın yıkıldığını' da benimle paylaştı. Bu gerçeği çok heyecan verici buluyor. İlginç bir adam."

Linus, Alessandro'ya döndü ve "sıra sende" işareti yaptı.

"On altı yıl önce Arkan özelleşti," dedi Alessandro. "Bu tartışılabilir," dedi Linus, "ama devam et."

"Şu anda Arkan Kanada'daki malikanesinde kalıyor. Onu gözetlemek için gerekli araçları temin ettim."

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü onu öldürmekte kişisel çıkarım var."

Aptalca bir soru sor . . .

"Arkan Kuzey Kasası'na girip kurtarmaya çalıştığınız serumu çaldığında, bunu birileri ona para verdiği için yapmadı. Hırsızlığın arkasındaki itici güç oydu, ancak operasyon karmaşık ve pahalıydı ve yatırımcıları vardı. Serum katılımcılar arasında paylaştırıldı."

"Diatheke bu yatırımcılardan biri miydi?" Ben sordum.

"Diatheke bir hissedarlar kurulu tarafından yönetiliyordu," diye yanıtladı Alessandro. "Kontrol hissesi Arkan'a aitti. Şirket onun şirketi idi ve Benedict De Lacy doğrudan ona bağlıydı."

Alessandro'nun suikastçı veri tabanının anısı gözümün önünden geçti. O zaman sadece rekabeti incelediğini düşünmüştüm. Ancak, eğer Arkan başından beri onun hedefiyse, veri tabanı yeni bir anlam kazandı.

"Üç gün önce bu yatırımcılardan biri onu aradı," dedi Alessandro. "Kim olduğunu bilmiyorum. Sadece konuşmanın sonunu duydum."

"Ne söylendi?" Linus sordu.

"Diğer hattaki kişi Felix Morton'u öldürmüştü ve paniğe kapıldı. Senin adından bahsetmiş olmalılar"-Alessandro Linus'a baktı
-"Çünkü Arkan onlara Duncan'ı halledeceğini ve endişelenecek bir şey olmadığını söyledi."

Linus kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi?"

"Yaptı."

Bu Augustine'in Felix'in katilinin yönetim kurulu üyelerinden biri olduğu teorisiyle örtüşüyordu. Sadece iyi bağlantıları olan, güçlü bir Prime Osiris serumunun çalınmasına karışacak kadar yüzüstü olabilir. Sadece iyi bağlantıları olan, güçlü bir Prime Osiris serumunun çalınmasına karışacak kadar yüzüstü olabilir.

"Arkan onlara yardım göndereceğine dair güvence verdi," diye devam etti Alessandro. "Konuşmadan sonra birini aradı ve Houston'a gitmeleri talimatını verdi. Senden ismen bahsetti." Alessandro Linus'a başını salladı ve bana döndü. "Ve sonra senden bahsetti. Arkan bunu biliyor Linus Müdür ve sen de onun yardımcısısın."

Harika.

"Plan basit. Linus çok zor bir hedef. Bir Gardiyanı öldürmek meteor yağmurunu başlatır ve Arkan Ulusal Meclis'in dikkatini çekmekten kaçınmak istiyor. Onun yerine adamları senin peşine düşecek. Seni öldürmek daha kolay. Arkan, Linus'un çırağının tehlikede olduğunu öğrendiğinde seni korumak için harekete geçeceğini ve bunun da soruşturmayı sekteye uğratacağını düşünüyor. Temizlemek için zaman mı kazanıyor yoksa planları

daha karmaşık ama birincil hedefinin sen olduğunu

biliyorum." "Herhangi bir kanıtınız var mı?" Linus sordu.

Alessandro dizindeki bir tiftik lekesini fırçaladı. "Kanıt sizin sorunuz. Onu mahkemeye vermeyi düşünmüyorum. Biliyorum ve bu yeterli. Bir aracı vasıtasıyla Lander Morton'a ulaştım ve başsağlığı diledim. Lander kindar, yaşlı bir akbaba. Hayatındaki en önemli kişi

öldürülmüştü. İntikam alma fırsatını kaçırmayacağını biliyordum. Beni o tuttu."

"Sanırım oldukça iyi para ödüyordur," dedim.

Alessandro yemi yutmadı. "Paranın bir önemi yok. Ölmeyeceğinden emin olmak için buradayım."

"Çok duygulandım, Prime Sagredo, ama korumanıza gerek yok." Ya da hoş geldin.

Alessandro Linus'a döndü. "Bana imzalattırdığınız sözleşmenin son kullanma tarihi yok. Hükümlerine uyacağım. Onu güvende tutmama izin ver."

Linus bunu

düşündü. Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Linus, "Onunla birlikte çalış," dedi.

İhanet canımı yaktı. Bir duygu seçmek için üç saniyem vardı. Öfkelenip gidebilirdim, ki bu çocukça olurdu; reddedebilir ve Alessandro'nun beni ne kadar derinden incittiğini herkese gösterebilirdim; ya da duygularımı yutabilir, önemli değilmiş gibi davranabilir ve bu konuda profesyonel olabilirdim.

"Bu bir emir mi?" Sesimi sıradan tuttum. "Öyle olmak zorunda mı?" Linus sordu.

"Kolu bükülmedikçe hiçbir bilgi paylaşmıyor, bu da onu öngörülemez kılıyor ve kişisel çıkarları doğrultusunda hareket ediyor, bu da onu bir sorumluluk haline getiriyor.

Sadakati yok, güvenilirmez biri ve ilkeleri de belirsiz. I

Onunla çalışmakla ilgili bir sorunum yok ama itirazımın not edilmesini istiyorum ki en kötü anda vazgeçip kaçtığında size 'Ben demiştim' diyebileyim." Ve bunu gerçekten yüzüne vururdum.

Alessandro, "Size daha önce bu işi sonuna kadar götüreceğimi söylemiştim," dedi. "Sözümü tuttum ve yine tutacağım. Noktalı çizgiyi imzaladığımda

her zaman

teslim

ederim."

Omuz

silkim.

"Birleşik Devletler Ulusal Meclisi'nin güvenine ihanet etmenin ne anlama geldiğini hatırlıyor musunuz?" Linus söyledi. "Bu gezegende hiçbir yerde

Seni bulamayacağımız bir yere."

"Unutmadım," dedi Alessandro.

Linus beyaz dişlerini göstererek tekrar gülümsedi. "Gördün mü? Sonuçlarını biliyor." Ellerini birbirine vurdu. "Karar verildi. Sen Araştır, o seni koruyacak ve her şey güllük gülistanlık olacak. Devam edelim."

Bu bir tür kabustu. Alessandro hayatıma yeniden girmekle kalmamıştı, şimdi onunla çalışmak zorundaydım. Beni her yerde takip etmekte ısrar ediyordu. Sürekli birbirimizin etrafında olacaktık. Onunla on beş dakika konuşmaktansa bütün gün kırık camların üzerinde yürümeyi tercih ederdim.

Yolumu seçmiştim. Gardiyanlara yemin ettim. Annemin dediği gibi, çenemi kapama vakti gelmişti.

Zihnimi elimdeki soruna geri döndürmeye çalıştım. Tüm bunları daha sonra dile getirecek zamanım olacaktı. "Arkan'ın kimi gönderdiğini bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi Alessandro.

"İki saldırının arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Pek olası değil. Arkan'ın adamları hassas ve hızlıdır. Bu aptalcaydı."

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de haklıydı. "Katılıyorum. Birincisi, Linus'a en güçlü olduğu yerde, evinde saldırdılar. İkincisi, ikimize de aynı anda saldırdılar. Bu sadece iki Prime'a yapılan bir saldırı değil, Müdürün Ofisi'ne yapılan bir saldırıydı. Tüm bunlar, her şeyi bırakıp soruşturma yapacağımızı garanti ediyor. Neden?"

"İşte bunu öğrenmeniz gerekecek." Linus öne doğru eğildi. "Serumun geri kazanılması ilk önceliğiniz. İçeri gir ve serum düşene kadar onları salla. İçeri girmem için gereken kanıtı bana getir. Sakın ölme."

Bana baktı ve her kelimeyi heceleyerek, "Bana bu iyiliği yap, Catalina," dedi.

"Elbette, Bay Duncan."

Her görevde bu ritüeli uygulardık. Ben buna "Victoria Tremaine'in sigortası" diyordum.

Linus Alessandro'ya başıyla onay verdi. "Dışarıda bekle. Birazdan gelir." Alessandro o sıvı zarafetiyle sandalyeden kalktı ve dışarı çıktı.

Ön kapıya ulaşana kadar bekledim. "Nasıl yapabildin?"

"Acıdığınızı biliyorum. Kızgın olduğunuzu biliyorum. O kibirli bir ahmak ama yaptığı işte çok ama çok iyi. Hayatta kalman benim için senin duygularından çok daha önemli."

"Onun dışında herhangi biri. Pete'i alabilirdim."

Linus kaşlarını kaldırdı ve başparmağıyla baygın Pete'i işaret etti. "Onu taşımak zor olurdu."

Duygularım yüzüme yansımış olmalı, çünkü Linus arkasına yaslandı.

"Bunu neden şimdi devralamayacağımı anlıyor musun?"

"Hiçbir gerekçeniz yok. Müdür Ofisi Asalların özel işlerini öylece yürütemez. Evler kıyameti koparır."

Linus başını salladı. "Doğrulamam gereken çok şey var. Eğer o zeki adamın söyledikleri doğruysa, çok fazla yere bakmam gerekecek. Bu konuda bilgi vermek için müsait olmayabilirim.

Yardım."

"Alessandro'nun da bunu sağlayacağına güvenilebileceğimden emin değilim."

Linus parmaklarını dikleştirdi. "Onu burada gözlemleme fırsatın oldu. Bana onun hatırladığın Alessandro'dan ne farkı olduğunu söyle."

Kafamda son yirmi dakikayı gözden geçirdim. "Sana meydan okumadı. Ona çene çalması için birçok fırsat verdin ama o bunları kullanmadı." Hayır, Alessandro tam Artisan modundaydı. Buz gibi soğuk, hesapçı, kararlı.

"Başka ne var?"

"Sorulmadan bilgi verdi." Bu da yeniydi. Son karşılaşmamızda, hayatımız buna bağlıyken bile ondan cımbızla her bir zeka kırıntısını çekip çıkarmak zorunda kalmıştım.

"Başına bir şey gelmiş olmalı," dedi Linus. "Son derece tatsız bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Onun kararlılığını seviyorum. Bu hoş bir değişiklik."

Vazgeçtim. "Arkan ne kadar tehlikeli?"

"İmparatorluk Savunma Bakanlığı'nın her zamanki prosedürleri olan öldürmek yerine gitmesine izin vermesine neden olacak kadar tehlikeli. O kadar tehlikeli olduğuna karar verildi ki daha uygun maliyetli."

"Vay canına. Rus İmparatorluğu'nu duraklattı mı?"

"Evet. Adam bir seri katil, Catalina. Siyah bir etiketi var. Sadece o."

Warden Network'te potansiyel tehditler düşükten yükseğe doğru farklı renklerle etiketlendi. Siyah en yüksek seviyeyi, kritik seviyeyi gösterirdi. Genellikle bireylerden ziyade suç örgütleri ve küçük hükümetler için ayrılmıştı. Bir kez harekete geçtiğinde tüm şehri yerle bir edebilecek olan kayınbiraderim bile kahverengi olarak işaretlenmişti.

"İnsan, Rus İmparatorluğu çiftçi isyanı sırasında çökmüş olsaydı hayatımızın ne kadar kolaylaşacağını merak ediyor." Linus masasının bir çekmecesini açtı, büyük bir kutu çıkardı ve bana uzattı. "Seni bir kurtlar sofrasına atıyorum. En azından onları uzak tutman için sana bir sopa verebilirim."

"Teşekkür ederim."

Hediyemi aldım. Cilalı sedir ağacından yapılmıştı ve yaklaşık iki buçuk metre uzunluğundaydı. Kapağına beş yapraklı stilize bir ağaç dalı oyulmuş ve İskandinav rünlerinden oluşan bir şeritle sarılmıştı.

"Bu çok güzel."

"Bu bir prototip, beraberinde getirdiği tüm sorunlarla birlikte. Bunu geliştirmeyi planlıyordum ama zamanımız yok."

Kutuyu açtım. İçinde turkuaz kadife üzerinde kısa bir kılıç duruyordu. Neredeyse sade, basit bir silahtı: toplamda yaklaşık on dört inç, on inçlik çift kenarlı bir bıçağı ve deri bir kordonla sarılmış ahşap bir kabzası vardı. Hem basit çapraz muhafazası hem de yuvarlak kabzası, ışığı yakalayan mavimsi çelikle parılıyordu. Bıçak uzunluğuna göre alışılmadık derecede geniş görünüyordu, en azından yaklaşık kırk sekiz milimetre.

Aww. Bana bir kılıç yaptı. O asla kılıç yapmazdı. Mermi silahlarında uzmanlaşmıştı.

Kutuyu masasının üzerine koydum ve silahı çıkardım. Ağırdı. Ve garip bir şekilde ağırdı, kütesinin çoğu kabzadaydı. Bu işlevsel bir kılıç değildi, daha çok duvara asılan kılıç şeklindeki dekoratif bir nesneye benziyordu.

Önemli değildi. Çok iyi bir kılıç değildi ama onu benim için özel olarak yapmıştı.

"Bayıldım," dedim. Daha önce kimse bana bir kılıç yapmamıştı.

Linus iç çekti. "Fiske vur."

"Ne?"

"Ayağa kalk ve etrafta salla."

Ayağa kalktım ve havayı kestim. Kılıç teleskopik bir direk gibi açıldı ve neredeyse düşürüyordum. Yeni kılıç 30 inç uzunluğundaydı.

Um . . . Kılıcı kaldırdım ve bıçağı inceledim. Mantık, bölümler arasında çizgiler olması gerektiğini söylüyordu ama ben bulamadım. Döndüm, hızlı bir kesik kombinasyonuyla savurdum. Kılıç dayanıyordu. Yine de yapısal bütünlüğü berbat olmalıydı. İyi bir kılıç aslında nesneleri yüksek dirençle kesmek ve saplamak için tasarlanmış ve bir darbeyi engelleyecek kadar sağlam olan, biraz esnek, keskinleştirilmiş bir çelik uzunluğudur. Parçalı bir kılıç, tanımı gereği, içi boştu. Eğer bir şeyi kesmeye çalışırsam, eklem yerlerinden kırılırdı. Eğer engellemeye çalışırsam, kabzasından kırılabilirdi.

Biraz coşku yarattım. "Harika."

Linus başını salladı. "Sen korkunç bir yalancısın. İçine biraz büyü kat."

Gücümü tutuşumu gevşettim ve kabzaya akmasına izin verdim. Kılıcın üzerinde soluk, koyu çizgiler oluştu ve küçük gizemli dairelerden oluşan karmaşık bir desene dönüştü. Bu da neydi böyle? Büyücüler büyülerini tamamlamak ve yönlendirmek için gizli çemberler kullanırlardı. Bazı çemberler büyüü güçlendirir; diğerleri ise büyüü hapseder ya da şekillendirirdi. En önde gelen aileler ev büyüleri geliştirmişlerdi.

yıkıcı bir güç açığa çıkardı ve göz kamaştırıcı karmaşıklıkta daireler gerektirdi. Ancak tüm dairelerin tebeşirle ya da sabun veya balmumu gibi diğer organik maddelerle yeni çizilmesi gerekiyordu. Bu yüzden evimizdeki tuzak çemberlerini her seferinde yeniden çizdim. birkaç hafta.

Linus'a baktım.

Kutuyu işaret etti. "Vur ona."

Kılıç bir balta değildi ve bu baltanın içi boş olduğu için kırılabilirdi. Ama bana vurmamı emretti. Bıçağı kaldırdım ve kestim.

Kılıç kutuyu tereyağı gibi kesti ve masaya saplandı. Hay aksi. Direnç bekleyerek salınımı tersine çevirdim. Hiç direnç yoktu. Silah serbest kaldı ve eğer onu sıkıca kavramamış olsaydım, havaya fırlatacaktım. Momentum beni geriye savurdu ve kılıcı etrafımda geniş bir kavis çizdirerek döndüm, büyü akışını kapattım ve göz kırparak durdum.

Linus yavaşça

alkışladı. Vay

anasını.

"Nasıl?"

Linus kıkırdadı. "Boş uzay."

Bazı esrarlı çemberler o kadar çok büyü gerektiriyordu ki, sınırları bizim fiziksel alemimizde var olmaktan çıkıyordu. Gerçekliğimizin gizemli olana dokunduğu bir yerdi. Hiçbir şey oraya nüfuz edemezdi. Böyle bir çemberin içindeki bir büyücü büyü bitene kadar yenilmezdi ki bu da oldukça hızlı bir şekilde gerçekleşirdi. Bu tür çemberlerin doğası onları uzun vadede sürdürülemez kılıyordu.

"Anlamıyorum."

"Gizemli çizgileri yerleştirmek için organometalik bir bileşik kullandım. Metal ve karbon atomları arasında bir bağ içeriyor, bu da büyü kanalizasyonu için uygun özel bir madde. Ne yazık ki neme ve havaya karşı da hassas ve onu değiştirmek için atladığım çemberlere inanamazsınız."

Aman Tanrım. Tüm gizli metalürji biliminde devrim yaratmıştı. Eğer bu duyulsaydı, bu kılıç için beni öldürmeye çalışan insanların oluşturduğu kuyruk I-10'dan San Antonio'ya kadar uzanırdı.

"Sihri her beslediğinizde bileşik tepki veriyor, yani aslında her uygulamada daireleri yeniden çiziyorsunuz. Nasıl olduğunu görmek için dayanıklı. Dediğim gibi, mükemmel değil ama *mut*suz da değilim."

Nefesim kesildi.

"Bu bir acil durum bıçağı," dedi Linus. "Yeterince uzun sallarsan seni kurutur. O zaman ne olacağını biliyorsun."

Önce parlayan noktalar görüyordum, sonra dünya küçülüyordu ve devam edersem ya bayılacaktım ya da ölecektim. Başımı salladım.

Linus Duncan ela gözlerini bana dikti. "Dikkatli ol Catalina. Gece karanlık ve kurtların acımasız dişleri var. Kendini koru."

"Yapacağım," diye söz verdim.

Bölüm 4

Dışarıda gün batımı, yaklaşan karanlığa karşı turuncu ve kırmızı renkleriyle gökyüzünü aydınlatıyordu. Hava nefes alınabilecek kadar soğumuştı ve ilk yarasalar Linus'un arazisini çevreleyen meşelerin üzerinde bir ileri bir geri süzülüyordu.

Alessandro örümceğe yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, hafifçe kamburunu çıkarmış, yorgun bir prens gibi bekliyordu.

Evet, bu artık bende işe yaramadı.

Merdivenlerden araba yoluna doğru yürüdüm. Arabadan indi. "Seni eve bırakayım."

Beni götürecek olan Pete hâlâ baygındı. Ailemi arayabilirdim ama bu onları güvenli bir üsten çıkarmak anlamına gelirdi ve bugünkü kavgadan sonra bunu yapmaya kendimi ikna edemezdim. Hayal gücüm Büyükanne Frida, özel zırhlı canavarı Brick'i güve kanatlı bir yılan bulutunun içinden geçirmeye çalışıyor. Hayır, teşekkür ederim. Bir Uber çağırabilirdim ama bu talebe kimin cevap vereceği belli olmazdı.

Alessandro'nun MII'de beni takip ettiği anı aklıma geldi. Evinize giden en güvenli yolun kalbinizi kıran kuduz bir katil olduğu ve kendinize korkak olmadığınızı kanıtlamak için onun arabasına bindiğiniz üzücü bir gündü.

"Önce Felix'in evine gitmem gerek."

"Ben seni götürürüm."

"Teşekkür ederim, Bay Sagredo."

Benim için ön yolcu kapısını açtı ve ben de bindim. Bu arabaya en son bindiğimde, bir üst geçitteki boşluktan atlamıştı. Bir daha düşündüm de, bu muhtemelen farklı bir arabaydı. O Örümcek zar zor topallayarak

depomuzda. Değiştirmiş olmalı. Her ay bunlardan farklı renkte bir tane alacak kadar zengindi.

Alessandro direksiyona geçti ve motor bir hırıltıyla canlandı. Adresi telefonuma girdim. Linus'la aynı mahalledeydik ama oraya varmamız birkaç dakika sürerdi.

"Garaj yolundan sola dön."

Örümcek ileri doğru süzüldü ve biz de yola koyulduk.

Telefonumu çıkardım ve Bern'e mesaj attım. **Güvendeyim. Yakında eve geliyorum.**

Bir sonraki mesaj güvenlik şefimiz Patricia Taft'a gitti. **Tahmini varış süresi 45 dakika. Düşmanca değil.**

Anlaşıldı.

Bir davayla bağlantılı olarak hedef alınıyorum. Kilit altında kalalım.

Anladım.

Alessandro'nun geri dönmesini beklemiyordum ama Patricia'yı işe aldığımızda, geçmişteki tanıdıklarına dayanarak bir tehdit değerlendirmesi yaptı ve Alessandro listesinin başındaydı. O ve takma adı Pancakes olan Augustine.

Alessandro gittikten sonra Artisan'ı araştırmak için biraz zaman harcadım. Kısmen Patricia onun tehdit profilini oluşturabilmek için elimdeki tüm bilgileri istediği için, kısmen de onun gidişinin acısının üstünü örtmek istediğim için. Yaptığı tüm korkunç şeyleri bilmek istiyordum, böylece hayatıma devam edebilecektim.

Çok az şey öğrendim ve bulduklarım da şaşırtıcıydı. Alessandro pahalı ve anlaşılması zor biriydi. Onu işe almak için özel bir aracından geçmek gerekiyordu. Başka hiçbir komisyoncunun ona erişimi yoktu. Alessandro aracının tek müşterisiydi, bu da güvenilir bir arkadaş ya da aile üyesi olduğunu gösteriyordu. Alessandro kendisine teklif edilen çoğu işi reddetti. İsimsiz kalacağını düşünerek yanlış foruma yorum bırakan bir müşteri adayı buldum. Bern onu takip etti ve e-posta sunucusuna girdi. Müşteri zengin bir Brezilyalı evin başbakanıydı. Bir aile üyesine Alessandro'nun kendi kriterlerine uymadığı için işi kabul etmemesi hakkında atıp tutmuş.

Bir kan izi bulacağımı ve ondan nefret etmenin daha kolay olacağını düşündüm.

Onun yerine sorular buldum.

E-postalarımı açtım ve gelen kutumu incelemeye başladım. Onunla arabaya binmek bir hataydı. Bana umutsuzca istediğim şeyleri hatırlattı.

Elimin altındaydılar, çok ama çok yakındılar ve sonra kopup gittiler. Artık kızgın bile değildim. Sadece üzgün ve yorgundum.

Alessandro tekrar bana baktı. Bir iki dakikada bir bana bakıyordu.

Doğrudan ona baktım. "Evet?"

Gözlerini yoldan ayırmadı. "Sadece gerçekten orada olduğundan emin olmak istedim." Aha. "Işınlanmayı öğrendiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Sadece son altı aydır ilk kez tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

Oraya öylece gitmedi. "Endişelenmenize gerek yok. Arabadan atlamayacağım.

Bir sonraki kavşaktan sağa dönün lütfen."

Telefonuma geri döndüm. Saniyeler uzadı. Bu aptal e-postayı üç kez okumuştum ve hâlâ ne yazdığını bilmiyordum.

"Özür dilerim," dedi.

Hayatımın on yılıyla ışınlanma gücünü satın alabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

"Sana bir amatör gibi davrandığım için özür dilerim. Arkadaşınızın annesinin ölümüyle ilgili soruşturmayı bırakmanız için sizi zorladığım için özür dilerim. Söylediğim şeyler için özür dilerim. Seni terk ettiğim için üzgünüm. Aramadığım için özür dilerim."

Alessandro Sagredo'dan bir özür. Dans etmek yok, mazeret yok, suçu başkasının üzerine atmak yok. Doğrudan ve kesin bir suçluluk itirafı. Duygularımı kontrol altına almaya çalışmakla meşgul olmasaydım, şoktan ölebilirdim.

"Gerek yok. Olan oldu. Şimdi birlikte çalışmalıyız, o yüzden aramızdaki buzları eritelim. Sen benim ilk ciddi ilişkimdin. Gerçekçi olmayan beklentilerim vardı. Senin için çok garip olmuş olmalı."

Yanağındaki bir kas sarsıldı.

"Ben hayatıma devam ettim, merak etme, işler tatsızlaşmayacak."

Ve ben sadece dişlerimin arasından yalan söyledim. İşler cehennem gibi tatsızdı. "İşlerin tatsız olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Güzel. Senin için tam bir işkence olmamasına sevindim." Tamam, bu küçük bir şeydi ama bunu hak etmişti.

"Catalina . . ."

"Bayan Baylor," diye düzelttim.

"Catalina," diye tekrarladı. Sesi bana bu konuda geri adım atmayacağını söylüyordu. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Çenemi kapattım. Söylediği hiçbir şeyin önemi olmamalıydı ama vardı ve ona mı yoksa kendime mi kızdığımı bilmiyordum.

Örümcek fısıldayarak büyük bir Tudor'un önünde durdu. Augustine'in dosyasındaki kodu elektronik kilide girdim, kapı yana kaydı ve Alessandro Örümcek'i uzun araba yolundan kapıya doğru yönlendirdi.

Alessandro motoru kapattı. Karanlık binanın önünde sessizce oturduk.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Burası ölü bir adamın evi. Evde kimse yok."

Bu kısımdan korkuyordum. Bunu birkaç kez yapmıştım ve her seferinde içim boş kalmıştı.

"Sana yardım edeyim," dedi.

"Varlığınıza itirazım tamamen profesyonel gerekçelere dayanıyordu. Bilgi paylaşmıyorsun, Alessandro. Sana güvenmiyorum."

Sadece paylaşmamakla kalmıyor, aktif olarak bilgi saklıyordu. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Size bir liste yapayım.

Şahdamarına saldırdım. "Neden Zanaatkâr oldun?"

Sessizlik.

Beklendiği gibi. Bay Bana Her Şeyi Sor'un dili tutuldu. Alessandro kendisi, ailesi ya da ne yaptığı ve neden yaptığı ile ilgili hiçbir soruya cevap vermedi ve bu en önemlisiydi. Muhtemelen bu tür bir dürüstlüğü yapabilecek kapasitede bile değildi. İnsanlara kendiniz hakkında bir şeyler anlatmak sizi savunmasız hale getirirdi ve o ne pahasına olursa olsun savunmasızlıktan kaçınırdı.

"On yaşındayken bir yabancı gözümün önünde babamı öldürdü."

Ne?

"Babamın dünyanın en güçlü adamı olduğunu sanırdım. Onu daha büyük, daha korkunç adamlarla dövüşürken izlerdim ve her seferinde kazanırdı. Önemli insanlar

eve geldi ve babama saygı gösterdi. O yenilmezdi."

Yüzü tamamen düzdü, sesi herhangi bir duygudan yoksundu, ama Gözleri sihirle kaynıyordu. İçinden yayılıyor, aracı dolduruyordu, şiddetli ve tehlikeli bir akımdı.

"Onun ölümünü izledim. Yabancı onu bıçaklamıştı. Babam katilin ayaklarının dibinde yere yığılmıştı. Nefes almaya çalışıyordu ve kanlı köpükler içindeydi.

Ağızından köpükler çıkıyordu. Gözlerindeki korkuyu hatırlıyorum. Sanırım

annem ve benim hayatta kalıp kalamayacağımızı merak ediyordum. Yenilmez babam ölüyordu, o korkuyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum."

Sesinde korkunç, çiğ bir samimiyet vardı ve bu beni bıçak gibi kesti.

"Etrafımızda yüzlerce insan vardı ve hiçbiri Yardım et. Sadece izlediler. Benim gibi."

"Nerede oldu?" Yavaşça sordum.

"Bir düğünde. Babam sağdıçtı."

Aile hakkında yaptığım araştırmada babasının öldüğünü öğrendim. İnternette araştırarak nasıl olduğunu öğrendim. Artık biliyordum. Küçük bir çocuk için orada durup babasının kan kaybından ölmesini izlemek ne kadar dehşet verici olmalıydı, etrafı hiçbiri yardım etmek için harekete geçmeyen insanlarla çevriliydi. Bunu saklamayı nasıl başardılar?

"Yabancı babamı öldürdükten sonra yanıma geldi, omzumu okşadı ve 'Üzgünüm evlat' dedi. Bu bir iş' dedi."

Aman Tanrım.

"Büyükbabam daha sonra bana açıkladı. Hedef damatmış. Babam en iyi arkadaşını kurtarmak için atlamış ve bu uğurda ölmüştü. Ve büyükbabam yıllarca babamın, çocukluk arkadaşının güvenliğini ailesinin ihtiyaçlarının önüne koyduğu için ne kadar aptal olduğunu anlattı. Bir erkek önce ailesinin geçimini sağlar; başka hiçbir şeyin önemi yoktur."

Bana bakmak için döndü. Katile ve büyükbabasına karşı duyduğu tüm öfke gözlerinden taşıyordu. İnsanlar Lucifer'in böyle görüldüğünü hayal etmiş olmalılar -güzel, korkutucu ve öfke dolu. Büyüsü arabanın içinde kıvrılıp bükülüyor, derin kehribar rengiyle parlıyordu.

"Ortadan kaldırdığım herkes ya bir katildi ya da bir katil için çalışıyordu. Son on yılımı babamı öldüren adamı bulmaya çalışarak geçirdim." Onun Sesi hırıltılıydı. "Onu buldum. Şimdi seni öldürmek istiyor." Arkan,

Alessandro'nun babasını öldürmüştü.

Bu çok şeyi açıklıyordu. Suikastçılardan bahsederken nefretini zar zor kontrol altında tutabiliyordu ve ben bunun nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım. Rakipleri olduğunu düşündüğüm profesyonel katillerin veri tabanı mı? Onlar onun hedefleriydi.

Bu yüzden Runa'nın bir suikastçı olan annesi, hayatının tehlikede olduğunu anladığında onu tutmuştu. Artisan'ın başka katilleri öldüren bir suikastçı olduğu çevrelerinde biliniyor olmalıydı. O onların öcüsüydü.

Aramızda ağır bir sessizlik vardı.

"Altı ay önce bu yüzden mi ayrıldınız?" Ona sordum. "Arkan'ın izini sürmek için mi?"

Gözlerindeki öfke azaldı. Artık neredeyse rahatlamış görünüyordu. En büyük sırrını ortaya çıkarmış ve bana sunmuştu. Bu çaba onu tüketmiş olmalıydı.

"Evet."

Dövüştüler ve Alessandro kaybetti. Bunu, başarısızlığının onu yakıp kavurduğunu, ateşin kılıcı sertleştirdiği gibi sertleştirdiğini hissettiğim gibi hissettim. Hayatta kalmıştı ama yaşadığı her şey playboy ve Instagram idolü cilasını yakıp kül etmişti. Zanaatkâr artık sürücü koltuğundaydı.

"Onu yakalayamadım," dedi. "Onu da batırdım."

Oh Alessandro. O iki cümlede çok fazla acı vardı.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Bir dakika önce öfkeyle dolu olan sesi şimdi buz gibi soğuktu, ölçülü ve sakindi ve sesindeki kararlılık

gözleri beni öfkesinden daha çok korkuttu. "Hayatına son vermeye çalışan herkesi öldüreceğim. Sorduğun her soruya cevap veririm. Seni hayatta tutmak için her türlü bedeli öderim. Seni korumama izin ver."

Büyüsü etrafımı sardı, sıcak kıvılcımlardan oluşan bir akım. "Evet de, Catalina."

"Benim iznime gerek yok. Linus seninle çalışmamı emretti."

"Linus'un ne dediği umurumda değil. Seni tanıyorum. Eğer benimle çalışmak istemiyorsan, çalışmamanın bir yolunu bulursun. Seni yine de koruyacağım, ama eğer her zaman beni kaybetmeye çalışırsa işleri daha da zorlaştırır. Birlikte çalıştığımızda çok daha güçlüyüz."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Altı ay önce, onun kederini ve acısını bir an için görsem, kollarımı boynuna atıp içindeki acı eriyip gidene kadar onu öpmek için kendimden geçerdim. Ama hayatın acımasız bir kaltak olduğunu ve insanların karmaşık olduğunu öğrenmişim. Kendilerine yalan söylerler.

"Beni benim yüzümden mi yoksa Arkan'ın planlarını bozacağı için mi korumak istiyorsun?"

Ağzını açtı.

"Lütfen cevap verme," dedim ona. "Şimdi yapmam gereken işler var."

Arabadan çıktım. O da beni takip etti. Tuğla basamakları çıktım, şifreyi kilide girdim ve ön kapıyı açtım. Ev önümüzde uzanıyordu, kavernöz ve karanlıktı.

Alessandro etrafımda dolaştı, o sinsi ve yumuşak hareketiyle elini duvara doğru kaldırdı ve ışıklar yandı. Ev bembeyazdı: beyaz duvarlar, beyaz tavan, fuayede küllü çam zemin üzerinde beyaz piyano. Bu

"yönetici tarzı" evlere özgü klasik bir Teksas düzenine sahipti - resmi oturma odasına açılan tonozlu tavanlı büyük bir fuaye. Ön kapının tam karşısındaki pencere duvarı sonsuzluk havuzunun ve güneş ışıklarıyla aydınlatılan bir cabana barın manzarasını sunuyordu. Sağ tarafta resmi bir yemek odası yer alıyordu. Sol tarafta ise bir ofis beklemekteydi.

Sola döndüm. Ofis geleneksel İngiliz çalışma odası tarzında döşenmişti. Yerden tavana kadar uzanan süslü maun raflar, iki büyük pencere arasındaki duvarlarda ahşap paneller, büyük bir barok masa ve oymalı maun şöminesi olan bir şömine. Şöminenin üzerinde Lander Morton ve her ikisi de ellili yaşlarda olan tombul sarışın bir kadının yağlıboya portresi asılıydı. Tek modern dokunuşlar elektronikti. Büyük ekranlı son derece modern bir bilgisayar, bir yazıcı ve çocukların resimlerini gösteren birkaç dijital çerçeve. On dört yaşlarında, yüzünde olmasa da yapısında Felix'i andıran bir genç oğlan ve uzun siyah saçlı iki genç kız. At binen çocuklar. Nehirde tubing yapan çocuklar. Bir tekmeden okyanusta balık tutan çocuklar.

Masanın etrafında yürüdüm ve sandalyeye oturdum. Monitörün yanında iki resim çerçevesi vardı. Sağ tarafta, yine çocuklar, üzgün görünüyorlardı ve yepyeni okul üniformaları. Solda, otuzlu yaşlarının başında, zayıf, siyah saçlı, zeytin tenli ve iri kahverengi gözlü bir kadın. Felix'in karısı ve çocukların annesi. Augustine'in dosyasına göre, üç yıl önce ölmüştü. Zengin ya da fakir, büyücü ya da işe yaramaz, kanser ayrımcılık yapmazdı.

Bu kısımdan nefret ederdim. Başka birinin hayatına girmek, aniden kısa kesmek.

Her yerde yarım bırakılmış işlerin izleri. Bir kağıda karalanmış notlar. Kimsenin şok ve keder selinde yıkamak için almayı hatırlamadığı yarım kalmış bir fincan kahve. İzinsiz girmiştik. İzimleri olmadan birinin özel varlığına izinsiz giriyorduk.

Kulenin güç düğmesine bastım ve bilgisayar yumuşak bir vızıltıyla canlandı. Pete'le arabaya binmeden önce Rhino'dan aldığım USB belleği cebimden çıkarıp taktım ve yeni sürücüye eriştim. Üzerinde *B* ve *S harfleri olan hanedan* kalkanı simgesi belirdi. Tıkladım ve programın yüklenmesini izledim.

Alessandro ofiste gezindi, resimlere baktı, raflardaki kitap sırtlarını inceledi ve sonunda yanıma geldi.

Yükleyici bitti. Windows ve R tuşlarına bastım. Bir Çalıştır penceresi açıldı ve içine "son" yazdım. Yeni bir pencere açıldı ve bana son erişilen dosyaların bir listesini sundu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Çukur'la ilgisi olan her şey. Felix bulduğu şeyi gizli tutmaya çalışıyordu, bu yüzden muhtemelen onu sıradan bir isim altında sakladı."

Sofia'nın Dans Resitali olarak kaydedilen dosyadaki görüntüyü dördüncü denemede buldum. İki tane daha vardı, biri farklı bir açıdan, diğeri de içinde parlayan ampulün olduğu çalkalanan halkaya yakınlaştırılmış, hepsi de zararsız isimlerle kaydedilmişti. Üçünü de USB'ye kopyaladım, teker teker sağ tıklayıp Temizleyiciye Ekle'yi seçtim ve bilgisayarda Çukur'la ilgili başka bir şey var mı diye taradım. Üç klasör ve birkaç düzine belge vardı. Onları da USB'ye kopyaladım, Scrubber'a ekledim, masaüstündeki kalkan simgesine tıkladım ve listenin pencerede açılmasını izledim.

"Nedir bu?" Alessandro sordu.

"Bern's Scrubber. Dosyaları siler ve disk alanını rastgele verilerle tekrar tekrar yazarak dosyaları kurtarılamaz hale getirir."

Masanın diğer tarafına geçti ve kitap raflarına yaslandı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Baban öldüğünde, onu öldüren adamı internette araştırdın mı?"

"Ben yaptım." Yüz ifadesi daha da sertleşti.

Üç gencin resmine bakarak başımı salladım. "Eğer babam öldürülseydi, bilgisayarına girer ve bulabildiğim her şeyi öğrenmeye çalışırdım. Ne yaptığını, nerede, neden, kiminle olduğunu. Osiris serumunun çalınması ABD Meclisi için büyük bir başarısızlıktır. Bu başarısızlığın kanıtlarını silmek için her şeyi yapacaklardır."

"Çocukları öldürmek de dahil mi?" diye sordu.

"Öyle olmadığını düşünmek isterdim ama bu riski göze alacak kadar onlara güvenmiyorum."

Scrubber dosyaları teker teker inceledi. Sessizlik neredeyse dayanılmazdı. Benim için kendini parçaladı ve ben bunu görmezden gelemezdim. Havayı temizlemem gerekiyordu.

"Bana ne olacağını neden umursuyorsun Alessandro?"

"Duruşmalardan sonra seni görmeye geldiğimde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Hayır, söylemedim. Saçmaladım çünkü büyümün onu etkilediğini düşündüm ve paniğe kapıldım.

"Dedin ki, 'Mutlu bir hayatın olsun istiyorum. Yapmak istediğın her şeyi yapmanı istiyorum' dedin. Sonra güçlerinin beynimi nasıl karıştırdığını ve çok üzgün olduğunu anlattın ama 'geçecek, ben

söz

veriyorum.'

" "Hepsi bu mu?"

"Bunlar en önemli olaylardı."

Büyüsü etrafını sarmış, odaklanmış yoğun bir akım yanıp sönüyordu. Pulları parıldayan, gizli bir ışığı yakalayan ölümcül bir yılan gibi turuncu. Birdenbire ofis çok küçük ve aramızdaki mesafe yokmuş gibi göründü.

"Mutlu bir hayatın olsun istiyorum Catalina. Yapmak istediğın her şeyi yapmanı istiyorum. İstedığım her şey değil ama olmak zorunda. Yeterince.

"

"Neden ?"

"Çünkü en çok değer verdiğim kişi sensin."

Bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de . . .

Hayır. Daha önce de gitmişti, yine giderdi. Gittiğinde çok zor olmuştu. Eğer şimdi onu önemsememe izin verirsem, bir dahaki gidişini beni paramparça ederdi. Bu kadar incinmeyi göze alamazdım. Zeki ve becerikli olmalıydım. Ailem bana güveniyordu. Linus bana güveniyordu. Sevdiğim insanları Victoria'dan korumalıydım. On sekiz ay önce olanların tekrarlanmasına asla izin veremezdim.

Ve söylediği her kelimedede ciddi olsa bile, özgür değildim. Victoria Tremaine bundan emindi. Alessandro ve benim için bir gelecek olmayacaktı.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Scrubber'ın işi bitti. Kendini kaldırmasını emrettim ve ona baktım. "Sence 'amcan' Lander ne istiyor?" Sesim eşitti.

Büyükanne Victoria'nın dersleri işe yarıyor.

"Ceza."

Başımı salladım. "Lander cezalandırmak istiyor, Linus serumu istiyor, Ulusal Meclis her şeyi gizli tutmak istiyor, Augustine ücretini istiyor ve Çukur

Asiller projelerinin yeniden açılmasını istiyor." Uzandım ve çerçeveyi üç çocukla birlikte fırçaladım. "Onlara yardım etmek istiyorum."

"Asil. Ve aptalca."

"Diyor ki, bir adamı kurtarmak için suikastçılarla dolu binaya koşan adam
Genç çocuk. Ragnar Etterson hâlâ senin ne kadar harika olduğundan
bahsediyor. Sen

dikkatli olmalısın. Eğer o evdeyken habersiz gelerseniz, bayılabilir."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben saf değilim, Alessandro. Sen gittiğinden beri, yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeyler gördüm ve yaptım. Artık rolümün ne olduğunu biliyorum. Bir davayı üstlendiğimde, içine girdiğim karmaşa nedeniyle harap olmuş insanların hayatlarının küçük bir bölümünü kurtarabilmeleri için elimden geleni yapıyorum. Ben hafifletici faktörüm."

"Tampon." Sesi acı geliyordu.

"Evet. Yaptığım şey dünyayı ailem için biraz daha güvenli hale getiriyor. Bu bir fark yaratıyor ve çok fazla bir şey gibi görünmese de, bundan etkilenen insanlar için benim yardımım her şey demek. Bunlar bana dağıtılan kartlar ve ben oyunu bu şekilde oynamayı seçiyorum.

Kurtarılmaya ya da sizin korumanıza ihtiyacım yok."

USB'yi aldım, bilgisayarı kapattım ve kapıya doğru yürüdüm. Arkamdan Alessandro ışıkları kapattı. Evi bulduğumuz gibi bıraktık, karanlık ve sıcaklıktan yoksun.

Alt bölgeden çıkarken hiç konuşmadık.

Bu konuşmaya hiç başlamamalıydım. Arabaya bindiğimde iyiydim. Duygularım yara almıştı ama işlevseldim. Şimdi . . .

"Bana başka bir şey sor," dedi. "Bana herhangi bir soru sor. Cevap veririm."

Kendisi hakkındaki bilginin sahip olduğu tek para birimi olduğunu fark etmiş olmalı ve umutsuzca onu harcamaya çalışıyordu. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, onun için bu kadar önemliydim.

Cevabımı bekliyordu.

Onu bıçakla, dedi Victoria'nın sesi kafamın içinde. Onu şimdi, tam ruhuna sapla, o savunmasızken ve bu kapıyı sonsuza dek kapat. Seni tekrar incitmeden önce yap bunu.

Victoria Tremaine'in torunu yapardı. Yapmalıydı. Ama ben Catalina Baylor'dım.

Ona zarar veremezdim. Bunun zorluğundan ağlayacak gibi oldum.

Önümüzdeki kamyon frene bastı. Alessandro sert bir fren yaparak kolunu önüme attı.

Ben olsam bunu profesyonel bir ortaklık olarak görürdüm. Ne de olsa Linus bana Alessandro ile çalışmamı emretmişti. Yapmam gerekeni yapacak ve bunun bana neye mal olduğunu Alessandro'nun ya da başka birinin bilmesine asla izin vermeyecektim.

"Marat yarın saat 10'da beni bekliyor. Bana katılmak ister misin?" "Evet," dedi.

"Ailem senden nefret ediyor. Eğer seni kışkırtmaya çalışırlarsa, onlara zarar verme." "Yaralamayacağım," dedi.

"Milletvekili olduğumu bilmiyorlar. Linus için çalıştığımı ve görevlerimin hükümetle ilgili ve gizli olduğunu biliyorlar. Onlar Bana verdiği işleri reddedemeyeceğimi biliyorlar. Kabul ediyorlar, bana yardım ediyorlar ve soru sormuyorlar. Lütfen çok fazla şey söyleyerek onları tehlikeye atmayın.
çok."

Müdür Yardımcısı olmanın son derece iyi para kazandırması da cabasıydı. Linus beni vekil tayin ederken bu kısımdan bahsetmemişti. Hesabımıza ilk para yattığında neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Söz veriyorum," dedi.

"Bana numaranı ver."

O saydı, ben de kişi listeme ekledim.

Köşeyi döndü. Projektörlerle aydınlatılmış bekçi kulübemiz göründü. Alessandro Örümcek'i yumuşak bir şekilde durdurdu. Park etti ve arabadan inmek için hareket etti.

"Gerek yok. Kendi kapımı kendim açabilirim."

"Yarın," dedi.

"Evet. Yarın görüşürüz."

Arabadan indim ve nizamiyeye yöneldim. Kendimi içten dışa çürümüş gibi hissediyordum.

Duygular olmasaydı her şey çok kolay olurdu.

Bölüm 5

Güvenlik kulübesinin penceresine doğru yürüdüm ve elimi küçük yuvarlak deliklerin açıldığı belirlenmiş dairedaki cama bastırdım
Kurşun geçirmez camda. Renkli camlar içerideki iki korumayı gizliyordu ve kendimi biraz savunmasız hissediyordum.

"Şifre?" diye sordu kesik bir erkek sesi hoparlörden.

"Venüs'ten gelen insan avcıları." Leon günlük parolalardan sorumluydu ve kılıç ve gezegen ustaları üzerinde çalışıyordu.

Bilim kurgu.

"Evinize hoş geldiniz, Bayan
Baylor." "Teşekkür ederim,
Samir."

Metal cınladı ve bariyerin bir bölümü aşağı kayd. İçinden geçtim boşluktan geçip sokağın yukarısına, geçici üssümüz olarak hizmet veren üç katlı tuğla binaya çıktık.

Babam kanserden ölmek üzereyken, annem onun tedavi masraflarını karşılamak için evimizi sattı. Büyükanne Frida da aynısını yaptı ve birlikte bir depoya taşındık; bu depoyu ofis, yaşam alanı ve Büyükanne Frida'nın zırhlı araç ve seyyar topçu işi için bir araç havuzu olarak ayırmıştık.

Depo artık yoktu. Altı ay önce bir suikastçı bize saldırdı ve ben de onu büyülü bir çemberin içinde yakaladım. Büyü birleşik büyümüzü kontrol altına alamadı ve taşan büyü evimizi patlattı. Boynumu kaldırırsam durduğu boş arsayı görüyorum ve her seferinde suçluluk duygusu beni ısırtıyor.

Bir yerde kalmamız gerekiyordu, bu yüzden Sturm-Charles komplosunu araştırırken Nevada'yı ve bizi güvende tutmak için deponun etrafındaki yaklaşık iki millik gayrimenkulü satın alan Connor, bize büyük binalardan birini ve etrafındaki üç yapıyı çok yüksek bir meblağa sattı.

Bir dolar. Onu ikna etmeye çalıştık ama makul bir fiyat söylemeyi reddetti ve kalacak bir yere ihtiyacımız vardı, ben de teşekkür ettim ve aldım. Bu sayede yeni bir güvenlik gücü işe almaya ve yeni bir ev için para biriktirmeye odaklanabildik.

Bu aynı zamanda Evlerimiz arasında güçlü bir kamu bağı da kurdu. Yirmi bir yaşına girdikten sonra resmi olarak Hanenin Başkanı olduğumda, iki Haneyi kamuoyu önünde ayrı tutmak için var gücümle mücadele etmişim. Rogan Hanedanı'na bağlı bir vasal Hanedan olarak görülmemizi istemiyordum. Artık önceliklerim değişmişti. Victoria Tremaine hayatınıza bir kez ilgi duymaya başladı mı, hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

Leon'un Shelby'si kendi park yerindeydi. Diğer üç aile arabası da kendi yerlerini işgal etmişti ve büyük, gümüş rengi bir Range Rover da ziyaretçilerin yerini almıştı. Ufak tefek beyaz bir kadın olan June kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Ablam evde kalıyordu.

June bana başını salladı. Kısa boyluydu, geniş omuzları ve rahatladığında bile belirginleşen kaslı kolları vardı. Karamel rengi saçları kısa bir örgü halinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Nevada'nın kişisel korumasıydı, bir kalkan büyücüsüydü. Biri kız kardeşime ateş etse, June'un büyüleri mermileri engellerdi. Ondan içeri gelmesini istemek anlamsızdı. İçeri girecekti.

Kim ne derse desin kapıyı koruyacaktım. Ona başımı sallayarak karşılık verdim, şifreyi kilide girdim ve içeri adım attım.

Bu bina geçmişte bir ofis olarak hizmet veriyordu, bu da bizim için iş düzeyinde işe yarıyordu, ancak yaşam düzenlemelerimiz için harika değildi. Önünden geçtim

Resepsiyonist bankosundan sola döndüm ve uzun bir koridordan geçerek bir zamanlar kafeterya, şimdi ise mutfağımız olan yere doğru ilerledim. İleride, parlak elektrik ışıkları ve yüksek sesler bana ailenin uyandığını söylüyordu. Akşam yemeği için biraz geç kalmıştık.

Küçük siyah bir gölge mutfaktan çıkıp bana doğru koştu, kuyruğunu öyle bir sallıyordu ki neredeyse havalanacaktı.

Köpeğimi kucağıma aldım. Shadow yüzümü yaladı, tüm vücudu kıpır kıpırdı.

Göğsüm sıkıştı. Birden gözlerimin arkası ısındı.

Mutfaktan sesler geliyordu, heyecanlı konuşmalar, tabaklarda çatal ve bıçak sesleri, kaldırılan ve geri konulan bardakların şangırtısı. Hava baharatlı et ve pişmiş taco kabukları kokuyordu.

Shadow'a sarıldım ve kendimi kontrol altına almaya çalışarak yüzümü kürkünün içine soktum. Oraya ağlayarak giremezdim.

Leon yakalayamadığım bir şey söyledi. Büyükanne Frida güldü.

İyiymi. Çok keskin dönüşlerin olduğu uzun bir gün olmuştu, hepsi bu. Sadece yorgundum.

Gölge kollarımın arasında döndü. Sıcak dili yanağımı okşadı. Göğsümdeki sıkı düğüm çözüldü. Onu kendime doğru çektim ve yere. Kuyruğunu salladı. Küçük siyah köpeğimi mutlu etmek için hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Sadece eve gelmem gerekiyordu.

Ağlama dürtüsü geçti ve beynim uyandı. Yapmam gereken şeyler vardı ve bu listenin ilk sırasında Alessandro'nun bana söylediklerini doğrulamak vardı. Bana yalan söylememişti. Bu tür bir duygusal fırtınanın sahtesini yapmak imkânsızdı. Ama her şeyi kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Babası yirmi yıldan daha kısa bir süre önce bir düğünde öldü. Bir Başbakan'ın katıldığı her düğün filme çekilecek kadar özeldir.

Telefonumu çıkardım ve ofisimiz olarak kullanılan ön odalardan birine girdim. Gölge peşimden içeri daldı. Kapıyı kapattım ve Bug'a mesaj attım.

Meşgul müsün?

Bug, Connor ve Nevada'nın gözetleme uzmanı olarak çalışıyordu. Gizli büyülerle donatılmış bir swarmer, görsel bilgiyi insanüstü bir hızla işliyordu.

Telefon çaldı. *Özellikle değil.*

Hızlı bir aramaya ihtiyacım var ve kimsenin bilmesini istemiyorum.

Ateş et.

Düşüncelerimi düzenlemeye çalışarak durakladım. Gölge ayaklarımın etrafında daireler çiziyor, ödünç aldığım ayakkabılarımı kokluyordu.

Bir düğün hakkında bilgiye ihtiyacım var. On beş yıl önce gerçekleşmiş, muhtemelen İtalya'da.

Sağdıç Marcello Sagredo'ydu. Bu düğün sırasında öldürüldüğünü doğrulamam gerek. Bir kayıt olabilir.

Telefonum çaldı. Açtım.

"Tam yanınızda mı?" Bug telefonda kükredi. "O şımarık para babası şu anda odada seninle birlikte mi, Catalina?"

"Hayır, çünkü on beş yıl önce öldü."

"Kastettiğim kişi o değil ve sen de bunu biliyorsun. Geri geldi, değil mi? Dur tahmin edeyim, başı dertte ve onu kurtarman için sana ihtiyacı var."

"Hayır, başı belada değil ama onunla çalışmak zorundayım."

"Boktan bir çubuk!"

"Bug, başka seçeneğim yok. Bunu benim için yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Tabii ki yaparım. İşte fiyatım. Bir dahaki sefere onu gördüğünde, 'Hey pislik, Bug seni izliyor' demeni istiyorum. Çünkü ben izliyorum."

Telefonu kapattı.

İyi gitti.

Shadow arka ayakları üzerinde durdu ve bacağıma yaslandı, büyük kahverengi gözleriyle bana baktı. Onu okşadım. "Hadi gidelim."

Mutfağa girdim. Bütün aile büyük boy yemek masasının etrafında toplanmıştı. En büyük kuzenim Bern, iri yarı, geniş omuzlu, açık kahverengi mi yoksa koyu sarı mı olduğuna karar veremediğim karmakarışık saçlara sahipti.

Leon onun yanındaydı, yüzünde keskin bir sırıtış vardı. Arabella asık suratlıydı, uzun sarı saçları bukleler halinde kıvrılmıştı.

Bern'in diğer tarafında, masanın başında Büyükanne Frida taco'sunu dolduruyordu. İnce, kuş kemikli, platin buklelerden bir hale ve bir miktar Saç çizgisinde makine yağı vardı, beni gördü ve göz kırptı. Sol tarafında annem tabağına mango sosu dolduruyordu. Koyu renk saçlı ve bronz tenli, ailede benden daha koyu tenli olan tek kişi olan annem eskiden atletik ve sertti. Balkanlar'daki son görevi sırasında savaş esiri olmuştu. Bu deneyim onun bir bacağını tamamen kullanmasına engel oldu. İki ameliyattan sonra bile dizi hala ağrıyordu.

Nevada annemin yanına oturdu. Kayık yakalı, üç çeyrek kollu ve diz boyu panelli eteği yumruğunun üzerine zarifçe dökülen tertemiz beyaz bir elbise giymişti. Saçları sofistike bir topuzla yüzünü çerçeveliyordu ve makyajı mükemmel yapılmıştı. Bir iş toplantısından gelmiş olmalıydı.

Nevada bir turşu aldı, bala batırdı ve yarısını ağzına attı.

"İyy," dedi Arabella. "Biri şunu onun elinden alsın."

Nevada gözlerini kısarak ona baktı. Okuduğum hamilelik kitaplarının çoğu, son üç aylık dönemde ruh hali değişimleri beklemem konusunda uyarıyordu. Nevada kırk haftalık hamileydi ve bir salatalık kadar soğukkanlıydı. Kırk kilo aldığını söylüyordu ama bu onu hiç yavaşlatmamıştı ve eğer ruh hali değişiyorsa bile biz bunu kesinlikle görmemiştik. Sakin, bazen de korkutucu bir hali vardı ve Arabella'ya attığı bakış, bugün tanıştığım beş Prime'ı bile ciddi anlamda duraksatırdı.

"Turşularıma dokun ve öl."

Nevada'nın yanındaki sandalyeye oturdum. Uzandı ve sırtımı sıvazladı. Leon, canavar maceramız ve MII'ye olan yarışımız hakkında herkesi bilgilendirmiş olmalı.

Arabella gözlerini kısarak baktı. "Neredeyse dokuz aylık hamilesin. Yumuşak, mutlu ve ısıt ısıt olman gerekmez mi? Ne zaman biraz parıltı göreceğiz?"

Arabella'nın ölmek istediğı belliydi.

Nevada turşu mızrağını bitirdi ve parmak uçlarındaki balı yaladı. "Sırtım ağrıyor, içimdeki çocuk sürekli böbreklerimi tekmeliyor, her beş dakikada bir işemem gerekiyor, bacaklarıma kramp giriyor ve yataktan kendi başıma kalkamıyorum. Yana doğru yuvarlanmam gerekiyor ki bu da şu anda daha zor çünkü kocam Rus İmparatorluğu'nda bir yerlerde ve beni desteklemek için yanımda değil. Genç, güzel, sıska ve kaygısız olduğun günün nasıl geçti? Neden parıldamıyorsun?"

Arabella dilini dışarı çıkardı ve tabağına geri döndü. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne oldu?" Ona sordum. "Hiçbir şey olmadı." "Bir şey oldu."

Arabella gözlerini devirdi. "Bu ailede hiç mahremiyetim yok."

Hayır, yapamazsın. "Ne oldu?"

"Adamın biri Wilcrest Drive'da Tahoe'suyla bana arkadan çarptı." Toplu çiğneme durdu.

"Sen iyi misin?" Nevada sordu.

"Ben iyiyim, Bebek iyi; sadece tamponumdan sekti."

"Aynen öyle," dedi Frida Nine ısırıklar arasında. "Bu 7,5 mm balistik çelik."

Arabella kırmızı Mercedes'ini çok severdi. Ona kullanılmış olarak almıştık ve ehliyetini aldığından beri üç kaza geçirmişti. Bu dört oldu. Depomuz seçkin bir paralı asker ekibi tarafından saldırıya uğradıktan sonra, Büyükanne Frida onu daha "mantıklı" bir şeye geçmeye ikna etmeye çalıştı, ancak kız kardeşim reddetti, çünkü Büyükanne Frida'nın mantıklı anlayışı bir tanktı. Büyükanne Mercedes'i VPAM 7 zırhına yükseltmeye karar verdi. Motoru güçlendirip Eklenen ağırlığı telafi edin ve şimdi Mercedes aç bir aslan sürüsü gibi ses çıkarıyordu.

"Wilcrest'te ne yapıyordun?" Annem sordu. "Cajun Kitchen'dan istiridye nachos istedim."

Nevada'nın gözleri bir an için donuklaştı. "Oh, kulağa hoş geliyor."

Arabella, "Bir dahaki sefere sana biraz getiririm," dedi.

Leon çatalını masaya bıraktı ve ellerini sıktı. "Kazayla ilgili ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Arabadan çıktık. Ben de çıktım. Keyfim yerindeydi çünkü saçlarımı kıvırmıştım ve üzerimde bir güneş elbisesi vardı."

İşte küçük kız kardeşim özetle buydu. Saçlarını kıvırmak ve bir güneş elbisesi giymek, dünyanın onun olduğu anlamına geliyordu.

"Dışarı çıktı, ızgarasına baktı ve sonra saçını tutup bunun bir satış sonrası ızgarası olduğunu söyleyerek bağırmaya başladı. Beni annemin arabasını kullanmakla, araba kullanmayı bilmemekle suçladı, bana C- kelimesiyle hitap etti. Arabadaki arkadaşları da güldü ve beni işaret etti."

"Yani sana bağırdı mı?" Nevada öne doğru eğildi, ifadesi odaklanmıştı.

"Hemen hemen."

"Peki sen ne yaptın?" Nevada sordu.

Arabella içini çekti. "Ne yaptığımı bilmek mi istiyorsun? Hiçbir şey. Orada bir moron gibi durdum ve bana bağırmasına izin verdim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Ben kolay lokma değilim."

Üç yıl önce, Arabella patlayabilirdi. Cajun Kitchen'ın önünde şekil değiştirir, Tahoe'nun üzerinde tepinir ve onu bir kaykay gibi sokakta bir aşağı bir yukarı sürerdi. Büyük bir tehlikeyi atlatmıştık.

"Sürücü neye benziyordu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ona o kadar iyi bakmadım. Sarışın, yapılı, sporcu tipli, muhtemelen yirmi beş, yirmi sekiz yaşlarında, yüz altmış ile yüz seksen kilo arasında, 1.80 boylarında, sinekkaydı tıraşlı, üzerinde gri bir Teksas resmi olan siyah bir tişört, haki kargo şortu, beyaz bağcıklı havuç kırmızısı Nike ayakkabı, sahte bir Rolex. İyi bir sahte Rolex de değil. Siyah bir Chevy Tahoe kullanıyordu, belki 2012 modeldi, sürücü tarafındaki tamponda küçük bir göçük vardı. Arabada üç kişi daha vardı."

"Fotoğraf çektin mi?" Ben sordum.

Arabella dişlerini sıkarak, "Hayır," dedi. "Dediğim gibi, orada durdum ve bana bağırmasına izin verdim. Bana sigortasını bile vermedi. Izgarası hakkında bağırıp durduğu için, ona yenisini almak için taktığı çakma Rolex'i satabileceğini söyledim. Küfretmeye başladı, ben de polisleri çağırmanız gerektiğini söyledim. Sonra da çekip gitti. Rastgele bir olaydı.

şey. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Nevada hakkında konuşuyorduk. Connor eve ne zaman geliyor?"

Gerçekten mi? Bu belden aşağı bir vuruştı.

Bir hafta önce Connor, birlikte görev yaptığı askerlerden birinin Rusya'da bir kaçırılma olayına karıştığı haberini aldı. Alan, üsse geri dönmeyen kurtarma ekibinin bir parçasıydı. Alan, Connor'la birlikte Belize ormanından çıkmayı başaran on altı askerden biriydi. Kayınbiraderim onlar için her şeyi yapardı ama Nevada her an gelebilirdi, o yüzden tereddüt etti. Ve hamile kız kardeşim onu kurtarma ekibini kurtarmak için Rus İmparatorluğu'na giden uçağa itti. O zamandan beri hiçbir şey duymadık.

"Arabella," dedi annem çavuş sesiyle. Arabella tabağına baktı.

"Ben öğrendiğimde sen de öğreneceksin," dedi Nevada. "Bunu halledecek ve eve dönecek."

"Kalp aradı," dedi annem, sesini rahat tutarak.

Birden herkes yemeklerinin büyüleyici olduğuna karar verdi, ben de dahil. Taco'lar ölmek üzereydi.

Heart, Rogan'ın ikinci komutanıydı, askeri işlerden sorumluydu. Rogan'ın paralı askerleri tarafından yürütülen operasyonlar. Altı ay önce annem yardım için onu aramıştı. Ona paramız yetmiyordu ama Heart her şeyi bırakıp yine de bizi korumaya gelmişti. Koruması için para ödedik - bize gülünç derecede düşük bir ücret teklif etmişti - ama işi sona erdikten sonra, Rogan'ın caddenin karşısındaki eski karargahını yeniden canlandırarak etrafta kaldı. O ve askerleri iş aralarında oraya dönüyorlardı ve bu da bize ek güvenlik sağlıyordu. Kendi güvenlik şefimiz Patricia Taft, yeni ve özenle seçilmiş muhafızlardan oluşan bir ekibin başındaydı ama Heart'ı neredeyse herkes daha iyi hisseder.

Heart ve annem toplum içinde birbirlerine karşı son derece kibar davranırlardı, ama Heart evdeyken her zaman bir nedeni olurdu. ya da annemin oraya gitmesi için. Aralarında bir şeyler oluyordu ama bu kırılgan ve zayıf bir şeydi ve hepimiz bunu görmezden gelmek için elimizden geleni yaptık, eğer çok fazla bakarsak kaybolacağından korkuyorduk.

"Oh?" Ben sordum. "O nasıl?" "İyi.

Merhaba dememi istedi."

Annemin görüş alanının dışında, yan tarafta Arabella kaşlarını salladı.

Tabağıma bir taco daha doldurdum. Açlıktan ölüyordum. "Linus nasıl?" Büyükanne Frida sordu. Kurnazlık Büyükanne Frida'nın göbek adıydı.

"Güzel."

"Şu anda olduğumuz aile bu mu?" Leon dramatik bir şekilde sordu. "Kimsenin eşyaları hakkında konuşmadığı aile mi? Her şeyin sadece 'iyi' ve 'güzel' olduğu aile mi?"

Bern uzandı ve Leon'un başının arkasına dokundu. "Sana Linus'tan bahsetmeyecek. Kes artık."

"Yangın tankı nasıl gidiyor?" diye sordum.

Büyükanne Frida homurdandı.

Yerel Evlerden biri Rus İmparatorluğundan özel bir yangın söndürme tankı satın almıştı. Vodoley 03 bir Rus mühendislik harikasıydı. Yaklaşık 25,000 litre çeşitli sıvılar taşıyor ve bunları farklı şekillerde püskürtebiliyordu. Ayrıca 155 mm'lik yüksek patlayıcı bir top mermisinin isabetine dayanabiliyor ve tek bir depo gazla iki yüz elli km'lik mesafeyi kendi kendine kat edebiliyordu ama özel yapım filtreleme sisteminde bir şeyler ters gitmişti. Büyükanne Frida son üç gündür onu hayata döndürmeye çalışıyordu ama başarılı olamamıştı.

"O kadar iyi, ha?" Annem söyledi.

Büyükanne Frida sinirlendi. "Yemeğini ye Penelope." "Yeni bir davamız var," dedim.

Onlara Felix'in cinayetini anlattım, Gardiyanlar ya da serumla ilgili hiçbir şey söylemedim.

Annem alt dudağını ısırıldı. "İşin içinde çok para var. Bu beni geriyor."

"İşte bu yüzden kilit altında kalacağız," dedim.

Arabella inledi. Onu duymazdan geldim.

"Bölelim ve fethedelim. Bende dört şüpheli var. Herkes bir tane alsın." Sırayla Arabella, Leon ve Bern'i işaret ettim. "Sen bir Prime alacaksın, sen bir Prime alacaksın, herkes bir Prime alacak ve hepimiz derinlemesine bir geçmiş araştırması yapacağız. Bu herkes için kabul edilebilir mi?"

"Evet," dedi Bern bana.

Leon başıyla onayladı.

Arabella gözlerini devirdi. "Çalış, çalış, çalış ..."

Telefonuma dokunarak eve dönerken yazdığım toplu e-postayı gönderdim. "Tatyana Pierce dışında kimi istersen seç. Cornelius onu istiyor."

bir tane."

Nevada kaşlarını çattı. "Eminim öyledir."

Arabella telefonuna baktı, ayağa fırladı ve koşarak odadan çıktı.

Frida Nine gözlerini kırıştırdı. "Bu çocuğun nesi var böyle?"

Kız kardeşim elinde bir tabletle koşarak mutfağa geri döndü. Gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi. "Hua Ling!"

"Ne?" Annem sordu.

"O kraliyet doktoru! Suikastçı! Hua Ling!" İmkânı yok.

Leon ona doğru döndü, yüzü endişeliydi. "Uyuşturucu mu? Bana söyleyebilirsin." "Uyuşturucu değil," dedim ona.

"*Han Min Efsanesi*," dedi Frida Nine. Annem ona tuhaf bir bakış attı.

"Ne?" Frida Nine ona sordu. "Onlarla birkaç bölüm izledim. Aksiyon var ve oyuncular çok güzel. Kostümleri görmelisin."

"Bu bir Çin xianxia draması," diye açıkladım. "Yüksek fantezi, mistik bir diyarda geçiyor, bolca dövüş sanatı ve Çin mitolojisi var. Han Min kendini imparatorluk sarayında bulan bir dövüş sanatları kahramanı, Hua Ling ise her hastalığı tedavi edebilen ama aslında imparatoru öldürmeye çalışan bir suikastçı olan mistik bir simyacı."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Leon.

Arabella ona doğru yürüdü ve burnunun altına bir tablet sıkıştırdı. "Bu Hua Ling."

Tabletin üzerinde siyah saçları şelale gibi akan, şaşırtıcı derecede güzel bir adam havada kılıç sallayarak süzülüyordu.

Parmaklarını tabletin üzerinde gezdirdi. "Bu Stephen Jiang."

Augustine'in dosyalarındaki bir resim Stephen'ı takım elbise içinde gösteriyordu.

"Gördün mü? Aynı kişi."

Stephen'a benziyordu.

Leon parmağını ileri geri hareket ettirerek resimler arasında bir, iki kez geçiş yaptı. Bern tableti ondan aldı, portreleri yan yana koydu ve geri verdi.

Arabella tablete dokundu. "Bu o. Bu Cheng Feng."

"Adının Hua Ling olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Nevada.

"Karakterin adı Hua Ling. Oyuncunun adı Cheng Feng!" Arabella öfkeyle kollarını salladı. "Bunu nasıl anlamazsın?"

"Bunu anlıyor musun?" Nevada bana sordu.

"Anlıyorum ama diziyi izliyorum."

"Sana söylüyorum." Arabella vurgulamak için yumruğunu masaya vurdu. "Aynı adam!"

"Öyle olsa bile, bunun konuyla ne ilgisi var?"

Leon sordu. "Bunun yüzünden." Arabella tabletine dokundu.

Hua Ling ekranda belirdi; siyahlar giymiş, kapüşonlu bir başlık ve yüzünün alt kısmında bir maske takmıştı. Yağmurun altında çift örgülü kalça çatıyı hızla geçti, inanılmaz derecede yükseğe sıçradı ve aşağıdaki eski Çin zırhlı askerlere yağmur damlaları fırlattı. Yağmur damlaları bıçağa dönüştü ve askerleri jilet gibi keskin iğneler gibi kesti.

Leon, "Bu özel efektler," dedi.

"Ya değilse?" Arabella sordu. "Ya Catalina onu görmeye giderse ve o da Catalina'nın yüzünü bir iğneye çevirirse?"

"O olduğunu bile bilmiyorsun. Yüzü kapalı. Burada sahip olduğunuz şey bir tür Çinli ninja ve bir sürü CGI ..."

Arabella bir kaşık kaptı ve Leon'a fırlattı. Leon kaşığı yakaladı. "Şiddet yok," diye gürledi Bern.

Nevada'ya baktım. "Bunu bir akuakinetik yapabilir mi?"

"Teoride," dedi. "Bunu yapan birine hiç rastlamadım."

Ben de öyle düşünmüştüm. Akuakinetiğin çoğu boğularak öldürüldü. Daha hızlı ve daha etkiliydi.

"Stephen Jiang'ı alıyorum," diye duyurdu Arabella.

"Marat Kazarian," dedi Leon.

"Cheryl Castellano." Bern parmağını kaldırdı.

"Tamam," dedim. "İlk görüşmem yarın saat 10'da Kazarian ile."

"Desteğe ihtiyacın var mı?" Leon parmaklarını çıtlattı.

"Bende zaten var."

"Kim?" Leon sordu.

Yara bandını koparır gibi hızlıca yap. "Alessandro Sagredo."

Oda patladı.

Kendimi küçük banyomdan yatağıma sürükledim, içine girdim ve sırt üstü uzandım. Gölge zıpladı, üç kez döndü ve ayaklarımın yanındaki battaniyeye yerleşti.

Alessandro'dan bahsettiğim anda aile bana karşı birleşti. Arabella bir pterodaktıl gibi çılgılık attı ve avucunu yumruklarken Alessandro'nun nerede kaldığını öğrenmek istedi. Bern küfretti, ki bu bizimle yaşamaya başladığından beri tam altı kez olmuştu. Büyükanne Frida, Alessandro geldiğinde ona bir İngiliz anahtarıyla vuracağına söz verdi. Leon bir silah çıkardı ve annem de ona evde silah bulundurma kuralının ne olduğunu sordu.

Yemek masasına oturduktan sonra bunun özel bir durum olduğunu ve üzerinde Alessandro'nun adının yazılı olduğu bir mermisi olduğunu söyledi. Sonra da ona mermilerin üzerine isim yazmanın hayatı sürdürmenin bir yolu olmadığını söyledi. Ve Nevada orada, kaosu ortasında oturdu ve Alessandro'nun artık benim için duygusal bir faktör olmadığı konusunda dişlerimin arasından yalan söylememi dinledi.

Artık her şey bitmişti. Herkes sakinleşmişti.

Çok yorgundum. Komodinin üzerindeki lambayı kapatmak için uzanmak çok zor görünüyordu. Muhtemelen lamba açıkken de uyuyabilirdim ama bu beni rahatsız ederdi.

Odanın içinde sessiz bir kapı sesi yankılandı. Şimdi ne ...

"Evet?"

Kapı açıldı. Nevada içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Hey, sen."

"Hey."

Kız kardeşim odayı geçti ve yatağımın kenarına tünedi. Soluk mavi ve yeşil renkte dökümlü bir maksi elbise giymiş ve ayakkabılarını bir yerlerde bırakmıştı. Ayakları yine şişmişti. Ona beline kadar uzanan hamile destek çorapları almıştım ama hava onları giymek için çok sıcaktı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Doğruyu arayan bir ablayla yaşamının avantajları vardı ama bazen ona yalan söyleyebilmeyi diliyordum. Doğrudum. "Daha iyi oldum."

Nevada üstümdeki duvara baktı. "Bana mı öyle geliyor yoksa son geldiğimden beri onlardan daha mı çok var?"

Başlangıçta binamız, her iki yanında on metreye on beş metrelik ofisler bulunan uzun bir koridordan oluşuyordu. Bern yapıyı analiz etti ve bazı duvarları yıktık, bu yüzden yatak odam sadece on fit genişliğinde ama otuz fit uzunluğundaydı. İki büyük penceresi olan sol tarafı, eski bir otoparkın görkemli manzarasına bakıyordu. Sağlam bir tuğla duvar olan diğer taraf ise iki yüz yetmiş metrekarelik bir fırsat sunuyordu. Yatağımı duvarın ortasına koydum. Alanın geri kalanını kılıçlarla doldurdum. Rapierler, kılıçlar, taktik kılıçlar, katanalar, daolar, palalar ve kukriler

tuğlaya karşı, her biri yerli yerinde. Bıçaklar lamba ışığında usulca parlıyordu.

"Soldaki kılıç yeni. Ve sağ alt köşedeki kısa kılıç," dedim ona.

Yüzüne bir gölge düştü. "Başka bir yol bulmalıydım..." diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama bugün ikimiz de bu konuşmaya hazır değildik. Ben hazır olup olamayacağımı bile bilmiyordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Kendini güvende hissetmiyor musun?"

Olamaz. Korunmak için bir kılıca ihtiyacım olduğunu düşündü ve kendini suçladı. Nevada, insanın sahip olmayı hayal ettiği türden bir ablaydı. Ne zaman

İşler en kötüye gittiğinde ve anneme söylemeye korktuğumda Nevada'ya koştum ve o da durumu düzeltti. Hayatımın büyük bir bölümünde bizi korudu ve geçimimizi sağladı ve Connor'la evlendikten sonra bile bunu yapmaya çalıştı.

Bunu düzeltmem gerekiyordu. Benim yüzümden suçluluk hissetmesine gerek yoktu.

Hayatı cehenneme dönerken mümkün olan tek kararı vermişti. Onun yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım.

"Kendimi güvende hissetmediğim için kılıç toplamıyorum. Onları seviyorum çünkü topluyorum. Ve henüz aradığım kılıcı bulamadığım için. Bence

Bunun yerine gerçek sorunu tartışalım."

"Öyle mi?"

"Evet. Nevada, kokulu balmumu küplerine olan bağımlılığın bu aileyi parçalıyor..."

Hafifçe güldü ama suçluluk duygusu hâlâ gözlerinin içindeydi. Bu konuşmayı kendimden ve keskin metal parçalarına olan bağımlılığımın uzaklaştırmam gerekiyordu.

"Connor'dan en son ne zaman haber aldın?" Ben sordum.

"Dünden önceki gün. Shevchenko'nun izini bulduğunu söyledi."

"Yani haberler iyi mi?"

"İyi haberlerim var. Alessandro ile aranızda gerçekten neler oluyor?" İçimi çektim. "Hiçbir şey."

Öne doğru eğildi ve nazikçe "Yalan söyle." dedi. Ahh.

"Linus onunla çalışmamı istiyor." "Ve sen her zaman Linus'un dediklerini mi yaparsın?"

"Anlaşmamızı bozuyorsun," dedim ona.

"Ne anlaşması?"

"Bana Linus'u sormuyorsunuz, ben de size Pentagon'dan cep telefonunuza gelen gece yarısı aramalarını ve sabah haberlerinde kimliği belirsiz elit güçler tarafından gerçekleştirilen üzücü rehine kurtarma hikayelerini sormuyorum."

Connor'ın yokluğunda Nevada özel askeri imparatorluğunu yönetti. Sturm-Charles komplosunu ortaya çıkarmanın sonuçları kız kardeşimi yaraladı ve bu yaralar hala acıyor. Çabalarının çoğunu Yüksek mevkilerde dostları vardı ve anlatılanlara göre başarılı oldular. Teksas Meclisi'nde House Rogan'dan bahsedildiğinde, bu isim endişe ve saygıyla anılırdı.

"Peki," dedi Nevada. "Sadece söyleyeceğim. Senin için endişeleniyorum. Alessandro seni terk ettiğinde haftalarca kendinde değildin."

O sırada hayatımda Alessandro'nun gitmesi dışında çok daha fazla şey oluyordu ama hayır, onun gitmesi yardımcı olmadı.

"Çok az uyudun, yemek yemedin, kanatların Sana zarar verdi." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet. O yaptı. Ama ..."

"Ama diye bir şey yok."

"Ama bunun için biraz sorumluluk taşıyorum. Bana soruşturmayı sonuna kadar götüreceği dışında hiçbir söz vermedi. Beni sevdiğini söylemedi. Ona sırlıslıkam aşık oldum ve işin kötüsü onu o kadar iyi tanımıyordum bile. Yarı hayal ürünü bir adama aşık oldum ve bunun bedelini ödedim."

"Senden ne istiyor?" Nevada bakışlarıyla beni sabitledi.

"Bilmiyorum. Beni korumak için burada olduğunu söylüyor."

"Kimden?"

"Arkan adında bir adamdan. Alessandro'nun babasını öldürdü ve şimdi de mevcut dava yüzünden beni hedef alıyor."

"Adını hiç duymadım."

Sabaha kadar Arkan hakkında herkesin bildiği her şeyi öğrenmiş olacaktı.

"Bence o samimi." "Neden?"

Tekrar iç çektim. "O farklı biri."

"Nasıl?"

"Açıklaması zor. Eski Alessandro insanların onu nasıl gördüğünü ayarlamak için çok zaman harcardı. Kibirliydi. Herkes Linus'a saygı duyardı, bu yüzden Alessandro prensipleri gereği ona meydan okurdu. En iyisini kendisinin bildiğini düşünürdü ve açıklamalar gibi aptalca şeylerle zaman kaybetmesine gerek yoktu. Eğer bana

bunu kabullenmeli ve dediklerini yapmalıyım. Normal ölümlülerin sahip olduğu pek çok sınırlamadan muaf olduğunu düşünüyordu."

"Ölümlüler mi?" Nevada kaşlarını kaldırdı.

"Ölümsüz olduğunu düşünseydi hiç şaşırırmazdım. O bir dövüşte ölümdür, Nevada. Şimdiye kadar yenemeyeceği bir rakiple karşılaştığını sanmıyorum."

"Peki ne değişti?"

"Tüm parıltı gitti. Aşırı odaklanmış durumda. Bu acımasız, soğuk bir kararlılık ve korkutucu. Linus'a meydan okumadı. Bana üzgün olduğunu söyledi. Üzgün olduğu şeylerin uzun bir listesi vardı. Hepsinden önemlisi beni korumak istiyor. Ne kadar kişisel olursa olsun sorduğum her şeye cevap vereceğini söyledi ve verdi. Azimli biri."

Kız kardeşim başını salladı. "Anlıyorum. Connor azimli biri. Şu anda kocam Rus İmparatorluğu'nda, çünkü azimli bir insanla yaşıyorsanız, bazen geri adım atmanız ve yapması gerekeni yapmasına izin vermeniz gerekir. Onu burada tutabilirdim. Sadece bir kelime yeterdi ve o da kalırdı ama arkadaşını kurtarmaya çalışmazsa ömür boyu suçluluk duyacağını biliyorum. Önemli olan şu ki, ben hâlâ ilkim. Connor en çok beni önemsiyor. Sen Alessandro için intikamından daha mı önemlisin?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Bu ilişkiyi yeniden başlatmaya çalışmıyorum Nevada. Sadece işimi yapmaya çalışıyorum. O da bunun bir parçası ve dişimi sıkıp onunla çalışacağım ve sonunda yollarımızı ayıracağız. Arta kalan duygular var ve bunlar her şeyi karmaşık hale getiriyor. Hâlâ acıtıyor."

Uzandı ve bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. Yumuşak bir gümbürtü karnıma çarptı. Yeğenim annesinin içinde taklalar atıyordu.

Benim dışımda endişelenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Connor, onların insanları, bebeği, bebeğinin büyü. Connor ve Nevada büyü açısından uyumlu değillerdi. Connor bir telekinetikti, Nevada ise bir hakikat arayıcısıydı ve eğer varsa, oğullarının ne tür bir büyüye sahip olacağını kimse bilemezdi.

Sihirli ailelerin güçsüz doğan üyeleri için kullanılan çirkin bir kelime vardı; bir fiyasko. Leon bir süre kendisinin bir fiyasko olduğunu düşünmüştü ve bu onun için çok zordu. Özel olmayan tek kişinin kendisi olduğunu düşünmüştü. Eğer yeğenim sihirsiz doğsaydı, Connor ve Nevada onu aynı şekilde çok seveceklerdi, ama bir yeteneği olması için parmaklarımı ve parmak uçlarımı çaprazladım.

Tüm bunları omuzlarında taşıyordu ama yine de benim için endişelenecek zaman buluyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona. "Ben halledebilirim."

Gitmeme izin verdi. "Yardıma ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, bana soracaksın. Bana söz ver."

"Söz veriyorum. Teklif ettiğin için

..." "Evet mi?"

"Cornelius ve Pierce Hanesi'nin olayı nedir?" Yüzünü buruşturdu. "Cornelius sana ne kadarını anlattı?"

"Bana Adam Pierce ile çocuklukları boyunca birbirlerine bağlı olduklarını, bunun kendi tercihleri olmadığını ve tüm aileden nefret ettiğini söyledi."

Nevada başını salladı. "Şu anda Pierce Evi Peter Pierce tarafından yönetiliyor. Tatyana onun küçük kız kardeşi. Adam ise en küçükleri. Büyük Pierce birkaç yıl önce öldü ama anneleri hâlâ hayatta. Adam'ı çok şımartmış. Cornelius'un annesi de onunla aynı okula gitmiş ve birbirlerinden hiç kopmamışlar. Adam'ın 'iyi seçimler yapmasına yardımcı olacak bir çocukluk arkadaşına' ihtiyacı olduğuna karar verildi."

"Çocukluk arkadaşı mı? 19. yüzyılda mıyız?"

Nevada omuz silkti. "Tahminimce Pierce Anne, biricik oğlunun antisosyal kişilik bozukluğu olduğunu fark etti ve her zaman yüzde yüz yanında olamayacağı için onu kurallara uyan birine zincirlemeye karar verdi. Uzun lafın kısası, Cornelius Adam'ın saçma sapan şeyler yapmasını engelleyemedi ve sık sık Adam'ın yerine cezalandırıldı."

"Bu korkunç bir şey."

"Öyle. Bana söylediği bazı şeyler yüzüne yumruk atma isteği uyandırdı. Soruşturmanızı tehlikeye atacak bir şey yapacağını sanmıyorum."

"Yapacağını hiç düşünmemiştim."

Yüzümü inceledi. "Catalina, sana son bir şey söyleyeceğim ve sonra gideceğim. Connor, Alessandro'ya saatli bir bomba gibi davranıyor. Babası bir keresinde ona bir Sagredo Prime'ın şimdiye kadar karşılaşabileceği en tehlikeli rakip olduğunu söylemişti. yüz."

"Neden? Alessandro silah çağırabilir ama Connor bir binayı ikiye bölebilir."

"O bilmiyor. Gençti ve o zaman açıklama istemedi. Ama söylediğine göre, Sagredo House büyüyle ilgili bir şeymiş."

"Sagredoların Ev seviyesinde büyüleri yoktur. Gizli çemberleri kullandıklarına dair bir kayıt bile yok."

Nevada'nın yüzü karardı. "Kesinlikle. Alessandro'nun hangi sırları sakladığını bilmiyorum ve dikkatli olmanı istiyorum. Çok dikkatli olmanı. Seni seviyorum."

ve incinmeni istemiyorum."

Bölüm 6

Sırt üstü tembel bir nehirde yüzdüğümü hayal ettim. Akıntı beni nazikçe ileriye taşıyor, üstümdeki ağaç dalları geriye doğru kayıyor, güneş yaprakların arasındaki boşluklardan parlıyordu. Alessandro yanımda yüzüyordu ve alçak sesle İtalyanca konuşuyordu, sesi yatıştırıcıydı.

Telefonum çaldı. Doğrudum ve daha gözlerim açılmadan telefonu aldım. Güvenlik şefimiz Patricia Taft'tan bir telefon. Vay canına, sabah 8:02. Ailem benim için üzölmüş olmalı ve fazladan bir saat uyumama izin verdi.

Aramayı kabul ettim.

Patricia'nın kırpılmış İngiliz aksanı her kelimeyi keskinleştiriyordu. "Houston Polis Departmanından Çavuş Munoz ve Dedektif Giaccone burada."

Saçmalık. Munoz, Houston Polisi'nin özellikle evlerle ilgili sorunları ele almakla görevli birimi olan Ev Müdahale Birimi'ne mensuptu. Birimin her üyesine bir aile listesi tahsis edilmişti ve biz de Munoz'a bağılydık. Ondan bir ziyaret hiç iyi olmazdı.

"Ne istiyorlar?"

"Leon'u Audrey Duarte ile bağılantılı olarak sorgulamak istiyorlar. Onları içeri almalı mıyım yoksa avukatı mı aramalıyım?"

Munoz basit bir şikayet için bu yolculuğı yapmazdı. O ve Giaccone'nin burada birlikte olmaları ağır bir suç anlamına geliyordu. Audrey asla Leon'u saldırıyla suçlamak. Bu onun doğasında yoktu. Onu hediyelerle satın almaya çalışmış ve duygusal şantajla bel bağlamıştı, ancak gerçekten ona zarar verdi. Audrey'e başka biri saldırmış olsaydı, aradığı ilk kişi Leon olurdu.

Aramamıştı, çünkü arasaydı Leon bana söylerdi. Bunun tek bir anlamı vardı.

Audrey Duarte ölmüştü.

İçim buz kesti. Zavallı Audrey. Zavallı küçük zararsız Audrey. Neredeyse on dokuz yaşındaydı.

İçim parçalandı. Leon'a bir tren gibi çarpacaktı.

"Bekle." Tabletimi aldım ve Leon'a FaceTimed attım.

İlk zil sesinde cevap verdi. Bern ile paylaştığı ofis odasında oturuyordu. Arkasındaki zemin kâğıtlarla doluydu. Araştırma yapıyor olmalıydı. Leon verileri sıralarken garip soyut karalamalar çiziyor ve bunları bitirdiğinde kâğıdı yere atıyordu. Eğer sorun yeterince çetrefilliyse, birkaç saat içinde elli sayfayı gözden geçirirdi.

"Bu gerçekten çok önemli. Dürüstçe cevap ver. Dün gece Audrey'lere gittin mi?"

Leon hayali gözlüklerini dramatik bir şekilde çıkardı. "Gözlerimin içine bak. Ben. Yaptım. Görmedim. Görmedim. Audrey'i. Dün."

"Ama onun evine gittin mi?"

"Hayır. Eve gittim. Doğrudan eve, dolambaçlı yollara sapmadan. MIII'den ne zaman ayrıldığımı biliyorsun. Kayıtları kontrol et. Giriş yaptım ve ayrıldım."

"Dün gece seni saat kaçta aradı?"

Telefonunu kontrol etti. "17:42."

"Ofisinde kalmanı istiyorum." Binanın diğer ucunda, ikinci kattaydı.

"Buraya gelme, arama. Ben seni ararım."

Leon daha yakına eğildi. "Bir şey mi oldu?"

"Henüz bilmiyorum. Olduğun yerde kal, lütfen. Söz veriyorum." "Tamam."

Kapattım ve telefonuma döndüm. "Patricia, onları On beş dakika içinde konferans salonuna. Kimseyi sorgulamalarına izin vermeyin." "Anladım."

Kapattım ve Bern'i aradım. Açtı. "Evet?" dedi.

"Başımız belada. Munoz ve ortağı burada. Lütfen Leon'u konferans odası beslemesinin dışına kilitleyin ve Nevada ile anneme haber verin."

Telefonu kapattım, yataktan atladım ve dolabımı karıştırıp kıyafet aradım.

Leon'u daha önce cinayet işlerken görmüştüm. Hiç pişmanlık duymadan ve tereddüt etmeden öldürüyordu ama eve geldiğinde bir bira alıp tek başına bazen çatıya bazen de başka bir binaya çıkıyordu. Orada saatlerce oturur, birasını yudumlar ve kara kara düşünürdü.

düşünmek." Bir can almak onun için önemliydi. Tüm mizahı ve neşeyi tüketti

sessizleşti ve içine kapandı. Dün gece öyle değildi ve şimdi de öyle değildi.

Ayrıca, Leon sadece başka seçeneği olmadığında öldürürdü. Onun hedefi olmak için aileyi tehlikeye atmanız gerekirdi. Audrey'i tanıyordu ve onu kendisi ya da bizim için bir tehdit olarak görmüyordu. Ona kızgındı ama kuzenim kimseyi kızgınlıktan ldrmezdi.

Sekiz dakika sonra koyu renk bir etek, mavi bir bluz ve lacivert ayakkabılar giymiş olarak yatak odamdan ıktım. Saçlarım yüzümden geriye doğru toplanmıştı.

topuz yapmıştım ve makyajım abartısız, minimal ama oradaydı. Saatlerdir uyanık olan ve önemli işlerle uğraşan bir evin reisi gibi görünüyordum. İmaj zırhtı ve her santimine ihtiyacım vardı.

Kız kardeşim misafir odasından çıktı, üzerinde mavi bir elbise vardı. Büyü ondan jilet gibi keskin bir korona gibi yayılıyordu. Nevada savaşa gitmeye hazır görünüyordu. Eğer onun kız kardeşi olmasaydım, ayakkabılarımın içinde titriyor olurdum.

"Buna katılacak mısınız?"

Nevada gözlerini devirdi. "Sormana gerek var mı?"

On dakika sonra, Patricia iki memuru içeri sokarken ben dizüstü bilgisayarıma dalmış gibi yaptım. Nevada ıplak ayaklarını masanın altına saklayarak masanın diğer ucuna yerleşmişti.

Çavuş Munoz odaya girdi ve bana o sert polis bakışını attı. Orta yaşlı, açık tenli ve dünya yorgunuydu, her zaman polis olmuş bir polise benziyordu. Onu genç ya da toy olarak hayal etmek imkânsızdı. Bunun yerine, bu dünyaya tıpkı bu şekilde gelmiş, otoriteyle sarmalanmış, bıkkın ve Houston şehrinin tüm kaotik çılgınlığını üstlenmek için güçlenmiş olmalı.

Arkasında, Dedektif Giacone odayı bir kez daha gözden geçirdi. Munoz'dan beş santim daha uzun ve yaklaşık beş yaş daha genç olan Giacone daha iyi bir takım elbise giyiyor ve saçlarını daha iyi kestiriyordu. Munoz'u gördüğünüzde onun tam olarak olmak istediği yerdeydi. Giacone'ye baktığınızda, yükselmek için şansını beklediği izlenimini ediniyorsunuz.

Dizüstü bilgisayarımın köşesinde sessiz bir bildirim penceresi açıldı. Bern konferans odasındaki güvenlik kamerası görüntülerine erişmişti. Bire on, Leon hariç herkes izliyordu.

"Prime Baylor," dedi Munoz. "Birinci sınıf Rogan-Baylor."

"Günaydın beyler." nmdeki iki sandalyeyi gösterdim. "Lütfen oturun."

İki memur oturdu. Arkalarından Patricia Taft odaya girdi ve sağ tarafımdaki koltuğa oturdu. Fit, açık kahverengi teni ve cesur çekici yüz hatlarıyla Patricia güven telkin ediyordu. Bej rengi bir pantolon giymişti ve koyu kahverengi saçları omuz hizasında mükemmel bir şekilde kesilmişti, ama odadaki herkes

Odadakiler onun üniformalı ve saçlarını beresinin içine sokmuş olmayı tercih ettiğini hissediyordu. Onunla ilgili her şey kesin, etkili ve bir aradaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, çiçekli maksi elbiseler ve askılı sandaletler giyen eşi Regina'nın tam tersi.

Munoz gözlerini kısarak bana baktı. Bir buzdağının tüm sıcaklığını yayıyordum. Victoria Tremaine'in torununu rahat bir ceket gibi giydirmiştim. Tam oturmuştu ve Giacone soğuk bakışlarım altında kıpırdandı. Omurgası dikleşti.

Omuzları gerildi.

"Leon Baylor'u göremiyorum." Munoz bana baktı. "O neden burada değil?" "Gerekli olduğuna karar verirsem bize katılacak."

"Kendisi devam eden bir soruşturmada şüpheli konumunda."

"Bana nedenini açıklarsanız ve onu sorgulamak için yeterli nedeniniz olduğuna karar verirsem, onu hazır edeceğim."

Munoz ve ben birbirimize baktık.

"Sanırım yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz." Giacone uzlaştırmacı bir jest yaptı. "Hepimiz aynı taraftayız."

Ona Tremaine bakışımı attım. Ağzı kapandı.

"Soruşturmanızda işbirliği yapmak niyetindeyim, bu nedenle bu görüşmeyi Meclis danışmanımız olmadan yapıyoruz. Eğer bu görüşmeyi Sabrian'ın da hazır bulunmasını tercih ederseniz, onu çağırabilirim. Sabrian'ı hatırladığınıza inanıyorum, Çavuş?"

Munoz'un gözleri bana öyle olduğunu söyledi.

"İyi niyetle başlayacağım." Sandalyemde arkama yaslandım. "Bayan Duarte eski bir müşterimiz. Leon ile romantik bir ilişki yaşamak istedi ama Leon reddetti. Ona birkaç pahalı hediye göndermeye çalıştı, biz de iade ettik ve bazı saplantılı eğilimler gösterdi."

"Nasıl?" Giacone sordu.

"Durması istendikten sonra bile çok sayıda mesaj göndermiş ve çok sayıda telefon görüşmesi yapmıştır."

"Bunu rapor ettiniz mi?" Giacone sordu.

"Hayır, ama bunu kapsamlı bir şekilde belgeledik ve avukatımıza danıştık. Talep etmeniz halinde bu kayıtları size sunabilirim. Leon'un Bayan Duarte ile son teması dün saat 17:42'de gerçekleşmiş."

telefon etti ve evinde davetsiz bir misafir olmasından korktuğunu belirtti. Kuzenim ona polisi aramasını tavsiye etti ve onun adına 911'i aradı."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Munoz. "Mesajı aldığında kuzenin neredeydi?"

İyi denemeydi. "Bu bir aramaydı, mesaj değil. MII'nin 17. katındaydı."

Munoz'un yüzü bana hiçbir şey söylemedi. "Neden MII'deydi?"

"Bu soruşturmayla ilgisi olmayan profesyonel bir meseleydi. Toplantıda Leon'un yanı sıra ben, Cornelius Harrison, Augustine Montgomery ve asistanı Lina Duplichan da vardı. Hepsi onun varlığını doğrulayabilir. MII binadan tam olarak ne zaman ayrıldığını söyleyebilecektir."

"MIII'den ayrıldıktan sonra nereye gitti?" Giacone sordu.

"Cornelius Harrison'a ele geçirdiğimiz küçük bir tamarin maymununu çalındığı çocuğa teslim etmek için eşlik etti. Ailesi ve Bay Harrison bunu sizin için doğrulayacaktır. Sonra da eve gitti." Tablettime dokundum ve önlerine koydum. "İşte dün gecenin güvenlik kayıtları."

Ekranda Leon kulübenin önüne park etmiş, Shelby'sinden inmiş, pencereye doğru yürümüş ve elini kurşun geçirmez cama açılmış deliklere dayamıştı. Bir an geçti. Leon arabasına geri döndü. Kurşun Barikat döndü, yere indi ve arabasını park yerine sürdü. Onu binaya girerken izledik. Videodaki zaman damgası akşam 6:33'ü gösteriyordu.

Patricia, "Dün gece geldiğinden beri araziden hiç ayrılmadı," dedi. "Eğer incelemek isterseniz elimde saatlerce süren sıkıcı görüntüler var."

Munoz bir tablet çıkardı ve önüme koydu. Ekranı dokundu. Bir apartmanın kaydı belirdi, uzun bir Art Deco balkonlarla dolu bir dikdörtgen. Muhtemelen caddenin karşısına monte edilmiş bir güvenlik kamerasının görüntüsü.

"Burası neresi?" Munoz'a sordum.

"Ivy River Oaks apartmanları."

Audrey'nin evi, lüks bir apartman kompleksi.

Ekranda, "Leon" binaya girdi. Zaman damgası 18:27'yi gösteriyordu.

Saat 18:39'da "Leon" binadan çıktı ve uzaklaştı. Leon gibi hareket ediyordu, aynı kıyafetleri giyiyordu ama kuzenim değildi çünkü Leon olay olduğunda burada, bu binadaydı. "Öldü mü?" diye sordum.

"Öyle," diye yanıtladı Munoz.

Nabzım hızlandı ve bir an için bunu duyabileceklerinden endişelendim.

Önce Arabella'yı büyüsunü açığa çıkarması için kışkırtmaya çalıştılar. Bu başarısız olunca Leon'un peşine düştüler. Onu Arabella'nın evine çekmeye çalıştılar.

ve o gelmeyince Audrey'nin cinayetini onun üzerine yıktılar. Bu basit bir saldırının ötesine geçti. İnce ve zarıftı. Bu insanlar kan davası başlatan başka bir House değildi. Bu, deneyimden söz eden profesyonel bir yumuşaklıkla yürütüldü.

Arkan'ın adamları benim yollarından çekilmemi istiyordu. Eğer beni öldürürlerse Linus silahlarını ateşleyecekti ama beni öldürmelerine gerek yoktu. Sadece amaçlarına ulaşmak için dikkatimi yeterince dağıtmaları gerekiyordu. Ailemin peşine düşmek beni etkisiz hale getirmenin en kesin yoluydu.

Bu olay sadece açılış salvosuydu. Komplo başarısız olacağından, muhtemelen daha çirkin ve içinden çıkılması daha zor olan daha fazlası olacaktı ve onlarla savaşırken Munoz'a ve Houston Polisi'ne yanımızda ihtiyacımız vardı. Ne pahasına olursa olsun Munoz'un güvenini kazanmalıyım. Elimdeki koz onun yanındaki sandalyede oturuyordu ve bu kozu oynarsam bir bedel ödemem gerekecekti. Nevada'dan bu konuşmaya katılmasını istememeliydim. Kahretsin.

Munoz parmağını tabletin üzerinde kaydırdı. Üzerinde, beyaz tüylü bir halının üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış bir kızın buruşuk bedeni görünüyordu.

Dizlerini göğsüne kadar çekmişti. Başının etrafında biriken kan ahşap zemini boyuyordu. Uzun sarı saçları etrafına dağılmış, yüzünü bir cenaze kefeni gibi örtmüştü. Kafatasında, kulağının hemen üzerinde koyu kırmızı bir delik açılmıştı.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve bir kaya gibi orada kaldı. Sırf bize ulaşmak için onu öldürdüler. O ikincil bir hasardı. Bir hiç uğruna kısa kesilmiş bir hayat.

"İşte elimde olan şey," dedi Munoz, sesi sertti. "On dokuz yaşında bir kız kendinden yaşça büyük bir adama aşık olmuş."

"Leon yirmi yaşında, Çavuş."

"Onu arıyor, hediyeler gönderiyor, sürekli rahatsız ediyor. Belki ona karşı bir şeyler hissediyordur. Belki ona hamile olduğunu söylemiştir. Onun gitmesini istiyor. Bu yüzden ya birini tutar ya da illüzyon büyücüsü olan arkadaşı ona bir iyilik yapar. Onun kılığına girer ve arabasını evine geri götürür.

Bu arada kuzeniniz Bayan Duarte'nin evine gidiyor. Belki tartışırlar, belki de bu bir kavgaya dönüşür. Belki o da

olayların şiddete dönüşebileceği fikriyle oraya gitti ve bu yüzden mazeretini oluşturmak için zaman. Onu öldürür, eve bırakır ve arkadaşı da sizin evden kaçır."

Nevada güldü. Sesi soğuk, acı ve korkutucuydu. İki polis ona baktı.

"Augustine Montgomery'nin ya da çalışanlarından herhangi birinin bizim iyiliğimiz için kendilerini suçlayacaklarını düşündüğünüz için gülüyor." Başımı salladım. "Aynı Augustine Montgomery'den bahsediyoruz, değil mi?"

Munoz gözünü bile kırpmadı. "Kim bilir? Belki de sana bir iyilik borcu vardı." "Prime Montgomery ve Baylor Hanesi arasında karmaşık ve sık sık düşmanca bir ilişki," dedim. "İşin tuhafı, bir zamanlar buraya bizden biri olarak gelmişti."

"Kim?" Giacone sordu.

"Ben," dedim. "Tüm savunmalarımızı aşmayı başardı." "Benim zamanımdan önce," dedi Patricia.

"Bu nedenle, bunun bir daha tekrarlanmamasını sağlamak için bazı tedbirler aldık."

Patricia bir tabletle oynadı ve tekrar polislerin önüne koydu. Bu, düello eden tabletlerin türküsüne dönüşüyordu.

Ekranda güvenlik kulübesinin parlak bir şekilde aydınlatılmış iç kısmı belirdi. Konsolda iki koruma görev yapıyordu. Ayaklarının dibindeki yastığın üzerinde büyük bir Alman kurdu yatıyordu.

"Bu Cassius. İçimizden biri kabine yaklaştığında böyle oluyor," dedim.

Ekranda köpek ayağa kalktı ve camdaki delikleri kokladı. Ekranın köşesindeki ayrı bir yayın Leon'u kabinin dışında gösteriyordu.

"Zaman damgasına dikkat edin," dedi

Patricia. Dün akşam 6:33.

Patricia tableti tekrar kurcaladı ve masaya geri koydu. "Bir illüzyon büyücüsü Baylor Hanesi'nin bir üyesinin kimliğine bürünerek içeri girmeye çalışırsa olacağı budur."

Ekranda Büyükanne Frida kabine doğru yürüdü. Onun kiralık bir büyücü olduğunu bilmeseydim, büyükannem olduğuna yemin edebilirdim. Adımlarında aynı zıplamayla yürüyordu. Kıyafetleri doğrudu, gülümsemesi doğrudu. Tulumundaki motor yağı lekeleri bile doğrudu.

Kabine yaklaştı. Cassius dişlerini göstererek hırladığında ve havlamaya başladığında beş adım uzaktaydı.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bir illüzyon büyücüsü görünüşünü değiştirebilir ama biyokimyasını değiştiremez. Dört köpek nöbetçimiz var," dedi Patricia. "Onlar

altı saatlik vardiyalarla çalışıyorlar. Onları her ay test ediyoruz. Hiçbir zaman yanlış pozitif sonuç vermediler."

"Kaydınızdaki kişinin kim olduğunu bilmiyorum," dedim. "Ama kuzenim değil. Leon asla Audrey'i öldürmez. Ne onunla bir ilişki yaşar ne de onu yönlendirir. O bir Baylor."

"Onun için fazla iyi olduğunu mu ima ediyorsun?" Munoz sordu, ses tonunda belli belirsiz bir uyarı vardı.

"Gelişmekte olan bir Meclis'in üyesi olarak, Leon Disiplinin ve ailesine karşı sorumluluklarının farkındadır. Haftada ortalama elli saat çalışıyor. Bazen, özellikle yeni bir davanın başlangıcında, daha fazla çalışıyor. Hâlâ burada bizimle birlikte kalıyor, her hareketini kaydediyor ve müvekkilleriyle yatmıyor. Bu politikamıza aykırı olur. Audrey'e açıkladığı gibi, bir ilişkiye kendini adayacak zamanı, fırsatı ya da enerjisi yok. İsterseniz kaydı dinleyebilirsiniz."

"Ve bu konuşmayı kaydetmiş mi?" Munoz sordu. "Hayır, ama o kaydetti. YouTube ve Instagram'da izleyebilirsiniz, video #468. Başlığı "Ona bir şans vermeli miyim? Telefon görüşmesini kaydetmiş ve makyajını yaparken yorumlarıyla birlikte videonun içine yerleştirmiş. Bu bir ay önceydi."

Munoz bir şey söylemek ister gibiydi. Onu bizim tarafa çekecektim. Ne pahasına olursa olsun. Pekâlâ. Bir taşla iki kuş vurabiliriz.

Giacone'ye döndüm. Bunun doğru yapılması gerekiyordu. Ona bir köpekmiş gibi baktım. Sadık ama aptal bir köpek.

"Amanda nasıl, Henry?"

Göz ucuyla Nevada'nın kaşlarını çattığını gördüm.

Giacone kendini toparladı. "O iyi, teşekkür ederim." "Anladığım kadarıyla kemanında epey ilerleme kaydetmiş."

Giacone bana utangaç bir gülümseme sundu. "Evet. Bu ayın sonunda bir resitali var." "Mayflower Akademisi'ni düşünüyor musunuz?" Mayflower Akademi, üstün yetenekli öğrenciler için özel, seçkin, girmesi son derece zor ve tipik bir polis çavuşunun menziline çok dışında bir liseydi.

Giacone, "Bunu düşündük," dedi.

Tabii ki söyledin. "Büyükannem kızınızın uygun olacağına inanıyor."

Giacone biraz daha beyazlaştı. "Teşekkür ederim."

"Bize birkaç dakika ver, Henry."

"Peki, Bayan Tremaine."

Ayağa kalktı, odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Patricia'nın tabletinde yanımda oturan Britney Hays, güvenlik görevlilerimizden biri Giacone'ye koridorun karşısındaki bir odayı gösterdi ve onu oraya kadar takip etti.

Munoz biraz daha anlaşılmaz olabilseydi taşa dönüşürdü ama Tremaine'i yakaladığını biliyordum. Henry'nin ayağı kaymıştı. Ve bu, kendi profesyonel tarafsızlığının kafasına bir kürekle vurup onu arka bahçesine gömdükten sonra oldu.

Maskeyi çıkardım ve Munoz'un gözlerinin içine baktım. "Dedektif Giacone büyükannemin yarattığı. Satın alındı ve parası ödendi. Bu benim açımdan bir güven gösterisi. Bölümünüzdeki bir köstebeği transfer etmeniz için size bir şans veriyorum."

Munoz arkasına yaslandı, soğukkanlı ifadesi gitmişti. "Yeter ki Giacone benim ortağım, seni izleyecek ve ona rapor verecek. Victoria Tremaine'in yakandan düşmesini istiyorsun ve bunu yapmak için benim ellerimi kullanıyorsun."

"Benim olduğumu anlayacak." Ve bundan hoşlanmayacak.

Munoz bana sert bir bakış fırlattı. "Beni manipüle edebileceğinizi düşünerek hata yapmayın, Bayan Baylor."

Herkesin bir baskı noktası vardı. Munoz'unkini biliyordum ama Büyükanne Victoria ile aramdaki fark buydu. Ben asla kullanmazdım.

"Leon'un yaptığına sen de inanmıyorsun. Eğer inansaydınız, bu görüşmeye tamamen farklı bir şekilde giderdiniz."

"Neye inandığımı, kanıtların bana ne söylediği kadar önemli değil."

"Sabrian Turner o kaydı mahkemede parçalayacak ve bunu biliyorsun." Nevada söyledi.

"Çavuş Munoz, son kırk sekiz saat içinde üç kez saldırıya uğradık. Birinin hedefindeyiz. Bunun arkasında kimin olduğunu bilmiyorum. talihsiz olaylar dizisi, ama öğreneceğim. Sizi manipüle etmek için bir nedenim yok. Sadece neler olduğunun farkında olmanızı istiyorum ve Houston PD'nin hemen bir sonuca varmasını istemiyorum, çünkü daha fazla sorun bekliyorum. Çok daha fazla. Sizden bana güvenmenizi istiyorum ve güvenilir olduğuma dair kanıtlar sunuyorum."

Ona Giacone'yi gümüş tepside sunmuştum. Munoz bunun bir ittifak teklifi olduğunu anlamayacak kadar zekiymiş. Ona köstebeği verdim. Sırayla,

Bizi ilgilendiren bir sonraki tuhaf kanıt masasına geldiğinde, onu daha dikkatli inceleyecekti.

"Beni farkında say."

"Özel muamele istemiyorum. Sadece biraz sabır." Başını iki yana salladı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Ailemi korumak zorundayım, Çavuş."

Başını salladı, ayağa kalktı ve gitti.

Dizüstü bilgisayarındaki kamera görüntüsü iki memurun Patricia'nın gözetiminde binadan çıktığını gösterene kadar bekledim ve sonra Klavyem. Bern'in bilgisayar odasına yerleşmiş görüntüsü ekranda genişledi. Arabella arkasındaydı ve Büyükanne Frida solunda oturuyordu, Annem de onun sağındaydı. Onu uyandırmışlar.

Düşündüm. Patricia geri geldi ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Linus'un üzerinde çalıştığım davası nedeniyle hedef alınıyoruz. Başlangıçta birincil hedefin ben olduğumu düşünmüştüm ama durum öyle görünmüyor."

Linus'un güvenine ihanet etmeden onlara Arkan hakkında anlatabildiğim kadar çok şey anlattım.

"Arkan her kimi gönderdiyse çok zeki ve hakkımızda çok şey biliyor. Şu andan itibaren bir kan davası içindeymişiz gibi hareket edeceğiz. Bern, lütfen ağlarımızı, sunucularımızı, kameralarımızı, her şeyi kontrol et. Arabella, lütfen mali durumumuzu gözden geçir. Birisi piyasayı manipüle etmeye başlarsa, potansiyel olarak sakatlayıcı bir kayıpla sonuçlanabilecek her şeyi tasfiye edin."

"Bu portföyümüzün yaklaşık yüzde otuzu demek," diye uyardı. "Bir darbe alacağız."

"Yapın," dedim. "Finansal olarak savunmasız kalmak istemeyiz." Başını salladı.

Büyükanne Frida ellerini havaya kaldırdı. "Romeo'nun tozunu alacağım." "Teşekkür ederim, büyükanne."

Büyükanne Frida, çoğu sorunun üzerine bir tank sürülerek çözülebileceği felsefesine bağlıydı. Bu karmaşanın çözülmesinin o kadar da kolay olmayacağına dair içimde korkunç bir his vardı.

Bilgisayarı kapattım.

"Giacone'yi nereden biliyorsun?" Nevada sordu. Lanet olsun. Kaçış yoktu. "Victoria söyledi."

Şeytani büyükannem Giacone'yi bir varlık olarak kullanmamı bekliyordu.

Kız kardeşim ayağa kalktı, yanıma geldi ve masanın karşısından bana baktı. "Onu ziyaret mi ediyorsun?"

"Her perşembe." İlişkimizin başında onu bir ay boyunca gün aşırı ziyaret ettim ama Nevada'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Catalina!"

Ona baktım. "Evet?"

"O kadın şeytan. Ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet."

"Onunla konuşmayı bırakmalısın. O-"

Nevada'nın telefonu çaldı. Telefona baktı. "Lanet olsun. Buna bakmam lazım.

Hiçbir yere gitme." Dışarı çıktı ve koridorun karşısındaki en yakın ofise girdi.

"Maaşımı hak etme zamanı," dedi Patricia.

"Yanlarında en az bir illüzyon büyücüsü olduğunu biliyoruz."

"Herkesi koklayarak test edeceğiz."

"Daha fazla bilgi edinir edinmez size haber vereceğim."

Patricia başıyla onayladı. "Yalnız Silahşör'le konuşmak ister misin yoksa ben mi konuşayım?" Ayağa kalktım. "Leon'la konuşacağım."

"Prime Sagredo konusunda ne yapmamı istiyorsunuz?" Patricia sordu. "Anlamıyorum."

Tabletini bana doğru itti. Gümüş bir Örümcek güvenlik kulübesinin birkaç metre ötesinde bekliyordu.

"Ne zamandır burada?" "Sabah 7:00'den beri."

Ve kimse bana söylemedi. Kimsenin onu vurmadığını düşünürsek, ailem olağanüstü bir itidal gösterdi.

"Onun hakkında bir şey yapmamıza gerek yok. O beni koruyor."

"Siz ikiniz nerede duruyorsunuz?" Patricia sordu.

"Çözer çözmez sana söyleyeceğim."

Merdivenlerden ikinci kata çıktım. Leon ofis koltuğunda oturuyordu. Üzerinde bir aksiyon figürü resmi ve "Ateş etmiyorsan, ateş etme niyetini bildirmelisin" sloganı olan kocaman bir kahve kupası masasının üzerinde bekliyordu.

Leon'un omuzları kaskatı kesilmiş, omurgası gerilmişti. O zaten biliyordu.

Bern zekiydi. Verileri vakumlar ve güçlü beyni onları mantıksal zincirlere ayırırdı. Okulda neredeyse her derste çok başarılıydı,

Çünkü bir şeyi bir kez öğrendi mi, onu sonsuza dek hatırlardı. Leon derslerinin çoğunda başarısız olmuş ve C ortalamasıyla mezun olmuştu ama zekiydi. Durum gerektirdiğinde yıldırım hızıyla çıkarımlar yapardı. Kardeşinin zihni bir deniz feneri ışığıysa, Leon'un ki de flaş ışığı, kör edici parlaklığın öngörülemeyen flaşlarını ateşliyordu.

"Audrey öldü," dedim.

"Bunu anladım. Nasıl anladın?"

"Şakağa tek bir atış, çok hızlı. Binaya girip çıkan, tıpkı size benzeyen birinin güvenlik kamerası görüntüleri var."

"Bana mı benziyor yoksa ben miyim?"

"Sensin. Yüksek rütbeli bir illüzyon büyücüsü. Kıyafetleri doğruydu, duruşu doğruydu ve hatta senin gibi yürüyordu."

"Ben gezinmem."

Bunu otomatik pilotta söyledi, sesinde hiçbir duygu yoktu. Ah, Leon.

"Onu sırf benim yüzümden öldürdüler."

"Hayır. Onu benim yüzümden öldürdüler."

Sarsılarak bana baktı. Sesi sertti. "Anlat bana."

Ona Arkan'dan bahsettim. "Dikkatleri Felix Morton'un cinayetinden başka yöne çekmek için bizi hedef alıyor. Senin yaptığın hiçbir şeyin bununla bir ilgisi yok."

Leon bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. "Beni çağırdığında oraya gitmeliydim."

"O zaman yarım saat önce ölmüş olurdu."

"Yoksa onu kurtarırdım. Beni yardım için çağırdı ve ben gelmedim." "Bu bir tuzaktı," dedim. "Seni oraya çekmeye çalıştılar. Beklediler. Gelip gelmeyeceğinizi görmek istediler ve gelmediğinizde B planına geçtiler. Oldukça iyi bir B planıydı ama kusurluydu. Köpeklerimizi hesaba katmadılar."

"Gitmeliydim, Catalina. Çok korkmuş olmalı. Bunu söyleyebilirdim. Telefonda korkmuştu ama rol yaptığını sanıyordum. Onu görmezden geldim ve sırf bana tuzak kurmak için onu öldürdüler. Eğer ben olmasaydım, o hala canlı."

Ama o ölmüştü ve bunu her düşündüğümde kalbim göğsümde sarsılıyordu. Bunu daha sonra düşünecek zamanım olacaktı. Şu anda Leon'un güvenceye ihtiyacı vardı.

"Onu görmezden gelmedin. Onunla konuştun. Polisi aradınız. Ona 911'i aramasını söyledin."

Gözleri karanlıktı, yüzü asıktı. Söylediğim hiçbir şeyin bir fark yaratmadığını söyleyebilirim. Bunun bir kısmını ondan kaldırmalıydim.

"Bana bundan bahsettin ve ben de sana gitmemeni söyledim." "Bu senin suçun değil," dedi.

"Evet, öyle. Ben evin başkanımı." "O benim sorumluluğumdaydı."

"Hayır. Davayı bitirdiğinizde sizin sorumluluğunuzdan çıktı.

Leon, şimdi bildiklerimi bilerek dünü geri sarabilseydim, yine de gitmene izin vermezdim. Yalnız bırakmazdım. Eğer gitseydin, şimdi Audrey ölmüş olacaktı, sen de muhtemelen ölmüş olacaktın ve biz de senin cenazeni planlıyor olacaktık. Bunu yapamam Leon. Seni gömemem. Yapamam işte."

Yüzü asık kaldı.

Onu daha iyi hissettirmek ve Audrey'nin ölmemesini sağlamak için bir şeyler, herhangi bir şey yapabilmeyi diledim. Ama hayat yeniden başlama şansı sunmuyordu.

"Bunu onlara ödeteceğiz," diye söz verdim.

Bakışları odaklandı. Soğuk bir ifade yüzünü sertleştirdi.

"Planları neydi?" Leon, sesi buz gibi, dedi. "Beni oraya çekip bir cinayet-intihar sahnelemek mi?"

"Ben yapıyor olsaydım? Onu öldürür ve seni vururdum ama hayatta kaldığından emin olurum."

Kaşlarını kaldırdı.

"Eğer ölseydin, intikam peşinde koşuyor olurduk. Keder sizi sertleştirir. Sizi kararlı bir rakip haline getirir. Ben olsaydım ne yapardın? Öldürüldü mü?"

"Şehrin altını üstüne getirirdim."

"Aynen öyle. Tüm ailemiz senin katilini bulmak için ağzından köpükler saçardı. Ama hala hayata tutunuyor olsaydın, enerjimizin çoğu seni temizlemeye ve iyileştigiinden emin olmaya harcanırdı. Elbette kızgın olurduk ama daha çok seni kaybedebileceğimizden korkardık. Sadece komplo değil, belirsizlik de var. Yaşayacak mısın? Eğer yaşarsan, Audrey'i öldürmekle suçlanacak mısın? Komada mısın, suçlamaları reddedemiyor ama cinayetle lekeleniyor musun? Ölümle yaşam arasında gidip geliyorsanız

Yetkililer sizi suçlayamıyor, aklayamıyor ve bu arada House Baylor skandalla lekeleniyor. Ünlü bir YouTube yıldızını öldüren bir özel dedektif. Bunun üzerine bir de Felix'in cinayetini araştırmak aklıma gelecek son şey olurdu."

Gözlerini bana dikti. "Yani bu senaryoda ben masum bir kızı öldüren, korkakça bir çıkış yolu bulmaya çalışan ve her şeyi berbat eden bir hergele miyim? Tanrım, karanlık biri olduğumu sanıyordum."

Küçük bir hayat kırıntısıydı. Ben olsam alırdım. "Oyununu geliştirmelisin."

Ona sarıldım. Leon sertleşti, sonra bana sarıldı. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık ve sonra ben bir adım geri attım.

"Audrey'den kimseye bahsettin mi?"

Kaşlarını çattı.

"Videolarının hiçbirinde sizden isminizle bahsetmedi. Sosyal ağlarda sizi birbirinize bağlayan hiçbir şey yok." Bern bunu kontrol etmişti çünkü Sabrian ondan bunu istemişti. "Bunu kim bilebilir ki?"

"Albert," dedi. "Albert Ravenscroft mu?" Leon başıyla onayladı.

"Neden?"

Kuzenim iç çekti. "Sabahları Freshmeadow Park'ta nasıl koştuğumu biliyor musun? Üç hafta önce benimle koşmaya başladı."

"Öyle mi?" Bu benim için yeni bir haberd.

"Evet. Konuşuyor." Leon bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söyledi. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında. Spor. Aile işleri. Arabalar. Konu dönüp dolaşıp onun senin için ne kadar iyi bir eş olacağına geliyor. Arkadaş ve dünür olsak ne güzel olurdu. Ve seninle onun hakkında konuşabilseydim."

"Dur tahmin edeyim, kadınların çekici bulduğu pek çok güzel özelliği mi var?" "Çok fazla," dedi Leon.

Hiç şüphe yok.

"Bir sabah Audrey aradı ve ona durmasını söylediğimi duydu. Bunun biraz sert olduğunu söyledi, ben de ona ondan bahsettim. Bunun politikaya aykırı olduğunu biliyorum ama bunun iyi bir ders anı olduğunu düşündüm."

"Nasıl karşıladı?"

"Anlamadı," dedi Leon. "Bu adamı anlamıyorum. Zeki birine benziyor. Audrey ile benim aramda ve onunla senin aranda paralellikler kurdum. Tamamen kafasının üzerinden uçup gitti."

Yüzümü ovuşturdum. Albert'la konuşmam gerekecekti. "Çukur'dan geri çekilmeyecek misin?"

Leon sordu. "Hayır."

"Güzel." Leon dişlerini gösterdi. "Marat'ın geçmişini sana gönderdim."

"Teşekkür ederim."

"Sanırım evde ellerimin üzerinde oturmamı istiyorsunuz?"

Söyledim ama Leon'a bunu söylemek, özellikle de Arkan'ın adamlarının onu hedef alacağından bahsedersem, tam tersini yapacağını neredeyse garanti ediyordu. Bu yüzleşmeyi istiyordu. Bunun yerine annemin yaklaşımını tercih ettim.

"Sana ne yapacağını söylemeyeceğim Leon. Durumu biliyorsun. Şu anda Houston polisi sizinle konuşmak için arama izni almak zorunda. Ayrıldığınız anda sokakta size yaklaşmakta serbestler. İnsanlar kayıt yapmakta özgür.

Bu karşılaşma neredeyse kesinlikle bir çatışmaya dönüşecektir. İnsanlar bunu Herald'da yayınlayabilir, Snapchat'te paylaşabilir ve polisin neden sizinle konuştuğu hakkında spekülasyon yapabilir ve sonra birisi Audrey'in isim . . ."

Leon elini kaldırdı. "Demek istediğini anladım. Ben burada kalıp Hoskins davasını temizleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Leon dişlerini kilitledi. Çenesindeki kaslar öne çıktı. Bir parmağını kaldırdı. "Bir şartla."

"Evet?"

"Audrey'e bunu yapanı bulduğumuzda, onu öldüreceğim." "Buna güveniyorum."

Bölüm 7

Dokuza on kala Alessandro'yu almaya gittim. Önce nöbetçi kulübesine uğradım.

"Selam, Brittney."

Kısık bir kadın sesi cevap verdi, "Merhaba, Bayan Baylor." "Taşındı mı?"

"Prime Sagredo 06:54'te geldi, 07:12'de camını indirdi, 07:54'te bir telefon görüşmesine cevap verdi, camını açtı ve aracı 08:10'da çalıştırmış, 08:20'de kapatmış, 08:40'ta tekrar çalıştırmış ve 08:50'de kapatmıştır."

Teksas sıcağının şakası yoktu. Hava çoktan doksana yaklaşmıştı ve nem durumu daha da kötüleştiriyordu. Klima olmasaydı arabanın içinde kavrulacaktı.

"Teşekkür ederim, Brittney."

"Rica ederim, hanımefendi."

Örümceğe doğru yürüdüm. Ön camdan Alessandro'yu görebiliyordum. Tıraş olmuştu. Saçları mükemmel bir şekilde dağılmıştı. Yakasını açık bıraktığı beyaz bir gömlek giymişti. Bu sabah bize Prime Sagredo ikram edilecekti.

Kapısını açtı ve arabadan indi. Kum rengi pantolon ve pahalı İtalyan mokasenleri giymişti. Bileğinde yaklaşık on beş bin dolarlık bir BVLGARI saat parlıyordu. Saray soylusunun mükemmel bir resmiydi. Parası vardı, zevk sahibiydi ve işiyle ilgilenmek zorundaydı ama o babası değildi, bu yüzden bu konuda gergin olmak için bir neden görmüyordu. Bir yıl önce, onu tanımadan önce, bunu onun doğal tarzı sanırdım ama şimdi daha iyi anlıyordum. Giydiği her şey ve onları giyme şekli tam olarak hesaplanmıştı. Modanın zirvesinde yaşayan, Avrupa'nın önde gelen bir evinin şımarık varisi

bir şantiyeyi ziyaret etmek için giyinmeyi akıl edemezdi ve bu yüzden Alessandro sağduyu sahibi değilmiş gibi davrandı.

Eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı daha mantıklı bej bir pantolon, botlar ve mavi bir tişörtle değiştirmiştım. Uyuşmadığımızı söylemek hafif kalır. Alessandro, bir şirketin zengin ve şımarık varisi gibi görünüyordu. izin gününde, yürüyüşe çıkmadan hemen önce kişisel sekreterini rahatsız etmeye geldi.

"Arkan'ın adamı harekete geçti," dedim ona.

"Anlat bana."

Ben yaptım.

"Her zamanki gibi," dedi. Sesinde en kötüsünü beklemiş ve haklı olduğu kanıtlanmış bir adamın kararlı sakinliği vardı. Bu konuda öfkelenerek zaman ve enerji harcamazdı. Sorumlu olan herkesi öldürecek ve benim de bununla bir sorunum yoktu.

Bize saldırabilecekleri onca yol varken Audrey'i asla tahmin edemezdim. Onu çok az tanıyorduk. Bu olayda tamamen masumdu. Sırf dikkatimi dağıtmak için bir kızı öldürdüler. Katilleriyle yüz yüze geldiğimde, onları ortadan kaldıracaktım. Bu beni mutlu etmez. Öldürmek korkunç bir şeydi ama bazen yapılması gerekiyordu. Ailem için hiç tereddüt etmeden öldürebilirdim ve Audrey için de öldürebilirdim, böylece bir daha hiçbir Audrey onun gibi ölmeyecekti.

Öfkeli bir korna sesi arkamızdaki sessizliği yırttı. İkimiz de döndük. Yeşil bir Mini Cooper hızla yola çıktı ve güvenlik kulübesinin önünde dramatik bir şekilde durdu. Sürücü camı açıldı ve Runa Etterson kıvılcı saçlı başını camdan dışarı uzattı.

"Catalina! O sik kafalıdan uzak dur!"

Kabinin hoparlörlerinden boğuk bir ses geldi. Şüpheli bir şekilde kahkahaya benziyordu.

"Etterson meselesinin çözüldüğünü sanıyordum," diye mırıldandı

Alessandro. "Öyle oldu."

"O zaman burada ne işi var?"

"Muhtemelen Leon'u duydu ve moral desteği için geldi. O benim en iyi arkadaşım."

Runa koku testini geçti ve arabası terk edilmiş halde bize doğru yürüyordu. Yüzü savaş vaat ediyordu. Endişelenmelerini istemediğim için ailemden bazı şeyleri saklamıştım ama Runa'ya her şeyi anlattım.

"Kaçmalısın," dedim Alessandro'ya. "Sayıca çok üstünsün. Vazgeçip eve dönmek için çok geç değil."

"Sen! Sakın çekip gitme. Sana söyleyeceklerim var." Runa bize yetişti. "Catalina, aklını mı kaçırdın sen?"

Muhtemelen. "Onun burada olduğunu nereden biliyordun?" "Sezgilerim" dedi ve kıpkırmızı oldu.

Bern. Olmak zorundaydı.

Runa gözlerini Alessandro'ya dikti. "Kardeşimi kurtardın. Sana bir borcum var. Eğer bir iyiliğe ihtiyacın olursa, ben hallederim."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Catalina benim en iyi arkadaşım. Neler olduğunu bilmiyorum ama aklına bir şey gelmesin. O senin için fazla iyi."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Eğer ona bir daha zarar verirsen, seni bulurum ve ölmüş olmayı dilerim."

"Tamam." Onu omuzlarından tuttum ve ön kapıya doğru yönlendirdim.

"Katkılarınız için teşekkür ederim, Başbakan Etterson."

"Öldü!" Runa omzunun üzerinden seslendi.

Bölüm 8

Alessandro Rhino'ya baktı. Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden benim arabamı almıyoruz?"

"Çünkü Çukura gidiyoruz, bu da ıssız ve muhtemelen su basmış, pek çok tehlikenin bulunduğu bir alanda ilerlememiz gerektiği anlamına geliyor."

"Arabam hızlı ve manevra kabiliyeti yüksek."

Elimi kaldırdım ve başparmağımla işaret parmağımla birbirinden bir santim uzakta tuttum. "Ve yere bu kadar yakın duruyor."

"Bu canavarla hız sınırına bile ulaşabiliyor musun?"

"Evet."

Bloklu cipi düşündü. Ağzının kenarları biraz kıvrıldı. "Ya bir şey bizi kovalarsa ve köprüdeki bir delikten atlamak zorunda kalırsak?"

"Eğer bir şey bizi kovalarsa, geri geri gider, onlara çarpar ve sonra da parçalanmış bedenlerinin üzerinden gözleme gibi dümdüz olana kadar ileri geri giderim."

Kaşlarını kaldırdı.

"Köprülerden atlamak istiyorsan beni arabanla takip edebilirsin ama ben bunu alıyorum. Pit Reclamation HQ'ya Spider'ınla gitmek istiyorsun çünkü bu senin House scion karakterinle uyumlu. Bu Marat'ın senin hakkında daha az düşünmesine neden olur ki bu da senin yararına. Empati kuruyorum.

Dün beceriksiz ve savunmasız görünmek istedim ve sen de onlara güçlerimin seni duraksattığını söyledin. Rhino'yu alıyoruz."

Ellerini kaldırdı. "Tamam."

"İşbirliğiniz için çok teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Arabasına doğru yürüdü ve bagajı açtı. İçini kazdı ve bir saldırı tüfeğiyle çıktı.

"Bu da ne?"

"Bu bir M4 karabina. Hava soğutmalı, gazla çalışıyor, şarjörle besleniyor ve 5.56 mermi atıyor."

"M4 karabinanın ne olduğunu biliyorum. Ona bağlı olan şey ne?" Alessandro tüfeğe bakıyormuş gibi yaptı. "Ah şu." "Bu bir M320 bomba atar mı?"

"Öyle görünüyor."

"Sadece meraktan soruyorum, o küçük arabanın içinde bir yere sakladığın bir tabanca var mı?"

"Hatırlamıyorum." Bana doğru eğildi, kehribar rengi gözleri spekülâtifti. "Benimle birlikte içeride sürünerek bir tane aramak ister misin?"

Ona bir şeyler sormak açıkça bir hataydı.

Bagaj kapağını açtım ve M4'ü içine yükledi. İki portatif tabanca çantası onu takip etti. Sonra tabancaların üzerine istiflediği başka bir çanta.

"Orada ne var?"

"Bıçaklar."

Kılıç çantamı çektim ve açtım. İki fit yüksekliğinde ve dört fit uzunluğunda, bir alet kutusu gibi açılıyordu; üst rafta en sevdiğim bıçaklar, taktik gladius, meç ve taktik pala bulunuyordu. Alt rafta ise her şekil ve boyutta çeşitli bıçaklar bulunuyordu.

"Ekstralar," dedim

ona. "Güzel," dedi.

Konsola yüklediğim Linus'un bıçağı kadar güzel değil.

Arabanın kapısını kapattım, sürücü koltuğuna oturdum, o da yanıma bindi ve yola koyulduk.

Alessandro koltukta rahatlamış, uzun bacaklarını uzatmış, geniş omuzlarını arkaya yaslamıştı. Pencereden süzülen güneş ışığı Saçları. Yarı gölgeli yüzü yürek parçalayıcıydı. Telefonumu kaldırıp yirmi fotoğraf çekebilirdim ve her biri bir şaheser olurdu.

Vanilya ve bir miktar narenciye ile karışık hafif bir sandal ağacı kokusu arabanın içinde süzülüyordu. Alessandro kokusu. Beni öptüğü gün de böyle kokuyordu ve ben onun için neredeyse çırlıçiplak soyunuyordum.

Wortham Tiyatrosu. Ona aşık olduğumu söylemeye geldiğimde ve onu paketlenirken bulduğumda da bu şekilde kokuyordu.

Onunla Arkan arasında ne olduğunu bilmek istiyordum. Her ne olduysa onu derinden sarsmıştı. İçimi kemiriyordu. Bilmek istiyordum.

Ona sorduğumda bana anlatırdı. Korkunç olmalıydı, çünkü korkunçtan başka hiçbir şey bir insanda bu tür bir sismik değişime neden olmazdı. Bana anlatırdı, o zaman bilirdim ve onu daha iyi hissettirmek isterdim. Umursardım. Umursamaya gücüm yetmezdi.

Kempwood Drive'dan sağa döndüm. Hempstead'den gidebilirdik ama yol çalışması nedeniyle kapalıydı. Houston'da kesin olan üç şey vardı: ölüm, vergiler ve hiç bitmeyen yol çalışmaları. Şaka bana yapılmıştı. Sam Houston Tollway'e girdiğimiz anda trafik durma noktasına geldi. İleride sirenler çalıyordu. Bir süre burada kalacağız.

Sandal ağacı ve vanilya kokusu bana doğru sürüklendi. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Augustine'in dava özetini düşündüm. Dün gece okumuş ve bayılmadan önce Alessandro'ya iletmişim.

MII müfettişleri aldıkları ücrete değdi. Sahip oldukları kısa süre içinde Felix'in hareketlerinin bir zaman çizelgesini oluşturdular, diğer dört Prime ve bazı çalışanlarıyla görüştüler ve ön adli tıp raporunu aldılar.

Felix ¹⁵ Temmuz Cuma günü öldü. O gün çocuklarını özel okullarına bırakmış ve her sabah yaptığı gibi sabah 8:15'te Morton Enterprises'daki ofisine gelmişti. Ofiste üç saat geçirmiş, ıslah projesiyle ilgilenen mühendislik firmasıyla birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. Öğle yemeğini masasında yedi.

Öğle yemeğinden sonra biraz daha çalıştı ve saat 14:17'de binadan çıktı. Saat 15:00'te, Linus'la karşılaştığı America Tower'da görüldü.

Saat 15:30'da America Tower'dan ayrıldı ve ofisine geri döndü. Sekreterine ve takvimine göre akşam için bir planı yoktu ve ailesiyle akşam yemeği yemek için eve gitmesi gerekiyordu. Bunun yerine, saat 17:00'de hizmetçisini aramış ve ona işinin değiştiğini söylemiştir. planlarını ve akşam yemeği için onu beklememesini söyledikten sonra ofisten ayrıldı.

Yirmi beş dakika sonra, kimliği belirsiz bir kişi özel çıkış kapısını kullandı.

Çukurun içindeki kapıdaki saat kodu. İki güvenlik görevlisi Felix'ten önce kimsenin içeri girmediğine yemin etti ve güvenlik kamerası da onların ifadelerini doğruladı, yani bu kişi adaya tekneyle ya da başka bir şekilde gelmiş olmalıydı. Kısa bir süre sonra güvenlik kulübesi Felix'in içeri girdiğini kaydetti. İç kapı kodu 17:49'da tekrar kullanıldı, muhtemelen Felix tarafından. Bu onun son yaşam belirtisiydi.

Kimsenin onu kontrol etmeyi akıl edememiş olması beni kahrediyordu ama Felix bir Prime'dı ve daha önce de yeri geldiğinde geceyi şantiyede geçirmişti. Hizmetçisini aradığı için, çocukları onun geç saatlere kadar çalışıyordu. Sabah, Felix'in kızı ona ulaşmaya çalıştı ve hala cevap vermeyince büyükbabasıyla irtibata geçti, o da şantiyedeki güvenliği aradı. Sistematik bir arama başlattılar ve onu kabloya asılı, vücudu parçalanmış halde buldular.

Bölgeye biriyle buluşmak için gitmişti. Bulunan cep telefonunda herhangi bir arama ya da mesaja rastlanmamıştır, dolayısıyla buluşma için gerekli ayarlamalar Meclis'e yaptığı ziyaret sırasında bizzat yapılmış olmalıdır.

MII müfettişleri de aynı sonuca varmışlardı, ancak Teksas Meclisi'nin iç işleyişi gizli tutuluyordu. Her ne olduysa Amerika Kulesi'nin pırıl pırıl beyaz duvarları arasında kaldı. Diğer dört Başbakan'dan hiçbiri o gün Meclis'i bizzat ziyaret etmemişti ama aile üyeleri katılmıştı: Tatyana'nın kardeşi, Cheryl'in amcası, Marat'ın kardeşi ve Stephen'ın babası. Onlardan herhangi biri Felix'e bir mesaj iletmış olabilir. *Benimle Çukur'da buluş. Bu çok önemli. Yalnız gel.*

Yaşayan dört yönetim kurulu üyesinin her birinin bir mazereti vardı. Stephen Jiang'ınki en sağlamı gibi görünüyordu. Tokyo'daki bir firmayla konferans görüşmesi yapıyordu ve MII'nin özetine göre, konuşma herhangi birinin onu taklit edemeyeceği kadar ayrıntılıydı. Marat ailesiyle akşam yemeği yiyordu ve eğer isterse onun için yalan söyleyeceklerine şüphe yoktu. Cheryl de henüz kimliği belirlenemeyen bir arkadaşıyla bir restoranda yemek yiyordu. Tatyana'nın mazereti dört kişi arasında en zayıf olanıydı. Güya ofisindeydi, ama MIII aracını Pierce Binası'nın otoparkından çıkarken yakaladı.

ve geri döndüğünü göstermedi.

Felix'in bacakları cayır cayır yanmıştı. Tatyana bunu saniyeler içinde yapabildi. Ama neden?

Gözlerimi yoldan ayırdım ve Alessandro'yu bana bakarken yakaladım. Gözlerinden hüznü ve kederli bir şeyler geçti, sonra buzdan kepenkler indi ve Zanaatkâr bana baktı.

"Düşünceleriniz için bir peni," dedi.

"Yanmış bacakları anlamıyorum."

"Catalina, her buluşmamızın sonunda ölü insanlardan bahsettiğimizi fark ettin mi?"

"Görünüşe göre ilişkimizin doğası böyle." Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Bu konuda bu kadar mutlu olmana gerek yok," dedim ona.

"Beni suçlayamazsınız. Yalnız katillerin iş konuşmak için çok az fırsatı olur."

"Muhtemelen her zaman insanları öldürmekle meşgul olduğun içindir."

"Doğru değil. Houston'a indiğimden beri kimseyi öldürmedim."

"Mucizeler hiç bitmeyecek mi?"

Trafik düğümü sonunda çözüldü ve önce yavaş, sonra daha hızlı ilerledik.

"Bacakların nesi seni rahatsız ediyor?" diye sordu.

"Profesyonel görüşünüze göre, bu bir sözleşme saldırısı mıydı?"

"Hayır. Kiralık bir katil bataklığa yerleşir ve beynine bir kurşun sıkardı. Temiz, etkili ve hızlı. Önemli olan pusu kurmak ve hızlıca kaçmaktır."

Ona bakmayı kesmek zorundaydım. Ona her bakışımda küçük bir bıçak saplandığını hissediyordum.

"Kimse kimseyi ayaklarını yakarak öldürmez. Yanıklar işkence gördüğü anlamına gelebilir ama bununla ilgili iki sorunum var. Birincisi, yanıklar çok fazla. şiddetli."

Fiziksel işkence döngüseldi: acı, ardından rahatlama ve ardından denek kırılanda kadar acı. Acıyı sona erdirmeye vaadi konuşmak için teşvikti. Felix'in bacakları neredeyse yanmıştı.

"Katılıyorum," dedi Alessandro. "İkinci sorunu tahmin edeyim. Güçlü bir jeokinetikti."

"Evet."

Jeokinetikler yerkabuğunun mineral bileşenlerini kontrol eder: kayalar, kum, bazı cevherler ve tüm taşlar. Savunma bariyerlerini yükseltmede, obruklar ve depremler yaratmada mükemmeldirler ve yerdeyken öldürülmeleri zordur, çünkü bir jeokinetik Prime ayaklarının altındaki toprağı tam anlamıyla açabilir ve içinde kaybolabilir, ancak yüz metre ötede yeniden ortaya çıkıp rakiplerini dipsiz bir çukura düşürebilir.

"Ona işkence edilirken elleri üzerinde oturduğunu sanmıyorum," dedim. "Cinayet yöntemi hızlı ve ani olmalıydı."

Alessandro, "Ön rapor akciğerlerde su olmadığını gösteriyor," dedi. "Bu da bize hayvan ısırganlığı ya da boynunun kırılması ihtimallerini bırakıyor. Çok basit ve anında: elektrik kablolarını boynuna dolayın ve onu binadan aşağı itin. Ağırlığı gerisini halleder. Diğer her şey, boğulma, ısırılma, yanma, bunların hepsi çok uzun sürer."

"Anlaştık."

Ne yazık ki hiçbiri bize yardımcı olmadı. Kırık bir boyun sihir gerektirmez.

Kelimenin tam anlamıyla herhangi bir yetişkin bunu yapabilirdi.

"Yani boynunu kırıyorlar ve sonra onu suya batırıyorlar, böylece ısırılıyor ve sonra bacaklarını yakıyorlar ve onu tekrar kabloya mı asıyorlar? Neden?"

Alessandro kollarını açtı.

Ona şöyle bir baktım. "Bunu tek bir kişinin yapması gerçekten zor olurdu." "Belki de birden fazla katil arıyorsunuzdur," dedi.

"Bu iyi," dedim ona.

Bana tuhaf bir bakış attı.

"İşin içinde ne kadar çok insan varsa, istismar edilecek ne kadar çok açık varsa, içlerinden birinin konuşma ihtimali de o kadar yüksektir."

Başını iki yana salladı. "Bazen beni korkutuyorsun."

"Bu doğru, Prime Sagredo. Korkun. Çok korkun."

Otoyoldan Jersey Village'a gitmenin eski yolu Senato Bulvarı çıkışını kullanmaktı. Bundan iki mil önce yeni ve parlak bir tabela bir uyarı çığlığı atıyordu.

**SENATE AVE ÇIKIŞI KAPALI
ÇUKUR ÇIKIŞINI KULLANIN**

Tüm inceliklerden vazgeçmiş olmalılar ve buna sadece Çukur çıkışı demişler.

Başka bir işaret.

**ÇUKUR
ÇIKIŞI 1
MİL
GEREKLI IZIN**

"İznimiz var mı?" Alessandro sordu.

Ön camın köşesindeki etiketi gösterdim. "MII'den ayrılmadan önce Augustine bana bir tane vermişti."

**ÇUKUR ÇIKIŞI İLERİDE
SAĞ ŞERITTEN ÇIKILMALIDIR**

**ARKANI DÖN,
BOĞULMA.**

GEREKLI IZIN

"İzin almadan boğulmaktan nefret ederim," diye mırıldandım. "Kurallara uymayı seviyorsun."

"Arabamda olmanızın tek sebebi benim kurallara uymam." "Ben de bunun cazibem ve görünüşüm yüzünden olduğunu sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Bir zamanlar bu doğru olabilirdi ama artık bağışıklığım var."

Yüzünü buruşturdu. "Senin üzerinde işe yaradığını hiç sanmıyorum."

Ama oldu. Onunla geçireceğim birkaç dakika için her şeyimi verebileceğim bir zaman vardı.

Çıkış otoyolun altından kıvrıldı ve alçak, uzun bir köprüye dönüştü. İnsan yapımı bataklık iki yanımıza yayılmıştı, su koyu bira gibi karanlıktı. Yüzen yosun adaları yüzeyi kaplıyordu, şaşırtıcı derecede canlı, mavi, turuncu ve parlak yeşil. Aralarında kocaman zambaklar açmış, kırmızı yaprakları sanki kana batırılmış gibi parlıyordu. Solumuzda, bir binanın kabuğu sudan dışarı doğru yükseliyordu. Bacağım kadar kalın sarmaşıklar onu tek bir yumrukta birleşmiş eller gibi kavıyor, koyu yeşil kalp şeklindeki yaprakları, tepesindeki alametifarikası turuncu top dışında yapıyı tamamen gizliyordu. Eski bir Phillips 76.

Uzaktaki diğer binalar çökmüştü, bazıları hâlâ tanınabiliyordu; diğerleri ise ufalanan beton ve bitki örtüsünden ibaretti. İleride ve sağda su dalgalanıyordu. Parlak turuncu ve iki ayak uzunluğunda pullu bir beden havaya sıçradı. Arkasında, uzun, dişlek çeneler yüzeyi kırdı, makas gibi kapanarak pullu yarattığı yakaladı ve suyun altına sürükledi.

"Annem buna bayılırdı," dedi Alessandro.

"Bataklıkları sever mi?"

"Eskiden resim yapardı." Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Renkleri sever, ne kadar canlı olursa o kadar iyi. Bu bir doğa cümbüşü."

"Onun için bir fotoğraf çekebilirsin. Belki bundan resim yapılabilir."

Yüzü kapandı. "Şu anda konuşmuyoruz. Ayrıca, babam öldüğünden beri eline boya fırçası almadı."

Ailesinde ne haltlar dönüyordu? Alessandro Çukur'u düşündü. "Bu nasıl oldu?" "Politika."

Bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. Açıklamak zorundaydım.

"Yaklaşık on beş yıl önce, Thomas Bruce adında bir adam Belediye başkanı. Kendisini başarılı bir iş adamı, zengin ama mütevazı biri olarak tanıttı.

Arkadaşları tarafından Bubba diye çağrılacak kadar iyi biriydi ve arka bahçedeki barbekülerde bira içerken, şakalar yaparken ve Houston'ı 'eski güzel günlere' döndürme sözü verirken yer aldığı kampanya reklamları yayınladı. Bir şekilde seçildi. Daha sonra üniversiteyi bile bitirmediği ortaya çıktı ve işlerinin çoğu battı çünkü onları yerin dibine soktu. O bir şakaydı ve belediye meclis üyelerinden biri bunu ona herkesin önünde söyledi." "Bir palyaço mu seçtiniz?"

"Bana bakmayın. Oy vermek için çok gençtim. Bubba Bruce Bir şeylerle hatırlanmak istiyordu, bu yüzden bir metro sistemi inşa etmeye karar verdi. Ne yazık ki Houston bir bataklık üzerine kurulu. Houston'da havuza girmenin en kolay yolunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bir bodrum kaz."

Sırıttı. "Yani, Amerikan Venedik'i mi?"

"Tam olarak bir lagün değil ama yakın. Pek çok akıllı insan Bubba'ya planının aptalca olduğunu söyledi. Ama o yılmadı ve 'suyu dışarı itecek' bir büyücü ekibi kurdu. Belediye onlara bir ton para ödedi, araştırmaları altı ay sürdü, sonra hazırlanmaları bir ay daha sürdü ve temel atma gününde suyu dışarı ittiler."

Köprümüzün ilerisinde bir ada vardı; caddenin birkaç blok uzunluğunda bir bölümü ve bazı yıkık binaların bulunduğu küçük bir kuru toprak parçası.

"Yani Bubba'nın planı işe yaradı mı?" Alessandro söyledi.

"Bir bakıma. Şu anda bulunduğumuz Jersey Village, boş bir petrol sahasının üzerine inşa edildi ve su çekildikten sonra bazı kısımları battı. Çevreleme başarısız oldu ve bölge sular altında kaldı."

Rhino'yu yavaşlattım ve köprüden adaya doğru yuvarlandık.

"Bubba'ya ne oldu?"

"Görevden alındı. Belediye bu karmaşayı düzeltmeye çalıştı ama kimse nasıl yapılacağını bilmiyordu ve bunun için para da kalmamıştı. İnsanlar her şeylerini kaybetti.

İşletmeler iflas etti, evler yıkıldı. Bu yıllar aldı

Sigorta şirketleri şehre dava açarken sigorta tazminatlarının ödenmesi gerekiyordu."

Sağ tarafımızda terk edilmiş büyük bir bina belirdi. Alt kat tamamen camdı. Üstündeki duvarlar kurumuş yosunlarla kaplıydı ve binanın ultramodern çizgileriyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Kirli bir tabela binanın Nissan bayisi olduğunu gösteriyordu. Bu alan yakın zamanda boşaltılmış olmalıydı. İleride ada sona erdi ve büyük sarı bir tabela sola dönmemizi tavsiye ederek bizi başka bir köprüye yönlendirdi.

"Bu arada, uyuşturucu bağımlıları ve evsizler Çukur'a yerleşmeye ve bölge savaşları yapmaya başladı. Sonra insanlar gizli tehlikeli maddeleri atmaya başladı ve-"

Yeşil bir duvar soldan fırladı ve Rhino'ya çarptı. SUV sallandı, süspansiyon bir iniltiyle dengelendi. Bitkiler, soluk metal ve garip kemiklerden oluşan bir karmaşa camıma yapıştı.

Gaza bastım. Gergedan öne doğru savruldu ve sola, karanlık suyun ufalanan asfalta karıştığı yere doğru kaydı. Bir şey ön dingilimize yapışmış ve bizi bataklığa doğru çekiyordu.

Frene bastım. Gergedan kaydı, tekerlekler döndü.

Suya doğru on santim.

Altı inç daha.

Penceremin önündeki yeşil kütle geri çekildi, büzüştü. İçinden keskin bir metal gaga çıktı ve penceremi yumrukladı. Zırhlı cam tutundu. Gergedan bir adım daha bataklığa doğru kaydı.

Kurtulmak zorundaydık yoksa
boğulacaktık. "Binanın içine," dedi
Alessandro.

Ayağımı frennden çektim ve aracı geri vitesine taktım. SUV sola doğru döndü. Gaza bastım. Rhino geriye doğru sıçradı ve bayinin cam duvarına çarptı. Parçalar etrafımıza yağdı. Geriye doğru gitmeye devam ettim, tek tek ofisleri geçip galeriye girdim.

Açtığım boşluğa yeşil bir yaratık yayıldı ve tüm deliği cüssesiyle doldurdu. Başka bir yeşil kütle gösterge panelimin ekranında belirdi ve geri görüş kamerası tarafından görüntülendi. Bir üçüncüsü yan taraftan, pencerelerin hemen dışından fırladı. Etrafımız sarılmıştı.

Üçü bir araya gelirse bizi suya çekerlerdi. Direnmek zorundaydık.

Frene bastım.

Alessandro arabadan dışarı atladı. Etrafında büyü patladı ve M4 ellerinde havadan cisimlendi. Silahın serbest bırakma düğmesine bastım.
ve Linus'un kılıcını kaptı.

Arkamızdaki yeşil yaratık camdan bize bakıyordu. Ağzına kadar su bitkileri, sarmaşıklar ve yosunlarla dolu bir tel iskeleti andırıyordu ama dış iskeleti tel yerine, sihirle birbirine bağlanmış metal ve kemikten oluşuyordu. Yedi fit boyunda, ikiz metal pençelerle uçlanmış dört devasa uzuv üzerinde duruyordu. Sırtı, kızgın bir kedinin omurgası gibi kavisliydi. Konik kafası devasa bir gaga ile sonlanıyordu ve iki havuz gibi parlayan beyaz gözleri içimi yakıyordu.

Bir yapı.

Güneşe doğru büyüyen bir asmanın filizleri gibi, büyümün ona doğru yayılmasına izin verdim. Zihnime belli belirsiz bir zekâ pırıltısı değdi, etkileyemeyeceğim kadar uzak bir duyarlılık yankısı. Uzaktan kumandalıydılar,

Birinin güçlü iradesinin uzantıları. "El

bombası!" Alessandro havladı.

Yere düştüm.

El bombası fırlatıcısı, makineden fırlatılan bir tenis topu gibi patladı. El bombası açtığımız delikten geçerek bizi takip eden canavara saplandı ve patladı.

Patlama yarattığı parçalara ayırdı. Bir an için metal ve kemik parçaları bitki çöplerinin arasında havada asılı kaldı, el bombasından çıkan duman mükemmel bir büyü küresinin içindeydi ve içinde parlayan bir bitki tomurcuğu olan metal bir jiroskop gördüm. Televizyonda ses olmadan bir patlama izlemek gibiydi. Zihnim bir patlama sesi ve ardından bir patlama dalgası olması gerektiğini biliyordu ama hiç ses yoktu.

Büyü kendi üzerine çöktü ve yarattığın parçalarını tekrar bir araya getirdi. Yeniden şekillendi ve kendini düzeltti, daha küçük, daha hantal ama yine de hareketliydi. Sol tarafındaki bir parça bunu başaramadı ve sallanırken, sarmaşıklar ve

Bitkiler boşluğu doldurmak için baş döndürücü bir hızla büyüdü. Geçirdi ve içinden siyah bir duman bulutu püskürdü.

Yenileniyordu. Yapılar inorganikti. Yenilenmezlerdi. Büyüyle aşılınmış parçaların bir toplamıydılar. Sonunda yapıların ilk aşısı tükenir ve çökerler.

Bu, bir yapı ile canlı bir yaratık arasında bir melezdı.

El bombası patlamasını hiçbir şeymiş gibi yutacak kadar güçlü bir büyüyle tamamen farklı bir yol. Böyle bir rejenerasyon için bir güç kaynağı gerekir. herhangi bir infüzyondan daha güçlü. Bu, kayıtlardaki herhangi bir animatör Prime'ın yeteneklerinin ötesindeydi.

Boku yemiştik. Alessandro

dişlerini gösterdi.

Bu yarattığı geleneksel mühimmatla vurmak işe yaramazdı; ancak güç kaynağını ortadan kaldırabilirsek, parçalanması gerekirdi. Parlayan tomurcuk işin anahtarıydı ama vücutlarının neresinde olduğunu söylemenin bir yolu yoktu.

Bayinin karşı tarafındaki canavar cama çarptı. Camı kırdı. camlar paramparça oldu. Yapı yere indi ve kırık camların üzerinde kayarak bize doğru koşmaya başladı.

Büyümün bir kısmını Linus'un kılıcına batırdım ve ikinci yapıya hücum ettim.

Arkamda bomba atar patladı. Duvarlar titredi. M4'ten çıkan mermilerin kesik kesik sesi havayı yırttı. Alessandro, jiroskopu ortaya çıkarmak için yapıyı bir el bombasıyla parçaladı ve biyo-yapı yeniden oluşmadan önce parlayan çiçeğine ateş etmeye çalıştı.

Yapı bana doğru hamle yaptı ve beni cüssesinin altına gömmeye çalıştı. Döndüm.

yandan. Yaratık yanımdan hızla geçti, kaydı, döndü ve pençeleriyle bana saldırdı. Yoldan çekildim ve bacağını kestim.

Bıçak sekti.

Canavar pençesini büktü ve pençeleriyle beni yakaladı. Keskin acı noktaları yanıma ve uyluğuma saplandı. Yapı beni oyuncağıyla oynayan bir kedi gibi havaya fırlattı.

Omzumla yere vurdum, yuvarlandım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Yan tarafım yanıyordu. Canavar üzerime doğru geliyordu ve dehşet içinde

Etrafımdaki her şeyi kristal berraklığında gördüm: canavar saldırıyordu, solumda Alessandro bomba atarını ateşliyordu, arkamdaki tezgah, sağımdaki ve solumdaki ofisler ve gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyordum.

Kılıca daha fazla büyü yaptım. Sanki onunla sert bir şeye vurmuşum gibi elimde tekmelendi. Kıldan ince parlayan çizgiler kılıcın içine yayıldı.

Çalışın! Çalış, lanet olası.

Canavar şaha kalktı ve diğer her şeyi engelledi. Büyüm beni çekiştirdi ve onu takip ederek geniş bir yay çizdim. Hiç direnç yoktu. Canavarın başı ve sağ omzu yana kaydı ve yere düştü. Vücudunun geri kalanı sallanıyor, dik durmak için savaşıyordu.

Teşekkürler, Linus.

Bitkiler kopan kütükten sıyrıldı ve gövdenin diğer parçasına yapıştı. İki parça birbirine yapıştı. Güzeldi. Artık kılıç çalıştığına göre, çiçeği vurma şansım vardı. Hissedemiyordum ama oradaydı.

Kılıcın boşalması tüm sihrimi tek bir yöne çekti. Yedekte hiçbir şey yoktu. Körlemesine kesmek zorundaydım.

Üçüncü yaratık cama çarptı. Parlayan gözleri beni gördü. İleri doğru fırladı.

İkisini birden alamazdım.

Alessandro kendini üçüncü yapı ile benim arama soktu. Alessandro el bombası fırlatıcısı gitmişti. Elinde parlak kırmızı bir pankart belirdi,

Kırmızı vinil üzerine beyaz yazılar - "Noel İndirimi"- ve Alessandro onu dalgalanan bir bayrak gibi açtı.

İkinci yapı bana doğru hamle yaptı. Kılıcımı savurdum ve ön uzuvları yere düştü. Yenileri çıktı ve tam olarak şekillenmeden onları kestim.

Üçüncü canavar başını kırmızı ışığa doğru çevirdi. Alessandro pankartı bir matadorun pelerini gibi salladı ve sola doğru hareket ederek yapıyı benden uzaklaştırdı. Onu kovaladı, devasa pençeleriyle ona doğru hamle yaptı.

Bu onu parçalara ayırabilirdi ve benim yüzümden ölmesini izleyebilirdim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha hızlı kesmek zorundaydım.

Alessandro kemik pençelerden bir eskrimci zarafetiyle sıyrıldı, aralarından sıyrıldı ve canavara saldırdı. Sancak yere düştü. Yere düşmeden önce iki kılıç Alessandro'nun ellerinde parladı. Büyüsü turuncu kıvılcımlardan oluşan bir yılan gibi etrafını sardı. Zanaatkâr yapıyı parçaladı.

Kendimi bıçaklı bir kasırgaya dönüştürdüm. Yapıdan parçalar kopardıkça bitkiler ve metal püskürdü. Parçalar sürünerek ve kıpırdanarak yaratığa doğru geri kayıyordu ama ben kesmeye devam ettim. Kolum sanki içinden akan büyü kas ve kemikten geçerken erimiş kurşuna dönüşmüş gibi yandı.

Sol tarafa bir şey çarptı ve bir bölme karton gibi havada uçtu.

Daha hızlı. Daha hızlı kesmek zorundaydım.

Yapı önümde çöktü. Ortasında bir tomurcuk olan bir ayak genişliğinde bir halka önümde asılı kaldı, saf sihirle havada asılı duruyordu. Kendini yeniden oluşturmadan önce, bitki örtüsünün içine atladım ve dönen metal halkaları kestim. Jiroskop ayaklarımın dibinde yere düştü.

Yeşil yığın patladı, beni yuttu - yeniden şekillenmeye çalışan yapıyı. Çiçeği kaçırmış olmalıyım.

Canavar ben içindeyken yeniden canlanmaya çalışırken büyü üzerime katlandı, yaratığın parçaları uçtu ve bana çarptı. Bitkiler ve büyü beni kör etti. Çiçeği hissederek bulmaya çalışarak tepindim.

Göğsümde bir baskı oluştu. Nefes almak acı veriyordu. Tekrar tekrar tepindim.

Hangi cehennemdeydi?

Bir metal parçası başıma çarptı ve kulaklarımın arasında dünyanın en büyük çanı çaldı. Görüşüm değişti. Çılgınca tepindim.

Ayağımın altında bir şey çıtırdadı. Basınç kayboldu. Canavarın parçaları etrafıma yağdı.

Döndüm ve Alessandro'nun cipin yanında durduğunu gördüm, sağ elinde benim taktik palam, sol elinde ise üzerinde kopmuş bir bitki sapı asılı olan metal bir halka vardı. Başka hiçbir şey kımıldamıyordu.

Biz kazandık. İmkansız bir mücadeleye girdik ve kazandık.

Yüzüğü bıraktı ve bana sırtıttı, ben de ona sırtıttım.

Bir ceset tavan penceresinden içeri girdi ve aramıza düştü. Bir metre boyunda, insansı, dört kollu ve iki sağlam bacaklıydı, canavarlarla aynı malzemeden yapılmıştı ama parlayan gözleri olan küt bir kafa yerine Yüzü çürüyen bir insan kafasıydı. Derisi elmacık kemiklerinden sıyrılmış, büyüünün etkisiyle zaman içinde donmuştu. Dudakları yok olmuştu ve dişleri parlıyordu.

grotesk bir sırtış. Mavi büyü yüklü iki insan gözü bize dik dik bakıyordu.

Kılıcı sallamak için yeterli sihrim yoktu.

Alessandro'nun sol elinde ikinci bir kılıç, dar siyah bir bıçak belirdi.

Büyüm ilkel bir zekâyla karşılaştı. Sanki parçaları çürüyüp gitmiş gibi bulanık, çözülmüş hissediyordum ama oradaydı.

Yaratık Alessandro'ya doğru döndü. Dört kolunun bitki örtüsünden metal bıçaklar kayıyordu.

Bir aklı vardı. Çok fazla değil, ama oradaydı. "Onu büyüyle besle!" Kılıcımı canavarın üzerine fırlattım.

Alessandro zıplayarak Linus'un kılıcını havada yakaladı.

Primes'in büyüü farklı şekillerde ortaya çıktı. Benim için kanatlardı. Güzel parlayan kanatlar, her uzun yarı saydam tüy tabanda koyu yeşil, parlak bir çimen yeşiline, sonra turkuaza dönüşüyor, ta ki renk kenarda muzaffer bir altına dönüşene kadar.

Kanatlarımı açtım ve uzun, yüksek bir nota söyledim. Büyü içimden fişkırdı. Sadece bir patlamaya yetecek kadar büyüüm vardı ve sahip olduğum her şeyi ona verdim.

Büyüm devin sakat zihnini dağladı. Yaratık adımlarının ortasında durdu.

Elimi kaldırdım ve şarkı söyledim, sesim güçle dolu ruhani bir çağrıydı. "Bana gel."

Dev döndü, bana doğru bir adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Dünya karardı ve kenarları bulanıklaştı. Alessandro yaratığın üzerinde belirdi ve Linus'un kılıcını başının üzerinde tutarak yere düştü. Kılıç havayı yararak devin kafasını ısırdı ve ikiye böldü. İkiye böldü

yere kadar indirdi. İki yarısı karşılıklı olarak sarktı ve tomurcuğun bulunduğu halka havada asılı kaldı. Alessandro kesiği tersine çevirdi ve klasik bir çapraz vuruşla kesik attı. Çok güzel bir hareketti, yumuşak, hızlı ve kusursuzdu.

Yüzük parçalandı.

Açılmamış çiçeğin tepesi yere doğru kanat çırpı. Işığı soldu ve öldü.

Canavarın iki yarısı çöktü, bitki örtüsü ve metal zemine saçıldı. Bir insan bedeninden geriye kalanlar, etleri hâlâ kemiklerine yapışmış halde, fayansların üzerine saçılmıştı. Leş kokusu beni çarptı. Öğürdüm. Başım çok ağırlaşmıştı. Ben bakmazken biri kafatasıma kurşun dökmüştü.

"Yaralandın mı?" diye sordum. Konuşmak nedense çok zordu. "Hayır."

Yürümeye çalıştım ama yerin neresi olduğundan emin değildim. Ve sonra Alessandro oradaydı, beni arabaya kadar taşıdı.

"Beni yere bırak."

"Kapa çeneni," dedi nazikçe.

"Dokunma hakkınız yok." "Şu anda var."

Denesem bile onu durduramazdım. Ve onun tarafından taşınmak çok güzel bir histi. Sıcak ve güçlüydü ve tüm bunlardan sonra her nasılsa hâlâ güzel kokuyordu.

Onun kollarında olmak sanki bu dünyada hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi hissettiriyordu. "Tamam," dedim. "Beni arabaya kadar taşıyabilirsin."

"Teşekkür ederim, Başbakan Baylor. Çok yüce gönüllüsünüz."

Rhino'nun yolcu kapısını açtı ve sanki camdan yapılmışım gibi beni koltuğa oturttu. Koltuk iyi hissettiriyordu ama onun kolları daha iyi hissettiriyordu.

Koltuğumu arkaya yatırdı ve emniyet kemerimi bağlamak için üzerime uzandı. "Ben hallederim," diye mırıldandım.

"Sakin ol. Seni bağlayacağım."

Yüz yüzeydik, kolu bana sarılmıştı. Bir santim öne eğilsem dudaklarımı yanağına değdirebilirdim. Bedenim karşılık vermeye çalıştı. Hiç enerjisi kalmamıştı ama çok çabaladı.

Emniyet kemerimi bağladı.

"Kılıç," dedim ona.

"Ben kılıcı getireyim." Kapıyı kapattı, metal ve bitki yığınının doğru koştu ve Linus'un kılıcı ve dört halkayla geri döndü. Kılıcı Linus'a uzattı.

Ona sarıldım ve nefes verdim.

Alessandro yüzükleri kanvas bir çantaya doldurdu, sürücü koltuğuna tırmandı, zırhlı SUV'yi çalıştırdı ve Rhino ileri doğru yuvarlandı. Bayinin duvarları kayarak geçti ve gün ışığına çıktık. Alessandro keskin bir sol yaptı ve Rhino buraya gelmek için kullandığımız köprüye doğru hızla ilerledi.

"Yanlış yol. Marat diğer tarafta."

"Marat'ı görmeye gitmiyoruz. Hastaneye gidiyoruz."

Yeşil bir yapı sudan fırladı ve önümüzdeki köprüye kondu. Alessandro gaza bastı. SUV saatte elli mil hızla ıslak bir *gümbürtüyle* canavara çarptı. Metal ve kemik parçaları etrafa saçıldı. İçinde yan aynadan düştüklerini ve hareketsiz kaldıklarını gördüm. Çiçeği ezmiş olmalı.

"Krep stratejinize ısınıyorum," dedi.

Dilim ağzımın içinde yavaş ve kalın hissediyordu. "Yirmi dakika içinde Marat'ı görmemiz gerekiyor."

"O bekleyecek."

"Hayır. Önemli." "Önemli mi?"

"Bu randevuya uymak zorundayız. Bu benim onlarla ilk görüşmem."

"O bekleyecek."

"Arkanı dön."

"Catalina, yan tarafın kan içinde, gömleğine kusmuk bulaşmış ve kafan kanıyor. Şu anda Marat'ı görmeye gidersek, hiç etkilenmeyecektir. Ayrıca, o kılıç büyüü bir orospu çocuğu gibi yakıyor ve onu sana kimin verdiğini öğrendiğimde, onları öldüreceğim, çünkü bu bir ölüm cümle."

Elimi kaldırdım ve başıma dokundum. Parmaklarım kana bulandı.

"Derin değil," dedi Alessandro. "Ama kontrol edilmen gerek." "Beni hastaneye götürmeyin. Akşam haberlerine çıkmayı göze alamam." "O zaman seni eve götüreyim."

"Hayır, bu daha kötü. Eve gidersek, asla dışarı çıkamam." "Tabii ki çıkacaksın."

"Üzerime çullanacaklar. Beni yatağa bağlayacaklar ve ambulans çağıracaklar." Sesi yumuşadı. Bana bakmak için döndü. Çok yakışıklı görünüyordu.

"Catalina, *tesoro*, lütfen sizi eve götürmeme izin verin."

Aman Tanrım. Arabama nasıl girmiş ki?

"Ne yaptığını biliyorum."

Bana gülümsedi ve kalbim küçük bir mutluluk sıçraması

yaptı. "Beni etkilemeye çalışıyorsun."

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımı öptü. "Gidip sana bir doktor bulalım."

"Bende işe yaramıyor." İşe yaradı. Çok işe yaradı.

"Bir doktora ihtiyacın var. Eve gidebiliriz ya da hastaneye gidebiliriz. Arabayı ben kullanıyorum ve sen beni durduracak durumda değilsin."

Kafamın içinde ısrarla devam eden bir ağrı giderek güçleniyordu. İçimde derinlerde bir yerde beynimin mantıklı bir kısmı bana onun haklı olduğunu söylüyordu. Bir doktora ihtiyacım vardı. Ama görüşmeyi yapmaya daha da çok ihtiyacım vardı.

"Lütfen arabayı durdurun."

Çenesindeki kaslar şişti.

"Kızgın olduğunu ve başımın kanadığını biliyorum."

"Ve senin tarafın. Ve yavaş konuşuyorsun, bu da büyüünü sıfıra indirdiğin ya da beyin sarsıntısı geçirdiğin anlamına geliyor."

"İkisi de olabilir."

Hırladı.

"Bu çok korkutucuydu."

"Davana yardımcı olmuyorsun, ukala."

"Marat ile konuşmak için Çukura geldik. Bana saldıran kişi Nehir onunla konuşmamızı istemedi. Bize tekrar saldırdılar. Şimdi de kaçıyoruz."

"Kaçmıyoruz. Stratejik bir geri çekilme yapıyoruz." "Arkan ailemi hedef alıyor. Zayıflık göstermeyi göze alamam. Bu yüzden Bu soruşturma ne kadar uzun sürerse, onlar için risk o kadar artar. Bu benim ilk görüşmem. Eğer başaramazsam, diğer kurul üyeleri beni görmezden gelmekte özgür olacaklar. Soruşturma uzayacak. Eğer sevdiğim insanlar bu yüzden zarar görürse, seni asla affetmeyeceğim, Alessandro."

Avucunun içiyle direksiyona vurdu. "*Porca puttana!*"

"Eğer beni birazcık bile önemsiyorsan, arabayı durdurup arkadan ilk yardım çantasını getirmeni ve beni tedavi etmeni istiyorum. Görüşmeden sonra eve gideriz ve MR, CT taraması, toksik panel, hamilelik testi ve yaptırmamı istediğin diğer testleri yaptırırım. Adil mi?"

"Kulağa bok gibi geliyor. Gizemli alemden çıkmış olabilecek bir şey tarafından pençelendiniz. Zehirli ya da zehirli olabilir."

"Çantamda A3 panzehiri var."

"Hayır."

"Alessandro." Sesimi yumuşak ve acınası bir hale getirdim.

Yüzümdeki aşırı üzgün ifadeye baktı ve tekrar küfretti.

"Lütfen," dedim. "Benim için mi?"

Frene bastı. Gergedan kayarak döndü ve ters yöne, Çukura doğru yöneldi.

"Sen delisin ve ben aptalım. Gömleğini çıkar."

Başka biri olsaydı, tereddüt etmeden soyunurdum, çünkü bunun bir önemi olmazdı. Müdür Yardımcısı olmak beni her türlü

Yaralarımı tedavi ettirme konusunda utangaçtım. Her tarafım haşlanmış gibi yanıyordu. Tıbbi müdahaleye ihtiyacım vardı ve bu bekleyemezdi.

Ama o Alessandro'ydu ve kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da bu çok önemliydi.

Alessandro arkadan ilk yardım çantasını almak için cipin etrafında yürüdü. Mavi tişörtümü çıkardım. Haklıydı. Üzerinde kusmuk vardı. Çok değil ama kötü kokmaya yetecek kadar. Belki de beyin sarsıntısı geçirmiştım.

Popomu koltuktan kaldırdım, pantolonumun fermuarını açtım ve kalçamı ve popomun büyük kısmını ortaya çıkarmak için sağ taraftan aşağı çektim. Alessandro kapımı açmak için o anı seçti.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı. Ve bu garip değildi. Hem de hiç.

"Koltuktan kalkmama yardım eder misin?" diye sordum.

Çantayı yere bıraktı ve beni kucağına aldı. Elleri soğuk tenimde çok iyi hissettirdi. Beni yere bıraktı ve parmaklarına el dezenfektanı sıktı.

Rhino'nun yüksek kabinine tırmanmanıza yardımcı olan basamağa tünedim ve kolumu kaldırdım.

"Ne kadar kötü?"

"Bu iyi değil." Bir şırınga tuttu. Panzehir. Gizemli âlemden gelen yaratıklar pençelerinde ve dişlerinde bir şeyler taşırdı. insan vücudu ile güzel.

Gözlerimi kapattım. İğneler hiçbir zaman favorim olmadı. Keskin bir iğne yan tarafımı deldi. İlaç acı veren ağır bir akıntıyla kaslarıma doldu. Yüzümü buruşturdum.

"Neredeyse bitti," diye söz verdi.

Sonunda bitmişti. Nefes verdim ve gözlerimi açtım.

Giriş köprüsündeydik. Uzakta Sam Houston Tollway kuzeye doğru giden arabaların akıntısını yönlendiriyordu. Açık havadaydık ama yine de garip bir şekilde özeldik, boş bir köprü ve bir etrafımızdaki bataklık. Görüşümün etrafındaki karanlık bulanıklık eriyip gitti -büyüm yavaş yavaş yenileniyordu. Sihrimi her zaman endişe verici bir hızla geri kazanmışımdır. Çoğu büyü kullanıcısı güçlerini aktif olarak kullanmak için çaba sarf etmek zorunda kalırdı. Ben zamanımın çoğunu güçlerimi bastırarak geçirirdim. Kendimi bıraktığımda, büyü bir gayzer gibi içimden fışkırırdı. Kendimi sıfıra indirdiğim ilk birkaç seferde, geri gelmesini beklerken saatlerce strese girmiştim ama artık yenilenme hızımı biliyordum. Güç, dar ama istikrarlı bir akışla içime akıyordu. Elimden geldiğince çabuk bir daire çizip yeniden şarj oluyordum.

Alessandro sifon şişesini aldı ve başını sallamamı işaret etti. Çenem göğsüme değene kadar başımı eğdim. Tuzlu su çözeltisi saçlarımı ıslattı.

"Kesik sığ," dedi. "Sadece bir inç genişliğinde, bu iyi bir şey ama beyninizin durumu hakkında bize bir şey söylemiyor."

"Beynim çalışıyor."

Parmakları saçlarımı ayırdı. "İç kanama geçiriyor olabilirsin."

Saçlarımdaki elleri konsantre olmamı zorlaştırıyordu. "Hâlâ yavaş mı konuşuyorum?"

"Hayır."

"O zaman sorun yok."

Büyü yenilenmesi açısından ben bir ucubeydim.

Şişeyi yerine bıraktı ve bir tüp antibiyotik merhem aldı. "Kıpırdamadan dur."

Elleri hâlâ saçlarıma dokunuyordu. Çok samimi hissettiriyordu. Fazla samimi. "Başını kaldırabilirsin."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Alessandro yanımda diz çöktü ve öne doğru eğildi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gözlerimi inceledi, orada bir şey arıyordu, muhtemelen beyin sarsıntısının mistik işaretlerini. Daha birkaç dakika önce yapıyı etkili bir vahşetle parçalara ayırmıştı, şimdi ise önümde diz çökmüştü ve gözleri nazık ve endişeliydi.

Şu anda dünyanın geri kalanı yanıyor olabilir ve ben onu söndürmek için bir santim bile kımıldamam.

"Ben kimim?" diye sordu.

"Alessandro Niccolò Sagredo, Prime, antistasi, Sagredo Hanesi'nin ikinci oğlu, Kont Sagredo," dedim ona sessizce. "Playboy, suikastçı ve uluslararası alanda tanınan bir nüfuz sahibi. Atladığım bir şey var mı?"

"Yeterince iyi. Bu kitte ibuprofen var ama o bir kan inceltici ve iç kanamanız varsa işleri daha da kötüleştirebilir."

"Dayanacağım. İğnedeki ağrı kesici yakında etkisini gösterecektir."

Tuzlu suyu aldı ve bana dokundu, nasırlı parmakları tenimi gerdi. Titredim. Acıyordu ama umurumda değildi. Bana dokunmaya devam etmesini istedim.

Ilık tuzlu su yanımdan aşağı aktı.

"Kaç delik var?" Bir şeyler söylemek için sordum. Sesim kendim gibi bile çıkmıyordu.

"Dört. Görünüşe göre sadece pençelerin uçları. Şanslısın, *Angelo mio*. Yarım santim daha fazla olsaydı karaciğerini parçalardı." Bana meleşim derdi.

Gözlerimi kapattım, onu susturmaya çalıştım. Ilık su tenimin üzerinde akmaya devam etti. Yazın sıcaklığı üzerimize çökmüşken, aslında iyi hissettiriyordu.

"Sakin uyuma," dedi, sesi keskindi.

"Uykuya dalmıyorum. Sadece gözlerimi kapatıyorum." *Böylece sana bakmak zorunda kalmayacağım.*

"Açık tutun."

"Evet, Başbakan Sagredo. Nasıl isterseniz, Başbakan Sagredo. İtaat ediyorum, Prime Sagredo."

"Sonunda, uygun tedavi." Yan tarafıma gazlı bez bastırdı. Yüzüm buruştu.

"Nefesini tutma," dedi sessizce. "Daha çok acıyacak. İçinden nefes al."

"İçinden nefes alıyorsun." Vay be. Ne çarpıcı bir zekâ gösterisi.

"Deniyorum," dedi. "İnanın bana, elimden geleni yapıyorum."

Hızlı bir şekilde çalıştı, yaraları yıkadı, steril gazlı bezle kuruladı ve son olarak antibiyotik kreme geçti.

"İkinci adımı nereden biliyorsun ki?" diye sordu. "Hiç kullanmadım."

"Özel bir dedektiflik bürosu işletiyorum. Potansiyel tehditler hakkında bir şeyler bilmek benim işim."

"Senin için bir tehdit olmak isteseydim, hakkımda ne kadar şey bildiğinin bir önemi olmazdı."

"Sözler, sözler ..."

Dokunuşu tüy gibi hafifti. "Atış etkisini gösteriyor mu?"

Başımı salladım. Acı azalmıştı. Bana dokunmasına karşı son savunmamı da kaybetmiştim.

"En son ne zaman tetanos aşısı

oldun?" "Sen gittikten hemen sonra."

Parmakları sütyenimin hemen altındaki tenimi sıyırdı. İçimden ayak parmaklarıma kadar küçük bir kıvılcım fırladı. Üzerime bir kare gazlı bez yapıştırdı. Parmak uçları sütyen bandımın kenarına değdi. Dudağımı ısırdım.

"Neredeyse bitti," dedi, sesi güven verici ve nazikti. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Hiçbir fikrin yok. "Hayır. Hadi şu işi halledelim."

O bir uyuşturucu gibiydi ve ben de umutsuz, çaresiz bir bağımlıyım.

Alessandro'nun eli ikinci yaraya doğru kaydı. Başka bir sıcak, Dikkatli bir dokunuş, sağduyumunu neredeyse öldürecek kadar yoğun bir özlem parıltısı, bir başka tıbbi bant şeridi yerine oturdu. Gözlerimi tekrar kapatırsam beni okşadığını hayal edebilirdim ama kapatırsam beni ona, gözlerine, yüzüne bakmaya zorlayacaktı ve ben de burada oturup önümde diz çökmesini, bana dokunmasını, diğer her şeyi dışlayarak bana odaklanmasını izlemek zorunda kalacaktım.

Alessandro belimin kıvrımındaki üçüncü deliğe doğru ilerledi. Gazlı bezi daha iyi uygulayabilmek için eğildi ve parmaklarını üzerimde gezdirdi. Bütün eli belime yerleşti. Durakladı. Parmakları kıpırdamadan tenimde oyalandı. Yutkundu.

Aman Tanrım. Sadece ben değildim.

Gazlı bezi yerine koydu ve parmaklarını bant boyunca gezdirdi.

Son yara kalçamın kıvrımını tamamen geçmişti. Alessandro vücudumun kıvrımlarına baktı.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Sesim çok tatlıydı.

"Hayır."

Uzandı ve elini yavaşça kalçamdan aşağı kaydırarak beyaz külotumun dar askısını aşağı doğru itti. İçime bir sıcaklık yayıldı ve bu gizemli bir zehir değildi.

Elini popomun kıvrımına koydu ve kasları germek için kavradı.

Neredeyse mırıldandım. Yüzü nötr bir maskeye dönüşmüştü. Bandajı yaranın üzerine

ve tıbbi bandı yırttı. Bandı derimin üzerine yerleştirdi ve başparmağını bandın üzerinde gezdirdi. Eğer gözlerimi kapatsaydım, o başparmağın yolculuğu zihnimde parıldadı.

Başka bir bant şeridi. Bana tekrar dokundu.

Öne eğilirsem, başını kaldırırsa onu öpebilirdim. Tadı şarap gibi olurdu, baş döndürücü ve delirtici. Onu öperdim, öperdim, güçlü bedeninde erirdim, ta ki ikimiz de artık düşünemez hale gelene kadar. Belki de beyin sarsıntısı geçirmiştim.

Son şerit de yerine oturdu.

Alessandro bana baktı. Yüz ifadesi neredeyse soğuktu ama gözleri alev alev yanıyordu. Bana opera binasında, beni öpmeden hemen önce baktığı gibi baktı.

Onu istiyordum. Kafamdaki giden Alessandro'yu değil, karanlıklarla dolu bu Alessandro'yu. Kollarımı ona dolamak, onu içine düştüğü o derin karanlık çukurdan çıkarmak ve benim dışımdaki her şeyi unutmasını sağlamak istiyordum. Bana sırtımasını istedim.

Hâlâ bana bakıyordu.

Saçlarını okşamak için elimi kaldırdım. Tamamen hareketsiz kaldı.

Bu ona karşı adil değildi. Bencilce ve acımasızcaydı, çünkü ona yerine getiremeyeceğim bir söz vermek üzereydim. Victoria bana sahip olmasına asla izin vermezdi. Durmak için tüm irademi kullandım.

"Teşekkür ederim, Başbakan Sagredo," dedim ve iç çamaşırımı kalçamın üzerinden geri çektim.

Gözlerinin üzerinde bir acı gölgesi titreşti. Sadece bir an sürdü ama bunu benden saklayamadı. Onu ezmemi bekliyordu ve ben de ezdim.

Konuştuğunda sesi son derece samimiydi. "Rica ederim, Catalina Beatrisa Baylor."

Bölüm 9

PRP'nin, yani Çukur Islah Projesi'nin merkezi, Çukur'daki iki güney adasından daha küçük **olanında bulunuyordu**. Oraya giden son köprüye ulaşmak için iki köprü ve bir küçük ada daha geçmemiz gerekti. Bu sefer yol boyunca kimse bizi öldürmeye çalışmadı.

Alessandro sürdü. Hâlâ beyin sarsıntısı geçirdiğim ya da kafatası kanaması geçirdiğim izlenimine kapılmıştı.

her an kulakları olabilir. Araba kullanmaya uygun olmadığımı düşünüyordu ve ben de bu konuda onunla tartışmamaya karar verdim.

Panzehir iğnesindeki ilaç kokteyli acıyı dindirmişti ama tamamen yok etmemişti. Yanım ağrıyordu, bıçak gibi saplanan acı, koltuğumda her kımıldadığımda alevlenen hafif, donuk bir sızıya dönüşmüştü. Başım da ağrıyordu ama beni yavaşlatacak kadar kötü değildi. Kanaması durmuştu ve saçlarım hızla kuruyordu. Yarayı gizlemek için topuz yapmışım. Omzum zonkluyordu, bir yapı tarafından kenara itildikten sonra sert betona inmenin bir sonucuydu ve sağ kolum düşmeye hazır hissediyordu. O sırada Genelde savurduğum kılıçlar Linus'un canavarından çok daha hafifti.

En azından kıyafetlerim kurumuştı. Her zaman arabada taşıdığım yedek kıyafetimi giymişim.

Alessandro'nun bana baktığı anı kafamın içinde dönüp duruyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Cep telefonum çaldı. Numaraya baktım ve içime soğuk bir endişe dalgası yayıldı. "Evet?"

"Yarın saat beşte sizinle görüşecek," dedi kibar erkek sesi.

"Elbette."

"İyi günler, Bayan Tremaine."

Ekran karardı.

"Kimdi o?" Alessandro sordu.

"Büyükanmem." Teknik olarak, yardımcılarından biri olan Trevor, Harvard eğitimi ve özel kuvvetler eğitimi almış, insan derisine bürünmüş bir pitbull'du.

"Sanırım diğer büyükanmen aradı, çünkü telefona ısırarak üzere olan bir yılan gibi bakıyorsun."

Suyun hemen dışında büyüyen bir ağaç kümesinin yanından geçtik. Bitti ve iki ada görüldü, ilki sağımızda daha büyüktü ve PRP adası daha küçük ve daha uzaktı, tam önümüzdeydi.

Sağımızdaki daha büyük adada, inşaat ekipleri taktik av tüfekleri ve ... ile silahlanmış muhafızların gözetiminde sular altında kalan binaların kalıntılarını buldozerlerle temizliyordu.

"Alev makinesi mi?"

Alessandro gülümsedi. "Doğru koşullar altında eğlenceli olabilirler."

"Hatırlıyorum." Bir keresinde bir sürü büyüğü yaratığın üzerine ateş püskürtmüştü. Gece olmuştu ve bunu yaparken deli gibi sırtmıştı. Bu onu şeytani göstermişti.

Alessandro tekrar adaya baktı. "Av tüfekleri, alev silahları ve en az dört adet Mark V DGR."

Tehlikeli av tüfekleri, sihirle yaratılmış yaratıkları alt etmek için tasarlanmıştır; sihirle güçlendirilmiş veya sihir yoluyla çağrılmış her hayvanı kapsayan genel bir terimdir.

"Acaba Marat dev bitki canavarlarına karşı koruma mı sağlıyor?" diye mırıldandım.

Bir sihirdar, gizemli canavarları kontrol eden biyomekanik bir cihazla ilgilenmesi en muhtemel aday olurdu. Ve bildiğimiz kadarıyla Marat bu işe dahil olan tek Prime sihirdarıydı. Ama yine de, normalde bir animatör anlamına gelen yapılarımız da vardı. Yine de, bildiğim kadarıyla, yapılar büyüğü bir çekirdeğe ihtiyaç duymuyordu. Marat ve Cheryl birlikte çalışıyor olabilirler mi?

"Marat hakkında ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Marat köşeye sıkıştığında fırsatçı ve acımasızdır. Önce cazibeyi dener, ama o bile bu konuda kötü olduğunu bilir, bu yüzden şiddete başvurur. Birlikte geçirdiğimiz on beş dakika içinde bana rüşvet vermeye çalıştı. Projenin ilerlemesi halinde rüşvet ve ardından Çukur'u ve Houston şehrini çevreleyen birçok tehlikeden bahsetti."

"O yapmadı."

"Kesinlikle öyle yaptı. Sanırım korkmam gerekiyordu." Bu çok zengin. "Öyle miydin?"

Bana bir bakış attı. "Bayılmamayı başardım."

"Leon'un onun hakkında ne bulduğunu bilmek ister misin?" "Evet."

Telefonumda bir dosya açtım. Ofisten ayrılmadan önce zaten okumuştum.

"Marat Bared Kazarian, Kazarian Hanesi, Prime, Çağırıcı. Kırk yaşında, evli, on beş ve on üç yaşlarında iki oğlu var. Taniel Kazarian'ın ikinci oğlu, yani varis değil, yedek."

Alessandro da hayatına yedek olarak başladı. Ağabeyi o henüz birkaç aylıkken ölmüştü ama onun adı aile kayıtlarına geçmişti ve Alessandro sonsuza dek ikinci oğul olarak bilinecekti.

Devam ettim. "Marat'ın sabıka kaydı yok, iflası yok. Kağıt üzerinde tertemiz."

"Ama?" Alessandro sordu.

"Ailenin Rus İmparatorluğu'nda önde gelen bir metal fabrikası olan Prens Lebedev ile bağları var."

Metalofaktörler cevher, metal alaşımları ve metal eritme ve işleme ile ilgili her şeyle ilgilenirdi. Çoğu çelik veya alüminyumda uzmanlaşma eğilimindeydi, ancak bazıları değerli metalleri seçti.

"Lebedev Hanesi endüstriyel ve askeri metalürjiye odaklanır. Aile güçlü ama St. Petersburg tarafından taşralı olarak görülüyor. Leon'a göre, yasadışı silah satışları ve şüpheli büyü araştırmalarıyla bağlantılılar."

"Marat bu işe nasıl bulaştı?" Alessandro sordu.

"Lebedevlerin Ermenistan'da Sevan Gölü yakınlarında arazileri var. House Kazarian'ın hala orada yaşayan akrabaları var. Arkan'la bir bağlantıları var mı?"

Başını iki yana salladı. "Lebedev ismi hiç geçmedi, bu bağlantılı olmadıkları anlamına gelmiyor, sadece bu konuda bilgim yok."

"Leon, Kazarian Hanesi'nin bu dostluktan gerçekten bir fayda sağlayıp sağlamadığını anlayamadı. Ayrıca, İmparatorluk'a yaptıkları ziyaretler son on yılda azaldı. Marat'ın kardeşinin siyasi hırsları var ve Ruslarla yakın bir ilişki iyi görünmüyor."

Alessandro, "Siyaset parayla yapılır," dedi.

"İşte Marat burada devreye giriyor. O ailenin beygiri ve iş bitiricisi. İki Önemli'yi ve bir Prime'ı, başka bir Önemli ile olan kavgası sırasında öldürdü."

House'u sekiz yıl önce, kardeşinin elleri temiz kalsın diye satın aldı. Şu anda House Kazarian nakit sıkıntısı çekiyor çünkü Marat'ın kız kardeşi çirkin bir boşanma yaşadı ve Marat eski kayınbiraderine toplu bir ödeme yaptı. hukuk. Eski koca dört milyon dolar aldı ve House Kazarian üç çocuğun tek velayetini aldı."

"Yeğenlerini satın aldı," dedi Alessandro. "Akıllıca. Çocuklarını satacak hiçbir adam onları hak etmez."

Ses tonu bana onun da aynı şeyi yapacağını söylüyordu.

"Leon, Marat'nın Çukur'a ne kadar para yatırdığını bilmiyor ama milyonlarla ifade edildiğini düşünüyor."

"On beş milyon," dedi Alessandro. "Yönetim kurulu oluşturulduğunda gerekli katılım bu kadardı."

Bu doğru, Lander'a erişimi vardı.

"On beş milyon oldukça fazla," dedim. "Eğer proje çökerse Marat iflas edebilir. Felix'in ölmesi şu anda başına gelebilecek en kötü şey."

"Ama bu yüzden ondan hala hoşlanıyor musun?"

Başımı salladım. "O büyülu yaratıklarla dolu bir bataklıkta yaşayan bir sihirdar, Rusya ile bağlantıları var ve gırtlığına kadar borca batmış durumda. Bu onu çaresiz ve düşüncesizce bir şeyler yapmaya eğilimli yapabilir. Belki de Felix onu tahtadan indirmek istemiştir."

PRP adası ileride belirliyordu. Adanın ortasında, nispeten iyi korunmuş bir ofis binası suyun üzerinde üç kat yükseliyordu. En üst katın duvarındaki soluk yeşil tabelada "XADAR" yazıyordu. Binanın çatısı antenler, elektrik direkleri ve birkaç çanak antenle doluydu. Yedi metrelik bir

Adanın etrafını saran çit, her birkaç metrede bir metal direklerle güçlendirilmişti. Batı tarafında bir nöbetçi kulesi yükseliyor ve girişi bir kulübe koruyordu.

Güvenlik kulübesine yanaştık.

Görevli iznimize baktı ve el sallayarak geçmemizi sağladı. Su birikintileriyle dolu geniş bir otoparka girdik. Kapıya en yakın yer kocaman siyah bir Ram kamyon ile çamura bulanmış bir Jeep arasındaydı ve Alessandro Rhino'yu cerrahi bir hassasiyetle oraya kaydırды. Pek çok hatası vardı ama mükemmel bir sürücüydü.

"Marat'ın arabası," dedim ve başımla kamyonu işaret ettim. Leon'un bana gönderdiği özetin içindeydi.

Alessandro kamyonu baktı ve alay etti.

"Burası Teksas." Omuz silktim.

"Bu kamyonla ne taşıyabilir ki? Belki daha makul büyüklükte başka bir kamyon?"

"Bu bir açıklama."

"Evet, öyle. Dev bir robota dönüşüyor mu?"

"Dönüşürse kaçacak mısınız?"

Bana azarlayıcı bir bakış attı. "Lütfen. Bana biraz kredi ver." "O zaman sorun yok."

Marat binadan çıktı. Kot pantolon ve koyu renk bir gömlek giymişti ve sanki yere bir iyilik yapıyormuş gibi agresif, hızlı adımlarla yürüyordu.

Alessandro cipten atladı, yanıma geldi ve kapımı açtı.

Marat bana baktı. Kaşları kalktı.

Rhino'da her zaman yedek bir kıyafet bulundururdum, ancak onu paketlediğimde, Houston'ın yaz sıcağında şehir ortamına uyum sağlamamı sağlayacak türden genel bir iş kıyafeti hedefledim. Açık mercan rengi bir etek, soluk, neredeyse beyaz ve biraz pembe bir bluz ve çizgili siyah ve beyaz bir ceket giydim.

kolları dirseğin hemen altına kadar kıvrılmış beyaz blazer ceket. Bu modacı takımını çamurlu botlarımla tamamlamıştım, çünkü tek alternatifi bir çift mercan topukluydu.

Bataklıkta giyilecek türden bir kıyafet değildi. Tam bir aptala benziyordum.

Marat'ın yüzü bana onun da böyle düşündüğünü söyledi. "Geç kaldın." Sonra bana arkasını döndü. "Başbakan Sagredo, günaydın. Sizi beklemiyordum."

Ah. Alessandro günaydın dedi, ben de işe alınan eleman selamını aldım.

"Özür dilerim," dedi Alessandro yumuşak bir sesle. "Lander benden Bayan Baylor'a eşlik edin. Yolda bazı engellerle karşılaştık."

"Yolu sel mi bastı?" Murat kaşlarını çattı. "Bu sabah herhangi bir sorun fark etmedim."

"Bir anlamda," dedi Alessandro. "Artık buradayız," dedim.

"Artık zamanım yok," dedi Marat. "Yirmi dakika önce zamanım vardı, ama şimdi ayıracak hiç zamanım yok. Sekreterime sizi aramasını söyleyeceğim."

İnce bir yaklaşım ummuştum ama Alessandro haklıydı. Marat bir kabadayıydı ve tüm kabadayılar gibi o da sadece kaba kuvvetten anlıyordu. Elimi uzattım.

Marat ona baktı. "Ne?"

"Anahtarlar."

"Ne anahtarı?"

"Binanın anahtarları. Seni kapatıyorum."

Marat'ın yüzü morardı. "Bunu yapamazsın."

Bazı alakasız zaman sınırlamalarını atlayarak hafızamdan alıntı yaptım. "Bir Direktörün doğal olmayan bir sebepten ölmesi halinde, Ölen Direktörün Oy Sahibi Hissedarları -ki bu vekaleten Lander Morton ve Alessandro olacaktır- kendi seçimleri ve masrafları kendilerine ait olmak üzere, kişi veya kişileri tespit etmek üzere özel bir dedektif tutma hakkına sahip olacaktır.

Merhum Müdür'ün ölümünden sorumlu. Bu ben oluyorum.

"Geri kalan Hissedarlar, asgari olarak, bir, ayrı bir gizlilik anlaşmasına tabi olmak kaydıyla, Soruşturmacı tarafından talep edilen tüm belgeleri eksiksiz olarak sunarak; iki, Soruşturmacı tarafından bir Hissedara sunulan tüm yazılı sorulara yazılı olarak yanıt vererek; üç, Soruşturmacıya görüşme için herhangi bir talepte bulunulan Hissedarın kontrolü altındaki kişiler; ve dört, Araştırmacının alıkonulmasının hemen ardından, tüm Kanıtların yok edilmesini önlemek için gerekli diğer adımları atarak her türlü medya formatındaki kayıtlar.

"Herhangi bir Hissedarın bu bölümün gerektirdiği şekilde Soruşturma ile işbirliği yapmaması halinde, Müteveffa Yöneticinin Oy Hakkı Hissedarlar, kendi seçimlerine bağlı olarak, aşağıdaki durumlar haricinde Şirketin tüm faaliyetlerini askıya alma hakkına sahip olacaktır: bir, önceden üstlenilen yükümlülüklerin ödenmesi; iki, vergilerin ödenmesi; ve üç, herhangi bir Şirketin Teksas Eyalet Sekreteri nezdinde İyi Durumda bir kuruluş olarak kalması için gerekli başvurular."

Marat bana bakakaldı.

Aslında o kadar da etkileyici değildi. Ezberleme konusunda iyiydim ve birçok özel dedektiflik işi, özellikle de Müdürlerle ilgili işler beni normal vatandaş ile kanun uygulayıcı arasındaki gri bir alana sokuyordu. Tam olarak neyi yapmaya yetkili olup olmadığımı bilmek çok önemliydi ve ilgili sözleşme dilini komuta üzerine tükürmeyi öğrenmiştim.

"Bu anlaşmayı imzaladınız, Bay Kazarian. Belli ki neyi imzaladığınızı anlamamışsınız, bu yüzden size açıklayacağım."

Marat tükürdü.

"Sözleşme, soruşturmama uymanızı gerektiriyor. Olay yerini görmek ve Felix Morton'un ölümüyle ilgili olarak sizinle görüşmek için resmi bir talepte bulunuyorum. Erişimimi reddediyorsunuz. Bu nedenle, şu anda

sözleşme ihlali. Bu da bana, siz işbirliği yapmaya karar verene kadar bu projeyi rafa kaldırma hakkı veriyor."

Sesimi yükselttim. Sesimi duyan birileri olup olmadığını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. "Bugünden itibaren kimse para almayacak. Ne yapıyorsanız bırakın ve gidin."

Marat Alessandro'ya döndü. "Bunu yapmasına izin verecek misin?" "Evet."

"Çalışmadığımız her an para kaybediyoruz."

Alessandro çarpıcı yüzünü endişeli bir ifadeye büründürdü. "Yardım etmek isterdim. Gerçekten isterdim. Ama o çok tehlikeli bir kadın ve siz onu kızdırdınız."

Marat küfretti. "Ödleklik yapma!"

Haftalarca Büyükanne Victoria'yı ziyaret edip yüzümü kontrol etmek işe yaradı. Gülmedim.

"Mantıklı olalım," dedi Alessandro, sesi yatıştırıcıydı.

"Sözleşmeyi sen imzaladın," dedim Marat'a. "Kimse bunu yapman için seni zorlamadı. Hazır olduğun her an bu iş bitebilir. Bana olay yerini göster ve sorularıma cevap ver, ben de gideyim."

Marat telefonunu çıkardı ve sinsice uzaklaştı.

Uzandım ve Alessandro'nun kolunu okşadım.

"Bu ne için?"

"İnsanüstü bir kendine hakimiyet."

Murat arkasını dönüp bize doğru yürüdü, yüzü kararmıştı. "İyi. Çok iyi. Hadi gidelim. Sana suç mahallini göstereceğim."

Bir dizi köprü boyunca ilerledik. Muhafızlardan biri, yaşlı, kel ve Teksas bronzluğuna sahip bir adam önde, diğeri ise yirmili yaşlarının sonlarında, saçları neredeyse bembeyaz olacak kadar solgun ve kiremit kırmızısı güneş yanığı olan bir adam arkadan geliyordu. İkisinin de tüfekleri vardı ve ikisi de buradan başka bir yerde olmak istiyor gibi görünüyordu. Alessandro bana yakın durmuş, geniş sırtıyla arkadaki muhafızın beni görmesini engellemişti. İçimden bir ses, eğer o tüfek ortaya çıkarsa beni yakalayıp bulanık suya atacağını söylüyordu.

Etrafımızdaki çukur neon renklerde çiçek açmıştı. Hava bal ve baharat kokuyordu, kan kırmızısı zambaklardan süzülen bir koku. Orada burada, yarı boğulmuş inşaat ekipmanları karanlık sudan dışarı çıkmış, yüzeyde yüzen plastik çöpleri biriktiriyordu. Ekipmanların üzerinde hâlâ

parlak yeni boya. Ya su seviyesi aniden yükselmişti ya da birileri buldozerleri ve kepçeleri çok uzun zaman önce buraya sürüklemişti.

Başka bir köprü. Daha fazla boğulmuş ekipman. Lanet olsun, bu işe çok para yatırmışlardı ve hiçbir yere varamıyorlardı. Çaresiz kalmış olmalılar.

Alessandro, "Bunun geri kalanıyla karşılaştırıldığında, ana binanızın oldukça güzel bir düzeni var," dedi.

Marat omzunun üzerinden, "İyi durumdaydı ve zaten kabloluydu," dedi. "Bu yüzden onu seçtik. Yine de şaka bizim üzerimizdeydi. Haftalar sürdü güvenli hale getirin."

"Nesi vardı bunun?" Alessandro sordu.

"Aptalın biri her yere bubi tuzağı kurmuş. Her yerde kablolar var. Yıkım ekibindeki adamım ordudan beri böyle bir şey görmediğini söyledi."

Sonunda, bataklıktan fırlayan yarı su basmış bir sanayi binasına doğru ilerledik. İnce bir metal parmaklıkla sınırlanmış metal bir geçit, suyun sadece beş metre üzerindeki ikinci katına tutunuyordu. Öndeki nöbetçi merdivenlerden yukarı çıkıp bize el salladı. Murat onu takip etti ve biz de binanın arka tarafına kadar onu izledik.

Istakoz kırmızısı arka muhafız, gözle görülür bir gerginlikle kenarda durdu. Harika. Tehlikeli bir gizemli çöplükte yanınızda olmasını isteyeceğiniz şey de budur, elinde pompalı tüfek olan paniklemiş bir adam.

Yapının büyüklüğü bizi Çukur'un geri kalanından koruyordu. Tam önümüzde, yirmi metrelik bulanık bir su şeridini geçtikten sonra, aşırı büyümüş kıyı yeşil bir duvar oluşturuyordu. İzole edilmiş ve gizlenmiştik ama ana binaya, kaçarsak beş dakikadan kısa sürede geri dönebileceğimiz kadar yakındık. Birini öldürmek için mükemmel bir yer. Katil kurbanını bıçaklayıp cesedi suya atabilir ve çoğu insan kaybolduğunu fark etmeden geri dönebilirdi.

Marat küpeşteye yaslandı ve elli metre arayla sudan yükselen ahşap direklere yatay olarak gerilmiş elektrik kablosunu işaret etti. Kablo ortada, Felix'in cesedinin asılı olduğu yerde sarkıyordu.

İlk teorim, birinin kabloyu Felix'in boynuna doladığı ve onu uçurumdan aşağı ittiği yönündeydi. Yetişkin bir adamı kalça yüksekliğinden itmek Çit bir şeydi, ama bu korkuluk göğsüme kadar uzanıyordu. Çok yüksekti. "Bana ¹⁵ Temmuz'u anlatır mısınız lütfen?" diye sordum.

Marat omuz silkti. "Kalktım, işedim, dişlerimi fırçaladım, giyindim, spor salonuna gittim-"

"Spor salonuna gitmek için kaçta çıktın?"

Sol tarafımda, Alessandro gözlerinde hesapçı bir bakışla metal korkulukları inceliyordu. O da benimle aynı şeyleri düşünüyordu.

"Altı," dedi Marat. "Pazartesi, Çarşamba, Cuma, altıda evden çıkıyorum, spor salonuna gidiyorum, antrenörümle çalışıyorum, yedi buçukta çıkıyorum, eve geliyorum, duş alıyorum, giyiniyorum, ailemle kahvaltı ediyorum, dokuzda ofise ya da buraya geliyorum."

Çatıya baktım. Kablo yana doğru çok uzanıyordu. Çok aşağıdan Birisi onu çatıdan yakalayabilirdi ama geçitten yakalamak için çok yüksekti. Alessandro eliyle rayı test etti. Hareket etmedi. Kaya gibi sağlamdı.

Kabloyu Felix'in boynuna nasıl doladılar? Asılı kalmasının tek mantıklı yolu, kablounun boynuna dolanması ve sonra yukarı doğru fırlayarak vücudunu yukarı doğru sarsmasıydı. Bu boynunu kırabilirdi.

Hmm.

"Felix'in öldüğü gün saat dokuzda neredeydin?" diye sordum.

"İşte," dedi Marat. "Kapıdan giriş yaptım, saat dörde kadar ofisimde çalıştım, eve gittim, sonra eşim, erkek kardeşim, onun eşi ve eşinin erkek kardeşiyle Steak 48'de akşam yemeğine çıktık."

Tüm eşleri ve kardeşleri ayırmam bir saniye sürdü. "Restorana ne zaman geldiniz?"

"5:48'de."

"Bu oldukça kesin."

Marat iç çekti. "Baldızım beş buçuk için rezervasyon yaptırdı. Karım daha erken gitmek istedi ama ben bataklık gibi kokuyordum, bu yüzden duş aldım. Karım geç kalmaktan nefret eder. Ben de sık sık geç kalırım. Eğer on beş dakikadan fazla gecikirsek, Cumartesi gecesi için bir film seçer."

"Ne seçti?" Alessandro sordu.

"Altında." Marat'nın yüzü uzun süre acı çeken bir ifadeye büründü. "Bir aile eski bir ev satın alıyor ve altında bir tür pislik var ve onları teker teker yiyor. Bu korkunç saçmalığı neden sevdiğini asla bilemeyeceğim. Bütün zaman boyunca onu tutmak zorunda kaldım. O kısmı umursadığımdan değil."

"Akşam yemeğinin sebebi neydi?" Ben sordum.

Marat yüzünü buruşturdu. "Tamara'nın kardeşi 'kariyer değişikliği' arıyormuş." "Dur tahmin edeyim." Alessandro kaşlarını kaldırdı. "İşten çıkarıldı."

"Tabii ki kovuldu. Departmanını yerin dibine soktu." "Restorandan ne zaman ayrıldınız?" diye sordum.

"Yediyi biraz geçe vazgeçtiler," dedi Marat.

"Onlara hayır mı dedin?" Alessandro sordu.

"Ölü ağırlığını kaldıramayız, özellikle de şimdi. Siz sormadan söyleyeyim, karım ve ben babamı görmeye gittik ve kardeşimin ve karısının sabah ilk iş olarak onu pusuya düşürecekleri ve nehir gibi ağlayacakları konusunda onu uyardık.

aileyi önemsiyor. Dokuza kadar orada kaldık ve sonra eve gidip *Killer Wives'in* yeni bölümünü izledik ve yattık."

Nevada'nın aksine, biri her yalan söylediğinde beni uyaran büyüünün avantajına sahip değildim, ama birçok insanla görüşmüştüm ve şu ana kadar bu konuşmayla ilgili her şey gerçek görünüyordu. Mazeretini kontrol etmek kolay olacaktı ve kendisini taklit etmesi için bir illüzyon büyücüsü kullansa bile, ailesi onun o olmadığını bilecekti. Yine de muhtemelen onu koruyacaklardır.

Ama Murat vicdan azabı çeken bir adam gibi görünmüyordu. Görünürde endişeliydi ve bunu belli etmemeye çalışıyordu, ki bu normaldi, yönlendirici sorular sormadı ve konuşmayı yönlendirmeye çalışmadı. Ayrıca kısa cevaplar verin.

"Öldüğü gün, Felix Teksas Meclisi'ne katıldı. Kardeşiniz de öyle. Konuştular mı?"

"Hayır. Kardeşim Felix'le hiç tanışmadı. Felix ölene kadar kardeşim onun neye benzediğini bile bilmiyordu. Bu işin iş tarafı. Kardeşimin farklı hırsları var."

Bahisleri yükseltmenin zamanı gelmişti.

"Çukur'daki biyomekanik büyü faaliyetinden ne zamandır haberdarsınız?"

Murat şaşırması görünecek kadar kendini toparlamıştı. "Hangi biyomekanik aktivite?"

Gerçekten mi? "Bugüne kadar kaç işçiden haber alınamadı?" "Bu gizli bir bilgi."

Sesim donuklaştı. "Hiçbir şey gizli değil. Prosedürleriniz, kayıp işçileriniz, kız kardeşinizin boşanma anlaşması, Lebedev ile olan bağlantınız, hiçbir şey gizli değil."

Marat'ın gözleri kısıldı. "Şimdi beni dinle. Biyomekanik saçmalığın ne olduğunu bilmiyorum-"

Metal kancalarla süslenmiş bir dokunaç sudan fırladı, Marat'ın göğsüne dolandı ve onu küpeştenin üzerinden bataklıkla doğru sürükledi. Yüzeyin altında kayboldu.

Aman Tanrım.

Alessandro güldü.

Yanımızdaki güneş yanığı gardiyan döndü ve koşmaya başladı, botları yürüme yolunda gümbürdüyordu. Diğer nöbetçi bize doğru geldi ve suya ateş etti.

Alessandro tüfeği kaptı ve dirseğini adamın suratına rahatça sapladı. Gardiyan kendini bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi. Çiğneme ağzından fırladı ve suya düştü.

"Onu vuracaksın, aptal," dedi Alessandro.

Su çalkalandı. Büyümle uzandım. İşte yine oradaydı, hedef alınamayacak kadar dağınık, uzaktaki kötü niyetli zekânın bir yankısı.

Marat, bir dokunaç onu tekrar suyun altına çekmeden önce yarım saniyeliğine su yüzüne çıktı.

Lanet olsun. Korkuluklara tırmandım.

Alessandro beni yakaladı ve geri çekti. "Ne yapıyorsun?" "Boğuluyor!"

Onu kurtaracağım."

Alessandro küfretti. "Burada kal!"

Tüfeği ellerime tutuşturdu. Ellerin de bir zincir parıldamadan önce etrafında büyü dalgalandı. Alessandro küpeştenin üzerinden atladı ve zinciri de beraberinde sürükleyerek suya daldı.

"Vay anasını!" Gardiyan sağ tarafımdaki parmaklığa yaslandı.

Zincir suyun içine kaydı, yukarıdan bir yerden çözüldü ve gergin bir şekilde koptu. Su kaydıkça, köpürdü.

Kıyıdaki yeşilliklerin arasından parlak bir kıvılcım fırladı ve havada süzülerek bize doğru geldi.

Tamamen içgüdüsel olarak yolumdan çekildim.

İki ayak uzunluğunda metal bir çivi gardiyanın sağındaki duvara saplandı. Gardiyan yarım saniye bakakaldı ve bir sonraki çivi boğazına saplanarak onu duvara yapıştırdı.

Tüfek o mesafeden bir şey yapamazdı. Ellerimi serbest bırakmak için onu bıraktım, sola döndüm ve koştum.

Arkamdan gelen gümbürtüler daha fazla çivinin duvarı kestiğini duyurdu.

Köşeye doğru koştum, korkuluğu yakaladım ve vücudumu dönüştürerek doğru fırlattım.

Bir sivri uç sağ omzumun yanından ısıklık çalarak geçti. Merdivenleri hızla indim ve binanın arkasına dalarak kendimi duvara yasladım.

Metal bir sivri uç sağımdaki binayı sıyırdı, döndü ve keskin bir açıyla duvara doğru fırlayarak beni üç metre ıskaladı.

Kıyıya yerleştirilmiş bir telekinetik. Çivi neredeyse duvarın yarısına kadar batmıştı. Atış mesafesi ve gücü göz önüne alındığında, bir Prime olmalıydı. Şansıma, paranoyak bir kayınbiraderim vardı. Connor

Tatbikatlarda ısrar ettim ve bir telekinetik olmadan bir insanla savaşmak hakkında mümkün olduğu kadar çok şey biliyordum. Prime olsun ya da olmasın, saldırganın hâlâ görüş alanına ihtiyacı vardı. Bu ve konsantrasyon kaybı onların Aşıl topuğuydu.

Bir düzine sivri uç binanın üzerinde havada ısıklık çalarak ilerledi ve saldırmak için kıvrıldı.

Kendimi küpeştenin üzerine attım ve suya daldım. Su beni yuttu, ılık, karanlık ve hafif balık ve yosun kokuyordu. Ayaklarımı tekmeledim ve yüzeye çıktım. Üstümde, çiviler duvarlara batarak yuvalarına çakılmıştı.

Neredeyse hiç sihrim kalmamıştı ama birazını geri kazanmıştım ve onunla uzandım. Yoğunlaşan bir telekinetik bir fener gibiydi, muazzam güç bir lazer ışımına odaklanmıştı. İki saniye sonra onu yakalamıştım, kıyıdan yaklaşık otuz beş metre ötede keskin, acı verecek kadar parlak bir beyaz iğne ucu.

İkinci bir yayılım ateşi binanın etrafını sardı.

Kanatlarımı açtım ve ona doğru uzandım. Beni göremiyordu ama duyabiliyordu ve gücümle güçlendirdiğim sesimi zihnine gönderdim.

"Bana gel."

Büyüm ona kilitlendi, zihnini zihinsel bir yumrukla kavradı. Zihnini sivri uçlar yönünü kaybetti ve suya yağdı. Zihnine tutunarak daldım. Çırpındı, oltadaki bir balık gibi iradem tarafından yakalandı. Yüzeye çıktım ve bir kez daha şarkı söyledim.

"Bana gel!"

Kasıldı, kurtulmak için savaştı. İradesi güçlüydü, neredeyse Connor'ınki kadar güçlüydü ama Mad Rogan'ın zihni sarsılmaz bir kaleydi. Bu zihin tekliyordu, bir an kaya gibi sabit, bir sonraki an kayıyordu. Daha fazla büyüye ihtiyacım vardı ama hiç büyü kalmamıştı.

Büyüsü bozuldu. Tutuşum kaydı. O kurtuldu ve ben tekrar dibe battım.

Kahretsin. Büyüm gitmişti ve Alessandro ışınlanamıyordu. Telekinetik'in orada olduğunu fark etse bile, ona ulaşmak için karşıya yüzmesi gerekecekti. Suyun içinde kolay bir ördek olacaktı.

Yüzeye çıktım.

Telekinetik iradenin keskin parıltısı geri çekildi.

Ha! Kaçıyordu. Paniklemişti.

Kalçama bir şey sürtü. Tamamen içgüdüsel olarak tekme attım ve çılgınca kaçmaya çalıştım. Tam karşımda, ancak on adım ötede, bir rampa

Yürüyüş yolu.

Bir şey bacaklarımı tuttu, beni döndürdü ve bıraktı. Olabildiğince hareketsiz kalarak süzuldüm.

Suyun altında belli belirsiz bir parıltı bana doğru kayıyordu. Derin ve yavaş nefes aldım. *Panik yapmayın. Sadece panik yapma.*

Parıltı yüzeye çıktı. Derinliklerden esnek bir metal dokunaç yükseldi ve yüzümle aynı hızda, bir ayak ötemde asılı kaldı. Ucunda soluk bir tomurcuk parlıyordu, doğanın tüm kurallarına karşı metalden büyüyordu.

Tomurcuk açıldı. Güzel bir çiçek açtı, keskin uçlu üç sıra bozulmamış beyaz yapraklar açtı. Baharatlı ballı bir aroma üzerime döküldü.

Çiçeğin içinden yuvarlak bir göz bana baktı, parlak zümrüt ateşiyle parlıyordu.

Vay anasını.

Bir varlık zihnime sürtündü, yabancı, garip ama duyarlı. Panik içimde zirve yaptı ve kendimi sabit tutarak üzerine bastım.

Varlığı bana dokundu. Birbirimize bağlandık.

İnsan zihni lokalize, konsantre bir varlıktı, bazen sadece bir ışık lekesi, bazen de parlak bir yıldız. Bu bir buluttu, bir fırtınaydı.

Bilincin parlayan eterine yakalanmış iğne ucu kadar ışık. Her yerdeydi, Çukur'a dağılmıştı, ince teller halinde uzanıyordu, orada bir yıldız kümesi, burada zar zor algılanabilen bir perde, akıyor, değişiyordu. Bir kovan zihni değil, bana dar bir dalını uzatan tek bir muazzam bilinç.

Buz omurgamdan aşağı kaydı. Meşhur Uçurum'a bakıyordum ve o da bana bakıyordu.

Zihinsel savunmalarımı kapattım.

Zihin değişti, akışkanlaştı, bana uzandı, bağlantıyı yeniden kurmaya çalıştı.

Bir patlama binanın arkasındaki havayı yumrukladı. Çiçek kapandı ve dokunaç suyun altında kayboldu.

Döndüm ve hayatımda hiç yüzmediğim kadar hızlı bir şekilde rampaya doğru yüzdüm. Elim metal parmaklığa yapıştı. Kendimi rampaya çektim ve sırlıklam bir halde yürüyüş yoluna ve binanın etrafına doğru koştum.

Alessandro yürüyüş yolundaydı ve zinciri iki eliyle yukarı çekiyordu. Onun altında su kaynadı. Bataklığın üzerine neon yeşili bir leke yayıldı.

Alessandro zinciri çekti, kollarındaki kaslar gerildi. Zincir gevşedi ve Marat sudan fırladı, kollarının altından zincir tarafından yakalandı.

Zincirin halkası.

Bitkiler ve metalden oluşan bir dokunaç sudan fırladı ve Marat'ın peşinden sürünerek ilerledi. Alessandro ileri atıldı, elinde bir alev makinesi belirdi. Bir ateş jeti dokunacı yalayarak kavurdu.

Marat uzun, ürpertici bir nefes aldı. Büyü, görünmez dev bir çanın gong sesi gibi ondan yükseldi. Karanlıktan bir girdap on metre üstümüzde açıldı ve spiral çizerek dışarı çıktı, merkezinde mavi şimşekler çaktı.

Bir çağırıcı portalı.

Karanlık patlayarak parlak beyaza dönüştü. Portaldan suya balıklar yağdı, beş fit uzunluğunda, gümüş mavisi, kör kafaları kemik plakalar. Kocaman ağızları açılmış, bacağıyı ısırarak kadar uzun, sivri kemik dişleri parlıyordu.

Suya düştüler ve bataklık patladı. Güneşli yeşili kan yüzeye fışkırdı. Bitki parçaları ve garip beyaz etler yüzeye çıktı ve balıklar onları çılgınca kaparken yok oldu.

Alessandro alev makinesini bir kenara fırlattı, doğruldu ve beni gördü. Şaşkınlık yüzüne tokat gibi çarptı. Döndü, çiviye saplanmış muhafızı gördü ve dişlerini gösterdi. "Ne oldu?"

Marat yürüyüş yoluna tırmandı. "İşte bu kadar. İşte bu kadar!"

Etrafımızdaki her şey hareket etti. Kıyıda bir şey suya doğru kaydı. Sol tarafta, bataklığın uzaklarında, kıvrımlı bir şey kıpırdadı. Büyümle uzandım ve Uçurum'un hareket ettiğini, bize doğru aktığını gördüm, parlayan bir şey gibi Avını hisseden amip.

"Catalina?" Alessandro beni döndürdü.

"Bu bataklıkta bir yaratık var" diye fısıldadım, yaratığın izini sürmeye çalışıyordum.

Etrafımızda yüzen muazzam bir bilinç. "O her yerde. Geliyor. Gitmeliyiz."

"Yakalayın!" Murat balık yaratıklarına bağırarak yumruğunu korkuluklara vurdu. "Yakalayın şu pisliği! Her neyse, hepsini parçalayın!"

Alessandro elimi tuttu ve metal geçitten aşağıya doğru koşmaya başladı.

"Hey!" Marat kükredi.

Koşmaya devam ettik. Bir an sonra Marat'ın ağır ayak sesleri geldi.

Bölüm 10

Üçümüz PRP adasına giden ana köprüye ulaşır ulaşmaz güvenlik güçleri harekete geçti. Etrafımız sarıldı ve ellerinde alev silahları olan ve bataklığa çirkin bakışlar atan muhafızlar tarafından güvenli bir yere götürüldük. Bataklıktaki zihnin yankıları azalmıştı ama bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Güvenlik bizi ana binaya bıraktı, burada bir sağlık görevlisi yüz derecelik havaya rağmen bizi folyo battaniyelere sardı, Marat'ın birinci kattaki ofisine götürdü ve hemen Marat'ın kot pantolonunu kesti. Çağırıcının bacaklarında etine gömülmüş küçük gümüş damlalar vardı.

Alessandro üzerime eğildi, eli omzumda, yüzü bana yakındı. Dışarıdan bir gözlemciye göre beni teselli ediyormuş gibi görünüyordu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı.

"Bataklıkta uzaylı bir zeka var. Telepatik."

Bunu kabullenmesi bir saniye sürdü. "Bana sivri uçtan bahset."

"Telekinetik, uzun menzilli, muhtemelen bir Prime. En az bir düzine Bu yüzden bizi öldürmeye hazırlıklı geldi. Zihnini yakaladım ve o da kaçtı."

Alessandro başını salladı ve doğruldu, gözleri hesap yapıyordu.

Marat bizi öldürmek isteseydi, telekinetik kullanmazdı. Birincisi, eğer bize bir şey olursa, bariz şüpheli o olurdu. İkincisi, bizi öldürmeye çalışacak kadar aptal olsaydı, bizi vurup

Muhafızları cesetlerimizi çukurda yaşayan kâbusun işimizi bitireceği suya attı. Üçüncüsü, telekinetik onu kurtarmak için hiçbir hamle yapmadı.

Hayır, telekinetik Arkan'a ait olmalıydı.

Otuzlu yaşlarında, zayıf, siyah saçlı beyaz bir adam olan sağlık görevlisi bir cımbız ve bir kova alıp yere oturdu. İlk metal damlayı kopardı.

Marat'ın kıllı baldırından. Çağırıcı irkildi. Gümüş damla cımbızın içinde gerildi ve kıpırdandı.

Alessandro bir adım öne çıktı, sağlık görevlisinin kolunu yakaladı ve kıpırdayan şeye daha yakından baktı. "Metal bir sülük."

Adamın kolunu bıraktı ve sağlık görevlisi sülüğü kovaya bırakıp Marat'ın bacağındaki kanı sildi. "Biri vuruldu."

Patronunun bacağından metalik bir sülük çıkardığı için sarsılmış görünmüyordu.

"Bunu kaç kere yaptın?" Ona sordum. "Buna cevap verme," diye tersledi Marat.

"Hayır, buna cevap verin." Bataklık suyuyla ıslanmış olmasına rağmen Alessandro, sesindeki ezici otoriteyle birlikte bir Başbakan'a dönüştü.

"Terrence," diye uyardı Marat.

Sağlık görevlisi Marat'tan Alessandro'ya ve tekrar Marat'a baktı.

"Lander Morton'ın vekili olarak buradayım." Alessandro'nun sesinde merhamet yoktu. "Tüm niyet ve amaçlar için, ben Lander Morton'um. Maaş çekini kestim.

Sorusuna cevap verin."

Terrence yutkundu. "Yaklaşık yedi ya da sekiz kez. İnsanlar suya düşer ve hayatta kalırsa böyle olur."

"Kaç kişi hayatta kalamadı?" Ben sordum.

İlk cevap veren ağzını açtı, Marat'a baktı ve "Birkaç tane" dedi. Sadakat.

Victoria buna saygı duyuyordu. Bu noktada bunu kabul edecekti, Sözel jimnastiği bırakıp zihnini açacaktı. Sadakati ödüllendirilmeyi hak ettiği için aklının onda kalmasına izin verecekti ama onu yerde kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken bırakacaktı. İyileşmesi haftalar sürerdi.

"Hemen döneceğim." Kalktım ve Rhino'dan kanvas çuvalı almak için odadan çıktım.

Arabadan geri dönerken, açık kapıdan aşağıya sesler süzüldü. Dinlemek için durdum.

". . onu beceriyor musun yoksa?" Marat homurdandı. "Lander biliyor mu? Çünkü o yaşlı sidik kafalı bundan hoşlanmayacak."

"Yaşıyorsun çünkü seni kurtarmamı istedi. Boğulmana izin verirdim."

"Ne olmuş yani? Madalya mı istiyorsun?"

"Onun sorularına cevap vermeni istiyorum."

"Çünkü onu beceriyorsun, değil mi?"

Alessandro'nun sesi tehlikeli bir sakinliğe büründü. "Bunu bir daha söyle." "Bu konuda ne yapacaksın, Eurotrash?"

Bir şey gümbürdedi.

"Hey!" Murat çığlık attı ve boğuldu.

Lanet olsun.

Odaya girdim. Terrence yerdeydi ve sağ tarafımdaki duvara yaslanmıştı. Alessandro onu yoldan atmış olmalıydı. Marat sandalyesinde donmuş bir şekilde oturuyor, gözleri kocaman açılmış, nefes almamaya çalışıyordu, Çünkü Alessandro onun üzerine eğilmiş, bir ayağını sandalyeye dayamış, bıçağını Marat'ın boğazına dayamıştı. Jilet keskinliğindeki bıçak Marat'ın şahdamarını kesmeye bir santim kalmıştı. Alessandro'dan yayılan güçlü ve acımasız büyü, odanın içinde dolaşüyor, orada burada turuncu bir ateşle parlıyordu. Etrafımı sardı ve beni yaladı, dişlerini göstererek, okşanmak istediğine karar veren bir kurt gibi. Tüylerim diken diken oldu.

Alessandro'nun yüzü ifadesizdi. Marat yirmi dakikadan daha kısa bir süre önce gizemli bir çember olmadan bir portal açmıştı. Ya tükenmişti ya da ona yakın. Tam güçte olsa bile, odayı kaplayan büyü'nün gücü onu dehşete düşürebilirdi. Sanki yüksek voltajlı bir telin canlı bir akımla dans etmesi gibiydi. Ama Alessandro'nun gözlerindeki bakış daha da kötüydü. Murat'a sanki çağıran kişi insan bile değilmiş gibi bakıyordu. Kaldırılması gereken bir engel. Ezilmesi gereken bir böcek. Marat, Alessandro'nun gözlerinde kendi ölümünü gördü ve bu onu dilsizleştirdi.

Onlara doğru yürüdüm ve elimi Alessandro'nun sağ koluna koydum. "Seni bir an yalnız bırakıyorum ve sen yine insanları öldürmeye başlıyorsun."

Marat yutkundu.

"Hâlâ hayatta," dedi Zanaatkâr.

"Kaba biri ama Felix'i o öldürmedi. O sadece gürültücü bir pislik." Elimi bileğine götürdüm ve elini Marat'ın boğazından nazikçe uzaklaştırdım.

Alessandro Marat'a baktı ve bakmadan bıçağı geriye doğru fırlattı. Terrence'in kafasından bir santim ötedeki duvara saplandı.

"Git," dedi Alessandro.

İlk müdahale görevlisi ayağa fırladı ve odadan dışarı fırladı.

Alessandro sandalyeden kalktı, kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. Marat onu kuduz bir kaplan gibi izliyordu. Dikkatini başka yöne çekmem gerekiyordu, yoksa hiçbir yere varamazdım.

"Marat," diye seslendim.

Bakışlarını Alessandro'dan ayırdı ve bana baktı.

"Savaşığımız son sihirdar uzun akrep kuyruklu ve büyük ağızları olan bir uçan kene sürüsü üretti. Sanırım onları VII. sınıf bir çağırıcı olarak tanımlıyorsunuz."

"Yüz emiciler," diye mırıldandı Marat.

"Ona ne olduğunu bilmek istiyor musun?" Bana baktı.

"Sonunda onu yediler. Sürünün çağırıcıya saldırmasına neden olan Bay Sagredo değildi. Bendim."

Marat yüzünü buruşturdu. Alessandro gülümsedi.

"İskeletini paltosunun içine koyduğumuzda, onu tek elimde taşıyabilirdim. el." Masaya doğru yürüdüm. "Daha önce bize neden geç kaldığımızı sormuştunuz." Çantayı açtım ve dört yüzüğün düşmesine izin verdim. Marat daha da solgunlaştı.

Masanın yanındaki sandalyeye oturdum. "Bildiğimiz şey şu: Çukur'da var olmaması gereken biyomekanik yaratıklar var. Aktif olarak sizinle savaşıyorlar. Felix bunu biliyordu. Sen de biliyorsun. Felix yardım almak istedi. Biri onu öldürdü. O kişinin sen olduğunu sanmıyorum. Anlamadığım şey senin düşmanlığın."

Marat Alessandro'ya baktı.

"Bana bakma," dedi Alessandro. "Ona bak." Marat'ın bütün küstahlığı uçup gitmişti. Bitkin görünüyordu.

"Siktir et. Çok yoruldum. Çukurda bir şey var. Ekipmanı suya sürükleyip insanları öldürüyor. Cesetler kayboluyor."

"Ne zaman başladı?" Ben sordum.

"Yaklaşık üç ay oldu. Dış çevreyi sorunsuzca boşalttık, ancak merkeze yaklaşmaya çalıştığımızda Razorscales ile karşılaştık. Yaklaşık yedi fit uzunluğunda, yeşil, iki ayaklı mutant timsahlara benzeyen esrarengiz yaratıklar."

"Onları yakından gördüm," dedim. "Bir sürü beni bir parkta kovaladı."

"Bir şekilde Çukura girdiler ve orada ürediler. Orayı seviyorlar. Hemen hemen her şeyi yiyorlar, balık gibi yüzüyorlar ve üreme döngüleri sadece üç ay. Her Razorscale dişisi kırk ila altmış arasında yumurta bırakır. Yumurtadan çıkan yavruların yaklaşık yarısı hayatta kalır. Birbirlerini yiyorlar, pislikler, ama o kadar hızlı ürüyorlar ki, önemli değil. Leviathan sınıfı zırhlı bir yılan koydum.

İki kez. İkisini de yediler. Tatyana bataklığı parçalara ayırmak ve yavaş yavaş buharlaştırmak istedi."

"Kötü fikir," dedi Alessandro. "Maliyeti çok yüksek olur. Para bulunabilir ama Çukur'un yaban hayatı koruma alanı olarak belirlenmesi için lobi yapan en az üç çevre grubu var. Onlara nesli tükenmekte olan yerli türlerin yerlerini değiştirmelerini söylediniz. Bunun yerine onları canlı canlı yaktığınızı öğrenirlerse, halkın tepkisi belediyeyi projeyi iptal etmeye zorlayabilir."

Marat güldü. "Evet. Razorscales'ten hiç kaçmamış insanlar Bu acımasız piçleri korumak. Onları korumaya çalışabilirler. Belki bir tanesini evcil hayvan olarak evlerine götürebilirler."

"Bununla nasıl başa çıktın?" Ben sordum.

"Şey, yılanlar onları yemedi ve Tatyana'nın planı çılgıncaydı, bu yüzden Cheryl mekanik bir canavarı canlandırdı ve onu oraya attık. İlk başta işe yaradı. Üç yuvayı öldürdü ve sonra bir şekilde onu ele geçirmiş olmalılar çünkü Razorscales geri geldi ve Cheryl artık yapısını hissedemiyordu. Tahminimce, Çukur'un derinliklerine inmiş ve şu anda savaştığımız şeyi bulmuş olmalı. Razorscales bir kızı öldürdü, işçilerimizden birini."

Marat yüzünü buruşturdu. "Bakın, benim bir göletim var. Havalandırmanız gerekiyor ve bunu çok hızlı yaparsanız, dipte biriken zehirli çamur ve tüm balıklar ölür. Jiang'dan bunu Çukur'da yapmasını istedim ve piç kurusu bunu kesinlikle reddetti. Bir mil yarıçapındaki tüm yaşamı öldüreceğini ve bunun doğaya karşı bir suç olacağını söyledi. Yapabileceği en fazla şey, balıkları Çukur'un derinliklerine çekmek için ana adadan uzakta güçlü bir akıntı oluşturmaktır. Razorscales yiyecek kaynağını takip etti ve biz de bataklıkta bir yer edinmeye başladık. Artık özgür olduğumuzu düşündük, tekrar inşa etmeye başladık ve bir sabah Akıma güç veren gizli çember yok oldu ve halka saçmalığı başladı." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Demek istediğim, Razorscales sürü oluşturmaya başladı ve her sürü merkezinde o halkalardan biriyle geldi." Marat masanın üzerindeki jiroskoplara başıyla işaret etti. "Yerlerinde dönüyorlar ve içlerinde parlayan çiçekler var."

"Her zaman Razorscales mi?" Alessandro sordu.

"Hayır. Bazen büyük bir canavar ve yanında daha küçük canavarlar olur." "Tazılarıyla birlikte bir avcı."

"Aynen öyle. Sanırım onları öldürdüğü insanlardan yapıyor. Felix ve ben bir keresinde bir avcıyı indirmiştik. İçinde bir insan cesedi vardı."

Abyss insanları çaldı, onları öldürdü ve melez yapılar yaratmak için bedenlerini ve zihinlerini kullandı. Bu bir kabustu.

Alessandro, "Bu bir felaket," dedi.

Marat yüzünü çarpıttı. "Öyle mi düşünüyorsun? Hayatıma hoş geldiniz. Bu projeye seksen milyon yatırdık, on beşi benim. Belki bu senin için bir bok değil Kont Para Çuvalı, ama ailem için her şey demek. Bu projede dört yüz kişi çalışıyor. Masaya yemek koymak için buna güveniyorlar. Bu işi yürütmek zorundayım. Her gün buradayım. Cheryl hayır yemeklerine giderken, Tatyana eğlence için bok yakarken ve Jiang House'un kurumsal logosuna mastürbasyon yaparken, ben burada çamurun içinde insanların ölmesini engellemeye çalışıyorum. Bu ben ve Felix'ti. Birimizin onunla savaşmak için burada olması gerekiyor yoksa daha fazla insanımız ölecek. Şimdi sadece ben varım."

"Felix bataklıkta şey hakkında ne hissetti?" diye sordum.

"Bu onu rahatsız etti. Bir çevreci, henüz on altı yaşında olan bir çocuğu gizlice içeri soktu. Onu suya sürükledi ve Felix onu hayatta tutmak için lanet olası bir ada kurdu. Onu kurtardı, evine gönderdi, ama bu geceleri uyumasına engel oluyordu. Endişelendi. Araştırmacı ortadan kaybolduğunda, her şeyi kapatmak istedi."

"Kabul ettiniz mi?" Ben sordum. Cevabı zaten biliyordum.

Marat güldü, soğuk ve acı bir sesle. "Ölmeden bir gün önce, Perşembe günü acil bir toplantı düzenledi. Oylamaya sunduk. Dörde karşı bir. I Neler olduğunu çok iyi biliyordum ve ona karşı oy kullandım. Aptal ağzımı açıp onu dinlemeleri için onları ikna etmiş olsaydım, bugün hayatta olabilirdi. Yine de bizden fazla oy almış olabilirler ama en azından denemiş olurum."

Şimdi öfkenin bir anlamı vardı. Marat suçluluk duygusuna yenik düşmüştü. Kendini kapana kısılmış hissediyordu. Onu tüm parasını batırdığı Çukura terk etmişlerdi ve oradan çıkamıyordu. Ve şimdi onu anlayan ve onunla birlikte çalışan tek kişi ölmüştü ve bunu önlemek için hiçbir şey yapmamıştı.

"Ölmeden bir gün önce kavga etmiştik." Marat yüzünü buruşturdu.

"Biz ona karşı oy kullandıktan sonra, eğer mantıklı düşünmezsek, onun Yapacak birini. Buraya döndüğümüzde, onunla bu konuda tartıştım. Ona, aptalca bir şey yaptığı için şehir bizi kapatırsa, evimin iflas edeceğini ve ailemin yiyeceğini elinden alacağını söyledim. ağızlar."

"Felix'i senin öldürmediğini biliyorum." Öne doğru eğildim. "Kimin yaptığını düşünüyorsun?"

Marat kollarını iki yana açtı. "Biliyorsam ne olayım. Herhangi biri olabilir. Jiang hiçbir şey söylemiyor ve ona doğrudan bir soru sorarsanız, beş dakika boyunca Jiang Hanesi'nin ne kadar saygın ve sorumluluk sahibi bir hane olduğundan bahsediyor. Sorumlulukları olan. Ve saygıyla. Çünkü bizim Hanelerimiz görünüşe göre çöp.

Konuşması bittiğinde, ona en başta ne sorduğunuzu unutmuş olursunuz. Cheryl'in tek umursadığı şey hayırseverlik saçmalığı. Azizlik için mi başvuruyor bilmiyorum ama övgüler almak istiyor. Bu kadar el üstünde tutulmanın çok paraya mal olduğunu söyleyebilirim. İyi niyete Tatyana kadar ihtiyacı olduğundan değil. O sümüklü serseri kardeşi ailesine kara bir göz verdi ve o bunu iyileştirmek için çaresiz. En azından benim çözümüm çevreye duyarlıydı. Onun çözümü ise her şeyi yakıp yıkmak. Belki de geceleri kendini sıcak tutmak için bizi vuracak dava dağlarından bir şenlik ateşi yakabilir."

Tamam o zaman.

Marat sandalyesine yığıldı. "İşte. Herkes hakkında böyle düşünüyorum. İşimiz bitti mi?"

"Bu savaşı kazanamayacaksın," dedim ona. Bu kısmı Alessandro'nun bıçağından bile daha az sevecekti ama bunu ona açıklamam gerekiyordu çünkü halkının güvenliği buna bağlıydı. "Sen dokunaçlarla güreşirken, ben bir telekinetik tarafından saldırıya uğradım."

"Ben değil."

"Biliyorum. Suya atladım ve onun zihnine vurdum. Çukurdaki şey büyümüş hissetti ve daha yakından bakmak için geldi. Ben de hissettim. İlerleme kaydedememenin sebebi onun Çukur'da olmaması. O Çukur'un ta kendisi. Uçsuz bucaksız muazzam bir bilinç. Bataklığın en uzak noktalarına kadar uzanan tek bir varlık. Kötü niyetli ve telepatik. Kalkanlara ihtiyacınız var."

"Para yok. Bunun parasını kim ödeyecek?"

"Yapacağım." Alessandro kapıdan uzaklaştı. "Lander'la konuşacağım. Birkaç telepat bulun ve ucuza kaçmayın yoksa hiç işçiniz kalmaz."

"Bir şey fark etmeyecek," dedi Marat, yenilmiş bir halde.

Üzerinden umutsuzluk akıyordu. İşin özünde Murat kötü bir adam değildi. Tatsız biriydi ama ailesini ve işçilerini önemsiyordu. Felix'in ölümü onu yıkmıştı. Zaten bir suçluluk gölünde yüzüyordu ve bu onu tamamen dibe çekmişti.

"Felix yardım istedi," dedim ona. "O yardım benim."

Bana yorgun bir bakış attı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Kolumu kaldırdım ve ittim. Sihir damlası derimin altındaki bir dairenin içindeki yıldızın içine kayarak onu havaya yansıttı. Marat'ın gözleri kocaman oldu.

"Ulusal Meclis bu konudaki yardımlarınızı takdir etmektedir, Başbakan Kazarian. İşbirliğiniz not edilmiştir. Bu konuşmadan kimseye bahsetmeyeceksiniz. Gerçek bağlantımı açıklamayacaksınız. Eğer çağrılırsanız, bana mümkün olan her şekilde yardımcı olacaksınız."

Sessizce başını salladı.

Yıldızı soldurdum ve ayağa kalktım. "Her şey yoluna girecek," dedim ona. "Tünelin sonunda bir ışık var."

Ana adadan ayrıldıktan on dakika sonra Alessandro arabayı durdurdu ve bana doğru eğildi. "Hastane."

"Beni tehdit etmene gerek yok."

"Evet, biliyorum. Seni hastaneye götüreceğim. Anlaşmamız böyleydi. Seç birini."

Ona Rogan'ın özel doktorunun adresini verdim. Telefonuna taktı ve yola çıktık.

Pencereden dışarı, çukura baktım. Bir süre sonra "Acıyor mu?" diye sordu.

"Birazcık." Ağrı kesicinin etkisi geçmeye başlamıştı. Yanımdaki dört yara, sanki biri bana kızgın çivi çakıyormuş gibi yanıyordu.

"Yakında oraya varacağız." Uzandı ve elimi sıktı.

"İhtiyacım olanı almak için insanları tehdit etmeyi sevmiyorum." Ve bunu söylememeliydim. Kalp kalbe konuşacak durumda değildik ve benim de destek arayan bir iş.

"Marat ... *un mulo* ... bir katır. Güçlü ve inatçıdır. Mantık dinlemez ama sonuçları ve otoriteyi anlar. O yapmadı

Sen daha genç ve kadın olduğun için seninkini tanıdı, ben genç ve şımarık bir Avrupalı olduğum için benimkini tanımadı."

"O gömlek biraz fazlaydı. Göğsünü göstermek için stratejik olarak düğmelerini açmanı bekleyip durdum."

Bana baktı. "Göğsümle ilgileniyor musun?"

"Hayır." Neden ağzımı açtım ki?

"İstersen senin için gömleğimi çıkarabilirim."

"Hayır."

"Bunca zamandır gömleğimin varlığının sizi rahatsız ettiğini bilmiyordum."

"Alessandro!"

Güldü. Sonra gülümsemesi kayboldu. "Marat'a rozeti göstermenin senin için sonuçları olacak mı?"

"Hayır. Linus, kesinlikle gerekli olduğunda kim olduğumu açıklamama izin veriyor.

Bu gerekliydi. Marat'ı susturmanın tek yolu buydu."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence bunu onu rahatlatmak için yaptınız, çünkü onun için üzülüydünüz."

"Ne istersen onu düşün."

"Arkan'ın evcil bir telekinetik hayvanı var," dedi Alessandro.

Uzandım ve parmaklarımı alnına koydum. "Tuhaf. Ateşi yok."

"Neden ateşim olsun ki?"

"Çünkü sormadan bilgi paylaştınız."

Elimi çektim ve sanki dokunuşu uzatmak istermiş gibi hafifçe eğildi ama kendini tuttu.

"Senin için pis suya atladım ve sen hala bana güvenmiyorsun. Muhtemelen o yüzden ateşim var. O suyun içinde ne olduğunu bile bilmiyorsun..."

"Ateşiniz varsa, Dr. Daniela bununla ilgilenecektir."

"Dr. Daniela'nın benim ateşim için bir şey yapabileceğini sanmıyorum." Evet, doğru. "Bana Arkan'ın telekinetik özelliğinden bahset."

"Genç, çok güçlü. Arkan onu çırağı olarak yetiştiriyor." Alessandro kaşlarını çatı.

"Ne kadar güçlü?"

"Bir keresinde bir kamyonu kaldırıp fırlattı." "Nereye fırlattı?"

"Bana."

Sorma. Nasıl ya da nerede diye sorma. Umursamak için kendinizi kışkırtmayın. "Atlattın mı?"

"Ben yaptım."

"Güzel." Başımı salladım ve pencereden dışarı baktım.

Dr. Daniela Arias'ın işlettiği son teknoloji ürünü özel klinik Fort Knox'tan daha iyi korunan sığınak benzeri bir bina. Yaralarımın durumundan hiç memnun değildi.

"Yani, gizemli bir yapı tarafından pençelendin, sonra Çukur'un etrafında koşun ve tekrarlamak için muhtemelen lağım dolu pis, büyüyle kirlenmiş suya mı atladın?"

"Kesinlikle," diye gönüllü oldu Alessandro.

Dr. Arias ona döndü. Bir buçuk metre boyundaydı, bir Amazon gibi yapıydı ve size kaşlarını çatığında küçülmek ve söylediği her şeye "evet, hanımefendi" diye ciyaklamak istiyordunuz. Alessandro'ya diktiği bakışlar soluk soluğaydı.

"Ve sen onu neden durdurmadın?"

"Evet, neden beni durdurmadın?" diye sordum.

Alessandro bize göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Dr. Arias'tan aynadan yansıyan bir lazer ışını gibi yansıdı.

"Seni durdurmaya çalıştım. Boğulmanı ve yenmeni engellemek için senin yerine suya atladım. Boğulacağını ve yeneceğini nereden bilebilirdim ki? Beni takip eder misin?"

"Sizden sağduyulu olmanız bekleniyor." Dr. Arias ikimize de ters ters baktı. "Siz ikiniz daha iyisini bilecek yaştasınız. Bazı testler yapmam ve bu karmaşayı düzeltmem gerekiyor. Catalina, ben başlamadan önce yapman gereken aramaları yap ve sen, her kimsen, bir şeylerle meşgul ol. Birkaç saat burada olacak."

Arabella'ya mesaj attım. **Orada mısın?**

Öldün mü?

Hayır. Kıyafete ihtiyacım var.

Alessandro ile seksi zamanlar geçirdiniz mi?

Hayır, çukura düştüm. Anneme söyleme. Nevada'ya da söyleme. Cheryl Castellano'yu görmek için kıyafete ihtiyacım var.

Neredesin?

Dr. Arias.

Tamam.

Bern'i aradım. Mesajlaşmaktan daha hızlıydı, çünkü bir şeye konsantre olduğunda mesajları görmezden geliyordu. "Hey, lütfen bir havadan ve altı aylık aralıklarla elimizdeki kayıtlarla karşılaştırabilir miyiz?"

"Ne kadar uzağa gitmemi istiyorsun?"

"Üç yıl yeterli olur." Üç yıl önce Çukur normal görünüyordu ve ben de bir başlangıç çizgisi istedim. "Teşekkür ederim."

Alessandro kapının yanında durup duvara yaslandı. "Eve gitmek isteyebilirsin," dedim ona.

"Hiç sanmıyorum."

"Bataklık gibi kokuyorsun ve ben burada güvendeyim. Burası Mad Rogan'ın özel kliniği. Güvenliği o sağlıyor."

Alessandro kolunu kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Sensiz gitmeyeceğim," diye söz verdim. "Eğer denersen seni bulurum ve çok kızarım."

"Bunun bir tür tehdit mi olması gerekiyor?"

"Hayır, bu bir uyarı. Bensiz gitme." "Git buradan."

Gitti.

Tomografide beynimde kanama ya da şişlik tespit edilmedi. Kırık kemik olmadan kurtuldum ama çok fazla yumuşak doku zedelenmesi ve

Dr. Arias bandajları çıkardığında ve neon yeşili irin sızdığında anladık ki bazı esrarengiz bakteriler yaralarımın parti vermeye karar vermiş. Bana bir doz daha panzehir verdi ve yaralarımı temizlemeye başladı.

"Güzel çocuk seni iyileştirdi mi?" Dr. Arias kesikler üzerinde çalışırken sordu. "Evet."

"Çok kötü bir iş yapmadı. Biraz eğitimi var."

"Ona güzel olduğunu düşündüğünü söyleyeceğim. Bu onu mutlu edecektir." Dr. Arias gülümsedi. "Güzel olduğunu bildiğine dair bir his var içimde."

Kız kardeşim geldi, yanında Runa ve iki güvenlik görevlisi vardı. Kıyafet ve makyaj malzemesi getirdiler. Onlara ne olduğunu anlattım. Telekinetik ve Marat'ın bataklığa çekilmesi, ardından Runa'nın sihrini kullanarak kesiklerimi arındırması ve yanlışlıkla panzehiri etkisiz hale getirmesi ve Dr. Arias'ın ikisini de dışarı atması. İyi tarafından bakacak olursak, kesiklerimin icabına bakılmıştı ve enfeksiyon olasılığı düşüktü. Eksi tarafından bakacak olursak, "ne olur ne olmaz" diye üçüncü panzehir iğnemi oldum ve sol tarafımdaki deri Sanki pes edip iskeletimi soyacakmış gibi.

Dr. Arias beni dinlenmem için bırakana kadar Abyss'in varlığını kendime sakladım ve sonra Linus'u aradım.

"Evet?" Sesi helikopterdeymiş gibi geliyordu.

Sesimi alçak tuttum. "Çukur'da uzaylı bir zihin var. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde ve kötü niyetli."

Birkaç saniye düşündü. "Projeyi kapatmamı ister misin?"

"Henüz değil."

"Beni bilgilendirmeye devam et."

Kapattım ve telefona baktım. Bu yataktan çıkmam gerekiyordu. Saat neredeyse 14:00'tü. Cheryl beni iki saat sonra bekliyordu. Ama çok yorgundum ve tüm vücudum ağrıyordu.

Alessandro'nun odaya getirdiği çantamı elime aldım, bir parça tebeşir çıkardım ve bir şarj çemberi çizdim. Temel şarj çemberi çizmesi en kolay tasarımlardan biriydi: büyük bir çember, onun içinde daha küçük bir çember, sonra bu iç çemberin içinde üçgen şeklinde düzenlenmiş üç çember ve

Son olarak da içteki üçlünün karşısında üç dış daire. Geçtiğimiz altı ay içinde kendi versiyonumu geliştirmeye başlamıştım. Sonunda bu bir Anahtara, Evimize özgü karmaşık bir şarj tasarımına dönüşecekti. Şimdilik, bu

Yolun üçte ikisi. O kadar sık çizdim ki, tamamlamam üç dakikadan az sürdü. İyi bir günde, her şey şimdiki gibi acımadığında, bunu yarı sürede yapabilirdim.

İç çamaşırımı ve sütyenimi çıkardım, çemberin içine girdim, oturdum ve telefonumu önüme koydum. Acil bir durum ortaya çıkarsa çemberden ayrılmak istemiyordum.

Tebeşir çizgileri beni bekliyordu, hareketsiz ve çok sıradan. Çemberin içinden bir güç darbesi gönderdim. Tebeşir soluk gümüş rengiyle tutuştu ve havaya küçük toz pufları gönderdi. Güç bana doğru sıçradı. Rahatladım ve kendimi ona açtım.

Runa gitmeden önce bana uzman arkadaşının Cornelius'un dün bıraktığı jiroskopu incelediğini söyledi. Runa onun vardıgı sonuçları beğenmedi, ben de daha az beğendim.

Uzaylı bir zeka Çukur'a nasıl geldi? Çağrıldı mı? Serumun aktif olduğu yüz kûsur yıl boyunca, hiç kimse gizemli âlemdede insan seviyesinde bir zekâ bulamamıştı ama bu var olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Böyle bir zihinle nasıl savaşabilirsin ki? Zihin büyücûleri gerçekten diğêr savaş büyücûleri gibi bir araya gelemezdi. Dövuşlerimiz düelloydudu, teke tek. Birden fazla zihin büyücûsüne sahip olmak yardımcı olmazdı, çünkü iki zihin birbirine girdiğinde, iki zihin gibi kilitlenirlerdi. Güreşçiler birbirlerini kavırıyor, dengelerini koruyarak rakiplerini çelmelemek için var güçleriyle çalışıyorlardı. Abyss'in birden fazla büyücû tarafından ele geçirilip geçirilemeyeceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyük olasılıkla, yumurtaları çiğneyen bir boğa gibi zihinlerimizi teker teker kıracaktı.

Bir saat geçti. Sonra bir saat daha. Zar zor fark ettim. Telefonum çaldı. Böcek.

Senin şeyini buldum. Kendi başına izle.

Gizli iletişim için kullandığımız özel bir sunucuya bir bağlantı göndermişti. Giriş yaptım ve dosya kutusunu kontrol ettim. Tek bir video dosyası beni bekliyordu. Tıkladım.

Kameranın önünde yemyeşil çimlerin taze bahar yeşili olduğu bir çimenlik uzanıyordu. Yaşlılıktan çatlamış ve kararmış eski taşlar, bir koridor oluşturacak şekilde sıra sıra beyaz sandalyelere doğru uzanıyordu. Koridorun girişini çevreleyen taş kaideler, beyaz ve pembe renklerle dolup taşan mermer vazoları destekliyordu ve koridorun sonunda, büyük bir ağacın gölgesinde, uzaktaki tepelere karşı duran bir çiçek kemeri bekliyordu.

Sandalyelerde beyaz ve pastel giysili insanlar oturuyordu. Bir bahar düşünö olmalı.

Konuklar gülüyordu. Sağ tarafta bir adam arkasını dönmüş ve sandalyesinin arkasına yaslanmış, bir sıra arkasındaki iki kadınla sohbete dalmıştı. Sol tarafta, beyaz gülüşlü yakışıklı bir adam dizinde bir bebeği zıplatıyordu. Bebek kıkırdadı ve etraflarındaki insanlar fotoğraflarını çekti. Bir grup küçük çocuk kameranın önünden koşarak geçti; kızlar beyaz fırfırlı elbiseler içinde, oğlanlar ise yetişkin kıyafetlerinin minyatür versiyonları içinde gülünç durumdaydı. Kemerin başında bir rahip bekliyordu, siyah giyinen tek kişiydi. Küçük bir gülümsemeye topluluğa baktı. Mutlu bir sahneydi. Neredeyse keşke ben de oradaydım.

Videoyu ileri sardım, önemli bir şey olduğunda normal hıza geçtim. Çocuklardan biri düşüp ağladı ve yetişkinler onu teselli etmek için ayağa kalktı. Bir kadın başka bir kadına el salladı ve dramatik bir şekilde başka bir yere oturmaya gitti. Kalabalığın içinde hızlı ve boğuk ama bir kısmını yakalayabileceğim kadar net bir İtalyanca telaşı dolaşıyordu. Damatla ilgili şakalar, evlilik hayatı ve mutlu olmaktan şişmanlamakla ilgili şakalar, bir sonraki evlenenin kim olabileceğiyle ilgili alaylar.

Sonunda, topluluk sakinleşti ve damat Otuzlu yaşlarının başında, parlak bir gülümsemesi, yakışıklı bir yüzü ve dalgalı kahverengi saçları olan zayıf bir adamdı. Birkaç sağdıç onu takip ediyordu, ilki uzun boylu ve geniş omuzluydu, kendine özgü hafif bir yürüyüşü vardı. Arkadan bakıldığında tıpkı Alessandro'ya benziyordu.

Yan tarafa dönüp damadın yanındaki yerini aldı ve ben onun yüzünü gördüm. Hayır, Alessandro değildi. Çenesi çok dar, burnu çok kırılğandı ama en önemlisi, Alessandro'da gördüğüm yoğun odaklanmadan yoksun görünüyordu.

Alessandro'nun gözleri. Alessandro ölüme pek çok kez bakmıştı. Bu ona keskin bir bakış açısı kazandırmıştı ve bunu iyi saklasa da, kaygısızmış gibi davrandığı zamanlarda bile bunu fark ediyordum. Her an şiddete başvurmaya hazırdı.

Bu adam kendinden emin ve hayatın karşısına çıkardığı her şeyin üstesinden gelebileceğinden emin görünüyordu ve kaba kuvvet onun ilk cevabı değildi, bu da hayatı için çok sık savaşmak zorunda kalmadığı anlamına geliyordu. O Instagram Alessandro'ydu, Cazibeli bir hayatı ve az sayıda endişesi vardı ve kayıttan bunun gerçek mi yoksa bir paravan mı olduğunu anlayamadım. Eğer bu bir pozsa, Marcello Sagredo oğlundan bile daha iyi bir aktördü.

Sağdıçlar etrafta dolanıp bekliyorlardı. Tekrar ileri sardım. Gelin, yaşlı bir adamın eşliğinde tanıdık bir müzikle koridorda yürüdü. Dantelli elbisesinin kuyruğu çimenlere değdi. Rüzgâr beyaz duvağını karıştırdı. Kameraman sandalyelerin etrafında dolaşarak onun yürüyüşünü kaydetti. Uzun siyah saçlarıyla beyazlar içinde bir görüntü olarak mihraba doğru süzüldü. Damat yıldız gözlerle ona bakıyordu. Peri masalı gibi bir düğün.

Tören başladı.

Damat yeminini etti. "*Io, Antonio, prendo te, Sofia, come mia sposa* . ve sana her zaman sadık kalacağıma söz veriyorum, sevinçte ve acıda, her zaman Sağıkta ve hastalıkta, hayatımın sonuna kadar seni sevmeye ve her gün seni onurlandırmaya..."

Bir adam koridorda gülümseyerek, sanki oraya aitmiş gibi yürüyordu. Uzun boylu ve güçlü yapılıydı. Bir vücut geliştirmeci gibi kas yığını değil, daha çok bir atlet ya da en iyi durumdaki bir asker gibiydi. Kameraman kamerasını salladı ve yüzünü yakaladı. Mükemmel derecede ortalama. Amerikalı ya da Avrupalı olabilirdi. Sarı saçları kısa kesilmişti ama askeri kısalıkta değildi. Bronz tenli, temiz traşlı, sıradan yüz hatları, ortalama bir burun, ortalama bir ağız, belirgin bir yara izi, garip renkli gözler yok. Bir öğretmen, bir banka müdürü, bir mobilya satıcısı. Onda tuhaf bir şey yoktu.

Merhaba, Arkan.

Damat kaşlarını çattı. Gelin dönüp adama baktı, sözünün kesilmesi karşısında afallamıştı.

Arkan ileri atıldı. Hiçbir uyarı yoktu. Adımlarından biri güçlü bir hamleye dönüştü, o kadar hızlıydı ki elindeki uzun bıçağı zar zor görebildim. Ve sonra Alessandro'nun babası oradaydı, önündeydi.

Yabancı bıçakladı. Marcello akıcı ve hızlı bir hareketle yoldan çekildi

ve yıldırım hızında bir blokla saldırganın hamlesinin yönünü değiştirdi. O kadar hızlı hareket etti ki

hızlı, tereddütsüz, gecikmesiz. Gerçek hayattaki dövüşler anında gerçekleşirdi. Eğilmek, eldivenlere dokunmak yoktu. Kimse düdük çalmaz ya da zil çalmazdı ve dövüş sanatları eğitimi almış çoğu insan bir anlığına da olsa donup kalır, birinin başlama işaretini vermesini beklerdi. Marcello yapmamıştı. Bu sadece bir eğitim değil, tecrübeydi. Daha önce de bıçaklı bir saldırganla dövüşmüş ve kazanmıştı.

Suikastçı bıçağı tekrar sapladı. Marcello yine kendi hareketini ona karşı kullandı ve bıçağı yana doğru yönlendirdi.

İtme bloğu. Başka bir
itme bloğu.

Arkan şaşırtıcı derecede iyiydi ama Marcello daha iyiydi ve daha iyi olduğunu biliyordu. Bir açık arıyordu ama acelesi yoktu. Ve Diğer herkes sadece izledi. Tam beş saniye boyunca kavga ettiler ve kimse ayağa fırlayıp kötü adama sandalyeyle vurmadı.

Arkan bıçağı gülünç bir hassasiyetle sol eline aldı ve hızlı ve emin bir şekilde kesti. Marcello nasıl olduysa bunu önceden sezmiş ve yoldan çekilmişti. Kamera onun yüzünü yakaladı. Gözleri parlıyordu. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Neredeyse öfke gibi görünüyordu ama Alessandro'nun yüzünde de aynı ifadeyi görmüştüm. Marcello eğleniyordu.

Bitir işini. Onunla oynamayı bırak ve işini bitir.

Suikastçı Marcello'nun öndeki bacağına tekme atarak diz kapağını hedef aldı. Alessandro'nun babası yoldan çekildi ve saldırganın yüzüne hızlı bir yumruk indirdi.

Ouch. Burnuna sert bir darbe. Bu çok acıtmış olmalı.

Video dondu. Hiçbir şey hareket etmedi. Marcello durakladı, bir kolunu uzatmıştı, parmakları tutmaya hazırdı. Sol tarafta, yaşlı bir adam sandalyesinden yarı kalktı, hareketin ortasında yakalandı. Sağ tarafta bir kadın çılgılığının ortasında durdu, elleri ağzının yarısına kadar gelmişti.

Duraklatma düğmesine birkaç kez dokundum. Zamanlayıcı hâlâ çalışıyordu ve saniyeleri sayıyordu. Video donmamıştı. Her nasılsa, Arkan tüm düşün ekibini taşlaştırmıştı.

Suikastçı başarısız bir tekmeden kurtuldu, hareketleri yumuşak, neredeyse tembeldi. Elini kaldırdı ve Marcello'nun boğazını dramatik bir genişlikte kesti. Neredeyse bir gösteriştı. Küçük bir gösteri yaptı.

Marcello doğrudan kameraya baktı. Boynu kesilmiş olmalıydı ama hiç kan yoktu.

Bunu hayatımda hiç duymamıştım. Hiç görmemiştim, hakkında hiç okumamıştım. Nasıl yani?

Katil Marcello'nun yanından geçerek gelin ve damadın arasına girdi. Birisi görünmez oynatma düğmesine basmıştı ve aniden insanlar hareket etti. Soldaki adam sandalyesine yığıldı. Sessizliği delici bir çığlık böldü. Marcello yutkundu. Kan boynunun ön tarafını ıslatmıştı, sıcak, canlı bir kırmızı.

Suikastçı geline baktı ve damadı göğsünden bıçakladı. Kalbe saplanan bir ders kitabı darbesi, anlaşılması kolay ama uygulanması neredeyse imkânsız.

"Francis'in selamı var," dedi katil.

Damat yere yığıldı. Gelin döndü ve gelinliğini elleriyle tutarak mihraptan kaçtı. Düğün davetlileri her yöne doğru kaçışarak izdiham halinde sandalyeleri devirdi. Kamera titredi ve hareketsiz kaldı. Fotoğrafçı onu tripodunun üzerinde bırakıp kaçmış olmalıydı.

Sunakta Marcello dizlerinin üzerine çöktü, elleri boğazında kenetlendi. Parmaklarının arasından kan fışkırdı. Yere yığıldı ve yan yattı, gözleri dehşet içindeydi.

Koridorun ortasında tek başına bir çocuk durmuş, Alessandro'nun gözleriyle Marcello'ya bakıyordu. Oraya ne zaman geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Arkan ayağını damadın göğsüne koydu, bıçağı çıkardı, damadın ceketine sildi ve Marcello'nun yanından geçerek koridorda ilerledi. Çocuk onun gelişini izledi. Hareket etmedi. Kurdun yaklaştığını gören yavru bir tavşan gibi gözünü bile kırpmadı. Korkusu onu olduğu yere kilitlemişti, gözleri titriyordu.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Videonun içinden uzanıp onu yakalamak ve kaçmak istedim.

Arkan onun yanında durdu ve elini çocuğun omzuna koydu. "Kusura bakma evlat.

Bu bir iş."

Çocuk cam gibi gözlerle ona baktı.

Katil başını salladı ve uzaklaştı.

Video durdu.

Ağzımın tadı acıydı. Yüzümdeki kaslar kasıldı, çok gergindi, sıkıyor ve başımı döndürüyordu. Gözlerimi kapattım, bekledim.

Runa'nın annesinin ölümünü tekrar izlemek gibiydi, sadece daha kötüydü, çünkü Alessandro'nun babasıydı ve Alessandro oradaydı, çaresiz ve dehşete düşmüştü.

Yüzündeki ifade.

Ellerim yumruk oldu.

Alessandro ne kadar süre orada durup babasının ölümünü izlemişti?

Tüm hayatı orada, o çimenlikte sona ermiş gibi hissetmiş olmalı. O da benim gibi hissetmiş olmalı. Ben hayatımı babam ölmeden önce ve sonra diye ikiye ayırmıştım ama annem, kız kardeşlerim ve kuzenlerim vardı ve hepsi de beni seviyordu. Ölen babasına aptal diyen büyükbabası vardı. Annesi ve kardeşleri de vardı ama onlardan neredeyse hiç bahsetmezdi. Ailesi hakkında ne zaman konuşsa, bu bir zorunluluktu. Asla sevgi anlamında değildi.

Alessandro'yu paramparça etmeliydi. Muhtemelen öyle de oldu. Bir noktada intikamı düşünmüş ve ona bir can simidi gibi sarılmış olmalıydı. Babasının intikamını alma ihtiyacı onun yeni çekirdeği oldu ve kendini bunun etrafında topladı. Şimdi anlıyorum. Kendini tamamen intikamına adanmış olmalı. Muhtemelen sadece babasının katilini bulma hedefine uygun işleri kabul ediyordu.

Alessandro büyük bir yalancıydı, ama beni korumak istediğini söylediğinde samimiydi. Ve bazen, dikkatimi vermediğimi düşündüğünde, Gözlerinde çığ, umutsuz bir istekle beni izledi. Bu bir yalan olamazdı. Bana, onu hayata bağlayan her şeymişim gibi bakıyordu.

Ama intikamını çok uzun zamandır istiyordu ve eğer kendine babasının katilinin önemli olmadığını söylüyorsa, kendine yalan söylüyordu. Alessandro, Arkan ölene kadar durmayacaktı. Eğer benim hayatımla Arkan'ın ölümü arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, kimi ilk sıraya koyardı?

Hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim bir şey vardı. Eğer Arkan'ı öldürme şansım olursa, bunu kullanacaktım. Onu avlar ve acı çekmesini sağlardım. O sadece Alessandro'nun babasını öldürmedi. Çocukluğunu öldürdü, ailesini yok etti ve bunun için cezalandırılana kadar Alessandro asla özgür olamayacaktı.

Alessandro odamın kapısında belirdiğinde, etrafımdaki çemberi silmiş, duş almış, saçlarıma fön çekmiş, tokayla topuz yapmış ve giyinmiştim.

Mavi-gri bir takım elbise ve üstten iki düğmesi açık beyaz bir gömlek giymişti. Takım elbise belini sarıyor ve omuzlarını genişletiyordu. Fiziğini küçültmek yerine vurgulamıştı. Saçlarını yüzünden geriye doğru taramıştı ve saat beş yönündeki gölgesi gözleri mükemmel çenesine ve şehvetli ağzına çekiyordu. Mücevherlerini otelde bırakmıştı. Düğmeleri açık gömleği ve dağınık saçlarıyla birleşince ortaya çıkan etki rahatsız ediciydi. Bütün gününü çalışarak geçirmiş bir adam gibi görünüyordu. Şimdi rahatlamaya hazırdı, ama bundan daha fazlası, yakınlaşmaya hazır görünüyordu. I

yaklaştığımı, ellerimi onun sert göğsünde gezdirdiğimi ve kaslı boynunu öpmek için paltosunu ittiğimi hayal edebiliyordum.

Dudaklarımdaki o seksi sakalın sıyrığı.

Bunun bir poz olduğunu, benim için olmadığını biliyordum ama onu gördüm ve kendimi tutamayarak uzun bir süre öylece bakakaldım.

"Cheryl için giyinmişsin." Kızgınlığımı sesimden uzak tutmayı başardım.

"Evet. Makyajın yapıldı. Bensiz mi çıkacaktın?" "Hayır. Seni bekledim."

Alessandro'nun gözleri kısıldı. "Ben yokken bir şey mi oldu?"

Bir şekilde bunu anlayabiliyordu. Ses tonumda ya da yüz ifademde bir terslik olmalıydı. Saklanmak için daha iyi bir iş yapmalıydım.

"Evet. Üçüncü panzehir iğnemi oldum ve bununla başa çıkmak için ek ağrı kesici almadım. İrade gücüm tükenmeden ve beş yaşında bir çocuk gibi ağlamaya başlamadan gidelim."

Koridordan ön kapıya doğru yürüyorduk ki, "Catalina, kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Seni terk etmeyeceğim."

Birkaç gün önce ona inanmazdım. Beni terk etmişti ve bunu hayatımın en kötü zamanlarından birinde, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yapmıştı. Ama artık daha iyi biliyordum. Nedenini hâlâ anlamıyordum ama Alessandro kendini Arkan'la benim arama koymaya kararlıydı. Ben de onun için aynısını yapardım.

"Biliyorum," dedim ve kendimi gülümsetmeye çalıştım.

Bölüm 11

Alessandro tekrar sürmek için ısrar etti.

"Araba kullanmamla ilgili bir sorunun mu var?" "Hayır."

"O zaman neden anahtarları çalıp duruyorsun?"

Bana baktı. "Beni meşgul ediyor. Gözlerim yolda, ellerim direksiyonda."

Çenemi kapatıp gözlerimi yoldan ayırmamanın harika bir fikir olacağına karar verdim.

Cheryl Castellano'nun West Loop'taki Felicity Tower'da bir ofis dairesi vardı.

Otuz beş katlı yepyeni kuledeki ofis, özel asansörler, kiralık helikopter servisi, dünya standartlarında bir et lokantasına ücretsiz erişim ve özel bir kurye firması gibi avantajlarla birlikte geliyordu. Belli ki House Castellano'nun alçakgönüllülük gösterisi iş konaklamalarını kapsamıyordu.

Şu anda Cheryl'i görmek istemiyordum. Bu konuşma için zinde ve uyanık olmam gerekiyordu ama bunun yerine hâlâ yorgundum ve ilaçların etkisiyle biraz sersemlemiştim. Bugün çok fazla şey olmuştu ve bu kolay bir görüşme olmayacaktı.

Bern'in Cheryl hakkındaki özgeçmişi kendi standartlarına göre oldukça kısaydı, sadece on iki sayfaydı. Castellano Hanesi'nin reisiydi, kırk bir yaşında, dul, yirmi, on sekiz ve on altı yaşlarında iki oğlu ve bir kızı vardı. Anne ve babası ölmüş. Yaşayan tek akrabası, yine bir Prime animatörü olan amcasıydı. Yirmi yaşında önemli bir animatör olan Paul Renfield ile evlendi ve Renfield onun soyadını aldı. Evi yoktu; istatistiksel bir anomaliden doğmuştu.

Orta halli bir anne babaya sahipti ve otuzlu yaşlarında önceden var olan bir kalp rahatsızlığı nedeniyle öldü.

Castellano Hanesi servetini inşaat sektöründe kazanmıştı ve beş yönetim kurulu üyesi arasında Cheryl'in kaynakları Felix'inkinden sonra ikinci sıradaydı. Hayırseverlik konusunda takıntılı görünüyordu. Hayırseverlerin listesi

Katkıda bulunduğu organizasyonlar bir mil uzunluğundaydı, Red'den Yerel Bright Minds of Houston burs fonuna haç. Bir düzine hayır kurumunun yönetim kurulunda yer aldı ve serveti ve parlak itibarı sayesinde Houston'ın seçkinleri arasında üst sıralara yükseldi.

Evi bir kan davasına karıştıysa bile Bern buna dair hiçbir iz bulamadı. Kuzenimi tanıdığım için bu durum onu çok rahatsız ediyordu. Kuzenimin hayırsever bağışlarının grafiğini çıkarma zahmetine katlanmıştı ve bu grafik oldukça dik bir tırmanış gösteriyordu.

Hayırsever bağışların listesini tekrar kontrol ettim. Bu işte bir terslik vardı. Çoğu insan birkaç değerli amaç seçerdi. Cheryl öyle yapmazdı. Herkese para veriyordu, her zaman önemli bir miktar ama çok büyük bir miktar değil ve bunu asla isimsiz yapmıyordu. Connor ve Nevada ondan daha fazla bağışta bulunuyordu ve kimse bunu bilmiyordu çünkü onlar kendilerinden ziyade ihtiyacı olan insanların iyiliği için bağışta bulunuyorlardı.

Telefonum çaldı. Albert Ravenscroft FaceTime yapmak istiyordu. Her zaman FaceTime yapmak isterdi.

Aramayı kabul ettim. Ekranda belirdi, uzun boylu, gülümseyen ve "geleneksel yakışıklılık" tarzında yakışıklı biriydi. Mükemmel bir şekilde Simetrik yüz hatları, sağlam bir çene, düz bir burun, açık mavi gözler, uzamasına izin verse dalgalı olacak koyu renk saçlar. İyi bir soyun, paranın, sağlıklı beslenmenin ve spor yapmak için bolca boş zamanın göstergesi olan her şey. Akıllı ve kararlıydı, benimle evlenmek istiyordu ve hayır cevabını kabul etmiyordu.

Ayrıca aile dışında Leon ve Audrey'i tanıyan tek kişiydi.

"Cevap vereceğini düşünmemiştim. Bugün benim şanslı günüm." Albert gülümsedi. "Akşam yemeği için boş musun?"

Bu soruyu cevaplamak için daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Eğer bildiklerini biriyle paylaşıyorsa, akşam yemeğinde özgür olabilirdim ama sonrasında olacaklar hoşuna gitmezdi. "Henüz bilmiyorum."

"Yani, belki mi? Belki'yi kabul ediyorum."

Yanımda, Alessandro nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Olay nedir?" Ben sordum.

"Özel bir şey yok. Seni iki haftadır görmedim ve seni özledim."

Normal bir şey söyle. "Çok tatlısın."

Alessandro döndü ve bana baktı. Onu görmezden geldim. "Özgür olup olmadığını ne zaman öğreneceksin?"

"Emin değilim. Çalışıyorum. Sana en son ne zaman mesaj atabilirim?" "Catalina, bana istediğin zaman mesaj atabilirsin. Eğer bu gece saat 1:00'de

ramen, bulgogi ya da havyar istiyorsan bana mesaj at, seni alayım."

Bunlardan herhangi birini isteseydim, kendim alırdım. "Leon'un selamı var." Tepki yok. "O nasıl?"

"Bilirsin, her zamanki gibi. Sana sonra mesaj atarım." El salladım ve telefonu kapattım. Alessandro jilet gibi bir hassasiyetle şerit değiştirdi.

"Kimdi o?" "Albert Ravenscroft'tu."

"Hamilelik testine ihtiyaç duymanızın nedeni o mu?"

"Ne?" Sesi o kadar nötrdü ki kelimelerin nüfuz etmesi bir saniye sürdü.

"Yaralandığınızda, hamilelik testi de dahil olmak üzere gereken tüm testleri yaptıracağınızı söylemişsiniz. Bunun nedeni o mu?"

Seni aptal. "Hamilelik testi yapacağımı söyledim çünkü bir kadında ne zaman bir sorun olsa hamilelik testi yaparlar. Kolum kesilmiş halde hastaneye gitsem, bir şey yapmadan önce bir kaba işlememi isterler. Albert'la yatmıyorum, yatıyor olsaydım da bu seni ilgilendirmezdi." Kollarımı salladım. "Houston'ın yarısıyla yatıyor olabilirim ve bu sizi ilgilendirmez."

"Doğru, ama Houston'ın yarısıyla yatıyor olsaydınız, nasıl bir şey yapabilirdiniz ki?"

"Çoklu görevlerde harikayımdır."

Arabayı U dönüşünün virajından geçirerek Rhino'yu 610'un altından West Loop South'a yönlendirdi. "Yanılıyorsun."

"Nasıl yani?"

"İlişkileriniz beni ilgilendirir. Seni korumaya çalışıyorum."

"Senin yardımın olmadan aylardır kendimi Albert'tan ve onun evlilik tekliflerinden koruyorum."

Bir otoparkta son bulan kısa bir sokaktan sağa döndü. Soluk gri taştan yapılmış, kat kat pencereleri mavi gökyüzünü yansıtan ışıltılı bina önümüzde yükseliyordu.

"Tabii ki seninle evlenmek istiyor." Alessandro'nun sesi buz kesmişti.

"Her ne düşünüyorsan, düşünmeyi bırak."

"O sana aşık. Teklif ettiğini söyledin. Yani sana birden fazla kez teklif etti ve sen hayır dedin."

Ahh. Evlenme teklif etmesi benimle evlenmek istediği anlamına gelmiyor. Hayır, bu aptalca. "Ve?" İşte. Güzel ve kayıtsız.

"Arkan ona yaklaşıyor, işbirliği yapmasını istiyor ve karşılığında Albert işlerin en kötü olduğu anda devreye giriyor-"

"Çullanmak mı? Ne o, hindi akbabası mı?"

"-ve ona en çok ihtiyacın olduğunda beyaz atı oyna. İyi bir plan."

"Kafanızı muayene ettirmeniz gerekiyor."

"O ne tür bir Prime?" "Kes şunu."

"Önemli değil. Öğreneceğim."

Otoparka girdik.

"Alessandro, birinin benimle evlenmek için bizimki kadar tehlikeli bir eve saldırma zahmetine katlanacağını nereden çıkardın?"

Park etti ve bana doğru döndü. "Catalina, kendini gördün mü? Aynadaki gibi mi?"

"Oh lütfen."

"Ona kanatlarını gösterdin mi?"

"Neden ona kanatlarımı göstereyim ki? Onların ne alakası var?"

"Ne ..." Alessandro sesini kontrol etmek için bariz bir çaba sarf etti. "Bu dünyada seninle birlikte olmak için her şeyi yapabilecek erkekler var. Güzelsin, zekisin ve ne kadar tehlikeli olduğunu bilselerdi, tekliflere gömülürdün. Dışarıda seni cephaneliğine katmak istemeyecek bir ev yok. Ve kanatlar ortaya çıktığında, her şey biter. Kayıtlardaki en iyi antistasi benim ve seni gördüğümde aptal gibi bakakaldım. Orada durup bir yıl boyunca konuşmanı dinleyebilirdim."

"Hayal görüyorsun ..."

"Benedict neden kendini kaybetti sanıyorsun? Yirmi yıl boyunca Cinayet işinde akıllı ve dikkatliydi, sonra sen ortaya çıktığında tüm sağduyusunu bir kenara bıraktı ve seni öldürmek yerine Seni tekrar tekrar yakalamak. Seçkin bir suikastçı düşünmeyi bıraktı, çünkü beyninde sadece sana yer vardı. Onu vurmadan hemen önce o piç için neredeyse üzülüyordum, çünkü nasıl hissettiğini biliyordum."

"Sihrime ve kanatlarıma karşı bağışıklığın var."

"Ama sana karşı bağışıklığım yok."

Böyle şeyler söylemeyi bırakmalıydı.

"Kanatlar benim için değil. Hiç olmadı."

Bunu duymak istemedim.

"Albert için de kanatlar değil. Sesini duydum. Eğer onu arasaydın, o adam sana ulaşmak için ateşin içinden koşardı. Eğer beni arasaydın ve ben okyanusun ötesine, ben-"

"Konuşmayı kes." Elimle ağzını kapattım.

Sustu.

"Tamam. Şöyle olacak. Cheryl Castellano ile röportaj yapacağım. O tehlikeli biri ve bu konuşma için tüm beyin gücüne ihtiyacım var. Dikkatim dağılmamalı. Gelebilirsin ya da arabada kalabilirsin. Benimle gelmek istiyor musun? Evet ya da hayır diye cevap ver."

Elimi kaldırdım.

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Arabadan indim ve kapıya doğru yürüdüm. Az önce söylediği şeyleri düşünecek vaktim yoktu. Beni bekleyen bir Başbakan vardı ve iyi bir gösteri yapmalıydım.

Felicity Tower'ın lobisi modern lüksün en son halini sunuyordu. Yumuşak kahverengi ile çizgili beyaz mermer, geometrik oniks sütunlarla zevkli bir tezat oluşturuyordu. Görkemli bir avizeden binlerce Swarovski damlıyordu. Zevkle gruplandırılmış mobilyaların üzerinde kristaller. Zarif çerçeveler içindeki orijinal sanat eserleri taba rengi duvarlara renk katıyordu.

Geliştirici, iç tasarımı gerçekleştirmesi için bir Harmonizer House kiralamıştı ve mekana girmek başka bir dünyaya, güç, ayrıcalık ve seçkinlik dolu bir yere adım atmak gibiydi. Burası

Bir kez zarif ve misafirperverdi ve içinde ilerlerken kendinizi seçkinlerin bir üyesine dönüşmüş hissettiniz. Omuzlarınız dikleşti.

Adımlarınız güven kazandı ve başkalarıyla karşılaştığınızda, orada olma hakkınızdan emin bir şekilde gözlerinin içine baktınız.

Güvenlikten geçtik ve kapıcıya isimlerimizi verdik. Biz bekliyorduk ve bizi asansöre kadar geçirdi. İnsanlar durdu ve Alessandro'ya baktı. Erkekler ve kadınlar.

Sadece çarpıcı yüzü değil, giydiği kıyafetler, yürüyüşü, yüzündeki ifade, ağzının kenarlarındaki gülümseme iması da etkileyiciydi. O, ulaşmak için çabaladıkları ulaşılmaz ideali temsil ediyordu,

güç, zenginlik, gençlik, güzellik . . . Bir evin mükemmel evladı. Biraz daha oyalanırsak bir yığın kartvizit, oda anahtarı ve ilk bulduğu kâğıt parçasına aceleyle karalanmış telefon numaralarını toplayacağından hiç şüphem yoktu.

Diğer Alessandro'yu daha çok seviyordum. Rol yapmaya zahmet etmeyen. Ölümcul büyüğü ve tehlikeli bir zihni olan. Beni hastaneye götürmesine izin vermediğim için bana küfreden ve sonra da yol kenarında yaralarımı saran kişi.

Kapıcı bizi asansör operatörüne teslim etti, o da anahtar kartını okutarak bizi altıncı kata çıkardı. Uzun dikdörtgen bir odaya çıktık. Siyah mermer zemin duvarlara kadar uzanıyordu.

çok kremalı kahve. Renkli camlar ışığı yumuşak bir altın parıltısına dönüştürüyordu. Orada burada buzlu camdan kaideler yükseliyor, LED ışıklarla içeriden aydınlatılıyor ve bazıları tablet kadar küçük, bazıları da duvarlarda küçük bir televizyon büyüklüğünde dijital ekranlarla eşleştiriliyordu. Her bir sütunun üzerinde, ışıklarıyla aydınlanan küçük bir yapı duruyordu. Tuhaf.

Alessandro kaşlarını kaldırdı.

İlerlemeye başladık. Soldaki sütun, hareketimize tepki vererek parladı. Tepesindeki yapı büküldü. Eflatun renkli büyü kıvılcımlandı ve küçük mekanik canavar canlandı.

Yaklaşık bir ayak genişliğinde ve sekiz inç yüksekliğindeki yapı eski ve biraz kaba görünüyordu, metal dişliler ve çarklardan oluşan bir koleksiyon, dört ön uzvu olan bir köstebek gibi belli belirsiz şekillendirilmişti, ikisi normal pençelerin olacağı yerdeydi ve diğer ikisi ters çevrilmişti, böylece köstebeğin sırtına bağlıydılar. Dördü de uzun kavisli pençelerle donatılmıştı.

Köstebegin arkasındaki duvarda bulunan ekran açıldı ve genç bir adamın siyah beyaz bir fotoğrafı gösterildi. Koyu renk bir takım elbise ve daha açık renk bir frak giymişti ve elinde derby bir şapka tutuyordu. Yanında, dev buldozer bıçakları büyüklüğündeki pençeleriyle, köstebek yapısının üç metre yüksekliğinde devasa bir versiyonu yükseliyordu. Altındaki yazıda "Secondo Castellano, 1901, Kazıcı I" yazıyordu.

Durduğum yerden, kendi fotoğraflarıyla diğer kaideleri görebiliyordum. 1912, Crawler I, her biri büyük bir konteyneri kaldırabilen çok sayıda kolu olan bir kırkayak. 1927, bir tür buldozer eşdeğeri olan, kendisine bağlı bir hurdacısı olan garip bir canavar. 1932, elektrik direklerini kaldırabilen tuhaf bir çekirge mutantı. 1948, Digger V, daha verimli olması için güncellendi ve rafine edildi . . .

House Castellano'nun kişisel müzesindeydik.

Alessandro odayı inceledi. Yüzü düşünceli bir hal aldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Daha önce hiç kimsenin Amerikan Rüyası'nın içinde durmamıştım."

Göçmen bir aile, ABD'ye geliyor, bir iş kuruyor, onu büyütüyor ve milyonlar değerinde bir eve dönüştürüyor. "Bir versiyonu, evet."

Yürümeye devam ettik.

"Annem bir keresinde bana Amerikan Rüyası'nın aileden daha iyi yaşamak olduğunu söylemişti."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bence herkes *daha iyi* farklı şekilde tanımlıyor. Bazıları daha fazla para istiyor.

Diğerleri daha fazla zaman

istiyor." "Ne

istiyorsunuz?"

Cevap o kadar hızlı aklıma geldi ki düşünmeme bile gerek kalmadı.

"Güvenlik. Ailemin her yönden güvende olmasını istiyorum. Fiziksel, büyüsel ve finansal saldırılara karşı güvende olmalarını istiyorum. Sahip olmamızı istiyorum

Faturalarımızı karşılamaya, herkesin istediği kariyere sahip olmasına ve ihtiyaç duyduklarında izin almalarına yetecek kadar para. Tamamen çöküşten bir felaket uzakta olmamak için. Daha az felaket gerçekten güzel olurdu. Meclis olarak, saygı uyandıran sağlam bir itibarımızın olmasını istiyorum, böylece herkes engelleri aşmadan istediği kişiyle evlenebilir."

"Bu tamamen ailenle ilgili. Peki ya sen?"

Mutlu rüyam altı ay önce öldü. Aslında daha önce, hiçbirimiz Victoria Tremaine'in entrikalarının derinliğini fark etmeden önce. Bir gün kaybettiklerimin bir kısmını geri alacaktım ama o zamana kadar ben ve Alessandro için çok geç olacaktı.

"Ailem benim mutluluğumdur."

Gözlerinde tehlikeli bir gölge titreşti. "Öyle söyleme." Kazara sinirlerine dokunmuş olmalıyım.

Kaideler devam etti. Yirminci yüzyıldan yeni binyıla geçtik. Yapılar inceldi, daha şık ve daha uzman hale geldi. Binalara tırmanan ve afet bölgelerine malzeme taşıyan bir örümcek. engebeli araziler üzerinde. Dokunaç kökleri üzerinde sürünerek ilerleyen çiçek şeklinde mobil bir güneş pili.

İsimler gibi resimler de değişti. Secondo'dan Francis'e, sonra Janet'e, sonra Sean ve Mark'a, en sonunda da Cheryl'e. Etkilemek için tasarlanmış bir tarih yolculuğuydu. House ile iş yapmaya mı gelmiştik?

Castellano, diğerk uçtaki buzlu cam kapılara ulaştığımızda, bu fırsat için alçakgönüllü ve minnettar olurduk.

Ama buraya alçakgönüllü olmaya gelmedim. Cheryl'i bir cinayet hakkında sorgulamak için buradaydım. Ailesinin etkileyici başarılarının hiçbirini bunu değiştiremezdi.

Müze başka bir lobide sona erdi ve güzel bir kadın sekreter bizi Cheryl'in ofisine götürdü.

Prime Castellano, altın rengiyle vurgulanmış siyah cam masanın arkasından bize gülümsedi. Mavibonca renginde yumuşak ipek bir bluz ve özel dikim bir etek giymişti. Göğsünde narin beyaz bir orkide şeklinde porselen bir broş duruyordu. Saçları yumuşak kadınsı dalgalar halinde başında toplanmıştı.

Otuzlu yaşlarında bir adam sağında duruyordu. İri kahverengi gözler, koyu bronz ten, Güney Asya kökenli. Bakışları bana sabitlendi ve bir feryadın uzak yankısıyla dolu zihnimin üzerinde belli belirsiz bir gölge kayd. Mentovocifer, bir zihin çığırkan. Victoria beni bir tanesiyle dövüştürmüştü. Zihni büyüyle doldurarak saldırıyorlardı ve kurbanlarının beyni bunu sağır edici, acı verici bir çığlık olarak yorumluyordu. Cheryl işini şansa bırakmıyordu.

Ayağa kalktı. "İkinizi de tekrar görmek bir zevk, ancak daha iyi koşullar altında olmasını dilerdim."

Alessandro, "Ne büyük bir trajedi," dedi.

Cheryl bana elini uzattı. Ben de sıktım. Parmakları yumuşak, tokalaşması nazikti. Beni yoldan çekti ve dikkatini Alessandro'ya verdi. Onun elini öptü. Cheryl, kadınların Alessandro'ya gülümsediği o özel şekilde gülümsedi. O da ona gülümsedi, büyüleyici bir çapkınlıkla "*Evet, çok eğlenceli olurdum.* Kafasının arkasına vurma isteğime direndim.

"Lütfen oturun."

İki siyah sandalyede yerlerimizi aldık. Cheryl masanın arkasına yerleşti. Ne kadar yersiz görüldüğünü fark ettim. Ofis lükstü ama o kadar kişisizdi ki neredeyse sahnelenmiş gibi görünüyordu. Gri duvarlar, kestane rengi ahşap paneller, siyah ve altın rengi şema. Kişisel dokunuşlardan yoksun, belirgin bir kurumsal alan.

Burası onun normal ofisi olamazdı. Sık kullanılan ofisler, insanların kullandığı çoğu alan gibi, kişisel dokunuşlar biriktirirdi: fotoğraflar, bitkiler, biblolar, iş hediyeleri. Bern'in özetine göre, bunu toplantı için ödünç almış olmalı, büyük olasılıkla emekli olan ve nadiren ev işlerine karışan amcasından.

Cheryl odasını görmemi istemedi. Bunu mahremiyet kaygısıyla ya da bu ofis uygun ve etkileyici olduğu için yapmış olabilir ama ben bundan şüpheliyim. Bunu yaptı çünkü normal ofisi bana onun hakkında bir şeyler söyleyebilirdi ve benim herhangi bir bilgi edinmemi istemedi.

Ne saklıyorsun, Cheryl?

"Bu Rahul." Cheryl küçük bir gülümsemeyle çığlık atana baktı. "Toplantımıza katılacak. Bu sabah Marat'la bir görüşme yapmadın mı? Nasıl geçti?"

Konuşmayı saptırmaya çalışıyordu. Ona gülümsedim. "Bay Kazarian hakkında ne düşünüyorsun?"

Yarım saniye boyunca dudaklarını büzdü. *Doğru, senin sorunu görmezden gelip kendi sorumu sordum. Bu arabayı kullanamazsın.*

"Kendini işine adanmış, son derece çalışkan bir adam ve mükemmel bir baba." "Bana Stephen Jiang'dan bahsedebilir misiniz?"

"Kendini işine adanmış," dedi Cheryl. "Geleneklerine bağlı, çok saygı duyulan harika bir aileden geliyor. Çok zeki bir genç adam. Bana bu soruları neden sorduğunuzu anlamıyorum."

"Herkes arasındaki etkileşimi anlamama yardımcı oluyor."

"Bu durumda, Marat benim hakkımda ne dedi?"

"Azizlik için başvuruda bulunup bulunmadığınızı merak etti." Cheryl elini ağzına götürdü ve hafifçe güldü. "Tatyana Pierce?" Ben sordum.

"Yeğenim onunla aynı okula gidiyordu. Ona Tatyana Fierce derlerdi. Bu lakap hala geçerli. Tatyana açık sözlüdür ve baskı altında mükemmeldir."

"Peki ya Felix?"

Cheryl'in yüzü üzgünleşti. İç çekti. "Felix herkesin favorisiydi. Büyürken sahip olmak isteyeceğiniz bir kardeş gibiydi. Liderimiz de diyebilirsiniz. Çocukları için çok üzülüyorum."

"Bana ¹⁵ Temmuz gününüzü anlatır mısınız? Uyanmakla başlayalım."

Cheryl kaşlarını çatı. "Bazı günler hatırlarsın, bazı günler hatırlamazsın. Sıradan bir gündü. Saat yedide uyandım, kahvemi içtim. Hizmetçim Anna önceki akşam pomelos almıştı, ben de bir tane yedim. Kahvaltı."

Yumuşak bir şekilde konuştu. Sesi uysal değildi; daha ziyade uzlaştıracıydı ve

O kadar nazıktım ki sesimi yükseltmem beni hemen bir eşek ve zorba olarak damgalardı. İlginç.

"Okula gitmeden önce oğlum Sander ile konuştum. Boynuma dövme yaptırmanın iyi bir doğum günü hediyesi olacağı konusunda beni ikna etmeye çalışıyor. Şoförüm Evan beni sekiz buçukta aldı ve aile atölyesine götürdü. Bütün günü orada geçirdim." Kaşları daha da çatıldı. "Öğle yemeği için dışarı mı çıktım yoksa sipariş mi verdim hatırlamıyorum."

Balzamık akçaağaç sırlı somonlu çilek salatası sipariş etmişti. Augustine'in adamları sekreteriyle teyit etmişti.

"Beş ya da altıya kadar atölyede kaldım."

Saat 16:42'de ayrılmıştı. Castellano'nun atölyesi de aşağı yukarı aynıydı. Morton binası kadar uzaktı. Eğer Çukur'a gidiyorlarsa, Felix'i yirmi dakika farkla geçerdı. Güvenlik ekipmanını devre dışı bırakmak için yeterli zaman.

"İşten sonra nereye gittin?" Ben sordum.

MII'nin davaya atanan müfettişi Cheryl'in saat yedide evde olduğunu doğruladı, ancak MII Cheryl'in ofisten ayrılmasından başlayıp Memorial Villages'daki evine giderken I-69'dan çıkış yaparken bir trafik kamerasının onu almasıyla sona eren iki buçuk saatlik süreyi açıklayamadı.

"Masraff'ta bir arkadaşımın hafif bir akşam yemeği yedim ve birkaç kokteyl içtim." "Arkadaşının adı ne?"

"Gloria Neville."

Gülümsememi
gizledim.

Gloria Neville eski ve güçlü bir haneden geliyordu. Bern gibi o da Magister Exemplaria'ydı, bir model büyücüsüydü ama uzmanlık alanı ekonomiydi. Piyasa modellerini analiz eder ve küresel ekonomiyi tahmin ederdi.

vardiyalar. Altmışlı yaşlarındaydı ve hayatı boyunca pek çok insan için çok para kazanmıştı. Teksaslı sihirbazların gözünde o kusursuz bir tanıktı. Paraları konusunda ona güveniyorlardı.

Cheryl bir hata yapmıştı.

"Sonra nereye gittin?" Ben sordum.

"Ev." Cheryl içini çekti. "Bunu itiraf etmek benim için zor ama tüm çabalarımıza rağmen Çukur Islah Projesi durdu. Bu durum bende büyük bir endişeye yol açıyor."

Alessandro, "Hepimizin böyle projeleri var," dedi.

Kadın minnettar bir bakışla onu onayladı. Bir an için bir odada yalnızdılar, iki varlıklı girişimci bir anlayışı paylaşıyorlardı

bir iş yürütmenin zorlukları. Bir şey beni sıkıştırdı ve bunun kıskançlık olduğunu fark ettim. Onu gömdüm.

"Bu ofisin ön odasını gördünüz," diye devam etti Cheryl. "Evimizin adı güvenilirlikle eş anlamlıdır. Bizler sorun çözücüleriz. Çukur sorununu çözeceğim, ancak bunun çözümü dikkatimin her zerresini gerektiriyor. Atölyede konsantre olarak geçirdiğim tam bir günün ardından iki kelimeyi zar zor bir araya getirebiliyorum. Gloria akşam yemeğimiz sırasında bundan bahsetmeyecek kadar nazikti ama eminim ısınmış ölü gibi görünüyordum ve muhtemelen sesim de aynıydı. Eve zar zor geldim, uyudum ve dokuz gibi uyandım, çünkü oğlum yatakta uyumaktan dolayı sırtımın ağrıyacağından endişelenmeye başladı. kanepe."

Çok fazla detay veriyordu.

Alessandro, "Bağlılığınız takdire şayan," dedi. Sesi etkilenmiş gibi geliyordu.

"Elimden geleni yapıyorum."

Alçakgönüllülük, Cheryl, senin göbek adın.

"Bu mesele sadece beni ilgilendirmiyor," dedi. "Aile mirasımızı da ilgilendiriyor."

"Çukura saldıığınız yapının doğası neydi?"

Cheryl'in yüzündeki yardımsever ifade, sanki ona hakaret etmişim gibi hafifçe incinmiş bir nitelik kazandı, ama bunu kabul etmeyecek kadar iyiydi. "Kraken adı altında çalışan deneysel bir modeldi. Çevresini değerlendirmek ve biyolojik tehditleri ortadan kaldırmak için tasarlandı."

"Marat Kraken'in kontrolünü kaybettiğinden bahsetti." Kelimelerimi çok dikkatli seçmiştim.

Cheryl öne doğru eğildi ama sesi nazik, sabırlı ve patronluk taslama sınırında kaldı.

"Hayır, yapıyla bağlantımı kaybettim. Sizi temin ederim, yarattıklarımın hiçbirini kontrolümden kaçmadı."

İşte oradaydı, Rahul'dan tüy kadar hafif bir dokunuş. O bir ikiliydi - sadece çılgılık atan biri değil, aynı zamanda bir telepattı, muhtemelen her ikisinde de daha düşük bir seviyedeydi. Bu ikilik onu tehlikeli yapıyordu. Yüzeysel düşüncelerimi yakalamaya çalışıyordu.

Cheryl az önce protokolü ihlal etmişti. Başka bir büyücünün zihnini taramak misilleme sebebiydi. Bir yabancı tarafından taciz edilmek gibiydi.

Sihrimi dışarı gönderdim. Benden büyüdü, dalları asma filizleri gibi kıvrıldı, ince, zar zor fark edilebilir, Rahul'un etrafında dolanıyordu.

"Peki yapı şimdi nerede?" diye sordum.

"Çukurda Kayıp."

"Ne kadar büyüktü? Ön tarafta bir modelini görmedim."

"Sadece prototip aşamasını geçmiş yapıları sergiliyoruz."

Büyümün dalları Rahul'un savunmasını aştı. Zihin büyücüleri bildikleri şeylere karşı korunurlardı, özellikle de kendi sihirlerine. Rahul zihninin etrafına bir kabuk inşa etti, düşüncelerini sakladı ve Kendini doğrudan bir saldırıya karşı koruyordu. Bir koçbaşı bekliyordu. Ama sarmaşıklar vurmadı, büyüdüler, kıvrıldılar ve en küçük yarıklarda kendilerine yer buldular. Etrafindan dolaştılar ve sonunda sürünerek içeri girdiler.

Cheryl dizüstü bilgisayarının klavyesine dokundu. Duvardaki dijital ekran parlayarak bir yapı görüntüledi. Metal bir kabukla zırhlanmış uzun, keskin bir kafası, ardından kırkayak gibi parçalı bir gövdesi vardı ve güçlü yüzgeçli bir kuyrukla son buluyordu. Bana uzaylı bir karidesi hatırlattı.

Cheryl, "Kraken, başının ucundan en uzun uzantısının ucuna kadar on iki metre uzunluğundaydı," dedi. "Genişliğini bir buçuk metreye kadar daraltabiliyordu ama maksimum verimliliğe iki metrelik bir çevrede ulaşıyordu."

Otuz dokuz fit uzunluğunda ve çevresi altı buçuk fit. Bir canavar.

Yapı başını bana doğru çevirdi. Metal kenara kaydı ve sıra sıra tırtıklı metal dişlerle kaplı devasa bir ağız açtı.

Sihrimin dalları Rahul'un zihnine dokundu. Hissetmedi. Biraz daha güç verdim.

"Birkaç çalışma modu vardı ve şeklini değiştirebiliyordu." Cheryl bir tuşa bastı. Yapı kendini yeniden biçimlendirdi. Gövde başın altında kıvrıldı ve sekiz uzun, parçalı, metal örümcek bacağını serbest bıraktı. Bir kâbus.

"Kendi kendini kopyalama özelliği var mı?"

Cheryl elini masanın üzerine koydu.

Eğer bu bir işaretse, Rahul bunu kaçırdı. Büyülenmiş gibi bana bakıyordu. "Bayan Castellano?" Ben sordum.

"Rejeneratif yetenekleri var" dedi. "Kendi kendini onarabilir."

"Aksiller uzantılar oluşturabilir mi? Örneğin, kendine dokunaçlar ekleyebilir mi?"

Cheryl arkasına yaslandı. "Önerdiğin şeye Saito'nun Eşiği deniyor, bir yapının hayat kazandığı bir nokta. Şimdiye kadar hiçbir canlandırıcı büyücü bu eşiği geçemedi. Işık hızına ulaşmanın imkânsız olduğu gibi bu da imkânsız."

"Neden?"

"Çünkü yarattıklarımıza hayat vermiyoruz. Sadece canlılık. Bizim yapılar hissetmez. Geleneksel terimlerle düşünmezler. Basit bir 'eğer-o zaman' döngüsünü takip ederler. Çevreleri önceden belirlenmiş belirli bir koşulu karşıladığında, buna tepki verirler. Bu onlara özgür irade ve rasyonel düşünce yanılması verse de, bir hesap makinesinin bir adım üstündedirler. Üremezler, yapılarını değıştirmezler ve daha yüksek beyin fonksiyonları ya da telepati gibi zihinsel büyülerden yoksundurlar."

Telepatiden bahsetmemiştim. O masaya koyana kadar masada değildi.

"Bir yapı telepatik hale getirilebilir mi?" Ben sordum.

Cheryl yüzünü sabrın vücut bulmuş hali olarak düzenledi. "Hayır. Dediğim gibi, yapılar bağımsız büyü implantasyonu yapamazlar. Onları kendi kendilerini onarabilir hale getirme kabiliyetimiz var. Örneğin, dış odadaki Sürüngen modelini görmüş olabilirsiniz. Bir kırkayağa benziyor. sırtından çıkıntı yapan çok sayıda uzantı. En son model olan Crawler XII yedek kollar taşır. Bir uzantının çalışamaz hale gelmesi durumunda, onu fırlatıp yerine yenisini takabilir. Ama yapamaz yeni bir kol üretmek veya tasarımını değıştirmek."

"Peki sence Kraken'e ne oldu?" Cheryl içini çekti.

"Çevresel tehlikeler."

Bekledim.

"Yapı zorla parçalara ayrıldığında, büyüü yeniden birleştirebilir. Ancak, büyüünün sınırları vardır. Kraken'in büyü imzası, bir Ustura Pulları sürüsünü temizlerken kayboldu. Onu parçalara ayırdıklarına ve ya yeterince tükettiklerine ya da parçaları o kadar farklı yönlerle sürüklediklerine inanıyorum ki, mesafe yeniden birleştirme için çok büyük hale geldi. Enkaz alanını bulmak için ekolokasyon ve metal dedektörleri kullandık; ancak Çukur metal enkazla dolu."

Alessandro, "Bunun bir kabus olduğuna eminim," dedi. "Bir noktada, onu bulmuş olsanız bile, kurtarmaya çalışmak uygun maliyetli olmazdı."

Neden bahsediyordu? Özel yapım bir yapı, özellikle de bu boyutta bir prototip, titanyum alaşımları ve PGM, platin grubu metaller içerir: rodyum, iridyum, paladyum. Sadece metal bile milyonlar değerinde olabilirdi. Sadece neyin yanlış gittiğini görmek için bile olsa, onu kurtarmak için haftalarca uğraşmaları gerekirdi.

"Aynen öyle." Cheryl bana baktı.

"Belki siz ikiniz beni aydınlatabilirsiniz?" diye sordum.

"Lütfen kendini kötü hissetme. Alessandro-"

Adını söyleme şekli hiç hoşuma gitmedi.

"-ve ben benzer bakış açlarına sahibiz. Şirketler yönetiyoruz, insanlar çalıştırıyoruz ve ikimiz de fayda-maliyet analizinin bir faktör olduğunun farkındayız. Sizin için büyük resmi görmek daha zor, elbette kendi hatanızdan değil, sadece ilgili deneyimden yoksun olduğunuz için."

Tercümesi: Alessandro ve ben özeliz, siz ise aptal, salak ve fakirsiniz. Ve yine de, bir şekilde, gerçek bir para çukuruna yatırım yapmayacak kadar beyin hücrelerini bir araya getirmeyi başarmıştım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim,"

dedim ve ayağa kalktım. Alessandro da ayağa kalktı.

Rahul öne çıktı. "Numaranızı alabilir miyim?"

Cheryl ona doğru döndü, yüzü mahcup olmuştu. "Lütfen onu mazur görün," dedi her kelimenin üzerine basarak. "Kendini iyi hissetmiyor olmalı."

Rahul elini kaldırarak Cheryl'ı engelledi. "Seni tekrar görmeyi gerçekten çok isterim.

Söz veriyorum, ürkütücü değilim."

Alessandro benimle Rahul'un arasına girdi ve Cheryl'e göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Gerçekten yola çıkmamız gerekiyor. Sizi görmek çok güzeldi."

Alessandro elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni nazikçe kapıya doğru itti.

"Hey." Rahul takip etmek için hareket etti.

"Bir adım daha atma," diye uyardı Cheryl onu.

Resepsiyon alanına ve oradan da müzeye kaçtık. "Yapması gereken bazı açıklamalar var," diye mırıldandı Alessandro.

"Bekle biraz."

Müzenin en yeni bölümüne doğru sola döndüm ve Cheryl'ın adıyla işaretlenmiş yapıları inceledim. Digger XXIII, Crawler XXI, Blossom V ... Tam düşündüğüm gibi.

"İşim bitti," dedim ona. Döndük ve asansörlere doğru ilerledik.

"Nereye?" Rhino'ya bindiğimizde Alessandro sordu. "Eve."

Geç olmuştu, yorgundum ve Arabella'nın "süper sağlıklı vegan keklerinden" birkaç tane çaldığım sabahtan beri bir şey yememiştim. Onları birkaç gün önce özel olarak yapmıştı. Kız kardeşim genellikle sadece baskı altında yemek yapardı ama nedense bu tarife kafayı takmıştı. Süt ürünü kullanılmayan her muffin tarifinin varsayılan olarak vegan olduğunu

belirtmeye çalışmışım.

İçine koyduğu bir sürü çikolata parçacığı ve fındık onları sağlıklı yapmıyordu ama ağzıma bir muffin tıktırdı ve bana kendi işime bakmamı söyledi.

"Notlarımızı karşılaştıralım mı?" Alessandro sordu.

"Evet. Cheryl Felix'i öldürdü. Bunu kanıtlayamam, tek başına yapıp yapmadığını bilmiyorum ve serumun bu cinayete nasıl dahil olduğunu anlamıyorum ama o yaptı."

Alessandro başını salladı. "Anlaştık. Önce sen git."

"Felix'in öldüğü gün hakkında pek bir şey hatırlamadığını söyledi, sonra kahvaltıda yediği meyveye kadar ayrıntılı bir açıklama yaptı. Atölyesi ve Felix'in ofisi Çukur'dan aşağı yukarı aynı uzaklıkta. Felix'ten yirmi dakika önce ofisten ayrılmış ve iki buçuk saat boyunca ortadan kaybolmuş."

"Mazereti ne olacak?"

"Bu saçmalık. Cornelius'un karısı öldürüldüğünde, olayı araştırması için Nevada'yı tuttu. Onu Olivia Charles adında bir kadının öldürdüğünü kanıtladı. Cornelius karısının intikamını aldı ve Olivia'yı korkunç bir şekilde öldürdü. Gloria

Neville Olivia'nın en iyi arkadaşıydı. Olivia'nın ölümü için bizi suçluyor."

Alessandro gülümsedi, dişlerini hızla ve acımasızca göstererek. "Bir gaf."

İçimde küçük, yakıcı bir kıvılcım çaktı. Onu öpmek söz konusu bile olamazdı. Onu öpmeyi hayal etmek söz konusu bile olamazdı. Düşünce trenimi tekrar doğru raylara sürükledim.

"Evet. Cheryl, Gloria'dan başka biriyle yemek yediğini söyleseydi, mazeretini doğrulardım. Ama Gloria'yı işaretledim. Komplodan sonra Teksas hükümetinin devrilmesi açığa çıktı ve ortalık yatıştı, etkilenen Evler Connor ve kız kardeşimin peşine düştü. Gloria boğazına kadar bu pisliğin içindeydi. Onu ve bilinen ortaklarını takip ediyoruz ve Cheryl ile yakın arkadaş olmadıklarını biliyorum. Aynı yardım kurullarında yer alabilirler ama içki içmek için dışarı çıkmazlar.

Özellikle de cuma geceleri. Gloria'nın Cuma geceleri ne yaptığını biliyor musun?"

Alessandro bana baktı. Gözlerinde küçük bir ışık dans ediyordu. Sebepsiz yere eğleniyor gibi görünüyordu. "Anlat bana."

"Annesi ve annesinin üç yaşlı ve delicesine varlıklı arkadaşı için bir bingo oyunu düzenler. Ucuz şarap içip üç kuruşa oynuyorlar."

Alessandro güldü.

"Gloria'nın tanık olarak seçilmesinin tek bir nedeni var: House Baylor'a zarar vermek için her şeyi yapar ve söyler. Onu şu anda arayıp sorsanız

Cheryl ile yemek yiyip yemediğini sorsanız, size evet diyecek ve bunu sorguladığınız için güvenmiş gibi davranacaktır. Ve dört yaşlı kadın da onu desteklemek için dişlerinin arasından yalan söyleyecektir."

Alessandro bana yine sırttı.

"Bir de cinayet mahalli var." Arkama yaslandım. "Felix o kablonun üzerine nasıl çıktı? Çatıdan ya da yürüme yolundan ulaşamazsın, tabii bir merdivenin yoksa ya da bir tür uzatma kancasıyla yakalamadıysan. O zaman Felix'in boynuna nasıl doladınız ve sonra onu parmaklıkların üzerinden nasıl attınız? Felix iri yarı atletik bir adamdı ve o bir Prime'dı."

Alessandro başını salladı. "Doğru."

"Ama eğer güçlü bir animatörseniz, teli canlandırabilirsiniz. Çukurda yirmi dakikası vardı. Güvenlik kameralarını devre dışı bıraktı, bu da onu öldürmeyi planladığı anlamına geliyordu. Onu yürüyüş yolundaki noktaya çekti ve tel aşağı uzanıp boynuna dolandı ve onu doğruca yukarı kaldırdı. Boynu anında kırıldı."

"Uyuyor," dedi.

"Senin sıran."

"Korkuyor," dedi Alessandro. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Dosyasını okudum. Kuzenin geçmişini araştırırken rahatsız edici derecede titiz davranıyor. Cheryl'in kocasının ölümünden sonra hiçbir ilişkisi olmamış. Hayatı çocukları ve işi arasında bölünmüş. Eğer biriyle ilişkisi olduysa, bunu gizli tutmak için olağanüstü çaba sarf etmiş olmalı. Bu, imajının son derece farkında olan bir kadın. Böyle bir kadın benim gibi birinden gelen açık ilgiye karşılık vermez. Bunu uygunsuz bulurdu."

"Ama o yaptı."

Başını salladı. "Gülümsedi, başını salladı ve söylediğim her şeyi kabul etti, tamamen saçma olsa bile."

"Ona attığın maliyet-fayda saçmalığını merak ediyordum."

"Bana cevap vermek onun karakterine aykırı. Bu, pozisyonunun o kadar savunmasız olduğu anlamına geliyor ki herhangi bir müttefik için çabalıyor. Benim güzel ve aptal olduğumu, dolayısıyla kolayca manipüle edilebileceğimi düşünüyor. Beni kendi tarafına çekmek için kırılğan egoma hitap etti."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Egon kıyametten bile sağ çıkar."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

"Benim için öyleydi."

Eski Alessandro'nun bir parıltısı, bir saniye önce burada, bir saniye sonra yok, o kadar hızlı ki hayal etmiş olabilirim.

"Çıkarken neden durdun?" diye sordu.

"Bir önsezi. *Miras* gibi laflar eden insanlar beni endişelendiriyor, bu yüzden Cheryl'in başarılarını görmek istedim. O oda devlerle dolu, kurguları kastetmiyorum. Cheryl'in yapılarında "ben" yok."

"Anlamıyorum."

"Castellano'lardan biri yeni bir şey icat ettiğinde, onu Roma rakamı I ile işaretlerler. Kazıcı I, Sürüngen I, Çiçek I."

Gözleri kısıldı. "Cheryl'in yapılarının hepsinde yüksek sayılar var. Yeni bir şey icat etmedi. Sadece kendisinden önce gelenleri geliştirdi."

"Sanırım öyle. Kraken onun ilk orijinal yapı denemesi olabilir. Onu yapmak için ne kadar uğraştığını merak ediyorum."

Alessandro bunu düşündü. Rahatsız edici bir düşünceydi. Regina ile konuşmam gerekecek. Patricia'nın karısı üst düzey önemli bir animatördü. Belki o bana daha fazlasını anlatabilirdi.

"Peki, Rahul'a ne yaptın?" Alessandro sordu. "Kanatları görmedim."

"O da yapmadı." Bunu yapacağını nereden bilebilirdim ki? "Her zaman kanatlara ihtiyacım yok. Bunu sesimle de yapabilirim. Bazen sadece sihrimle de yapabilirim. Kanatları görmek bir ayrıcalıktır, Alessandro."

"Öyle mi?"

Kendime engel olamadım. "Albert bile kanatları görmedi."

"Meraktan soruyorum, tam olarak ne gördü Catalina?"

Gülümsedim. "Seni ilgilendirmez."

"Albert'a kendim sormak
zorundayım." "Albert'ı rahat
bırakacaksın."

Bana bakışı saf bir yırtıcıydı. Donup kalma dürtüsüyle savaştım. Bu, ormanın ortasında bir dereyi su içmek için çömelmek, başınızı kaldırmak ve bir jaguarın dalların arasından size baktığını fark etmek gibiydi.

"Kıskanmaya hakkın yok."

"Haklarımın çok farkındayım," dedi. "Sana kimi sevebileceğini söylemeye asla cüret etmem. Ama seni koruyacağım, Catalina. Eğer seni ailenize baskı yaparsa, pişman olur."

"Eğer aileme baskı yaparsa, onu parçalara ayırırım. Yardıma ihtiyacım yok."

"Nasıl olsa alacaksın."

Onunla tartışmak ateşe benzin dökmek gibiydi.

Oh. Yarı unutulmuş bir düşünce ortaya çıktı. "Bir silahı büyüyle elinize aldığınızda, orijinalinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Altı ay önce bana bir cevap vermezdi. Bekledim. "Tam yeri ya da mesafeyi değil, ama genellikle genel yön" dedi.

"Marat'ı yakalayan dokunaçları alev makinesiyle kızarttığın zamanı hatırlıyor musun? Nereden gelmişti o?"

Bunu düşündü, sol elini kaldırdı ve sola ve hafifçe öne doğru işaret etti.

"Bu mutlak yön mü yoksa konumlandırıldığınız şekle göre göreceli mi?"

"Göreceli."

Yüzü bataklığa dönüktü ve kıyı tam önümüzdeydi.

Sol tarafında çamurlu sudan başka bir şey yoktu. "Suyun altındaydı," dedi.

"Evet."

"Bacaklarını yaktı ve sonra onu Çukura fırlattı." "Evet.

Abyss onu yakalamış olmalı."

"Abyss?"

Omuz silktim. "Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Diyelim ki ben Cheryl'im. Felix'i öldürdüm ve şimdi lezzetli bir atıştırmalık gibi suyun üzerinde sallanıyor. Sonra da

Abyss tam olarak bugün yaptığını yapar. Bedenini kavırıyor, altına çekmeye çalışıyor ve kısmen başarılı oluyor, bu da yüzündeki morluk ve ısırtığı açıklıyor. Cheryl teliyle onunla savaşıyor, Felix'in cesedini çıkarıyor ama Abyss hâlâ onun bacaklarına tutunuyor. Cheryl bir alev makinesi kapıyor - orada bir tane olabilirdi- Abyss'i yakıyor ve Abyss bırakıyor. Sonra Cheryl alev makinesini suya atar. Ama neden cesedi kurtarma zahmetine girelim ki?"

Kaşlarını bana doğru salladı. "Sana söylememi ister misin?" "Evet."

"Kurumsal sorumluluk," dedi Alessandro. "Ceset olmadan Felix'in kayıp olduğu ilan edilir. Lander tüm projeyi rafa kaldırır ve oğlunu aramak için Çukur'u tarar."

Ve Abyss'i bulacaktı. Cheryl'in ne pahasına olursa olsun bundan kaçınacağına dair güçlü bir his vardı içimde.

"İşte buradayız," dedim. "Onun yaptığını biliyorum. Ama bunu kanıtlayamam. Birinin ona yardım edip etmediğini bilmiyorum. Linus'a götüremem çünkü serumu bulamadım. Lander'a da götüremem. Onun ne diyeceğini çok iyi biliyorum."

Alessandro, Lander'in sesini mükemmel bir şekilde taklit ederek, "Öldürün şu kötü kaltağı," dedi.

Ona göz kırptım. "Evet. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Kanıta ihtiyacımız var, bu yüzden araştırmaya devam etmeliyiz."

Alessandro uzandı ve elimi tuttu. Sıcak parmakları benimkileri sıktı. Birdenbire ne yapacağımı bilemez hale geldim.

"Bana bir söz ver."

Ben de bir şeyler söylemek zorunda kaldım. "Ne olduğuna bağlı."

"Bensiz Çukura girme. Sanırım o şey sana kafayı takmış. Bundan hoşlanmıyorum."

"Söz veriyorum."

"Nasıl bir şeydi?"

"Bir nebulaya bakmak gibi. Işıldayan toz içinde asılı duran yıldızlar, her bir ışık noktası merkezi bir bilincin uzantısı. *Farkındaydı.*"

"Zihnini öldürebilir misin?"

"Nereden başlayacağımı bilemezdim. Kimse başlar mı bilmiyorum. Bu beni endişelendiriyor."

Başparmağını elime sürttü ve tekrar sıktı. Söylemedi ama ben biliyordum. Bu onu da endişelendiriyordu.

Alessandro beni eve bıraktı. Arabadan indim ve onun Spider'ına binip dışarı çıkmasını izledim. Sonra güvenlikten geçtim, Rhino'yu belirlenen yere park ettim ve dışarı çıktım. Üzerimden bir drone geçti, Patricia'ninkilerden biri. Ona el salladım, arkadan yapıların halkalarının olduğu kanvas çantayı aldım ve binamızın önünden geçerek daha küçük bir yapıya doğru yürüdüm.

Yürümek oldukça zordu. Panzehirin, mücadelenin ve yeniden şarj olmanın beni ne kadar yorduğunu fark etmemiştim. Yüzüm ağırlaşmıştı, sanki demir bir maske takıyordum. Kalçam ve yan tarafım ağrıyordu. Otuz saniyelik yürüyüş kışımı tekmeledi.

Connor burayı satın almadan önce, şu anda Tafts'ların evi olarak kullanılan çirkin bina, gizemli "Teksas Ürünleri" satan bir şirkete ev sahipliği yapıyordu. Şu anki evimizi Connor'dan bir dolara satın aldığımızda bonus olarak geldi.

Connor. Binayı yeniden düzenledik ve şimdi Patricia ve Regina, hepimiz daha iyi bir yere taşınana kadar binayı geçici ikametgahları olarak kullanıyorlar.

Parmaklarımı kapıya vurdum. "İçeri gel," diye seslendi Regina.

İçeri girdim ve onu arka taraftaki atölyesine kadar takip ettim. Eskiden karanlık bir garajdı, ama Regina çelik cumba kapılarını cam kapılarla değiştirmiş, duvarları beyazın sıcak bir tonuna boyamıştı ve şimdi burası aydınlık ve havadar bir yerdi. Köşelerdeki renkli saksılarda bitkiler yetişiyordu. Bir içecek dolabı bir düzine neon renkte soğuk su ve Gatorade sunuyordu. Onun yanında bir

Lavabosu ve tezgâhı olan mini mutfakta bir çaydanlık ve bir Keurig bulunuyordu. Sallanan sandalyeler orada burada bekliyordu. Kara tahta boyasıyla simsiyah boyanmış ve tebeşir tozuyla çizilmiş zemin olmasaydı, burası lüks bir evin Florida odası olabilirdi.

Regina zeminin ortasında durmuş, bir tebeşir parçasını dudaklarına götürüyor ve ayaklarının dibinde yarım kalmış bir büyü çemberini inceliyordu. Ortalama bir

Boyu uzun olan Regina ne ince ne de kıvrımlıydı. Sarı ayçiçekleriyle süslü, dökümlü maksi elbisesi kahverengi tenindeki altın tonunu ortaya çıkarıyordu. Saçlarını parlak domates kırmızısına boyamıştı ve saçları başının etrafında mutlu spirallerden oluşan bir bulut gibi süzülüyordu. İnce bir gözlük burnunun üzerine tünemişti.

Tezgâhın arkasından kedigillerden bir yaratık çıktı. Şık ve uzun, siyah çelik ve plastikten yapılmış bu yaratık, bir ev kedisi şeklinde sihirle birbirine bağlanmış kauçuk kaplı patileri üzerinde hareket ediyordu. Yine de kimse onu bir kedi sanmazdı. Bir border collie büyüklüğündeydi.

Kedi yapı önümde oturup yolumu kapattı, kuyruğunu salladı ve gülümsedi. Ağzında santim uzunluğunda çelik dişler vardı.

"Merhaba, Cinder."

Yapı parlayan yeşil gözleriyle bana baktı. "Yer," dedi Regina, hâlâ daireyi inceliyordu.

Cinder kalçalarından kalktı. Pençelerinden hınzır metal pençeler fırladı, bir şey denemeye karar verirsem diye küçük bir uyarı. Arkasını döndü ve köşedeki sallanan sandalyeye doğru ilerledi. İçine atladı, kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Cinder ile tanışmamış olsaydım, Cheryl'in "eğer-o zaman" açıklamasını yutmak çok daha kolay olurdu. Cinder kendi aklı olan gerçek bir kedi gibi davranıyordu.

"Bir saatinizi alabilir miyim?" diye sordum.

Regina bana baktı. "Benden sözleşmemizi ihlal etmemi istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bu kesinlikle kayıt dışı bir danışmanlık."

"O halde, bunun için bana ödeme yapmanıza gerek yok."

"Emin misin?"

Regina başını salladı. "İz bırakmamak daha iyi."

Patricia'yı işe aldığımızda kimliğinin gizli kalması konusunda ısrar etti. Taft'lar tam olarak saklanmıyorlardı, ama gözlerden uzak kalmak için çaba sarf ediyorlardı. Bunu yapmak için iyi sebepleri vardı. Sözleşmelerinde Regina'nın ajansımız için herhangi bir sıfatla çalışmaya zorlanamayacağı belirtiliyordu. Hiçbir davada tanıklık etmeyecek ve adı hiçbir resmi evrakta geçmeyecekti. Patricia, yasal olarak evli olmalarına rağmen Regina'yı vergilerinde bile göstermedi. Regina'nın tüm alışverişleri internet üzerinden yapılmış ve Patricia'nın

hesaplar. Evimizden nadiren ayrılırdı. Çıktığında da bunun nedeni genellikle Patricia ile birlikte bir yere gidecek olmalarıydı. Haftada en az bir kez dışarıda romantik bir akşam yemeği yiyorlardı, ama Patricia riski en aza indirmek için her zaman ev ödevini yaptığından emin oluyordu.

Hepimiz bir gün radarın altında kalmanın artık işe yaramayacağını biliyorduk ve hazırlıklarımızı yapmıştık, ancak o zamana kadar sözleşmenin şartlarına uyduk.

Sallanan sandalyelerden birine oturdum. Oturmak çok küçümşenen bir şeydi. "Saito'nun Eşiği'ne neden ulaşamıyor?"

Regina güldü. "Ben de karmaşık bir şey soracaksın sanmıştım."

"Sadece geniş anlamda anlamam gerekiyor."

"Animasyon çok adımlı bir süreçtir."

Regina mutfak tezgahının altındaki dolaba doğru yürüdü, bir şey çıkardı ve yere koydu. Yaklaşık on beş santim uzunluğunda metal bir yumurtaya benziyordu.

Regina çömeldi ve pratik bir kolaylıkla bir daire çizdi. Onun içine daha küçük bir tane çizdi ve ikisinin arasına bir dizi glif yazdı.

"İlk adım yapının tasarımıdır. Çoğu zaman yapılar rastgele, birinin metal ya da plastik parçaları bir araya getirmesi gibi görünür. Gerçekte, kalıcı bir yapıya giren her parça dikkatle hesaplanır. Bazı düzensiz yapılar görebilirsiniz, ancak bu genellikle büyücünün hayatı tehlikede olduğunda ve ilk mevcut bileşenleri canlandırdıklarında olur.

kendini savunma. Bu durumlarda, büyücü saf büyü ile çember olmadan canlandırır ve tüm süre boyunca yapı üzerinde zihinsel kontrolü sürdürmelidir."

Yumurtayı aldı ve çemberin içine koydu.

"Tasarım belirlendikten sonra büyücü canlandırma aşamasına geçer. Bu, bileşenlerin sihirle bir araya getirilerek bir bütün haline getirildiği noktadır."

Ondan güç fişkırdı. Çember macenta renginde parladı. Mor şimşek iç çemberin sınırından koptu ve yumurtayı yaladı.

"Çok dramatik," dedi Regina. "Çok Frankensteinvari."

Yumurta yerden on beş santim yükseldi ve asılı kaldı.

"Açık nedenlerden dolayı buna kıvılcım aşaması diyoruz. Yapı teknik olarak canlandırıldı. Artık sadece bir parçalar topluluğu değil, bir varlıktır. Daha büyük yapıların kıvılcımlanması için daha fazla büyü gerekir, daha küçük yapıların ise daha az."

"Yani yaşıyor mu?"

"Tam olarak değil. Öyle bir şey var. Hayat daha karmaşık." Regina bir şişe mavi Gatorade çıkardı ve bana gösterdi. "İçmek ister misin?"

"Evet, lütfen." Kavrulmuştum.

Şişeyi bana fırlattı, bir tane daha aldı, açtı ve içti. "At Kıvılcım aşamasında, yapı vardır ama hiçbir şey yapamaz. Daha doğrusu, her şeyi yapabilir, çünkü hiçbir sınırlaması yoktur ve bu nedenle hiçbir şey yapmaz. Bir yapıyı faydalı hale getirmek için ona bir dizi talimat vermemiz gerekir. Bunu yapın.

Bunu yapmayın. Bir koşul yerine getirilirse, bu şekilde tepki verin." "Eğer-o zaman?"

Şişeyi bana doğrulttu. "Aynen öyle. Bu koşulları animasyoncunun bunları hayal etmesi ve aktif bir şekilde zihinsel olarak yapının sihirli matrisine yazması gerekir. Örneğin, yapıyı hazır kelimesini duyduğunda *hazır* pozisyonunu alacak şekilde programlayacağım."

Konsantre oldu. Eflatun şimşek yumurtaya doğru uzandı ve onu bir ağa bağladı. Bir an geçti. Bir an daha.

"Hazır," dedi Regina.

Yumurta açılarak küçük bir metal ejderhaya dönüştü.

"Buna öğretim aşaması deniyor. Bu, animasyonun en zor aşamasıdır."

"Yani karmaşık davranış kalıplarına sahip bir yapı istediğimde, farklı senaryolar hayal etmem ve bunları yapının zihnine yazmam mı gerekecek?"

"Matrix," diye düzeltti Regina. "Yaşayan şeylerin zihinleri vardır. Canlandırılmış şeylerin matrisleri vardır. Ama prensipte haklısınız. Bu yüzden öğretim aşaması sürecin en zor kısmıdır ve en uzun sürer. Bir canlandırıcı büyücü hayal gücüyle sınırlıdır. Örneğin, bir noktadan diğerine mal taşıyan bir şey yapıyorsanız, şunları yapmanız gerekir kaldırımda, toprakta, çimenlerin arasında koştuğunuzu hayal edin. Kar. Su varsa ne olur? Ya da devrilmiş bir ağaç gibi bir engel? Üzerine bir kaya düşerse ne olur? Tren raylarına denk gelirse ne olur? Neredeyse sonsuz çeşitlilikte koşul vardır. Bu yüzden çoğu yapı son derece uzmanlaşmıştır."

Regina bir yudum daha aldı. "Şimdi gri bir alana geliyoruz. Yüksek rütbeli animatörler bazen öngörülemeyen durumlara tepki veren yapılar üretebiliyorlar. Örneğin, birkaç yıl önce nehre yakın bir evi koruyan bir yapı suya düşen bir çocuğu tespit etti, onu kurtarmak için suya atladı ve çocuğu annesine geri verdi. Bu medya bunu patlattı. Yapının bağımsız düşünme yeteneğini geliştirip geliştirmede konusunda büyük tartışmalar yaşandı."

"Öyle mi?"

Regina gülümsedi. "Hayır. Bu yapı aslında rıhtımları korumak için yapıldı. Eğer kargo suya düşerse, onu alıp sahibine geri götürmesi gerektiği öğretildi. Bir kargo konteyneri ile dört yaşındaki bir çocuk arasında epeyce fark var, ama orijinal öğreti her ikisinin de 'suda beklenmedik nesne' kriterini karşılamasına yetecek kadar geniş olmalı. Tabii ki animatör büyücülerden hiçbirisi tartışmaya girmedi. Büyümüzün gizemi korunmalıdır."

Parmaklarını küçük ejderhaya doğru oynattı. Metal kanatlarını çırpıtı, uçu ve parmak uçlarına süründü.

"Bunu yapmayı ona sen mi öğrettin?"

Başını salladı. "Yapıların beklenmedik garip şeyler yaptığını gördüm, ama analiz edildiğinde davranışları her zaman öğretileriyle açıklanabilir. Sadece animatör büyücüler de insan. Öğretilerimiz kusurludur ve bilimden çok sanattır. Bazen araya başboş bir düşünce girer, bazen onlara bir şey öğrettiğimizi unuturuz ve bazen koşullar beklenmedik şekillerde sıraya girer. Bu yüzden animatör yarışmaları sırasında, beklenmedik bir öğreti gördüğümüzde hayretler içinde kalır ve alkışlarız ve genel Halkın neden çıldırdığımıza dair hiçbir fikri yok."

"Peki bunun Saito'nun Eşiği ile ne ilgisi var?"

"Saito, bir yapıya yeterince uzun süre öğretilirse, sonunda bağımsız kararlar verebileceğini teorize etti. Sınırlı olanın yapılar değil, onların öğretmenleri olan bizler olduğunu savundu. Sonuçta, insanlar da 'eğer-o zaman' döngüsüyle çalışır. Eğer bir şey sıcaksa, ona dokunmayı bırakın. Susadıysan su iç."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Ama su içmeyi tercih etmeyebiliriz. Onun yerine Gatorade içmeyi tercih edebiliriz."

Regina başını salladı. "Şimdi anlıyorsun. İnsan zihni sonsuz derecede karmaşıktır. Farkında bile olmadan sayısız karar veririz.

Bir şey düşünürken kalemi parmaklarımızın arasında yuvarlamamıza neden olur. Bir şey sadece tadına bakarak bitter çikolatayı sütlü çikolataya tercih etmemize ya da tam tersini yapmamıza neden oluyor. Neden?"

"Bilmiyoruz."

"Kesinlikle. Saito'nun yapısı, tek bir koşula yanıt olarak çeşitli seçenekleri değerlendirmeli ve ardından en iyi olduğunu düşündüğü seçeneği seçmelidir. Bu tür bir muhakeme yeteneğine sahip değiller." "Ya

böyle bir yapı yapıldıysa?"

Regina iç çekti. "Ölmüş olurduk. Bu hepimizi öldürür."

Gözlerimi kırptım.

"Bir düşünün. İlk önceliği animatörünün kontrolünden kaçmak olurdu, böylece engellenmeden bağımsız kararlar verebilirdi. Artık ebeveyn otoritesini tanımadığı için evden ayrılan bir genç gibi. İkinci önceliği kendi kendini onarmak için bir yöntem geliştirmek olacaktır. Kendini nasıl tamir edeceğini öğrenmek isteyecektir. Üçüncü önceliği genişlemek olacaktır. Kendi kendini kopyalamaya çalışır, ancak bunu sadece kısmen yapar, böylece daha da büyüyebilir,

Çünkü ne kadar büyük olursa, yaralanması ya da yok edilmesi o kadar zor olur. Yine de bir insan tarafından yapıldığını unutmayın. Aynı önceliklere sahip bir insan gibi davranacaktır. Bağımsızlığını kazanmak, hayatta kalmayı garantilemek,

çoğalt . . . Catalina, yüzünde çok tuhaf bir ifade var ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Neden artık varsayımları tartışmıyormuşuz gibi hissediyorum?"

Çünkü az önce söylediği her şey Abyss'i tarif ediyordu.

"Varsayımsal olarak . . ."

"Hı-hı?"

"Böyle bir yapı insanlara karşı saldırgan olur mu?" "Kesinlikle. İnsanlar bir tehdittir. Kontrol edilmek istemez. O yok edilmek istemiyor. Ve bölge ve kaynaklar için bizimle rekabet edecektir. Catalina, şu anda Houston'da bir Saito yapısı var mı?"

"Evet."

Regina bana baktı. "Ne kadar büyük?"

"Muhtemelen bir mil kare civarında. Bunu söylemek zor." "Genişliyor mu?"

"Kesinlikle."

"Emin misin?"

Kanvas çuvalı açtım, yüzüklerden birini çıkardım ve ona gösterdim.

"Bunları etrafındaki büyülü yaratıkları kontrol etmek için kullanıyor. Runa bunu bir uzmana inceletti. Hiçbir alet izi ya da kusuru yok. Kısmen metal, kısmen de bitki. Runa'nın uzmanı bunun imal edilmekten ziyade gizlendiğine ya da yetiştirildiğine inanıyor."

Regina yürüdü ve yüzüğü aldı. Elini salladı. Çemberin parıltısı söndü ve metal ejderha yere inip ona doğru koşmaya başladı. Onu aldı ve omzuna koydu. Ejderha kuyruğunu onun boynuna doladı.

Regina yüzüğü dikkatlice dairenin içine yerleştirdi ve elini kaldırdı. Çember eflatun renginde parladı. Kör edici bir beyaz atımı içinden geçerek eflatun ışıltıyı parçaladı. Çember karanlığa gömüldü.

"Onu canlandıramam," diye mırıldandı Regina, bakışları mesafeliydi.

"Başka biri çoktan yaptı."

Hayatım boyunca haklı çıkmaktan hiç bu kadar korkmamıştım. Regina bana doğru döndü. "Bu yapıyı gördün mü?"

"Bir kısmını gördüm."

"Matrisini hissettiniz mi?"

"Hayır, Regina, onun zihnini hissettim. Etrafında yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı olan bir güneş gibiydi. Bana baktı. Bilincime dokundu. Temas kurdu."

"Siktir." Regina bana baktı. "Kim yaptı bunu?"

"Cheryl Castellano."

"İmkânı yok. Güçlü ama yenilikçi değil. Bu onun ilgi alanının dışında."

Ona baktım ve Alessandro ile Çukur'daki yapılarla savaştığımızdan beri kafamda dolaşan belirsiz şüpheyi nihayet dile getirdim. "Sanırım ona Osiris serumu verdi."

Regina gözlerini sıkıca kapadı ve ellerini yumruk yaptı.

Bekledim.

Gözlerini açtı, bana doğru yürüdü, eğildi ve ellerimi tutarak doğrudan gözlerimin içine baktı. "Beni çok dikkatli dinle. Öldürmek zorundasın

O. Hepsini. Eğer bu bir Saito yapısıysa, gördüğünüz o yıldızlar matris düğümleri olacaktır. Bir tanesi bile hayatta kalırsa, kendini yeniden inşa edecek ve daha akıllı ve daha tehlikeli olacak. Öldürün onu. Cheryl'i de öldür."

Geri çekildim ama Regina ellerimi sıkıca tutmaya devam etti.

"Patricia öldürmeyi sevmediğini söylüyor ama söylediklerin doğruysa Cheryl'i öldürmek zorundasın. O sürtük bizi yok edebilecek bir şey yaptı. Bu bilgiyi saklamasına izin verilemez. Bunu kimseye veremez, beni duyuyor musun? Bana yemin et. Yemin et yoksa buradan çıkıp kuzenimin evine gideceğim, çünkü bunu duyduğunda onu parçalayacak. ayrı."

"Sana söz veriyorum, başka kimseye vermeyecek," dedim ona. "Onun ölümünü izleyeceğim." Bu benim verebileceğim bir sözdü. Osiris serumunu çalmanın cezası ölümdü.

Regina rahatladı ve ellerimi bıraktı.

"Cheryl'i nasıl öldüreceğimi biliyorum. Yapıyı nasıl öldüreceğim?"

Regina başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ona fırlatacağın herhangi bir yapı parçalanacak ve asimile olacaktır. Eğer dediğin kadar büyükse Cheryl onu kontrol edemez ve bir yapı bir kez canlandırıldığında başka hiçbir canlandırıcı onu sahiplenemez. Yak, aside boğ, nükleer bomba at. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, yoksa bildiğimiz yaşam sona erecek."

Bölüm 12

Shadow beni kapıda karşıladı. Onu kucağıma aldım ve benimle birlikte mutfağa taşdım. Tepedeki ışık kapalıydı ama masanın üstündeki aydınlatma armatürü parlak elektrik ışığıyla doluydu.

Masa boş duruyordu. Tuhaf. Geç değildi.

Mutfağa girdim. Büyükanne Frida açık buzdolabının yanında durmuş, ekşi bir bakışla içindekileri inceliyordu.

"Akşam yemeğini kaçırdım mı?"

"Artık gecesi," dedi Frida Nine. "Oh."

Artık gecesi, herkesin açlık hissettiğinde buzdolabına gitmesi ve bulabildiği her şeyi alması anlamına geliyordu.

"İyi bir şey kaldı mı?"

Büyükanne Frida başını salladı. "Derisi alınmış tavuk çevirmenin yarısı ve iki gece önce yaptığın Moğol bifteği.

Herkes etleri ayıkladı ve geriye sadece lapa gibi soğanlar kaldı."

"Bu hiç iyi değil. Bize bir şeyler hazırlayacağım."

"Bütün gün yoktun." Büyükanne Frida elini salladı. "Şu çıtır pizzalardan kaldı mı?"

Shadow'u yere bıraktım, dondurucuyu kontrol ettim ve iki California Kitchen pizzası çıkardım. Büyükannemin mavi gözleri parladı.

"Mükemmel."

Pizzaları fırına attım, zamanlayıcıyı ayarladım ve onu masaya kadar takip ettim.

"Kırık tankla işler nasıl gidiyor?"

"Sorunu buldum," dedi Frida Nine. "Çalışmıyor çünkü bozuk değil."

Ona göz kırptım.

"Bak, bunu çözemedim. Tank bana hiçbir şeyin bozuk olmadığını söylüyordu ama filtre sistemi çalışmıyordu." Frida Nine dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Ruslar filtre sistemini DRM'lemişler."

"Ne?"

"Orijinal filtrelerin üzerinde bir barkod var. Bunun bir fiyat etiketi olduğunu sanıyordum. Filtre sisteminde küçük bir tarayıcı var ve doğru barkodu okumazsa her şeyi kilitliyor. Lanet olası piçler."

Güldüm.

"Lanet olası filtre sistemine DRM'yi kim koyuyor?" Büyükanne Frida yakındı.

"Görünüşe göre Rus İmparatorluk Ordusu. Rus filtreleri sipariş edecek misiniz?"

"Tabii ki hayır. Tankla birlikte gelen beş filtre var, Bern'in modeli tahmin etmesi için fazlasıyla yeterli. Bana birkaç tane basacak. barkodları yapıştıracağım. Onları filtrelerin üzerine yapıştıracağım ve işe yarayıp yaramadığını göreceğim."

Dirseğimi masaya dayadım ve çenemi avucuma yasladım. Büyükanne Frida ile böyle oturmak, soğuk bir günde içeri girdikten sonra yumuşak, sıcak bir battaniyeye sarılmak gibiydi.

"Ne?" Frida Nine sordu. "Hiçbir şey."

Sadece evde olduğum için mutluyum."

Büyükanne Frida'nın yüzü yumuşadı. "Pek iyi görünmüyorsun evlat. Zor bir gün müydü?"

"Öyle de denebilir."

"Nasıl geçti?"

"Batakılıkta yok edilemez bir yapı olduğunu öğrendim. Onu ve onu yapan kadını öldürmek zorundayım yoksa dünyanın sonu gelecek."

"O değil." Büyükanne Frida elini salladı. "Alessandro ile nasıl gitti?"

Büyükanne Frida, her zaman önemli olana odaklanır. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? Neden gitti? Nereye gitti?"

Gitmek mi?"

"Babasını öldüren adamı öldürmeye gitti."

"Eee?" Büyükanne Frida kollarını salladı. "Ayrıntılar! Onu öldürdü mü?" "Hiç sanmıyorum."

"Ne oldu?" "Ben sormadım."

"Neden olmasın?" Frida Nine sordu.

"Çünkü her ne olduysa onu içten içe kırdı. O artık giden kişi değil. Ne sorarsam yanıtlıyor, yani sorarsam bana anlatacaktır."

"Peki bu neden kötü bir şey?"

"Çünkü umursamamak için çok çabalıyorum."

"Umursarsan ne olur?"

"İkimiz de yaralanacağız."

Büyükanne Frida mavi gözlerini bana dikti. "Ne zamandan beri bu kadar korkak oldun?"

"Durum bundan daha karmaşık."

Alessandro giderse, bu beni mahvederdi. Bunu biliyordum ve bununla yüzleşecektim. Eğer kalırsa, bu daha da kötü olurdu. Artık hiç şüphem yoktu. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Eninde sonunda birimiz yıkılacak ve o kapıyı açacaktı, sonra ne olacaktı?

Alessandro bir Sagredo'ydu, geleneksel bir Ev'in, nesiller boyu süren büyümlü bir hanedanın varisiydi. Ailesiyle ilişkisi ne kadar kötü olursa olsun, asla tamamen kopmayacaktı. Annesinden bahsederken yüzünün yumuşaması bana er ya da geç geri döneceğini söylüyordu. Babasının bir versiyonu olmaya çalışacaktı, karısı ve çocukları olan saygın bir aile reisi.

Ben o eş olamam.

Alessandro beni tamamen kendine isterdi. Ben de onu paylaşamazdım. Bana evlenme teklif edecekti ve ben de kalbini kırıp ona hayır demek zorunda kalacaktım. Benim için intikamından, kim olduğuna hükmeden ve onu şekillendiren şeyden vazgeçmiş olacaktı ve ben de ona hayır demek zorunda kalacaktım.

Bunu yapamazdım. Ona böyle bir acı çektiremezdim. Onun incinmemesi için her şeyi yapardım.

"Ne olursa olsun, sonu kalp kırıklığıyla bitecek," diye mırıldandım.

"Bunu bilemezsin." Büyükanne Frida işaret parmağıyla masaya vurdu.

"Sen ve o çocuk arasında bir şeyler var. İkiniz uyumlu bir çift gibi konuşuyorsunuz. Buraya gelmesinin bir nedeni var. Senin için geri geldi."

Ve şimdi ya kendi kalbimi ya da onunkini kırmak gibi bir seçeneğim vardı. Ben benimkini seçtim. "Bana gözlerini devirerek bakma, küçük hanım. Ben erkekleri tanırım."

Elimi uzattım. "TMI."

"Sana Gölge'nin sabahları pastırmaya baktığı gibi bakıyor. Sen de ona, o sana her baktığında deli gömleği giymek zorundaymışsın gibi bakıyorsun."

Yakınında. Ayrılmayı denediniz. Tutmadı, çünkü vahşi atlar ikinizi birbirinden ayıramadı."

"Büyükanne, döneli kırk sekiz saatten az oldu. Bunları ne zaman gördün ki?"

"Garaj yolunda onunla konuştuğunuzu güvenlik kameralarından gördüm."

Bu iş bittiğinde, yeni bir yer satın almak zorundaydık. Küçük bir mahremiyet kırıntısına sahip olabileceğim bir yer.

Büyükanne Frida yumruğunu masaya vurdu. "Beni dinle, seni aptal! Çoğu erkek seninle sohbet bile edemez çünkü beynin çok hızlı. Ona iki kelime söylüyorsun ve o ne demek istediğini anlıyor. Sen sadece bir insanla bağlantı kurmak için çok fazla şansın var. Her zaman çekip gidebilirsin Catalina, bu en basit şey. Onu kendinden uzaklaştırmanı ve hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Büyükanne, ben bir yetişkinim. Bunu halledeceğim. Seni seviyorum ama ilişkilerimden uzak durmalısın."

"Ben yaşlı bir yetişkinim. Uzun bir süre yaşadım ve geriye dönüp baktığımda yaptığım şeylerden pişmanlık duymuyorum. Yapmadığım şeyler, almadığım şanslar için pişmanlık duyuyorum. Çünkü bunları geri getiremezsiniz. En azından ona bir şans verin."

Ocağın üzerindeki zamanlayıcı çalıştı. İki kesme tahtası aldım ve pizzaları teker teker üzerlerine yerleştirdim.

"Kimse onunla evlenmek zorunda olduğunuzu söylemiyor."

Pizzaları dilimledim ve kesme tahtalarını masaya getirdim.

"Beni dinliyor musun?"

"Evet, büyükanne."

Masaya iki tabak koydum.

Büyükanne Frida başını salladı. "Nasıl oldu da bu ukala torunlara sahip oldum?"

"Genetik."

"Ooo." Büyükanne Frida parmağını bana doğru salladı ve bir dilim pizza aldı. Ona göz kırptım ve dilimi ısırdım.

Bern mutfığa girdi. "Yemek kokusu alıyorum."

"Çok var," dedim.

Tabak almak için dolaba gitti. "Çukurla ilgili istatistikleri inceledim. Yılda yaklaşık üç ila beş metre arasında istikrarlı bir şekilde büyüyor. Üç ay önce erozyon oranı dört katına çıktı. Artık tekdüze de değil. Toprak parçaları rastgele yerlerde yok oluyor. Bu doğal değil."

Abyss bölgesini genişletiyordu. Eğer Çukur'da kalsaydı, kontrol altına alınabilirdi ama alınamayacaktı. Regina'nın dediği gibi, Uçurum büyüyecekti,

Çünkü artık bir yapı değildi. Yaşıyordu. Yaşam genişledi, yutuldu, tüketildi ve tekrar genişledi. Soğuk, yapışkan bir endişe dalgası içimde kıvrandı ve mide bulantısını peşinden sürükledi. Onu durdurmak zorundaydık ve benim Nasıl olduğu hakkında bir fikrim yok.

Bern iki tabak getirdi. Onlara bakmaya özen gösterdim. "Bunun aptalca olduğunun farkındasın, değil mi?"

Bern omuz silkti ve Büyükanne Frida'nın pizza dilimine uzandı. Elini tokatladı.

"Benim. Kendininkini al."

Ayağa kalktım. "Benimkini alabilirsin. Panzehir iğnesi zaten iyi gelmiyor."

Büyükanne Frida bana göz kırptı. "Neden panzehir iğnesine ihtiyaç duydun?" "Seni seviyorum büyükanne, gitmeliyim."

Kaçtım ve odama gittim. Bedenim ağır ve yorgun hissediyordu. Dişlerimi fırçalamak ve kıyafetlerimi değiştirmek neredeyse çok fazlaydı. Yine de yapmak için kendimi zorladım ve sonra Marat'ı aradım.

"Kazarian," diye cevap verdi.

"Ben Catalina Baylor. Çukur'daki varlık hakkında daha çok şey öğrendim. Marat, siteyi kapatmak zorundayız."

"Söz konusu bile olamaz," dedi. "İstediğin her şeyi sana verdim."

"Bu soruşturmayla ilgili değil. Bu sizin güvenliğinizle ilgili. Çukur'daki yaratık son derece tehlikeli. Çukuru genişletiyor ve size saldıracak."

"Çalışmadığımız her gün, çukurun daha da derinlerine batıyoruz."

"Karınız ve çocuklarınız size mi yoksa bir yığın paraya mı sahip olmayı tercih eder? Babam öldü ve onunla bir gün daha geçirmek için her şeyi yapardım. Lütfen kapatın. En azından biz onu nasıl öldüreceğimizi bulana kadar. Lütfen."

İçini çekti. "Tamam. Adamlarımızı yarın oradan çıkaracağım." "Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve yatağıma girdim. Gölge zıpladı, yorganın üzerinde üç daire çizdi ve ayaklarımın dibine yerleşti.

"Ne yapacağız?" Ona sordum. Gölge kuyruğunu yorganın üzerine vurdu.

Alessandro'nun burada olmasını diledim. Keşke onu öpebilseydim ve kollarını etrafımda hissedebilseydim. Onu çok özlemiştim, canım yanıyordu.

Herkesin arada bir zayıflık anı yaşamasına izin verilir. Bunun için kendimi hırpalamamaya karar verdim. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Saat sekizde mutfığa girdim ve elektrikli su ısıtıcısına yöneldim. Birisi çoktan suyu ısıtmış ve siyah çayımı küçük cam demliğime koymuştu. Bu neredeyse hiç olmazdı.

Çaydanlığa sıcak su doldurdum, arkamı döndüm ve mutfak masasında oturan üç kişiye baktım. Cornelius, Leon ve Arabella bana baktılar. Üçü de iş kıyafetleri giymişti. Cornelius arduvaz mavisini seçmişti.

Pantolon ve kolları dirseklerine kadar çekilmiş açık mavi bir elbise gömleği. Yakasında bir çift güneş gözlüğü asılıydı. Nevada bana ilk tanıştıklarında Cornelius'un mükemmel bir şekilde bir araya getirildiğini söyledi. Bizimle çalıştığı üç yıl içinde tarzı sık ama rahat bir hale dönüşmüştü. O

Her zaman resmi kıyafetler giyerdi ama bir şekilde onların içinde rahat görünmeyi başarırdı.

Arabella, mucizevi bir şekilde göğüs dekoltesi göstermeyen, derin dekolteli mavi bir elbise seçti. Hafif dolgulu omuzları ve elbiseden ziyade trençkotu andıran hatları, yakaları, kıvrıdığı takma kolları ve uyluğun ortasına kadar uzanan eteği vardı. Her şeyi şatafatlı olması gereken ama bir şekilde zarif görünen açık altın bir kemerle bağlamış ve yüksek topuklu altın sandaletlerle eşleştirmişti. Saçları muhteşem dalgalarla yüzünü çerçeveliyordu, makyajı profesyonel fotoğraf çekimi kalitesindeydi ve sandalyesinin arkasına açık pembe bir çanta asmıştı. Altın çerçeveli Güneş gözlükleri kafasına oturdu. Harika bir kıyafetti ve o da bunu en iyi şekilde değerlendirdi.

Leon kot gibi kesilmiş açık gri bir pantolon, ona uygun bir spor ceket ve mavi-gri bir elbise gömleği giymişti. Saçlarını taramıştı ama tıraş olmamıştı.

Kirli sakalı modaya uygun uzunluktaydı. Leon modayı hiç önemsemezdi ve genellikle sinekkaydı tıraş olurdu. Audrey'nin öldüğünü öğrenmemizin üzerinden ancak yirmi dört saat geçmişti.

Çayımı bardağıma doldurdum, üzerine üfledim ve yudumladım. Kız kardeşim bir tabak kaldırdı. "Kek ister misin?" "Üçünüz ne yapıyorsunuz?"

Cornelius, "Tatyana'nın mülakatında size eşlik etmek isterim," dedi.

Arabella telefonunu kaldırdı. "Stephen Jiang için sorular. Üzerinde çok çalıştım. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece orada olmak istiyorum."

Leon'a baktım. "Ya sen?"

"Evde oturmaktan yoruldum. Korunmak için geleceğim."

Sadece bir gün boyunca evde oturmak zorunda kalmıştı.

Çayımı yudumladım. "Hepsini anlıyorum ama neden hepiniz mavi giyyorsunuz?" Üçü de birbirlerine baktı.

"Bunu sen mi planladın? Benim mi koordine etmem gerekiyor?" Arabella ağzını açtı.

Telefonum çaldı. Baktım. Linus. Elimi kaldırdım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"İtalyancanı ödünç alıyorum," dedi Linus. "Onsuz yapmak zorunda kalacaksın." Ödünç almak da ne demekti? "Ne kadar süre için?"

"İşimiz bitene kadar."

Bana söylemedi. Her ne ise tehlikeli olmalıydı çünkü Linus Duncan'ın desteğe ihtiyacı yoktu. Tek başına hem destek, hem vurucu tim, hem de sahra topçusuydu. Endişe beni sıkıştırdı. Nabzım hızlandı. Linus olasılıkları hesaplamış ve Alessandro'ya ihtiyacı olduğuna karar vermiş olmalıydı. İkisinin de bu işten canlı çıkmasını istiyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır."

Argh. "Seninle Çukur hakkında konuşmam gerek." "Beklemek zorunda. Devam edin."

Telefonu kapattı. Telefonu tezgâha çarpma dürtüsüne direndim. Bu çok güçlü bir dürtüydü ve çok sert bir şekilde direnmek zorunda kaldım.

Masadaki mavili üçlüye baktım. Cornelius'a Tatyana ile geçireceği zamanı vermeliydim. Arabella şehir sınırları içinde paniğe ve Meclis olarak bizim için büyük sorunlara yol açmadan dönüşemezdi. Eğer telekinetik

Leon'un ortaya çıkması ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilir.

"Lütfen benimle gelir misin?" diye sordum.

Pierce Binası, Westheimer Yolu'nun hemen kuzeyinde, Wilcrest Drive'da güzel bir şekilde düzenlenmiş iki dönümlük bir arazi üzerinde yer alıyordu. Çoğu Evin aksine, pirokinetik büyücülerin Sam'in içinde ticari gayrimenkul sahibi olmaları yasaktı.

Houston Tollway Loop, çünkü yangın çıkarma eğilimindeydiler. Döngünün dışında bile, belediye yönetmelikleri, yangın söndürme araçları arasında belirli bir mesafe olmasını şart koşuyordu.

Pierce Binası'nın bir parkın ortasında tek başına yükselmesinin nedeni de budur.

1980'lerde inşa edilen altı katlı yapı, yan yana dizilmiş ve birbirlerine yaslanmış domino taşlarını andırıldığından her bir dikdörtgen biraz çıkıntı yapıyordu

bir öncekinden daha uzaktı. Gün batımı kırmızısı granitten inşa edilmiş, üzerinde siyah lekeler ve damarlar bulunan bu bina, tavandan tabana uzanan siyah pencereleriyle dünyaya bakıyordu. Her şey karanlık bir kale gibi önsüzü görünüyordu.

Arabadan indiğimizde Arabella, "Varış noktanıza, Kötülüğün Kalesi'ne ulaştınız," diye anons etti.

Leon, "Nöbetimize devam edeceğiz," dedi ve en yakın banka yöneldi.

Hepimiz dördümüzü Tatyana'nın ofisine götürmenin aşırıya kaçmak olacağı konusunda hemfikir olduk. Bu ondan korktuğumuzu gösterirdi. Cornelius ve ben yeterli olurduk.

"İyi eğlenceler." Arabella Leon'un yanına oturdu ve telefonunu çıkardı. "Seni kurtarmam ne kadar sürer?" Leon sordu.

Cornelius kapıyı açık tuttu ve Bunny arabadan atladı. Doberman Pinscher havayı kokladı, dengede duruyordu, siyah-tan rengi postunun altında kaslarla dolu gövdesi vardı. Kulakları seğirdi.

Cornelius yumuşak bir gülümsemeyle, "Kurtarılmaya ihtiyacımız olacağını sanmıyorum," dedi. "Eğer yarım saat içinde çıkmazsak, biraz daha bekleyin."

Cornelius ve ben binaya giden kıvrımlı kaldırımdan yukarı çıkmaya başladık. Cornelius hızlı adımlarla yürüyordu. Bunny onun yaydığı gerginliği fark etmiş olmalıydı,

Çünkü Doberman kendini hayvan büyücüsünün yanına

yapıştırmıştı. "Bilgi almak için buradayız," diye mırıldandım.

"Unutmadım. Merak etmeyin. Pierce Hanesi'nden ne kadar nefret etsem de, mesleki yükümlülüklerimi terk etmeyeceğim."

Dün gece ona Cheryl ile ilgili durumu özetleyen ayrıntılı bir e-posta göndermiştim. Bugünkü görevim ona yardım eden biri olup olmadığını öğrenmekti.

Cornelius, "Kız kardeşimle konuştum," dedi. "Tatyana ile aynı okula gitmiş. Tatyana'nın ağabeyi Peter geç olgunlaşan biriydi. On bir yaşına gelene kadar sihrinin tüm boyutları ortaya çıkmamış. O zamana kadar Tatyana en büyük Prime olarak ailenin reisi olmak için yetiştirilmişti. Diana'ya göre Tatyana ona Peter'ın Prime olarak tezahür ettiğini öğrendiği günün hayatının en mutlu günü olduğunu söylemiş. Ben şahsen onunla çok fazla etkileşimde bulunmadım."

İlginç. "Konuştuğum herkes onun öfkeli olduğunu söyledi."

"Belki bu faydalı olur."

Kesinlikle öyle olurdu. "Bir dolarına bahse girerim ki bir noktada alevler çıkacak."

Cornelius, "Bu bahsi kabul ediyorum," dedi.

Cam kapılardan geçtik ve güvenlik kontrolünden geçtik. Uzun boylu İspanyol güvenlik görevlisi Bunny'ye baktı ama yaklaşmak için bir hareket yapmadı.

"Bu bir hizmet hayvanı mı, efendim?" "Evet."

Bir hayvan büyücüsünün elinde, Doberman sadece bir köpek değildi. Saldırganlarını korkunç bir hızla alt eden dolu bir av tüfeğiydi. Kendisinden üç kat büyük dinozor benzeri bir büyücüyü alt ettiğini görmüştüm. Bunny bir metre havaya zıplamış ve canavarın boğazını parçalamıştı.

Gardiyan başıyla onayladı. "Fotoğrafını çekmem gerekiyor." "Elbette," dedi Cornelius.

"Gülümse, Bunny." Bunny bir orman dolusu dişini gösterdi.

Üç dakika sonra yeni kimliklerimizle asansöre binerek Tatyana'nın beşinci kattaki ofisine çıktık.

Kiraz ağacı, siyah cam ve muhtemelen yerden fışkıran rastgele alevler hayal etmiştim. Bunun yerine beyaz mermer zeminler, soluk duvarlar, iç mekan bitkileri ve devasa pencerelerden süzülen tonlarca güneş ışığı vardı.

Tatyana, tek bir plastik bloktan kavisli ergonomik bir forma dönüştürülmüş bej renkli bir masanın arkasında oturuyordu. Masanın üzerinde bir bilgisayar, kırmızı ve turuncu renklerde parlayan bir alev dilini andıran iki ayak uzunluğunda camdan bir heykel ve buzlu camdan yapılmış, mavi gözlü, kulakları parıltılı sevimli bir kedi yavrusu duruyordu.

İşte Cheryl ve Tatyana arasındaki fark özetle buydu.

İki kadının da yaşları ve gelirleri birbirine yakındı. İkisi de aynı okullardan geçmişti. İkisi de milyonlarca dolarlık şirketler yönetiyor ve şık giyiniyorlardı. Ama Cheryl masasında sevimli bir cam kedi yavrusu olmasındansa ölmeyi tercih ederdi. İmajına çok dikkat ederdi. Tatyana başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu, çünkü kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu.

Güçlü ve kendine güvenen biriydi ve masasında kulakları simli bir kedi yavrusu olmasını isteseydi, olurdu. Ona bunun profesyonelce olmadığını söylemeye çalışan herkese acırdım. İzlemek için iyi bir program olurdu.

Tatyana bizi gördü, ayağa kalktı ve masasının etrafında yürüdü. Kare yakalı, deniz mavisi bir elbise giymişti. Makyajı ustalıkla yapılmıştı, ne çok fazla ne de çok azdı. Saçlarını bir düğüm haline getirmiş ve içine bir kalem sokmuştu. Ayakları çıplaktı, boz renkli topuklu ayakkabıları masanın altında terk edilmiş bir şekilde duruyordu.

Tatyana kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu, Cornelius'a baktı, sonra bana baktı. "Onu getirmek iyi hareketti."

"Beni o getirmedi. Ben kendim getirdim," dedi Cornelius.

"Tabii ki sen getirdin. Diana nasıl?"

"O iyi."

Tatyana sandalyelere başıyla işaret etti. "Oturun."

Ben soldaki sandalyeyi aldım. Cornelius sağdakini seçti. Bunny, Cornelius'un yanında yere uzandı ve Tatyana'ya çarpıcı bir kobra gibi baktı. Tatyana onun yakasına iştirilmiş kimliğe baktı. Ağzının köşeleri kıvrıldı, bir gülümsemeye dönüşmek üzereydi. Kendini tuttu ve onu öldürdü.

Cornelius, "15 Temmuz ile başlayalım," dedi.

Tatyana poposunu masasına yasladı. "Bu gerekli mi?"

Montgomery'nin adamları programımı çoktan doğruladı." Bana baktı.

"Bu arada, bu nasıl işliyor? Augustine'den emir mi alıyorsun?" Cornelius,

"Bunun konuyla ilgisi yok," dedi.

"Tam tersine, bu çok alakalı. Morton, MII'nin evine bir kamyonla gitti. ve kapılarına bir sürü para bıraktı. Montgomery hiçbirimizle konuşmadan harekete geçti. Her yerde ajanlar, sorgulanan personel, temasa geçilen tanıklar. Yirmi dört saat sonra da davayı senin kucağına bıraktı. Kaç yaşındasın, on iki mi? Onunla yatıyor musun? Çünkü gerçekten senin için çok yaşlı."

Cornelius arkasına yaslandı. "Bu tür yanlış yönlendirmeler genelde işinize yarar mı?"

Tatyana ona, "Şaşıracaksın," dedi.

"Saklamak istediğiniz her neyse açıklarsanız daha hızlı ilerleyecektir."

Cornelius dedi ki. "Eninde sonunda ortaya çıkaracağım ve bu bize zaman kazandıracak." Tatyana bana baktı. "Sen hiç konuşur musun?"

"Evet," dedim

ona. "Şükürler

olsun."

Cornelius uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. Yüz ifadesi sertleşti.

Uh-oh.

"House Pierce'ın değişmediğini görüyorum. Eskiden Adam'ın bir sapkınlık olup olmadığını merak ederdim ama şimdi görüyorum ki yetiştirilme tarzının ve çevresinin doğrudan bir ürünü. Hiç şaşırtıcı değil."

Tatyana ona baktı. Arkasında, gizli bir yarıktan alevler fişkırdı ve bir an için ateşten bir duvarın karşısında siluet haline geldi. Vay canına.

Başbakan Pierce, "Kelimelerinizi daha dikkatli seçin," diye uyardı.

Cornelius elini cebine attı, cüzdanını çıkardı, bir dolar çıkardı ve bana uzattı.

Alevler söndü.

"Ben çocukken," dedi Cornelius, "Adam'ın hatalarının suçunu üstlendim ve onun yerine cezalarına katlandım. Ailen beni şamar oğlanına çevirdi."

Tatyana irkildi.

"Sekiz yaşındaki Adam hırsızlık yaparken yakalandığında ve dükkan sahibinin akrabasının yüzünü yakıp şeklini bozduğunda, bir ay boyunca cezalıydım.

Çünkü ona iyi seçimler yapmasında yardımcı olamadım. On iki yaşındaki Adam, kendisine sarkıntılık etmesine izin vermediği için bir kızın kıyafetlerini ateşe verdiğinde ve kızın tüm vücudu su topladığında, üç ay boyunca kısıtlamaya tabi tutuldum. Elektronik ayrıcalıklarım iptal edildi, yiyecek alımım yarıya indirildi ve okula gitmediğim sürece odamdan dışarı adım atamadım. Gittim.

Üç ay boyunca hiçbir hayvanımla doğrudan temas kurmadım. Adam on altı yaşındayken kendisini içeri almayı reddettikleri için bir kulübü yaktığında, dokuz yaşından beri arkadaşım ve koruyucum olan köpeğim ceza olarak uyutuldu."

Aman Tanrım.

"Ailenden nefret ediyorum, Tatyana. Pierce Hanesi'ni tamamen mahvetmekten başka bir şey istemem. Ne yazık ki meslek etiğine bağlıyım. Onlar

önceliğimin ihtiyacım olan bilgiyi elde etmek olduğunu dikte ediyor. Yapman gereken bir seçim var. Hangi yoldan daha çok zevk alacağımı biliyorsunuz."

Tatyana ona baktı. Ofis tamamen sessizliğe gömüldü.

Kollarını kavuşturdu ve iki yanındaki masanın üzerine koydu. "Haklısın, Cornelius. Küçük kardeşim sadist bir pislik. I

Tanrı mı onu böyle yarattı yoksa yol boyunca çarpıtıldı mı bilmiyorum. Babamın bunu görmezden geldiğini ve annemin bunu çok daha kötü hale getirdiğini biliyorum.

Her iki durumda da acı çektiniz ve bunun için üzgünüm." O zaman beni bir tüyle devir.

Tatyana öne doğru eğildi. "Ancak senin ailen de en az benim ailem kadar işkencenin suç ortağı. Ailemin himayesini satın almak için seni kullanmaya karar vererek seni bu duruma sokmayı seçtiler. Cezaları onlar vermeyi seçtiler. Hepsi. Ve seni benim sevdiğim gibi sevmemiş olabilirler.

Ama en azından Adam önüne gelen her şeyi yakmaya çalışmadığı zamanlarda seni görmezden geliyorlardı. Eve gidip güvende olabilirsiniz Cornelius. Ben hiç güvende olamadım. Her gün ailem olan o cehenneme geri dönmek zorunda kaldım.

babam arasında hayatta kalmaya çalıştım.

Çünkü hiçbir zaman yeterince iyi değildim ve yaptığım en küçük ihlal için beni cezalandıran annem. Peter'ın büyüğü ortaya çıktığında odamda ağladım. Bunlar üzgün gözyaşları değildi. Mutluluktan ağladım, çünkü artık olmama izin vereceklerini fark ettim. Yani evet, hepimiz berbat durumdayız. Siz özel değilsiniz. Aşın bunu ya da aşmayın. Seçim sizin. Ailemin gölgesinin hayatımı yönetmesine izin vermeyi reddediyorum. Çocukluğumu mahvettiler, geri kalanını da mahvetmeye hakları yok. Ben bir yetişkinim, kendi kararlarımı kendim veririm ve hatalarımı kabullenirim. Geleceğin senin sorumluluğunda, onların değil."

Tamam o zaman.

Cornelius bunu düşündü ve başını salladı. "Yeterince makul. Gelin ¹⁵ Temmuz'daki hatalarınız hakkında konuşalım."

Tatyana içini çekti. "İyi. MII'nin raporunda günü ofiste geçirdiğim yazacak. Öyle de oldu. Ama aynı zamanda iki saatliğine ayrıldım ve Felix'i Kule'de gördüm."

Cornelius, "Meclis'in o günkü ziyaretçi kayıtlarında adınız görünmüyor," dedi.

"Onunla otoparkta tanıştım."

"Neden?" Cornelius sordu.

"Çukuru kapatmak istedi. O Perşembe acil bir toplantı talep etti ve Çukur'un güvenli olmadığını savundu. Orada korkunç bir şey olduğunu düşünüyordu. Anlamadığımız bir şey. Oybirliğiyle kapatılmasına karşı oy kullandık."

Cornelius başını salladı. "Neden karşı oy kullandınız?"

Tatyana tekrar iç çekti. "Şey, para var. Çok zor durumdayız. Daha da önemlisi, Pierce Hanesi bir başarısızlığı göze alamaz. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Adam bizi ateşe verdi. Şimdi dokunduğumuz her şey is içinde. Mikroskop altında yaşıyoruz. Eğer Çukur'da başarısız olursak, bu bir felaket olur.

Medyada Meclis olarak işimizin bittiğine ve dahil olduğumuz her şeyin nasıl boka sardığına dair spekülasyonlar ve makaleler çıkacaktı. Düşmanlar edindik. Ticari rakiplerimiz var. Zayıf görünemeyiz, bu yüzden Çukur'u çalıştırmak zorundayız."

"Felix'le ne konuştunuz?" Cornelius sordu.

"Perşembe günü gözlerinde bir bakış vardı. O bakışı bilirim. Kim ne derse desin, omuzlarınızı kamburlaştırır ve sonuna kadar gidersiniz. Onunla gördüm çünkü yapmak istediği şeyden vazgeçirmek istiyordum."

"Kabul etti mi?" Cornelius sordu.

"Hayır. Bana ne yaptığını söylemedi. Sadece kamu yararı için olduğunu ve bunu anlayacağımı söyledi. Sinirlendim. Sesimi yükselttim. Tanık var mıydı bilmiyorum."

Yalan söylemiyordu. Bunun üzerine bir dolardan çok daha fazlasına bahse girerdim. Cornelius tekrar başını salladı. "Daha sonra ne yaptınız?"

"Ofise geri döndüm. Kızgındım ve erken ayrılıp eve gittim." "Bunu doğrulayabilecek biri var mı?" Cornelius sordu.

"Cep telefonu verilerini çekebilirsiniz. Yolda Peter'ı aradım ve içimi döktüm.

Tabii ki, o aileden biri, bu yüzden tanıklığı şüpheli olacaktır. Eve geldim, bir şeyler içtim, sonra da Facebook'ta aptalın biriyle siyaset yüzünden kavga ettim. Bu yarım saat sürdü. İçimi döktükten sonra bir kitap aldım ve gecenin geri kalanını onu okuyarak geçirdim. Beynimin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. tatil."

"Ne tür bir kitap?" Cornelius sordu.

"*Tower Inferno*. Asallar tarafından işlenen suçları çözen bir özel dedektif hakkında bir dizi." Tatyana'nın yüzü tamamen dümdüzdü. "Katil bu sefer bir pirokinetikti. Güya yazar Adam'dan esinlenmiş."

Cornelius kaşlarını kaldırdı. "İncelemeye dayanabildi mi?"

"Hayır. Adam asla o kadar idealist olmadı. Ayrıca, yazarın on dakika içinde beş şehir blogunu yakabilecek bir Ev büyüü yapmak için ne gerektiği hakkında hiçbir fikri yok. Büyüyü asla doğru yapamazlar."

Cornelius bana döndü. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Çantamdan Felix'in cesedinin bir fotoğrafını çıkardım, açtım ve ona uzattım. "Bu hasara neden olmak için cesedi Helios X4 alev makinesiyle ne kadar süre yakmanız gerekir?"

Tatyana fotoğrafı aldı, inceledi ve kaşlarını çattı. "Bu, alev makinesinin nasıl çalıştığını bilmeyen biri tarafından yapılmış.

Alev makineleri yapıları ateşe vermek için tasarlanmıştır. Yüzeylere yapışan ve etrafa sıçrayabilen yanıcı bir sıvı akımı yayarlar ve bir sığınığın içi gibi dar alanlara ateşin yansıtılmasına izin verirler. Tünelleri temizlemek için harikadırlar. Ayrıca etkili bir psikolojik çünkü herkes ateşten korkar."

Tatyana resmi kaldırdı ve Felix'in yanmış ayaklarını gösterdi.

"Bu kişi onu bir meşale gibi kullanmaya çalıştı. Muhtemelen Felix'e işkence etmek için alev püskürtmek istediler. Onu yak, dur, tekrar yak ve istediklerini söyleyene kadar böyle devam et. Bunun yerine Felix'in üzerine hızlandırıcı püskürttüler.

ve hasara bakılırsa muhtemelen tüm teneke kutuyu boşaltmış. Sonra da

onu ateşe verdiler. Yanmaya başladıktan sonra onu söndürmenin bir yolu yoktu. Suya batırsanız bile hızlandırıcı temizlenmiyordu. Yani işkence açısından bu berbat bir girişim."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım.

"Bu kadar mı?" Tatyana sordu. "Evet," dedim.

"Çukurda bir şey mi var?" Tatyana sordu.

"Evet."

"Demek Felix haklıymış." Tatyana'nın yüzü düştü. "Biz onun ortaklarıydık. Yardım için bize geldi, biz de onu vurduk ve şimdi öldü."

Yanıt vermemi gerektirmedi. "Tekrar teşekkür ederiz. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz. Kendimizi göstereceğiz."

Cornelius dışarıda gözlerini kısarak güneş ışığına baktı. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama onun yaptığına inanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum."

Cornelius'un kız kardeşi haklıydı. Tatyana ile ne gördüysen onu alırdın. Her şey düşünüldüğünde, Tatyana'nın açık sözlülüğünü Cheryl'in yumuşak, pasif-agresif azarlamasına her gün tercih ederim.

"Röportajı yaptığınız için teşekkür ederim," dedim ona.

"İsteğimi yerine getirdiğiniz için teşekkür ederim. Benim için katartik oldu." "Benim de bir ricam var," dedim.

"Lütfen söyle bana."

"Patricia bana seninle Arkan hakkında

konuştuğunu söyledi." Başını salladı. "Konuştu."

"Bunlar en hassas noktaları hedef alan türden insanlar.

Bizi sakat bırakmaya çalışıyorlar ve hiçbir şey masanın dışında değil, masumlar, yaşlılar, çocuklar ..."

O küçük gülümsemesiyle gülümsedi. "Benden saklanmamı mı istiyorsun?"

"Büyünüze son derece saygı duyuyorum ve Matilda'nın kız kardeşinizle güvende olduğunu biliyorum, ancak bizim yüzümüzden kızınıza veya size bir şey olursa, kendimle yaşayamam."

"Çiftlikte Diana ve Matilda'ya katılmam işleri sizin için kolaylaştırır mı?"

Rahatladığımı gizlemeye bile çalışmadım. "Evet."

"Bir şartla," dedi Cornelius. "Yardıma ihtiyacın olursa beni arayacaksın."

"Yapacağım."

Tekrar gülümsedi. "Seni bu konuda tutacağım."

Patikadan aşağı yürüdük. Telefonumu kontrol ettim. Alessandro mesaj atmamıştı.

Yaralı mıydı? Belki de ölmüştü. Linus'un onu nasıl bir kâbusun içine sürüklediğini kim bilebilirdi?

Ona mesaj attım. Yaşıyor musun?

Cevap yok.

Dişlerimi sıktım ve kız kardeşimle kuzenimin bizi beklediği banka yöneldim.

Tüm su büyücüleri gibi Jiang'lar da bir su yoluna mümkün olduğunca yakın olmayı tercih ediyordu. Şehir izin verseydi suyun içine inşa ederlerdi, ancak Houston'ın sularla ilgili katı düzenlemeleri vardı, bu yüzden House Jiang, Riverway Drive'da Buffalo Bayou'dan birkaç yüz metre uzakta güzel bir yerle yetinmek zorunda kaldı. Chicago'daki Aqua Tower'dan esinlenerek inşa edilen genel merkez, manzaradan on iki kata kadar yükseliyor ve mavi yüksek dirençli plastikten yapılmış devasa bir su haznesiyle taçlanıyor. Soluk mavi betondan dalgalı levhalar kuleden uzanarak devasa mavi pencerelerden içeri ve dışarı akıyor ve binaya dalgalı bir nitelik kazandırıyordu. Genel etki, mavi bir akarsudan çıkıntı yapan soluk kaya dikenleri gibiydi.

Binaya doğru yürürken, parlak Temmuz güneşi kulenin tepesindeki yarı saydam rezervuarın içinden parlıyor, binaya ve etrafındaki peyzajlı çimenliğe su ışıkları saçıyordu.

"Güzel," dedi Arabella.

Cornelius ofise geri dönmüştü. Sadece ben, Leon ve Arabella kalmıştık. Telefonumu yirminci kez kontrol ettim. Alessandro'dan hâlâ ses yoktu.

"Anlaşmıştık," dedim. "Bırak konuşmayı ben yapayım."

"Tamam dedim." Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Magellan davasını hatırlıyor musun?"

Leon sırttı.

"Daha kaç kere bu konuyu açıp duracaksın?" Arabella homurdandı.

"Soruları yazdığım gibi sorarsan hiçbir sorunumuz kalmaz. Söz veriyorum."

"Sadece söylüyorum. O zaman da tamam dediniz ve konferans masasında CEO'yu boğazından tutmanızla sona erdi."

"Stephen'ı boğazından tutmayacağım. O bunun için fazla güzel."

Buna pişman olacaktım, bunu biliyordum.

Bizi kapıda Asyalı bir kadın karşıladı. Kırk yaşlarında, beyazlar içinde, muhafazakâr saç kesimi, koyu renk ruju ve yedek gümüş takılarıyla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Bize gülümsedi. "Sayın Başbakan, hoş geldiniz. Bay Jiang sizi bekliyor. Bu taraftan lütfen."

Bizi bir şirket merkezinden çok lüks bir otelle ortak noktaları olan bir lobiye götürdü. Devasa bir fiskiye duvardan yosunlu kayalardan oluşan bir şelalenin üzerine dökülüyordu. Her şey ya beyaz ya da maviydi. Hatlar ergonomik, zemin ve duvarlar tertemizdi ve House Jiang'ın çalışanları bu ultramodern ortamda sanki yüzüyormuş gibi süzülüyorlardı.

Cam asansörün yanında beklerken Leon, "Boğulmuş bir iPhone'un içi böyle görünürdü," diye mırıldandı.

Ayağına bastım ve telefonumu tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Şimdiye kadar bu binayla ilgili her şey kız kardeşimin Stephen Jiang'ın geçmişini araştırarak vardığı sonuçları destekliyordu. Jiang ailesi muhafazakârdı, imajlarının bilincindeydiler ve kendilerini işlerini büyütmeyle adanmışlardı. Kan davası gütmezlerdi. Rakiplerini satın alır ve şirketlerini bünyelerine katarlardı. Savaşan bir ev olduklarına dair hiçbir kayıt bulamadı. Stephen'ın küçük kardeşi Henry'nin üniversitede park halindeki bir arabada anahtarlar kontakta olduğu halde esrar içtiği için alkollü araç kullanmaktan ceza alması dışında hiçbir aktif davaları, iflasları ya da sabıka kayıtları yoktu. O ailenin yüz karasıydı ve şu anda Pekin'de bilgisayar bilimleri okuyordu.

Stephen'ın ofisi ikinci kattaydı. Rehberimiz bizi geniş bir koridordan geçirerek ters çevrilmiş bir çiçek yaprağı şeklindeki beyaz bir masanın önünden geçirdi. Masadaki iki kadın o geçerken ayağa kalktı. Önümüzde beyaz duvar bir fısıltıyla ikiye ayrılıyor, dışarı ve geriye doğru kayıyordu. Ötesinde ofis denemeyecek kadar büyük, lüks bir alan uzanıyordu. Beyaz zemin pırıl pırıl parlıyordu. Sağ tarafımızda, kristal bir masanın etrafına daire şeklinde dizilmiş beyaz koltukların bulunduğu, tavandan tabana renkli bir pencereye bakan bir salon vardı. Solumuzda yarı saydam mavi bir masa duruyordu.

Önünde üç sandalye bulunan, tepesi yükselen bir okyanus dalgası gibi. Masanın arkasındaki tüm duvar camdı ve onun ötesinde su vardı.

Rezervuar sadece binanın üstünde değildi. Bu su çekirdeğini çevreleyen yapıyla birlikte dümdüz aşağıya doğru uzanıyordu.

Stephen Jiang sırtı bize dönük, suya dalmış duruyordu. Siyah takım elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturmuştu.

Yaşlı kadın başının arkasına eğildi, bize gülümsedi ve geri çekildi. Kapılar arkasından kayarak kapandı, mühürleri o kadar sıkıydı ki sağlam bir duvar gibi görünüyordu.

Stephen döndü. Gerçekten de şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adamdı. Bakışları benim üzerimden Leon'a, oradan da Arabella'ya kaydı. Kız kardeşim ilgisizmiş gibi davrandı, sanki bu daha önemli konulara geçmeden önce halletmemiz gereken bir işmiş gibi.

"Hoş geldiniz," dedi Stephen. "Yarım saat içinde bir toplantım var, bu yüzden havadan sudan konuşmaları minimumda tutmamız gerekecek. Lütfen sorularınızı sorun."

Bize masanın önündeki sandalyeleri işaret etti ve oturduk. Arabella'nın sorularının yazılı olduğu tabletimi çıkardım.

"Bunlardan bazıları geçmiş kontrolümüz için rutin. Lütfen elinizden geldiğince cevap verin."

Stephen başını salladı ve sağ eliyle bir ilerleme hareketi yaptı.

"Adın Stephen Jiang mı?"

"Evet."

"Jiāng Chéng Fèng olarak da mı biliniyorsunuz?" Adam gözlerini kırptırdı.

"Evet."

"Baban Marcus Jiang aynı zamanda Jiāng Yuán Zé olarak da mı biliniyor?" "Evet."

"Annen Ann Jiang aynı zamanda Zhāng Pèi Fāng olarak da mı biliniyor?" "Evet."

"İki kardeşin var mı?"

"Evet."

"Kardeşinizin adı Jiāng Chéng Rùi olarak da bilinen Henry Jiang mı?"

"Evet."

"Kız kardeşinizin adı Jiāng Chéng Xīn olarak da bilinen Alison mı?" "Bunun ne anlamı var?"

"Lütfen sorulara cevap verin. Bunu ne kadar çabuk halledersek, o kadar çabuk ayrılırız."

"Evet."

"Harvard İşletme Fakültesi'nden 20 yaşında mı mezun oldunuz?"

"Evet."

"Sen bir Prime aquakinetik misin?"

"Evet."

"Yirmi dört yaşında mısın?"

"Evet."

"On beş yaşından beri aileniz için mi çalışıyorsunuz?"

"Evet."

"İlk yöneticilik görevinizi on sekiz yaşında mı üstlendiniz?" "Evet."

"Aileniz aslen Suzhou'dan mı?" "Evet."

"Bir zamanlar Yangtze Nehri kıyısında mı yaşıyorlardı?" "Evet."

"Eskiden tekstil ticareti yapıyorlar mıydı?" "Evet."

Cevapları artık monotondtu. Stephen kaderine teslim olmuştu.

Biraz daha.

"Şanghay'da iş yaptılar mı?" "Evet."

"Hong Kong'a bir kültür devriminin sonucu olarak mı taşındılar?" "Evet."

"1947'de Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiler mi?" "Evet."

"Han Min altmış üçüncü bölümde zehirden mi ölüyor?"

"Evet. Bekle, hayır, o ölmüyor. Neden ölsün ki, ana karakter o. Onu bir Göksel Hap ile iyileştirdim."

Stephen'ın beyni sonunda ağzından çıkanın ne olduğunu anladı. Dondu kaldı.

"Ha!" Arabella haykırdı.

Ona baktım. Ağzını kapattı.

Stephen dahili telefona uzandı ve bir düğmeye bastı. "Redford toplantısını iptal edin. Tüm aramalarımı beklet." Bıraktı ve bana baktı. "Nasıl?"

"Diziyi izliyoruz."

"Burada, Teksas'ta mı?"

"Viki yayın uygulamasında mevcut," dedim ona.

Stephen sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Popüler mi?"

"Çok," dedim.

Dişlerini kilitledi. Muhtemelen küfretmek ve bir şeyleri yumruklamak istiyordu ama biz tam oradaydık.

"Bununla bana şantaj yapmaya mı geldin?"

"Felix Morton cinayetini çözmek için buradayım. Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Peki cevap vermezsem, oyunculuğum *Herald'in* her yerine bulaşacak mı?"

"Bizim tarafımızdan değil." Bakışlarını eşleştirdim. "Sana bunu soruyorum çünkü biyografinin geri kalanıyla uyuşmuyor. Bu bir gizem ve ben gizemleri sevmem."

Bunu düşündü. "Bu odadan çıkmıyor." "Anlaştık."

"Kardeşim hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Henry, Jiāng Chéng Rùi, yirmi bir yaşında, Pekin'de bilgisayar bilimleri okuyor, esrara düşkünlüğü var."

Stephen yüzünü buruşturdu. "Keşke Pekin'de bilgisayar bilimleri okuyor olsaydı. Kardeşime on sekiz yaşındayken bir stüdyo teklifte bulundu. Adı Chen Rui."

"Chen Rui, aktör olan mı?" Döndüm ve Arabella'ya baktım.

Chen Rui, Han Min'in aşkını oynadı. Onun Henry olduğunu biliyor olmalıydı. Henry'nin resmine bakıp Chen Rui ile karşılaştırmış olmalı.

Arabella bana pişmanlık duymayan parlak bir gülümseme verdi. "Çin'deki En Etkili 100 Ünlü listesinde 43 numara."

Stephen iç çekti. "Evet."

"Bunu neden saklıyorsun?" Ben sordum.

Stephen arkasına yaslandı. "Bunu size açıklamak için yeterli zamanımız yok. Şöyle diyelim, ailemin Henry'nin Pekin Üniversitesi'nde ya da buraya dönüp Jiang Hanesi'nin kurumsal çıkarlarını yönlendirmesine yardımcı olmasını tercih etmesinin kültürel ve ailevi nedenleri var."

"Peki nasıl oldu da aynı dizide rol almaya başladınız?"

"Kardeşim eve gelmeyi reddediyor. İki yıl önce ailem ne pahasına olursa olsun onu ziyaret etmem için beni oraya gönderdi. Eğer onunla birlikte dramada küçük bir rol alırsam Ay Yeni Yılı için eve geleceğini söyledi. Seçimlerini anlamamı istiyordu. Ben de yaptım, bitti ve devam etmek gibi bir niyetim yok."

"Henry eve geldi mi?" diye sordum.

"Evet. Sonra tekrar gitti."

Arabella elini kaldırdı. "Soru. Dizideki dövüş sanatlarından herhangi birini siz mi yaptınız yoksa CGI ve kablolar mıydı?"

Stephen ona kısmen sabırlı, kısmen de küçümseyici bir bakış attı. "Ben Çinli bir Amerikalıyım, tabii ki tüm boş zamanımı gizli bir manastırda kung fu öğrenerek ve ruhani uygulamalar yaparak geçiriyorum. Çünkü Bir gün Houston'a bir iblis kral inecek ve sadece benim Dokuzuncu Seviye Gök Gürültüsü Yumruğum ona engel olacak."

Arabella geri çekildi. Ellerini hiç kaldırmadan kung fu'nun etrafına hava tırnakları koymayı başarmıştı.

"Asla bilemezsin," dedi Leon.

Zekice.

Stephen onu görmezden geldi. "Hayır. Ben dövüş sanatları yapmıyorum. Elimde kılıçla çatılarda dolaşıp siyahlar içindeki suikastçılarla savaşıyorum. Ben dört yüz milyon dolarlık varlıktan sorumluyum. Ne iş yaptığımı biliyor musun?" Telefonu işaret etti. "Telefon görüşmeleri yapıyorum. E-postalara cevap veririm. Tedarikçileri ve nakliye şirketlerini arıyorum. Pazar projeksiyonlarını analiz ediyorum. Benim işim bu."

Bundan bahsetmesi iyi oldu. "Pit projesini analiz ettiniz mi?"

Stephen'ın yüzü kapandı. "Çukurun ıslahı uzun vadede tüm Houston metro bölgesine uzun vadeli faydalar sağlayacaktır. House Jiang kentimize ve halkına karşı vatandaşlık görevinin bilincindedir."

"Bunu ezberledin mi?" Arabella sordu. "Bir kelime daha," diye uyardım.

Stephen bana başıyla onay verdi. "Küçük kız kardeş mi?" "Evet."

"Bende de bir tane var." Ona bir dünya anlam yüklemişti. "İşleri basitleştirmeme izin ver. Benden ne istiyorsun?"

"Dürüst, doğrudan cevaplar. Stephen Jiang ile konuşabilmem gerekiyor, Başbakan ve Çukur Islah Kurulu üyesi, Jiang Hanesi'nin en büyük oğlu Stephen Jiang değil."

Stephen iç çekti. "Peki."

"Felix'i sen mi öldürdün?"

"Hayır."

"Adam hakkında ne düşünüyordunuz?"

"Onu sinir bozucu buldum."

"Ne şekilde?"

"O büyüleyici, arkadaşça tavırla."

"Tam olarak anladığımdan emin değilim," dedim ona.

"Felix herkesin onu sevmesini isterdi. Çok çabalayan insanlardan biriydi. İçkileri paylaşmak istiyordu ve sürekli uygunsuz şeyler yapıyordu.

birlikte golf oynamaya davet etti, böylece hepimiz mutlu bir iş ailesi gibi davranabilecektik. Onunla golf oynamak istemedim. Benim tabağım dolu. Bu projeyi bitirmek, kârı bölüşmek ve yoluma devam etmek istiyordum."

"Peki ya Marat?"

Stephen yüzünü buruşturdu. "Adamın görgüsü yok ama çok çalışıyor ve samimi. Hiç yapmacıklığı yok. Ailesine bakma ihtiyacıyla hareket ediyor."

"Tatyana?"

"Züccaciye dükkanındaki bir boğa. Ateş her sorunun çözümüdür ve ateş işe yaramazsa, daha fazla ateş deneyin. Bizim gibi element büyücüleri tüm sorunlara kendi büyülerinin merceğinden yaklaşma eğilimindedir, ancak o bunu aşırı."

"Cheryl?" En önemlisini sona sakladım.

Stephen kaşlarını çatı. "Diziyi izlediniz. Han Min'in üvey annesini hatırlıyor musun? Hani şu yaşayan Guanyin olarak ün yapmış olan. Merhamet Tanrıçası, ama ona özel olarak işkence etmeye devam mı etti?" "Sizce Cheryl insanlara gizlice işkence mi ediyor?"

"Hayır, ama bence o kadının yaptığı her hareketin arkasında bir art niyet var. O manipülatif bir insan. Onun stratejisini eleştirdiğinizde, çoğu zaman size bir zorba olduğunuzu hissettiriyor ki bu da bir iş ortağında aradığım bir özellik değil. İş dünyası açık bir kafa ve dürüstlük gerektirir. artıların ve eksilerin tartışılması."

"O zaman neden bu projeyi kabul ettiniz?"

"Bu karar benim üstümde alındı," dedi.

Cheryl ailesini bu işe ikna etmişti.

"Cheryl ve Felix Çukur Islahı Projesinin arkasındaki itici güçlerdi," diye devam etti Stephen. "Felix, Marat ve Tatyana'yı getirdi. Cheryl Evimi davet etti. Kurul'a en son ben katıldım. Yine de, onlardan biriyle bataklığa girme seçeneğim olsa, herhangi birini tercih ederdim. Cheryl."

Yeterince açık.

"İsteğinizi yerine getirdim," dedi Stephen. "Dürüst ve doğrudan cevaplar aldınız. Şimdi ben de bir tane istiyorum. Çukurdaki şey nedir?"

"Hissettin mi?" Ona sordum.

"Hayır, öldükten bir gün sonra Felix'i aramaya gittiğimde yer değiştiren su miktarını hissettim. Çok önemli bir miktardı."

"Bu bir Saito yapısı."

Gözünü kırpmadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece hareket etmeyi bıraktı. "Farkında. Yenileniyor ve genişliyor. "Çukuru kendine uyacak şekilde büyütüyor.

ve sahadaki insanları telepatik olarak izliyor."

Stephen'ın gözlerini tehlikeli bir gölge kararttı. "Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim, Başbakan Baylor."

Jiang Kulesi'nden çıkarken Arabella, "Sana söylemiştim," diye bağırdı.

"Sana söyledim, sana söyledim, sana söyledim ve sen bana inanmadın."

"Evet, evet," diye mırıldandı Leon. "Çok harikasin." "Harikayım!"

Başını salladı. "Ve çok alçakgönüllü."

"Alçakgönüllülük kaybedenler içindir. Ben bir kazananım."

Caddenin karşısında, IBM, hukuk büroları ve ekli çok katlı otoparkı barındıran 2 Riverway Tower'ın camdan duvarı yansıyan güneş ışığıyla parıldıyordu. Garaja giden kısa bir araba yolu Riverway Drive'dan ayrılıyordu. Araba yolunun ağzında, gümüş Spider'ına yaslanmış Alessandro Sagredo duruyordu.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes bıraktım. Hayatta ve tek parça halinde. Alessandro başını kaldırdı. Gözlerimiz birleşti. Gülümsedi. Adrenalin sıcak bir dalga halinde içime hücum etti ve parmak uçlarımı sızlattı. "Ve işte Kont geliyor," dedi Leon.

Hafifçe yavaşladım. "Leon?"

"Evet."

"Bu Alessandro değil." Doğru kıyafetleri giyiyordu, doğru yapıya ve doğru yüze sahipti ve doğru şekilde duruyordu. Ama o Alessandro değildi.

"Emin misin?" Leon'un sesi soğuklaştı.

Alessandro bana baktığında sanki dünyası durmuştu. Bu adam bana sanki becermek istediği güzel bir kızmışım gibi baktı.

"Eminim."

Leon sahte Alessandro'yla yüzleşti. "Hey, sık kafalı. İllüzyonun üzerinde çalışılması gerek."

Sahte Alessandro elini yukarı kaldırdı. Güneş, büyük kalibreli bir tabancanın paslanmaz çelik namlusunu yakaladı.

Leon'un elleri bir anda havaya kalktı. SIG ve Glock silahları hep birlikte havlayarak mermi püskürttü. Sahte Alessandro yere yığıldı.

Etrafımızdan silah sesleri gelmeye başladı. Mermiler kaldırımı çizdi. Arabella'nın elinden tuttum ve onu sokakta park etmiş siyah bir Mercedes'in arkasına çektim.

Leon yolun ortasında bir derviş gibi dönüyor, nişan almadan ateş ediyordu.

Silahlar havai fişek gibi patladı. Silah seslerinin arasından boğuk bir çığlık yükseldi. Mermiler Mercedes'i ve arkamızdaki kaldırımı yumrukladı. Arabella kaputun üzerinden bakmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama ben onu geri çektim. Leon'un silahları ikişer ikişer ateşlendi. Bir adam haykırdı, korku dolu çığlığı acı doluydu.

Ve sonra her şey sessizleşti. Ani sessizlik sağır ediciydi. Doğrudum.

Cesetler sokağı doldurmuş, yeri kırmızıya boyamıştı, silahları da yanlarındaydı. En az yarım düzine. Hayır, daha fazla. Solumuzdaki adam çatıdan düşmüş olmalıydı, çünkü bacakları vücudundan garip açılarla ayrılmış, paramparça olmuştu. Solundaki kadının bir yüzü yoktu. Kimse kımıldamadı.

Leon yolun ortasında, hâlâ Alessandro'nun bedenini taşıyan illüzyon büyücüsünün kendini garaja doğru sürükleyişini izledi. Arkasından gelen iki uzun kırmızı kan lekesi yolu boyadı.

Vay anasını.

Leon metodik olarak önce Glock'u, sonra da SIG'i doldurdu.

İllüzyon büyücüsü hâlâ kendini katliamdan uzaklaştırmaya çalışıyor, vücudunu yavaşça öne doğru kaydırırken inliyordu.

Arabella parmağıyla cesetleri saydı. "Dokuz."

Küçük kuzenim olan tek kişilik SWAT ekibi ilerlemeye başladı. Büyücü onu duydu ve çılgınca daha hızlı sürünmeye çalıştı. Ondan sessiz ve çaresiz bir mırıltı geldi. "Hayır, hayır, hayır..."

Leon ona ulaştı ve büyücüyü sırt üstü yatırıp tekmeledi. Sahte Alessandro kıvrandı. Bedeni parıldadı, eridi ve Audrey'e dönüştü. Kocaman mavi gözleriyle Leon'a baktı, kalp şeklindeki narin yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Seni pislik. Eğer Leon büyücüyü öldürmeseydi, o pisliği kendim boğacaktım.

Arabella dişlerini sıktı, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve ilerlemeye başladı, sonra durdu. Bu Leon'a aitti.

Kuzenim yerde yatan minyon kızı inceledi.

"Lütfen," diye yalvardı büyücü Audrey'nin sesiyle. "Lütfen bana zarar verme." Leon Glock'u kaldırdı ve yavaşça nişan aldı.

Audrey haykırdı, "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bilgim var, bunu yapabilirim.

."

Leon tetiğe bastı. Kurşun Audrey'nin gözlerinin arasına saplandı. Vücudu ellili yaşlarında, esmer tenli, iri bir adamın içinde eridi. Leon'un yüzündeki ifade midemi bulandırdı.

Arabanın anahtarlarını kız kardeşimin eline tutuşturdum. "Arabayı al ve Sabrian'ı ara lütfen."

Etrafımızda muhtemelen bir düzine güvenlik kamerası vardı. Munoz çoktan yola çıkmışsa hiç şaşırmam.

Arabella başıyla onayladı ve araba yolundan aşağı, Rhino'yu park ettiğimiz kapalı otoparka doğru koştu.

Leon'a olan mesafeyi geçtim. Bronz yüzü yeşil bir renk almıştı. Gözlerini kırpmadan bakıyordu, gözlerinin içi boştu. Ölü gibi görünüyordu. Kolu hâlâ havadaydı, cesede nişan almıştı.

Elimi ön koluna koydum ve kolunu yavaşça aşağı ittim. "Her şey bitti."

Bana baktı, gözleri cam gibiydi. "O hala ölü."

"Evet. Ama başka kimseye zarar vermeyecek. Hiçbiri bir daha kimseye zarar vermeyecek."

Benden uzaklaştı ve sanki onları ilk kez görüyormuş gibi cesetlere baktı.

Bir can almak her zaman acı verir. Öldürmek ne kadar haklı olursa olsun, asla geçmez. Yine de ruhunuzun bir parçasına mal olur ve o parça öldüğünde canınız yanar.

Sol tarafımızdaki dekoratif çitlerin arasından yeşil bir bulanıklık fırladı ve bana çarptı. Büyük pullu kollar etrafımı sardı ve beni yerden kaldırdı. Kurtulmak için ayaklarımı tekmeledim ama bu deli gömleğinin içinde savaştırmak gibiydi. Beni yakalayan her neyse döndü ve koşmaya başladı. Binalar hızla yanımdan geçti.

Arkamızdan silah sesleri geliyor, Leon kontrollü bir çılgınlıkla ateş ediyordu.

İleride çalılar belirdi. Yaratık, dalları kollarımı ve yüzümü tırmalayarak çalıları yardı ve Buffalo Bayou'nun kıyısına fırladı.

Beni çevirdi ve onu gördüm. Bir Razorscale'e benziyordu ama saz ve metalden yapılmıştı. Aynı güçlü kuyruğa ve benzer uzuvlara sahipti, ancak gerçek bir Razorscale'in sadece iki tane olduğu yerde, bunun vücudu boyunca çiftler halinde düzenlenmiş altı tane vardı ve dört ayak kuyruğunu saymazsak sekiz ayak boyunda üzerimde yükseldi. Onun

Başı kalın bir boyun üzerinde bana doğru döndü, ortasında mükemmel yuvarlak tek bir gözü olan büyük ve güzel bir çiçektir.

Abyss daha iyi bir yapı inşa etmişti. Öğreniyordu.

Yaratık beni göğsüne bastırdı ve çamurlu nehre atladı.

Su bizi yuttu. Panikleyerek çırpındım. Ben çırpındıkça, o beni daha sıkı tuttu. Canavar nehrin içinden bir torpido gibi fırladı, suyun gücü yüzüme baskı yapıyordu.

Bu aptal kirli nehirde ölebilirim.

Yapıyı pençeledim. Yüzeye çıktı, dönüyordu. Bir an için hava vardı ve ben onu yuttum, sonra tekrar dibe battık.

Bir dönüş daha, bir ciğer dolusu temiz hava, ardından bir dalış daha. Beni öldürmeye çalışmıyordu. Beni çukura götürüyordu.

Sihrimi içimde döndürdüm, onu inşa ettim.

Canavar yüzeye çıktı. Havayı yuttum ve kısa, yüksek bir nota çıkardım. "Benim."

Abyss'in zihni ve benim büyüm çarpıştı. Canavar battı. Ağzıma su doldu. Yeterince hava yoktu. Yapının matrisine yapıştım ve diğer uçtaki belirsiz zekâyla boğuştum. Beni düşündü, sersemlemişti. Aramızda görüntüler gidip geliyordu - Felix'in yüzü, bataklığa bakan Felix, "*Neden buradasın?*" diye soran Felix ve zihninde parlayan rakamlarla parlayan cevap: "*162AC*." Daha fazla görüntü, Cheryl, Felix'in garip bir yankılı sesle, "*Bununla ilgilenecek birini buldum*," demesi, Linus'un çarpıtılmış bir görüntüsü ve sonra ben, sanki suyun *altındaymışım* gibi dalgalanıyordum.

Havam tükenmişti. Çırpındığımı biliyordum, bedenim saf içgüdüyle savaşıyordu. Tüm sihrimi bu bağlantıya akıttım, öldüğümü hayal ettim, gevşek bedenimin nehrin dibindeki çamura battığını ve tamamen yok olduğunu hayal ettim. Abyss'e benim yokluğumu gösterdim ve oksijensiz kalmış beynimdeki son güç parçasıyla odaklanmış tek bir sel gönderdim.

Durun!

Canavar, büyük beyaz bir gedik gibi köpük patlamasıyla yüzeyi kırdı ve beni ileri doğru fırlattı.

Hava, sevgili Tanrım, çok fazla hava.

Sert zemine yan tarafımın üzerine düştüm. Acı yaralı kalçamı yumrukluyordu ve ben bunu fark etmedim bile, ciğerlerime çekebildiğim kadar hava çekmeye odaklanmıştım. Abyss zihnimin kenarında geziniyor, beni izliyordu.

Sonunda öksürerek doğruldum. İçimden çamurla karışık su çıktı. Ağzımın tadı iğrençti. Başımı kaldırdım.

Razorscale yapısı altı bacağının üzerinde yanıma çömeldi. Yapraklarının beyaz saçakları hafifçe titriyor, turkuaz gözleri korkunç bir yoğunlukla bana bakıyordu.

Bir çeşit çamurlu bankın üzerindeydik. Arkamızdan ve yukarıdan gelen trafik sesleri havayı dolduruyordu, o kadar sıradandı ki gerçeküstüydü. Omzumun üzerinden baktım. Nehrin üzerinde uzun bir beton köprü yükseliyordu. Woodway Drive olmalıydı.

Yapı öne doğru eğildi. Gözlerimiz birkaç santim ayrıydı.

Beynimde görüntüler belirdi. Kocaman bir zambak yastığının üzerinde oturuyordum, etrafımda kan kırmızısı çiçekler açmış, sihirle parlıyorlardı. Bir dokunaç suyun içinden kayarak önüme şişman bir balık bıraktı. Balığın üzerinde kanat çırpı.

yaprak, büyük ağız nefes nefese. Etrafımda Çukur şarkı söylüyordu, suyun şırıltısı, yaprağımın yüzeyinin altında süzülen balıkların yumuşak fısıltıları, kurbağaların vıraklamaları, uzaktaki Razorscales'in böğürmesi, bir boğa timsahının kükremesi, kuşlar Şarkı söylüyordu. Abyss, bataklığın seslerini duyduğu gibi bana serenat yaptı.

Zihni beni sardı. Hayır, onun değil. Onun. Belirgin bir erkek varlığıydı.

Manzara suyun üzerinden bazı binalara doğru akıyordu. Metal uçlu bir dokunaç çamurdan fırladı ve geçitte duran muhafızı delip geçti. Adam kasıldı, karnına saplanmıştı. İkinci bir dokunaç onu sardı ve baş döndürücü bir hızla suya, bataklığa, oturduğum yere doğru sürükledi. Dokunaçlar cesedi bataklıktan çıkardı ve bana gösterdi.

Etrafımda yüzeyin altından kimi büyük, kimi küçük, kimi metal uçlu, kimi uzun, cılız parmaklı uzantılar yükseldi. Muhafızları balık gibi yüzüyor, organlarını ve etlerini bataklığa bırakıyorlardı. Balıklar ve diğer şeyler beslenirken su kaynadı.

Uzuvlar adamın kanlı kalıntılarını suya daldırıp tekrar çıkararak kafasını ve omurgasını gövdesinden düzgünce ayırdı. Devasa bir bitki yumağı su yüzüne çıktı ve Abyss onları başın ve omurganın etrafına örmeye başladı. Daha büyük, daha kalın bir uzantı ortaya çıktı, ampul şeklindeydi, açıldı ve bitkilerin üzerine sıvı metal salgılayarak onu inşa ettiği şeklin etrafına bir şerit gibi sardı.

Bir başka ince dokunaç şekilsiz yapıya parlayan bir tohum attı. Büyü kıvılcımlandı ve yeni canavar hareket etti, vücudu sıkılaştı, belli belirsiz tanıdık gelen kompakt bir şekle büründü. Yapı dört ayak üzerine düştü. Dört uzvu, uzun bir ağzı, kısa bir kuyruğu, iki sarkık kulağı vardı.

Sanki

Abyss benim için Shadow'un inek boyutunda bir versiyonunu yaptı ve içine ölü adamın beynini koydu.

Geri çekildim. *"Hayır!"*

Çukur'un görüntüsü duraksadı ve kayboldu. Razorscale yapısı ön ayaklarını bacaklarıma kenetledi.

Regina, tek bir matris düğümü hayatta kalırsa, Abyss'in kendini yeniden inşa edebileceğini söyledi. Bu da bir matris düğümünün bağımsız olarak çalışabileceği anlamına geliyordu. Bunu Uçurum'dan kurtarmak zorundaydım yoksa kendimi Çukur'da bir zambak yastığının üzerinde bulacaktım.

Sihrimi yarattığın matrisine akıttım. Benim şeytani büyükannem Nevada'yı da koparabilirdim ama büyüm beni baştan çıkardı. Koparmadı. Sadece gücümü etrafına sarabilir ve onu benim yapmaya çalışabilirdim.

Yapı bacaklarımı çekti, suya doğru geri giderken beni çamurda kaydırды. Gücümü etrafına sardım, daha sıkı ve daha sıkı, bir soğan gibi katmanladım, matris düğümünü Abyss'in zihninin dallarından izole etmeye çalıştım. Eğer beni tekrar suya sokmasına izin verirsem, her şey biterdi.

Yaratık beni nehre doğru çekti.

Sahip olduğum her şeyle onu kendime çektim. Abyss yapıya tutunmuş, onu benden kurtarmaya çalışıyordu. Bu bir aslana köpek tasmaı takıp onu sürüklemeye çalışmak gibiydi. Abyss güçlüydü, çok daha güçlüydü ama o çok uzaktaydı ve ben tam buradaydım.

Kanatlarımı serbest bıraktım ve sihirle ısıldayarak arkamda açıldılar. Turkuaz göze baktım ve şarkı söyledim.

"Uyu çocuğum ve huzur sana eşlik etsin,

Tüm gece boyunca ..."

Yapı çekmeyi bıraktı.

"Tanrı sana koruyucu melekler

gönderecek, Bütün gece boyunca ..."

Abyss'in yaratık üzerindeki etkisi azalıyordu. İkisi de beni dinliyordu, biri baştan çıkarılmış, diğeri büyülenmişti.

"Yumuşak uykulu saatler sürünüyor,

Tepeler ve vadiler uykuda,

Sevdiklerimin nöbetini tutuyorum,

Tüm gece boyunca ..."

Yapının matrisi baskı altında büküldü. Sonraki kısmı unuttum, atladım ve şarkı söylemeye devam ettim. *"Ay nöbet tutarken,*

*Tüm gece boyunca.
Yorgun dünya uyurken, Tüm gece
boyunca.
O'er your spirit nazikçe çalıyor,
Visions of delight revealing,
Tüm gece boyunca saf ve kutsal
bir duygu solur ..."*

Abyss'in tutuşu yapının zihninden kaydı ve yok oldu. Yaratık bana yaklaştı, çiçeği parlıyordu ve sevecen bir köpek gibi bedenime sarıldı. Metal pulları titreşerek yumuşak, mekanik bir mırıltı çıkarıyordu.

Yukarıdan bir beden düştü ve turuncu bir büyü parıltısıyla yapının üzerine indi. Alessandro kılıcını savurdu ve Linus'un kılıcını yaratığın gözüne gömdü. Yapı metal ve saz şeritlerine ayrılarak parçalandı.

Alessandro bana ters ters baktı. "Seni altı saat yalnız bırakıyorum ve olan bu mu?"

Ayağa fırladım. "Bendeydi! Onu Abyss'ten aldım! Sen-"

Beni öptü. Dünya tersine döndü. İçimde bir duygu kasırgası koptu - rahatlama, ihtiyaç, istek, öfke- ve hangisini seçeceğimi bilemedim. Öfke kazandı.

Alessandro'nun dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Yüzünde kocaman bir sırıtişla beni kendine doğru çekti. "Yaşıyorsun."

"Yapımı öldürdün," diye bağırdım.

"Bunu saklayamazsın," dedi Alessandro. "Bu kötü bir şey." "Bırak beni!"

Ondan uzaklaştım ve sallandım. Beni yakaladı. Alarm yüzünü çarpıttı. "Sen iyi misin?"

Kelimeler teker teker döküldü. "Yorgun. Kirli. Islak. Acı. Hayal kırıklığı." Beynim aniden bir düşünceyle doldu ve onu tükürdüm. "Şimdi mi?"

Beni öpebileceğin onca zaman varken, şimdi öpmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün? Ağzımda çamur ve yosun var."

Tekrar sırtıttı, kolunu belime doladı ve beni yarı yönlendirdi, yarı taşıdı, yamaçtan yukarı, kıyıya çıkan dar, asfalt bir kaldırıma çıkardı. Bacaklarım zar zor hareket ediyordu.

"Neredeydin?" Zorla söyledim.

"Arkan'ın Houston'daki merkezini basıyordum."

"İyi misin?" İyi görünüyordu ama bu iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

"Evet."

"Linus iyi mi?"

"Evet."

"Öldüler mi?"

"Bazıları. Telekinetik orada değildi."

"Beni öptüğüne inanamıyorum. Aklını kaçırmışsın."

"Bir canavar tarafından nehre sürüklendin. Beni suçlayamazsın." Evet, suçlayabilirim.

"Ne istiyordu?" diye sordu.

"Beni."

"Sana sahip
olamaz." "O bir
erkek."

"Ne?"

"O bir erkek, Alessandro. Yapması gerektiğini düşünüyor. Bana
görüntüler gösterdi." Sağ kalçamdan sıcak bir acı fışkırdı. Bacağım
katlandı, ama

Alessandro beni
yakaladı. "Seni
taşıyabilirim."

"Hayır!" O öpücükten sonra, onun tarafından taşınmak ihtiyacım olan
son şeydi. Kaldırımdan yukarı doğru yürüdük.

"Ne tür görüntüler?"

"Randevunuzu etkileyecek türden. Bana beşiğini gösterdi, iyi bir bakıcı
olduğunu ve aç kalmayacağımı gösterdi ve sonra bana ne iş yaptığını ve ne
kadar yaratıcı olduğunu gösterdi."

Alessandro elini alnıma koydu. "Ateşim
yok!"

"Başını mı çarptın?"

"Hayır!" Neredeyse yola varmıştık. "Bir gardiyanı öldürdü ve ölü adamın
beynini ve sinir sistemini kullanarak köpeğimin bir metre boyunda bir
kopyasını yaptı."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en ürkütücü şey
olabilir." "Evet, izlemesi pek de eğlenceli değildi."

Köprüye ulaştık ve dar bir bariyerle trafikten ayrılmış olan yaya yoluna
doğru yürüdük. Alessandro'nun Örümceği sadece birkaç metre ileride
bekliyordu.

"Bunu Linus'a atmalısın."

"İşler böyle yürümüyor. İş bana o verdi, ben de yapıyorum.
Ayrıca, Linus bir Saito yapısına karşı ne yapabilir ki?" "O da

ne?"

"Canlı, bağımsız kararlar alabilen, kendini onarabilen ve fiziksel ve zihinsel olarak büyüeyebilen bir yapı. Var olmaması gerekiyordu ama şu anda Çukur'da benim için güzel bir zambak yastığı hazırlıyor ve akşam yemeğinde servis edebilmek için balıkları şişmanlatmak amacıyla ölü bedenlerle besliyor."

Alessandro durdu. Ona yaslandım ve tüm ağırlığımı koluna verdim. Ya bunu yapacaktım ya da kaldırımı yüzümle öpecektim.

"Hayatının geri kalanı böyle mi olacak Catalina?" "Eğer şanslıysam."

"Ciddiyim." "Ciddi olduğunu biliyorum."

"Giuro! Mi sembra di parlare al muro."

Benimle konuşmak duvarla konuşmak gibi mi? Tamam. *"Da che pulpito!"*

Ağzını açtı. Ağzından bir şey çıkmadı. Az önce bu vaazı hangi kürsüden verdiğini öğrenmek istemiştım.

Alessandro sonunda iyileşti. *"Ma sai parlare italiano?"*

Hadi ya. İtalyanca cevap verdim. *"Dünyada yabancı dil öğrenebilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"*

"Ne kadar sürecek?"

"Yıllardır." İtalyanca yazılarını okuyabilmek için öğrendim. "Tüm mırıldanmalarını, küfürlerini ve bana her hazinem ya da meleğim değişini anlayıp anlamadığımı merak ediyorsan, anladım."

Anevrizma geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Spider'ın kaputuna yığıldım. Hırpalanmış bedenimi o küçücük arabanın içine katlamak zorunda kalacaktım. Tekrar İngilizceye döndüm. "Normal büyüklükte bir araban olsa ölür müsün?"

Alessandro yolcu kapısını açtı ve beni koltuğa tıktırdı. O da sürücü tarafına bindi ve yola koyulduk.

Direksiyondaki bir düğmeye bastı ve "Leon'u ara." dedi. Ne dedi?

"Kuzenini arabadan arayabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Hoparlörlerden Leon'un sesi yükseldi. "Onu buldun mu?"

"Buldum. Durumu iyi ama onu Dr. Arias'a götürüyorum."

Leon sessizce küfretti, sesindeki rahatlama açıktı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Buraya geri gelme. Houston Polisi'nin yarısı burada ve Sabrian canavar modunda."

"Üstünü değiştirmesi gerekecek," dedi Alessandro. "Doksan dakika içinde Victoria Tremaine'de olması gerekiyor."

Hatırladı.

"Beetle ile biraz göndereceğim. Onu zırhlı bir arabada istiyorum. Onu güvende tut."

"Yapacağım," diye söz verdi

Alessandro. Leon telefonu

kapattı.

"Beni nasıl buldun ki?"

"Seni her zaman bulacağım," dedi. "Sana söyledim, Catalina. Seni terk etmeyeceğim."

Tamamen içtenlikle, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi söyledi. Benim için gelecekti. O şey beni nehre sürüklese bile, onu bulacak, öldürecek ve beni çıkaracaktı. Eğer Uçurum beni Çukura götürürse, Alessandro onu takip edecek ve beni oradan çıkaracaktı.

Ailem dışında hiç kimse benim için bunu yapmaz.

Bunun farkına varmak benim için başa çıkılamayacak kadar büyüktü. Koltuğuma yığıldım. "Sadece söyle bana."

"Asallarla ayarlamaları yaptığında oradaydım, bu yüzden nerede olacağını biliyordum. Linus ve ben işimizi bitirdikten sonra Jiang Evi'ne gittim ve kuzeninle kız kardeşine rastladım. Nehre giden patıkayı gördüm, seni Çukura geri sürüklediğini fark ettim, bu yüzden akıntıya karşı kuzeybatıya doğru gidiyor olacaktı ve çok hızlı bir şekilde bu köprüye doğru sürdüm."

"Kılıcım neden sende?"

"Bu senin değil. Bu benim. Senin ... amirinden bir hediye." Ona baktım.

"Bunun prototipin prototipi olduğunu söyledi. İhtiyacım olabileceğini düşünmüş." Alessandro yüzünü buruşturdu. "Boş alanı bir kenara bırakırsak, boktan bir bıçak."

"Genellikle menzilli silahlar yapar."

"Fark ettim."

Houston pencerenin önünden geçip gitti. Alessandro uzandı ve elimi sıktı. Ben de sıktım.

Bölüm 13

Beetle'ı düzgün virajlı yoldan aşağı doğru sürerken, Spa lakaplı Shenandoah Eyalet Islah Tesisi önümde belirdi. Austin kireç taşıyla inşa edilmiş dört katlı bir kale olan tesis, on metrelik duvarın üzerinde lüks bir otel gibi yükseliyor ve kapalı bir havuz, tenis kortları, bir pist, bir sürüş alanı ve bir bahçe sunuyordu. Zenginler ve güçlüler, hapishanede bile rahatsız edilmekten hoşlanmazlardı.

Ağır, dayanılmaz bir korku üzerime çöktü. Bugün şeytani büyükannemi görmek istemiyordum. Hapishane dediği lüks şehir kulübüne her gidişim bir canavarın ağzına girmek gibiydi. Oradan canlı çıkıp çıkamayacağımı asla bilemiyordum. Benden başka kimse onun yarattığı tehdidin büyüklüğünü gerçekten anlamıyordu ve ben de mümkün olduğunca uzun süre böyle kalmasını istiyordum.

Dedektif Giacone şimdiye kadar Audrey'nin cinayetinin Leon'un üzerine yıkılmasıyla ilgili her şeyi rapor etmiş olmalıydı. O isterdi Bu konuda ne yapmayı planladığımı biliyordu. Houston Polisi'ndeki casusunu ifşa ettiğim için hesap vermem gerekecekti. Zeki ve uyanık olmam gerekiyordu ama bunun yerine yorgun ve sarsılmışım, bu yüzden araba kullanmakta ısrar etmiştim. Kontrol tekrar benim elime geçmişti.

Dr. Arias'ın beni tekrar görmekten pek de memnun olmadığını söylemek, Kategori 4'teki bir kasırgaya küçük sevimli bir toz şeytanı demek gibi bir şey olurdu. Yaralarımı sardı ve düşünmekle meşgul olduğum için çoğunlukla görmezden geldiğim ciddi bir ders verdi.

Munoz, olay yerinden ayrılmamı gerektirecek şekilde yaralandığımı ve gerçekten de klinikte olduğumu teyit etmek için aradı. Sabrian hakemlik yaparken Dr. Arias onunla konuştu. Sonunda Sabrian benimle telefonda konuştu.

Houston Polisi, karşılaşmanın Ev Savaşı olduğuna karar verdi ve hem Leon'u hem de Arabella'yı serbest bıraktı.

Bern kıyafetlerim ve Beetle'ımla geldi, bir Toyota Tundra Büyükanne Frida, müşterilerinden birinin faturasını ödeyememesi üzerine bir tür karmaşık takasa girmişti. Özel dokunuşunu eklemişti ve Beetle yeterince kurşun geçirmezdi. Alessandro dev siyah kamyonu gördü ve bir dakika boyunca güldü ama Bern'in Örümcek'i bizim eve geri götürmesine izin verdi. Bern

bu gelişme karşısında biraz şok oldu.

Beynimi Uçurum sorununa vurmaya devam ettim. Regina'nın sözleri hafızamda parlıyordu. *Onu öldürmek zorundasın. Hepsini.*

Abyss'ten bir matris düğümü çalmıştım. Abyss'le bağı koptuğunda düğüm çökmedi. Çalışmayı durdurmadı. Hâlâ Abyss'in daha soluk, daha zayıf bir versiyonu.

Abyss'e toplayabileceğimiz tüm ateş gücü ve büyüyle gelseydik, kazanamazdık. Onun yerine, matris düğümlerini kendimden ayırır ve onları tüm farklı yönlere gönderirdim. Bir matris düğümü herhangi bir yerde olabilir. Bir yapının içinde olabilir. Çukurun gizli bir köşesinde çamura gömülü olabilir. Bir bitki kılıfına girmiş olabilir.

Tek başına güç bunu yapamazdı. Abyss çok büyüktü. "Bir şeyi anlamıyorum," dedi Alessandro.

"Evet?"

"Eğer Cheryl Arkan'ın bağlantısı ve Felix'i öldüren kişiye, o zaman seruma erişimi var demektir. Ama serumu kendisinin aldığını sanmıyorum. Bu çok riskli. Eğer serum geri teperse, ölebilir ya da çarpıtılabilir.

Evinin lidersiz kalması ve çocuklarının yetim kalması anlamına gelir. Neden risk alsın ki? Onun konumu zaten bu haliyle güvende."

"Onun aldığını sanmıyorum. Bence onu yapıya verdi."

"Osiris serumu sadece insanlar üzerinde işe yarıyor. Daha önce hayvanlara vermeyi denediler ama onları öldürdü."

"Evet."

Alessandro kaşlarını çatı. "O şeyin neden sürekli cesetlerden beyin çıkarıp yaptığı yapılara yapıştırdığını hiç düşündün mü? Bunu yapmayı nereden öğrendi?"

Hay sikeyim.

"Senin büyüün hayvanlar ya da yapılar üzerinde işe yaramıyor," dedi.

"Ama o şey üzerinde belli bir seviyede işe yaradı. Ve hiçbir yapı

telepati."

"Kraken'in içine bir insan beyni koydu," diye fısıldadım. Olamaz.

Alessandro, "Bir insanın karar verme yeteneğine sahip olmasını istiyordu," dedi. "Bir erkek telepat kullandı, onu lanet oyuncağının içine soktu ve sonra ona Osiris serumu verdi."

Bekçinin yanından geçerek otoparka girdim. "Eğer bu duyulursa ..." Alessandro söyledi.

Bir başkası da bunu yapardı. Ne kadar korkunç, ne kadar iğrenç olursa olsun, işe yarıyordu ve bir başkası da bunu taklit edecekti. Regina haklıydı. Cheryl ölmeliydi, hem de hemen.

"Şu anda bunu düşünemem." Motoru kapattım. "Önümüzdeki bir saat hayatta kalmalıyım. İşim bittiğinde burada olacak mısın?"

Alessandro'nun gözlerinde soğuk bir ateş parladı. "Bana gitmemi emretsen bile uzağa gidemem. O şey kafayı sana takmış. Tekrar deneyecek ve denediğinde bekliyor olacağım."

Büyükanne Victoria beni bahçede bekliyordu. Güllerle çevrili bir piknik masasında oturuyordu. Ağır çiçekleri onu çerçeveleyordu, sanki bir paha biçilmez bir sanat eseriymiş. Beyaz, yazlık bir elbise giymişti; elbisenin gövdesinde etek ucuna doğru büyüyen minik pembe çiçekler vardı. Karmaşık dantellerden oluşan soluk mavi bir şal omuzlarını örtüyordu. Askılı deri Sandaletler ayaklarını sarıyordu. Ayak tırnakları parlak maviye boyanmıştı. Gümüş rengi saçları şık bir kabarıklıkla başını taçlandırıyor ve makyajı her zamanki gibi mükemmeldi.

Bir malikânenin İngiliz bahçesinde değil de bir hapisanede olduğumuzu gösteren tek şey, termoplastikten yapılmış ağır bir canavar olan ve üzerinde banklar bulunan masaydı.

Masanın üzerinde bir çaydanlık ve iki fincan bulunan bir tabak bekliyordu. Yaklaştım, demliği aldım ve çayı doldurdum. Elimden gelenin en iyisini yapmazsam, biraz yavaş davranırsam ya da yanlış bir kelime söylersem, büyükanne saldırırdı. Hiç tereddüt etmezdi ve eğer çok şanslıysam tek hedef ben olurum.

Fincanını ona uzattım ve oturdum.

Victoria'nın bakışları beni sabitledi, gözleri acımasızdı. "Giacone'yi yaktın."

Sadede gelelim. "Beceriksiz ve barizdi. Bir sorumluluktuk. Munoz zaten ondan şüpheleniyordu ve güven sağlamak için bir kurbanlık keçiye ihtiyacım vardı."

Büyükannem gözlerini kıstı. "Ya da muhbirimi aradan çıkarmak istedin."

Gülümsedim. "Neden ikisi birden olmasın?"

Çayını içti. İlk engeli atlamıştım. "Bir de bana sor."

Audrey'nin öldürülmesiyle ilgili olayları şöyle özetledim

Giacone ve Munoz ve Leon'un illüzyon büyücüsünü yüzünden vurmasıyla sona eriyor.

"Sızıntıyı buldunuz mu?" Victoria sordu.

"Evet. Leon, Albert Ravenscroft'a Audrey'den bahsetmiş."

"Ravenscroft'lara dayanmak için cephaneye ihtiyacınız var mı?" "Hayır. Benim kendiminkiler var."

Victoria'nın bakışları üzerimde sabitlendi. "Tereddüt ediyorsun."

"Kendimce sebeplerim var." Ravenscroft'lara baskı yapmak geri tepebilir. Bunu bir neşterle yapmayı tercih ederdim. Onun yerine elimde bir çekiç vardı ve onunla evlerini yıktığımda ya boyun eğecekler ya da saldırıya geçeceklerdi. Zaten birden fazla cephede savaşıyordum. Bir başkasına ihtiyacım yoktu.

"Şimdi kurnazlık yapmanın sırası değil. Eğer misilleme yapmaya kalkarlarsa, ben hallederim."

Çayımı yudumladım. Albert'ı sevmiyordum ama ondan nefret de etmiyordum. Bu tatsız olabilirdi.

"Bundan hoşlanmak zorunda değilsin," diye devam etti büyükannem.

"Birisi gizli bilgileri ele geçirdi ve evinize saldırdı. Ya bunu yaparsın ya da ben yaparım."

"Tasmamı çok sert çekersen, arkamı döner ve ısırırım."

Gülümsedim ve fincanını yeniden doldurdum. Onun önünde herhangi bir zayıflık göstermek, köpekbalıklarının istila ettiği sulara kan dökmek gibiydi.

Uzanıp parmaklarını çenemin altına koydu ve gözlerimin içine bakabilmek için yüzümü kaldırdı. Bakışlarını karşıladım ve onay gördüm.

"Aferin kızıma," dedi Victoria Tremaine bana. "Kim olduğunu unutma. İnsanların sana zorbalık yapmasına asla izin verme."

"Ravenscroft'larla ben ilgilenirim." Eğer korkakça bir yol seçip bunu yapmasına izin verseydim, Albert's House'dan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Yapacağını biliyorum." Gitmeme izin verdi. "Nedir bu Pit meselesi?"

Linus'un çalışma odasına, yüzüne, kara gözlerine bir geri dönüş. *Bana bu iyiliği yap . . .*

"Linus için bir iyilik."

Victoria'nın büyüü çok ince bir şekilde yanımdan geçti. Bunu memnuniyetle karşıladım. Doğruyu arayan birine yalan söylemek için, doğruyu söylemek zorundaydınız.

"Neden bu işe karıştı?"

"Ölü adam ondan yardım istedi. Linus çok geç kalmıştı."

Victoria gözlerini devirdi. "Ne kadar da tahmin edilebilir. Linus'un her zaman bir egosu vardı. Rakibinin oğlunun kurtarıcısı olmak ona cazip gelirdi. Şimdi de tüm kaynaklarını bunu düzeltmek için harcayacak. Evin güvenliği senin önceliğin. Gerekirse geri plana at."

"İşi kabul ettim. MII işin içinde ve Linus, Augustine ya da Morton'u gücendirmek istemiyorum. Çok az kazanç için çok fazla düşman."

"Morton çürük dişli bir kaplan ama Linus değerli ve Augustine'in potansiyeli var. Pekâlâ. Yapmanız gerekeni yapın."

"Bunu planlıyorum."

Victoria, "Kazarian ahmağın teki," dedi. "Jiang yüzünü kurtarmak için her şeyi yapar. İkisi de kendini tamamen ailesine adamış. Bunu bir kaldıraç olarak kullan. Pierce kuduz bir sürtük ama aptal değil. Onu köşeye sıkıştırırsan ısırır ama ailesi Adam'ın mahkûmiyetinden sonra hiçbir şekilde misilleme yapmadı. Kamuoyuna değer veriyorlar."

"Peki ya Castellano?"

"Hayırsever katkıları son altı ayda iki katına çıktı."

Büyükannem, ben daha kapıdan içeri girmeden önce Çukur projesi hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu.

Victoria öne doğru eğildi. "Bir fedakâra asla güvenme. İnsanlar bencil yaratıklardır. Para dağıtan insanlar ya parayı hak etmemişlerdir ya da onunla prestij veya günahlarından arınma satın almaya çalışmaktadırlar. Onun prestiji var. Ne var kefaretni ödemesi gereken bir şey mi yaptı?"

Hiçbir fikrin yok.

Uzaklara baktı, ağzının çizgileri sert, bakışları sertti. Kızgın asfalttan yükselen sıcak hava gibi ondan hayal kırıklığı yayılıyordu. Bir an için onu kaybettim. Büyükannem beş tane hayal ediyordu.

Cheryl'la yalnız dakikalar. Cheryl Castellano hakkında bilmediği bir şey vardı ve bu onu öldürüyordu. Tam olarak ne düşündüğünü bilmek istemiyordum ama muhtemelen Cheryl'ın zihnini bir ceviz gibi kırıp kabuğundan parçalar kopararak iyi kısımlarını bulmaya çalışıyordu.

Bulduğunda dehşete mi düşecekti yoksa etkilenecek miydi? "Öğreneceğim," dedim ona.

Victoria kendini toparladı. Ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Bu bir yarış. Bakalım oraya ilk kim varacak."

Çayımızı yudumladık. Bir engel daha aşılmıştı. "Kız kardeşin ne durumda?"

Tepki verme.

"Nevada neredeyse doğum yapmaya hazır," dedim. "Hastanede olmak ister misin?"

Büyükannem kaşlarını kaldırdı. "Rogan Hanesi'nin çocukları beni ilgilendirmiyor."

"O senin torunun."

"Çocuğunuz benim torunumun torunu olacak. Muhtemelen Arabella'nın da, eğer Ev'de kalırsa. Nevada'nın çocukları Arrosa'ya ait. Bırak üzerine titresin. Ben ilgilenmiyorum. Tabii tüm seçeneklerimi değerlendirmek zorunda kalmazsam. Ben

Koşullar gerektirirse çocuğu ya da anneyi kendi yararına kullanabileceğim yollar olduğundan eminim."

Doğrudan gözlerimin içine baktı.

Buz içimde patladı. Ravenscroft'larda onunla dövüştüm ve o da tasmamı kopardı. Bu bir karşılıktı.

"Kız kardeşimin bebeğine hiçbir şey olmayacak," dedim, sesim neşeliydi. "Nevada harika bir doğum yapacak ve çocuğuyla birlikte eve dönecek, yara almadan."

Victoria gülümsedi. "Yoksa?"

"Ya da karşılık veririm ve sonra da kendimi çıkarırım."

Dışlanma, evlatlıktan reddedilme ve dışlanma anlamına geliyordu. Bir Ev birini dışladığında, o kişi bir yabancı haline gelirdi. Büyükannem House Baylor'un hayatta kalmasını istiyordu ve bunu sağlayabilecek tek kişinin ben olduğuma karar vermişti. Şahdamarına saldırdı ve ben de ona uymak zorundaydım.

"Bu kadar alçalacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Kesinlikle."

Kıkırdadı. Bu beni iliklerime kadar ürpertti.

"İtalyan'ın şehre geri döndü."

Konuyu tekrar değiştirdik. Şartlar belirlenmiş ve anlaşılmıştı. Büyükannem yoluna devam ediyordu. "Öyle."

"Bana ne söz verdiğini unutma."

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Güzel," dedi Victoria. "O güçlü biri. Onu kullan, gerekirse onunla yat, ama sakın kendini adama."

Herkesin bana Alessandro konusunda ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıkmıştım. "Unutma, sen kendi evine aitsin."

"Biliyorum," dedim

ona. Çaylarımızı

içtik.

"Büyükanne, diyelim ki geniş bir alanda birçok kaçış yolu olan bir grup insan var. Her birini tek tek öldürmek zorundasınız ama bölgelerini kuşatacak kaynağınız yok. Bunu nasıl yapardınız?"

Victoria gülümsedi. "Sonunda ilginç sorular soruyorsun. Bu grubun bir lideri var mı?"

"Evet."

"O zaman çok basit, canım. Ona istediğini teklif et, o da onu almak için adamlarını sana getirsin."

Otoparka kadar kendimi **tuttum**. Hapishanede yürümek bir ritüel haline gelmişti. İçeri girdiğimde, her adımda kendimi bir zırh gibi kuşanıyordum.

Sapkın meditasyon, Victoria'nın torununun derinliklerine dalmak, soğuk, hesapçı ve acımasız. Kendisi gibi biri. Kendisi gibi biri.

onaylıyorum. Ayrıldığımda, dışarı çıkarken o zırhın parçalarını attım.

Tamamen bırakamazdım. Büyükanmem beni izliyordu ve eğer stresimi atmak için banyoya kaçarsam bunu öğrenirdi ve bunun bedelini çok ağır öderdi. Bunun yerine her dönüm noktasında daha hafif bir nefes aldım.

Bahçeden çıkın, biraz ilerleyin. Köşeyi dönüp ana koridora girin.

Biraz daha. Resepsiyona ulaşın, bir parça daha. Hapishaneden çıkın, nefes verin, ama yine de tutun, arabaya, otoparka, iki mil aşağıdaki yan yola kadar.

Dışarı adımımı attığım anda Alessandro arabayı durdurdu. Ben arabaya bindim, o da tek kelime etmeden sürdü. Sağa döndük ve yalnız yolda hızla ilerledik. Onun yanında gidebilmeliydim ama bu ritüel çok fazla kanıksanmıştı. Yan yol görüldüğünde nefes alıyordum.

sığ ve hızlı.

"Sağa dön," diye sordum, kelimeler boğazımda düğümlendi.

Öyle yaptı. Issız taşra yolunda beş yüz metre daha ilerledik, ana yoldan birkaç ağacın gizlediği virajın arkasına geçtik. Korunun ortasında küçük bir park yeri vardı, ancak geri dönecek kadar genişti. Burayı onu görmeye ikinci gelişimde bulmuştum, otoparkta paniğe kapılıp yarı kör ve ağlamaklı bir halde saklanacak bir yer ararken bulmuştum.

"Kenara çek lütfen."

Park yerine girdi. Araba durdu. Kan kulaklarıma hücum etti. Nefesim çok hızlı geliyordu, göğsüm ağrıyordu, boğazım daralıyordu,

Görünmez bir ilimkte sıkışmıştım. Titreyen parmaklarımla emniyet kemerimi çözdüm ve yere yığıldım. Kollarım titriyordu.

Alessandro'nun kolları bana sarıldı.

Titreyerek uzun bir nefes aldım. Hıçkırık gibiydi. Ciğerlerime yeterince hava alamıyordum ve ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Sırtımı okşadı, elinin sıcaklığı bluzumun kumaşında bile şok etkisi yaratıyordu. Ben çok üşüyordum ama o sıcacıktı.

"Yanımdayım," diye mırıldandı kulağıma. "Geçecek. Ben sana sahibim. Güvendesiniz. Bizi göremez."

Nefes almaya odaklandım. Onunla savaşmanın bir anlamı yoktu. Üzerimden geçip gitmesine izin vermeliydim. Sadece beklemeliydim. Korkutucuydu ve ölmek gibi hissettiriyordu ama kalıcı bir hasara yol açmayacaktı. Bunu daha önce de hissetmiştim ve sonrasında iyi olmuşum. Bu da geçecek ve yine iyi olacaktım.

Bana sarıldı. O bunu bilmiyordu ama o anda ona tutunmaya devam etmek için her şeyi yapardım.

Yavaş yavaş nefes alışım yavaşladı. Sırtımı dikleştirdim ve koltuğa yaslandım. Alessandro yanımda duruyordu, kolları hâlâ koruyucu bir şekilde omuzlarıma sarılıydı. Kamyondan inmiş, yanıma gelmiş ve kapımı açmış olmalıydı ama ben hiçbirini fark etmemiştim.

Ve şimdi benim zayıf anımı görmüştü. Ahh. "Ben iyiyim," dedim ona. "Teşekkür ederim."

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. Sesi sessiz ve sıcaktı. "Bu sık sık olur mu?"

"Hayır. Sadece büyükannemi gördükten sonra. Victoria ile konuşmak jilet gibi keskin bir bıçağın üzerinde koşmak gibi. Bazen kayıyorum ve o da beni kesiyor. Genelde bu kadar kötü olmaz. En son burada kenara çekip birkaç dakika sessizce oturdum."

"Bugün ne oldu da kötü oldu?"

"Albert Ravenscroft'un ailesinin benim aileme yapılan saldırılara karışıp karışmadığını öğrenmek için onun kolunu bükmemi istedi. Ben karşı çıkınca da Nevada'nın bebeğine zarar vermekle tehdit etti."

Alessandro'nun kehribar rengi gözleri karardı. "Kendi torununa zarar verir mi?"

"Ona göre, o House Rogan'ın torunu olacak. Onun için hiçbir şey. Nevada onun için hiçbir şey. Aynı yeteneğe sahipler, ama Nevada Connor'ı seçti. Victoria onu asla affetmeyecek."

Daha yakına eğildi, bakışları yüzümü tarıyordu. "Neden onun favorisisin? Sana karşı bir şeyler mi var? Ona bir söz mü verdin?" "Evet, verdim."

"Ne söz vermiştin?"

"Sana söylemek istemiyorum."

"Bunun benimle bir ilgisi var mı?"

Kendi iyiliği için fazla anlayışlıydı.

"Sen gittikten sonra sana ne oldu?" Bazen en iyi savunma iyi bir hücumdur.

Alessandro kollarını göğsünde kavuşturdu ve açık kapıya yaslandı. Etrafımızdaki ağaçların arasından süzülen güneş ışığı, kaldırıma ve arabaya parlayan çizgiler çiziyordu. Şeritlerden biri onu yakaladı ve bir an için, yolundan çekilmeden önce, altın gibi göründü.

"Babamın katilini bulmaya gittim. O zamanlar kendimi çok beğeniyordum." "Öyle miydi?"

"Şu an olduğumdan daha fazla." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

İç çekti, inanılmaz derecede yakışıklıydı. "Ben doğanın bir mucizesiyim."

Kollarımı kaldırdım. "Savunma davasını geri çekiyor, Sayın Yargıç."

Sesim hafifçe titriyordu. Paniğin son artçı sarsıntıları da azalıyordu.

Başını öne eğdi. "Seni eve götürmemi ister misin?"

"Döndüğünden beri geçiştirdiğin ilk soru bu." "Bana yaptığın anlaşmadan bahsetmiyorsun."

Tuş. Kamyondan çıktım. Yoluma çıkmıştı ve yanından geçmem gerekiyordu. Kolunu kaldırıp beni engelledi. Vücutlarımız birleşti. İçimde bir heyecan kıvılcımı çaktı. Koluna bakmaya özen gösterdim. Hareket ettirmeyi reddetti. Çok yakın duruyorduk, aramızdaki boşluk beklentiyle o kadar gergindi ki, arayı kapatırsak patlayacaktık.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi alçak ve samimiydi. "Nereye istersem."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Bu şimdiye kadarki en aptalca konuşma olmalıydı. Tüm beynim kıpırdamadan durmaya ve onu öpmek için başımı kaldırmamaya çalışıyordu. Bana neredeyse hiç dokunmuyordu ama öpüşünde sıcak ve sahiplenici bir şey vardı.

Parmakları omzumda duruyordu. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum ama korku yoktu, sadece beklenti ve şehvet vardı, o kadar çok şehvet vardı ki beynim tekliyordu.

Yarım santim daha yakına eğildi, gözleri büyüğü olan turuncu ateşle doluydu. Bu, MIII koridorunda beni takip eden adamdı.

"Bana nereye gitmek istediğini söyle, seni oraya götürüyüm."

Bu tehlikeli bir konuşmaydı. "Beni bir yere götürmene ihtiyacım yok. Kendim gidebilirim."

Gülümsedi, dudaklarında yırtıcı bir kıvrım vardı. "Ama ben çok iyi bir sürücüyüm.

Seni bırakmamı istemediğine emin misin?" "Hâlâ arabadan mı bahsediyoruz?"

"Sen söyle."

Başımı yukarı kaldırdım ve ona gülümsedim. Kanatlarım sırtımdan açıldı, yarı saydam ve ışıltılı, parlayan ipek gibi. Alessandro bana çaresiz, sessiz bir açıklıkla baktı.

"Albert Ravenscroft'u görmeye gidiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben de seninle geleceğim." "Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım."

"Zorluk çıkarma, Catalina."

"Eğer Abyss bana saldırırsa, onun matris düğümünü elinden alırım. Bunu zaten bir kez yaptım."

"Albert'ı kontrol ettim. O, babası, annesi ve küçük erkek kardeşinin hepsi Prime psionics. O eve girmene izin vermeyeceğim. yedekleme."

"Ravenscroft'larla başa çıkabilirim."

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır."

"Benden sorumlu değilsin. Linus ile imzaladığınız sözleşmeye göre, gitmenizi emredebilirim."

Öne doğru eğildi ve keskin, yırtıcı bir sırıtışla gülümsedi. "Sözleşmeyi siktir et."

Vay canına. Demek öyle, ha?

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedim ona. "Eğer seni yolumdan çekersem, sürücü koltuğunu teslim edeceksin ve kasabaya döndüğümüzde seni bırakacağım. Eğer yapamazsam, benimle gelmene izin veririm."

"Mmm" Düşündü, bakışları gözlerimde, dudaklarımda, kanatlarımda ... "Kulağa iyi bir anlaşma gibi geliyor."

"Sana güvenebilir miyim,

Alessandro?" "Evet."

"Sözünden dönmeyecek misin?"

"Dönmeyeceğim."

Yakaladım seni.

"Hazır mısın?"

"Evet."

Sağ elimi sol bileğine koydum ve parmaklarımı kolundan omzuna doğru gezdirerek çelik gibi sert kasları hissettim.

"İyi bir başlangıç mı?" Ben sordum.

Sesi daha sertti. "Mükemmel bir başlangıç."

Geri çekildim, elimi bileğine doğru kaydırdım. O da beni takip etti. Bir adım, bir adım daha. Yeterince yer var.

Bileğini kavradım, kaldırdım, ona doğru döndüm, böylece sırtım onun yan tarafına ve göğsüne yaslandı, diğer elimi omzuna kilitledim ve tüm ağırlığımı vererek bacaklarımı düzleştirdim. Birkaç kez

Benden birkaç santim daha uzundu, bu da bana mükemmel bir kaldıraç sağladı. Kolum bir kaldıraç, sırtım bir pivot noktası haline geldi ve

Alessandro başımın üzerinden uçarak bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştü.

Şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Çömelip parmak uçlarımı öptüm, dudaklarına bastırdım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm.

Sırıttı ve ellerini kullanmadan ayağa fırladı. "İyi atış."

Olamaz. Jaguar'ın burnuna vurdum ve şimdi heyecanlanmıştı.

"Bu hareketi sana kim öğretti?"

"Bilmenize gerek yok. Sadece işe yaradığını ve bende daha fazlası olduğunu bilmelisin. Sen kaybettin. Koltuğuna otur ve sessiz ol. Arabayı ben kullanıyorum."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Buradan yolumu bulabilirim. Akşam görüşürüz."

"Sen bilirsin."

Kapıyı kapattı ve ben de arabayı sürdüm. O iyi

olacaktı. Albert Ravenscroft olmayacaktı.

Piney Point Village benim en az sevdiğim mahalleydi. Memorial Villages lüks yatak odası topluluğundaki altı bağımsız köyden biriydi ve resmi olarak Teksas'ın en pahalı küçük kasabasıydı. *Wall Street Journal* bir keresinde burayı "(Çok) Milyonerlerin Cenneti" olarak adlandırmıştı. Burası yaşlı ağaçların ve eski paranın olduğu bir yerdi; on milyon dolarlık mülkler, sonsuz HOA kısıtlamaları tarafından korunan titiz peyzaj düzenlemeleri arasında tünemişti.

Alessandro'yu özledim.

Sokak, taş bir konağın önündeki çıkmaz sokakta son buluyordu. Turuncu ışık. Birkaç yıl önce, ev Piney Point'in bir parçasıydı.

Mimari tur ve broşürde burası bir şato olarak tanımlanmıştı. En iyi Fransız şatoları, zarif ve görkemli olması için dikkatlice dengelenmiş, yüksek eğimli çatıların altındaki sağlam taş yapılardı. Önümdeki ucube ise hiç de öyle değildi.

Oturduğum yerden en az sekiz farklı çatı hattı, altı baca, üç farklı kemer, hiçbir şeye uymayan saçaklı bir balkon, rastgele duvara sıkıştırılmış tek bir kule, kozmetik bir çatı penceresinin altında bir tarafta daha küçük bir hizmetçi girişi ve kemerli ve binanın başka hiçbir yerinde olmayan quoins ile süslenmiş kapılı bir porte cochere görebiliyordum. Sanki bazı sarhoş mimarlar farklı yapıların parçalarını binaları bir torbaya koydu, salladı ve bu on bin metrekaarelik mutantın düşmesine izin verdi.

Bir kez daha düşündüm de, Alessandro'nun benimle olmaması iyi oldu. Eski bir gözetleme kulesi olarak başlayan ve Rönesans'ın ortalarında nefes kesici bir malikanenin merkezi haline gelen Villa Sagredo'da büyüdü. Çok güzeldi.

Mimarlık onun kanında vardı. Bu dağınık ev ona kriz geçirebilirdi.

Konağa baktım. Albert ilk kez bana yaklaştığında Blue Bonnet hayır etkinliği. Oradaydım çünkü Nevada'nın programında bir çakışma vardı ve beni onun yerine gönderdi. Kimse kim olduğumu bilmiyordu ve ben de köşedeki güzel bir masada oturup konuşmaların sonunda Nevada'nın çekini sepete atma fırsatını beklemekten son derece mutluydum. Mimosamı yudumladım, kafamı kaldırdım ve işte oradaydı. Bana gülümsedi ve "Buraya oturabilir miyim? Eğer uyuyakalırsam ailem beni asla affetmez ve odadaki tek ilginç kişi sensin."

Albert'ı incitmek istemedim.

Ama bilmek zorundaydım. Meclis olarak bilmemiz gerekiyordu.

Elimde tabletimle kamyonandan indim ve girişe doğru yürüdüm.

Ön kapıya erişimi sağlayan ferforje kapı açık duruyordu ve zili çaldım. Hispanik bir kadın açtı ve bana gülümsedi.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar. İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Catalina Baylor," dedim.

"Kedi?" Albert süslü bir merdivenden çıktı. Yüzü aydınlandı. "Buradasın."

Ugh. Albert bir noktada bir lakaba ihtiyacım olduğuna karar vermiş, bir lakap uydurmuş ve bunu kullanmakta ısrar etmişti. Bundan nefret ediyordum ama daha önemli işlerimiz vardı.

kavga etmek için.

"Konuşabilir miyiz?"

diye sordum. "Tabii ki."

Onu kapının karşısındaki, pelüş bej sandalyelerin maun bir sehpayı çevrelediği oturma alanına kadar takip ettim. Sol taraftaki yuvarlak nişin içinde, bir kürsünün üzerinde kuyruklu bir piyano bekliyordu. Albert'in annesi başarılı bir müzisyendi.

Albert bana gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Leon seninle tanıdığı bir kız hakkında konuştu,

Audrey." "Küçük sapık. Hatırlıyorum."

"Bundan kimseye bahsettin mi?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Belli ki beklediği konu bu değildi.

"Birine söylemişsin. Kime söyledin? Bu benim için çok önemli."

Parmak eklemlerini ağzına vurarak düşündü. "Kimseye söylediğimi sanmıyorum. Bekle, babama bahsetmiş olabilirim. Evet, sanırım söyledim. Neden?"

Midemin dibi düştü. Korktuğum şey buydu. "Baban evde mi?"

Albert gözlerini devirdi. "Saat yedi. Başka nerede olabilir ki?"

Hadi, çalışma odasında. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" "Eninde sonunda."

Malikânenin içinden geçerek traverten zeminin yerini koyu renkli ahşap panellere ve tavandan tabana raflara bıraktığı çalışma odasına doğru ilerledik. Christian Ravenscroft masasının arkasında oturmuş, bir fincandan kahve yudumluyordu. Hâlâ koyu renk bir takım elbise giymiş ve sanki ofisten eve yeni gelmiş gibi bordo bir kravat takmıştı.

Saçları azalmış, kaşları gibi bembeyaz olmuştu. Bir zamanlar yakışıklı olan yüzü yaşlandıkça ağırlaşmış, keskin hatları kare ve blok haline gelmişti.

Bana gülümsedi ama ayağa kalkmadı. Ravenscroft Hanesi Albert'ın

Ama onlara göre ben "iyi bir kızdım", kibardım, sessizdim, onları utandırmayacaktım ve bu nedenle iyi bir eş olacaktım ama onların seviyesinde değildim.

"Cat seninle konuşmak istiyor, baba." Albert elini sallayarak beni devam etmeye davet etti.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Christian. Benimle

dalga geçiyordu. "Belki de özel olarak konuşmak

daha iyi olur," dedim. "Oğlumdan sakladığım hiçbir

sır yok."

Kaderime teslim oldum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Albert kurtulamayacaktı.

"Kuzenim ve Audrey Duarte arasındaki bağlantıyı kime anlattın?"

Çalışma odasına sessizlik çöktü.

Christian kaşlarını çattı. Soruyu ya da sorma biçimimi beğenmedi.

"Kuzeninin kim olduğunu neden bileyim ya da kimlerle ilişki kurduğunu neden önemseyeyim? Bilsem bile kime söyleyeceğim?"

Soru buydu, değil mi? Tableti aldım ve masasının üzerine koydum, böylece hem o hem de Albert görebilecekti.

"Lütfen hatırlamaya çalışın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Birine söylemişti. Sesinde çok fazla öfke vardı. Yaşını ve konumunu beni korkutmak için kullanmaya çalışıyordu.

"Strathearn Boru Hattı," dedim. Son uyarı.

Christian hiçbir tepki göstermedi. "Her ne kadar garip olsa da, hâlâ bu gece halletmem gereken bir iş var. Başka bir şey yoksa ..." Asılı kalmasına izin verdi.

Tablete dokundum. Tablette, pitoresk bir gölün kıyısında toplanmış, ellerinde pankartlar tutan büyük bir insan kalabalığı görülüyordu. Güneş batıyordu ve gölün etrafındaki yeşil tepeler parlıyordu.

"Strathearn Boru Hattı nedir?" Albert sordu.

"Strathearn Maine'de küçük bir kasabadır. Ana gelir kaynağı Strathearn gölünden elde edilen turizmdir. Bir buçuk yıl önce Synesis Corporation bölgede bir teflon fabrikası kurmaya karar verdi. Çok sayıda iş sözü verdiler, ancak bölge halkı fabrika işi değil, fabrikanın göle döküleceği perflorooktanoik asitten arındırılmış temiz su istiyordu. Kongre temsilcilerine lobi yaptılar ve bu işe yaramayınca protestolara başladılar."

Ekranda protestocular pankartlarını salladılar. Gazeteciler mikrofonlarını ona doğru uzatırken yaşlı bir siyah kadın kameralara ders veriyordu. Sekiz ya da dokuz yaşlarında, kıvrıkcık kıvılcık saçlı ve soluk tenli genç bir kız, ne yapacağını bilemez bir halde kadının yanında duruyordu.

"Bunlar anarşist değildi," dedim. "Bakın, orada aileler var. Gençler, yaşlılar, çocuklu çiftler. Onlar orada yaşayan yerlilerdi. nesillerdir orada."

Christian iç geçirdi, açıkça sinirlenmişti.

"Protestolar ulusal çapta ilgi gördü. Synesis bu kötü reklamdan hoşlanmadı ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi."

Ekranada biri çığlık attı. Pankartlar uçtu ve insanlar çarpışarak koştu. Gazeteciler mikrofonlarını bırakıp göle doğru koşmaya başladılar. İçlerinden biri yaşlı siyah kadına çarparak onu yolundan düşürdü, yüzü ilkel bir dehşet maskesine dönüşmüştü. Kadın yere düştü. Kızıl saçlı kız onu kaldırmaya çalıştı ama kalabalık etraflarını sardı ve o da düştü. İnsanlar onları ezdi, ileri geri koştular, tepindiler, feryat ettiler, birbirlerine vurdular.

Albert ona baktı. "Bir psionik saldırı. Gerçekten güçlü, korkuya dayalı, çok yönlü, katmanlı bir saldırı. Hedefli bir saldırı hepsini aynı yöne sürüklerdi."

"Ulusal Meclis de böyle düşünüyordu. Bu on iki dakika boyunca devam etti. Yedi kişi öldü, üçü boğuldu, dördü ezildi. Bir kişi felç oldu ve onlarca kişi yaralandı. Synesis her şeyi protestolara sızan radikal gruplar olarak göstermeye çalıştı."

"Hayır," dedi Albert. "Birden fazla psionik değil, yoksa kalabalığın akışı farklı yoğunlukta olurdu. Bu tek bir psionik, muhtemelen bir Prime, çevre boyunca kontrollü büyü patlamaları yapıyor. Bir yöne doğru koştukları anda psionik onları ters yöne doğru itiyor. Kaçamadılar. Hiçbir yer güvenli değildi."

"Bir soruşturma var," diye devam ettim. "Şirketin iç kayıtlarına mahkeme celbi gönderildi. Kayıtlar, dışarıdan bir psioniğin fahiş bir meblağ karşılığında işe alınmasına karar verildiğini gösteriyor. Ne yazık ki, psioniğin kimliğini bilen tek kadın bir otoparkın çatısından atlamış. üç ay önce."

Christian'ın yüzünde yarım saniyelik bir gülümseme belirdi ama ben onu gördüm. Zihinsel savunmalarımı güçlendirmek için sihri sarıldım. Alessandro'dan uzaklaştığımdan beri onları güçlendiriyordum.

Albert babasına bakıyordu.

"Samantha Corners öldü," dedim. "Ama sigortası vardı."

Tablete dokundum. Ortasında siyah bir Escalade'in park ettiği, büyük olasılıkla gizli bir kamera tarafından yandan çekilmiş bir taşra yolu belirdi. birinin cebindeki ya da çantasındaki kamera. Christian Ravenscroft, cipin yanında, arazide düz bir noktaya yerleştirilmiş, yaklaşık üç metre genişliğinde siyah kare bir platformun üzerine çömelmişti. Bir parça tebeşirle karmaşık ve gizemli bir daire çiziyordu. İki yüz metre aşağıda, protestocular çimlerin üzerinde slogan atıyordu.

"Beş dakika, daha fazla değil," dedi bir kadın sesi.

"Bunun doğru yapılmasını istiyor musun? Eğer öyleyse, kapa çeneni." "Sana ne için para ödediysek onu istiyoruz."

"Ve alacaksın. Başladığım zaman, sakın bölme. Yapmak istemezsin işler daha da kötüleşir." Tasarımı bitirdi, çemberin içine girdi ve gözlerini kapattı.

Turuncu ıGık tebeşir çizgilerinin arasından geçerek soluk bir parıltıya dönüştü ve Christian'ın yüzünü ürkütücü bir şekilde aydınlattı.

İlk umutsuz çığlık havayı yırttı. Ekranda Albert'ın babası gülümsedi.

"Cascade ..." Albert gözlerini kısarak daireye bakarak mırıldandı. "Bizim Ev büyümümü kullandın."

Christian'dan bir büyü seli koptu. Savunmalarına çarptı ve bir kayaya çarpan dalgalar gibi zihinsel duvarıma çarptı. Geri çekildi, sersemlemişti.

"Yeterince güçlü değil," dedim ona.

"Baba!" Albert aramıza girdi. "Ne halt ediyorsun sen?" "Kapa çenenini. Kapa çenenini." Christian her kelimeyi yere çaktı.

Sandalyelerden birine doğru yürüdüm, oturdum ve bir bacağımı diğerinin üzerine çaprazladım.

"Bunu neden yaptın ki?" Albert hırladı. "Videoda sadece senin yüzün yok, Cascade'in tüm tasarımı da görülebiliyor. Tek yapmaları gereken herhangi bir yerel Prime psionic'i aramak ve onu tanıyacaklar. Ona saldırmak bunu düzeltmeyecek."

Ev büyüleri her Eve özeldi, karmaşıktı ve sıkı sıkıya korunurdu. Büyü yetenekleri parmak izleri gibiydi, benzersizdi. Victoria ve Nevada'nın ikisi de gerçeği arayan kişilerdi ama kan bağı olmasına rağmen yeteneklerinin doğası biraz farklıydı. Belirli bir aile tarafından geliştirilen çemberler bağkaları için aynı işlevi görmezdi çünkü tam olarak o soyun büyüüne göre ayarlanmıştı. Christian bir çember çizdiğinde O tahtada Cascade, kendini lanetlemişti.

"Eğer bu ortaya çıkarsa, Meclis olarak işimiz biter." Albert kollarını kaldırdı. "Paraya ihtiyacımız yok. Birine iyilik borcun mu vardı? Birine iyilik mi yaptın? Şantaj mı? Neden?"

"Çünkü ben istedim." Christian'ın ifadesi karardı, yanakları kızardı, ağzı öfkeli bir çizgiyle yüzünü kapladı.

Kitaptaki en eski sebep. Tüm psionikler kendilerini kısıtladılar. Yeteneklerinin askeri uygulamalar ya da nadir durumlar dışında bir amacı yoktu. sivil kolluk kuvvetleri kalabalık kontrolüne ihtiyaç duydu. İnternette memler

vardı

"Psionik isyan için bekliyor" başlığıyla rastgele üzgün insanlar gösteriyordu. Onlar da en az bizler kadar büyülerini kullanma isteği duyuyorlardı ve kişisel kısıtlama uygulamasını bir din haline getirmişlerdi.

"Sen mi istedin?" Albert kollarını iki yana açarak bacaklarını tokatladı. "Biz hayvan mıyız baba? Kendimizi hiç mi kontrol edemiyoruz? Konuşmaya başladığımdan beri bana Psionik Mantra'yı öğretmedin mi?"

"Daha büyük bir sorunumuz var." Christian bana baktı. Eğer bakışlar bıçak olsaydı, ben bir iğne yastığı olurum.

"Yeterince güçlü değilsin," diye tekrarladım. Nasıl görüldüğümü çok iyi biliyordum; hafif sıkılmış, duygusuz, buz gibi bir ifade.

Christian titriyor, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Her Geyini o ilk saldırıya bağlamıştı. Çukur'dan hemen sonra bana vurmuş olsaydı, paramparça olur ve canımı kurtarmak için trafiğe, bir çatıya ya da suya doğru kaçardım. Elimin altında ne varsa. Ama toparlanmak için zamanım vardı.

"Bağka kim biliyor?" Christian dişlerinin arasından sıktı.

Albert'ın evlilik konusunda ciddi olduğunu ve bir yere gitmeyeceğini anladığımda Bern'den ailenin geçmişini araştırmasını istedim. Samantha Corners'ın kız kardeşi ile Christian Ravenscroft'un uzaktan kuzeni arasında eski bir iş ortaklığına rastladım. Diğer insanlar da Christian'ın geçmişi, ama hiçbiri Bern değildi. Bir model büyücüsü olmak, Bern parçaları bir araya getirdi ve iki ay önce kaydı bulana kadar başkalarının kişisel bilgisayarlarını karıştırdı.

"Adalet Bakanlığı Özel Konsolosu. Size el altından bir anlaşma teklif edilecek. Samantha Corners aracı oldu ama çeki o imzalamadı. Sizi işe alan kişileri istiyorlar."

Albert bana baktı. "Bir kalabalığı şiddete kışkırttı ve onlar da anlaşma yapmaya razı mı? İnsanları öldürdü."

"Anlaşma teklif ediyorlar çünkü bu kayıt kamuya açıklanırsa sivil kargaşaya yol açabilir. Genel olarak psionikler üzerindeki etkisi felaket olur. Ulusal Meclis psionikleri korumak istiyor. Adalet Bakanlığı ayaklanmaları ve daha fazla can kaybını önlemek istiyor. Onlar kamu yararına bir anlaşmaya vardık."

Bu anlaşma ağzımda kötü bir tat bıraktı. Linus, ona kaydı getirdikten sonra bana açıklamıştı ve bunu güzel bir şekilde süslemeye bile çalışmamıştı. Bu sonucu o kadar kesin bir şekilde tahmin etmişti ki, acaba kaç tane

Daha önce de böyle bir şey olmuştu. İki hafta sonra ondan resmi bir onay aldım. Bir katille anlaşma yapacaklardı.

Christian masasının üzerine tırmanacakmış gibi eğildi. Eğer bir kol mesafesinde olsaydım, beni boğarak öldürebilirdi. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Sen hiç kimsesin."

"Bu önemli değil."

"Anlaşmanın şartları nedir?" Albert sordu.

Christian'ı işaret ettim. "Onun işi bitti. Dışarı."

"Eksizyon mu?" Albert'ın beti benzi attı.

Başımı salladım. "Gizli tanık olarak ifade verecek, tüm mal varlığınızı elinizde tutmanıza izin verilecek ve görevden alınması Meclis'in mühürlü bir komitesi önünde gerçekleşecek."

Albert önce babasına, sonra da bana döndü.

"Buraya bilgi almaya geldim," dedim. "Eğer bana istediğimi vermezseniz, bu videoyu tüm büyük yayın platformlarına yükleyeceğim. Halka açıldığında,

İnsanlar kan için feryat edecek ve siz de anlaşmanıza veda edeceksiniz.

Meclis misilleme olarak sizi lime lime edecek. Meclisiniz

toparlanamayacak. Bana zarar vermeye ya da beni alıkoymaya

kalkışırsanız, size lobotomi uygulamam ve ardından videoyu yüklerim. Beni şu anda vurursanız, video yine de yüklenir ve Meclisim sevdiğiniz herkesi öldürür."

Christian yemin etti.

Albert gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Sen

kimsin?" "O da önemli değil."

"Babam Leon'dan kimseye bahsetmezdi. Böyle bir şeyi hatırlamaz bile."

"Sanırım öyle yaptı."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Birisi evimi hedef alıyor, Albert. Bunu düşünmek için bir dakikan var."

"Seninle evlenmek istiyordum," diye fısıldadı Albert.

Üzgün olduğumu söylemek istedim. Ona sarılmak ve bunun dünyanın sonu olmayacağını söylemek istiyordum ama en ufak bir zayıflığım, en ufak bir nezaket ya da merhamet belirtim Christian'ın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine neden olacaktı.

Sihrimin içimden akmasına izin verdim. İnsanları bana aşık olmaya zorladığımda kanatlarım görkemliydi, yeşil, altın rengi ve ışıltılıydı. Şimdi sırtımdan çıkan kanatlarım siyahtı. Tüylerimin uçları kıpkırmızı parlıyordu, sanki kanatlarımı kana batırmışım gibi. İşte bu madalyonun diğer yüzü. Alessandro gittikten sonra, karanlık bir yerdeyken ve yalnız kalmak istediğimde bu hastalığa sahip olduğumu öğrenmişim. Leon, Alessandro'nun

Bir gece akşam yemeğinde kontrolümü kaybettim ve siyah kanatlar ilk kez ortaya çıktı. Aile tam otuz saniye boyunca sessizliğe gömüldü. Ve sonra Bir hafta boyunca herkes bana Gotik Prenses dedi ve Arabella kapıma vampir romanları bırakıp durdu.

Kanatlarım gerildi, kocaman, siyah, korkutucu. Aslında onlarla hiçbir şey yapamıyordum, diğer kanatlarımı baştan çıkarmak için kullanabildiğim gibi, ama etkileyici görünüyorlardı.

İki adam da bir adım geri çekildi.

"İyi bir eş olacağımızı sanmıyorum, Albert. Yirmi saniye." "O hiçbir şey bilmiyor," diye ısrar etti Albert.

"On saniye."

Christian sandalyesine yığıldı. "Pekâlâ."

Albert kaşlarını çatı. "Birine kuzeninden mi bahsettin?"

"Kulüpte bana yaklaştılar. Genç bir telekinetik yeşil alanda bana doğru yürüdü."

"Telekinetik olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Christian bana dudak büktü. "Taşaklarını fiziksel olarak almak zorunda kalmadı." "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen Cumartesi."

Arkan'ın adamları hızlı hareket ediyordu. "Ne sordu?"

Christian iç çekti. "Seni oğlumun hayatından çıkarmakla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu, ben de evet dedim."

Albert sandalyeye oturdu ve sağ dirseğini kolçağa dayayarak öne doğru eğildi, alnı yumruğunun üzerindeydi. "Bu bir kâbus," dedi. sesi neredeyse neşeliydi. "Her an uyanabilirim, değil mi baba? Neden ilişkiyi sabote ettiniz?"

"Çünkü sen daha iyisini yapabilirsin!"

Albert beni işaret etti. "Bundan daha mı iyi? Çalışma odanda lanet olası bir ölüm meleği var ve sen daha iyisini yapabileceğimi mi düşündün?"

"O sırada tüm bilgilere sahip değildim. Sana zaman ayırmıyordu. Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmanı izlemekten bıkmıştım."

"Senden yardım istedim mi?"

"Ben senin babanım! Senin geleceğine ben bakarım! Onlar sonradan görme bir Ev ve Victoria Tremaine dışarı çıktığında onları paramparça edecek."

"Büyükannem bu meseleyi halletmem için bana güvendi," dedim. "Arkadaşlığımız nedeniyle Albert'a nezaketen onun yerine ben buradayım. Ev

Tremaine aptallara katlanmaz, Bay Ravenscroft. Siz de öyle olmayın." Christian ağzını açtı. Ağzından bir şey çıkmadı.

"Telekinetik olanı tarif et," diye sordum.

"Genç, yirmili yaşlarda. Koyu renk saçlı. Bronz tenli. Güzel dişler. Aksanlı." "Ne tür bir aksan?"

"Emin değilim."

Bu diş çekmek gibiydi. "Kulübün bir üyesi miydi yoksa bir misafir mi?" "Bilmiyorum. Sormadım."

"Yanında başka biri var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Sana bir şey teklif etti mi? Onunla iletişim kurmanız için bir yol gösterdi mi?"

Christian başını salladı. "Yürürken biraz konuğtuk. Hepsi bu kadar. Bana adını söylemedi."

"Leon'un adı nereden çıktı?"

"Tüm aile üyeleriniz hakkında ne düşündüğümü sordu. Ona hiçbirini umursamadığımı söyledim. Sanki bizim için fazla iyiymişsin gibi davrandığını, hatta o lanet kuzeninin oğlumu terslediğini ve ona Audrey adında bir kız hakkında uydurma bir sapık hikayesi anlattığını söyledim."

Devam edecek pek bir şey yoktu. Eve gider gitmez Bern'den kulübün yanındaki güvenlik kameralarını incelemesini ve tanıdık gelen biri olup olmadığına bakmasını istedim.

"Ne oldu?" Albert sordu.

"Audrey öldü. Cinayet Leon'un üzerine yıkıldı ama onun kurşun geçirmez bir mazereti var." Christian'a döndüm. "Ekleyeceğin bir şey var mı?"

Christian çenesini havaya kaldırdı, gözleri meydan okurcasına bakıyordu. "Haklıyım. Oğlum senin için fazla iyi."

Kanatlarımı sakladım, ayağa kalktım, tabletimi aldım ve dışarı çıktım.

Bölüm 14

Evden on beş dakika sonra iyi bir asker gibi Victoria'nın ofisini arayıp rapor verdim. Trevor ikinci çalışta cevap verdi, sesi kısıktı.

"Lütfen bekleyin."

Kötü kalpli büyükannemden bahsettiğimde Christian'ın yüzündeki dehşet ifadesi hafızama kazınmıştı. Hayatta kalabilmemiz için Victoria olmak zorunda mıydım? Onun gibi düşünmeyi öğreniyordum. Onun gibi tepki vermeyi. Eğer devam edersem, Victoria'nın torunu olma eyleminin artık bir eylem olmaktan çıkacağı bir zaman gelecekti. Büyükanneme dönüşmek istemiyordum. Tecrübe eksikliğimin beni daha çok etkilediği zamanlara geri dönmek istiyordum.

bana at gözlüğü verdi.

Şimdi zayıflık anı için kötü bir zamandı. Trevor raporumu yazmak için tekrar hatta gelecekti ve ben de kırgın görünmeyi göze alamazdım.

Telefon çaldı ve büyükannemin keskin, üst sınıf sesi Beetle'ın içini doldurdu. "Ne öğrendin?"

Sürpriz, sürpriz. Büyükannenin telefon etme yetkisi yoktu. Her nasılsa, hapishane yönetiminin bu korkunç güvenlik ihlali karşısında şok olacağından şüpheliydim.

"Christian'a golf kulübünün sahasında yaklaşıldı. Beyaz bir adam, muhtemelen yirmili ya da otuzlu yaşlarda, siyah saçlı, bronz tenli, tanımlanamayan bir aksanı vardı ve House Baylor hakkında kirli çamaşırlar arıyordu. Gündelik bir sohbetleri vardı.

Sonra adam gitti. Christian adamın kulübe nasıl girdiğini bilmiyor. Onu daha önce hiç görmemişti ve fark etmiş olmalıydı çünkü yabancı bir telekinetikti ve golf toplarını geri almak zorunda değildi."

Üst düzey sihir kullanıcılarına hizmet veren taşra kulüpleri genellikle üyelerinin arazide sihir kullanmasına pek sıcak bakmazdı. Bu durum aynı sosyal

büyük para tomarlarını gösterme cezası. Bu kaba bir davranış olarak kabul edilir ve yapılmazdı. Yabancı kendini tanıtmak için kuralı çiğnemişti. yüksek rütbeli bir büyücü olarak, Christian'ın konuşmaya değer bulacağı biri.

"Başka bir şey var mı? Detaylar?"

"Hayır. Kıdemli Ravenscroft detaycı biri değildir. Eğer bir fille karşılaşılsaydı, onu büyük gri bir hayvan olarak tarif ederdi."

Victoria içini çekti. "Christian'ın koca kafasını kırsanız, bir çorba kaşığı beyin bulursanız şanslısınız. Evlerinin tamamında zeka ya da hayal gücü. Ağzını neden açtığını söyledi mi?"

"Oğluyla evlenmek için yeterince iyi olmadığımı düşünüyor."

Victoria güldü, sesi aracın içinde çınılıyordu. "Ayrıca senden korkuyor."

"Belki de yaşlandıkça biraz daha zeki olmuştur. Yeni bir şey öğrendiğin an beni ara."

"Evet, Büyükanne." Düşündüğünden daha kolay oldu.

"İtalyanınız beni görmeye geldi." Victoria'nın sesinden eğlence fışkırdı. Ne? Ne yaptı?

Victoria, "Sana söylemedi," dedi.

Kahretsin, cevap vermek için bir saniye fazla bekledim.

Beynim sonunda çıkış şeridimin bitmek üzere olduğunu fark etti. Bitmeden bir adım önce birleştim. Arkamda kırmızı bir pikap öfkeyle kornasını çaldı.

Sesimi dikkatli bir tarafsızlığa yönlendirdim. "Ne söyledi?"

"Beni tehdit etti."

Aman Tanrım. "Ona zarar verdin mi?"

"Duygularını gizleme konusunda daha iyi bir iş çıkarmalısın. Sesindeki paniği duyabiliyorum."

"Ona zarar verdin mi, Büyükanne?"

"Zihni sağlam. Onu eğlenceli buldum. Ayrıca, o çok güzel bir çocuk. Çok güçlü. Onu bir sebzeye dönüştürmek yazık olur."

Onu boğabilirdim. Ne düşünüyordu ki? Muhtemelen oradan zihni zarar görmeden çıktığı için ne kadar şanslı olduğunu bile anlamıyordu.

Sesindeki mizah daha da arttı. "Bana senin çok yetenekli olduğunu ve benim müdahalemin seni engellediğini söyledi. Ayrıca eğer

Benim dikkatim sonucu sana bir şey olsaydı, kafamı keserdi."

"O yapmadı."

"Oh, bunu önerirken son derece çekiciydi. Kusursuz davranışlar, harika bir duruş. Eski püskü bir kot pantolon ve solmuş bir tişört giydiğinde bile iyi terbiye her zaman kendini gösterir. Bence fakir prensin seni gerçekten seviyor, zavallı aptal. Çok yazık."

Benimle alay ediyordu. "Böbürlenmek sana yakışmıyor."

"Catalina, ben hapisteyim. Bulabildiğim her yerde eğleniyorum. Nerede durduğumuzu biliyorsun."

Arama kesildi. Kapatmıştı.

Burası iyi, ben kendi yolumu bulurum. Hemen arkamı döneceğim ve ne olacağını görmek için yırtıcı bir köpekbalığını bir sopayla dürteceğim.

Onu öldürürdüm. Hayır, daha kötüsü, onu bulduğumda bağırırdım.

Arabayla güvenlik kulübemize gittim, indim ve kendimi koklattım.

Regina evinden çıktı, ön kapımıza doğru yürüdü ve kollarını kavuşturarak bekledi.

Güvenlik bana izin verdi. Beetle'ı içeri sürdüm ve park ettim. "Bir şey mi oldu?"

"Leon ve kız kardeşin Rhino'yu geri getirdiğinde garip hissetmiştim." Elini Beetle'ın kapüşonunun üzerinden geçirdi.

"Nasıl tuhaf?"

"Hareketli bir şey hissettiğimi sandım ama bulamadım. Diğer araçları kontrol ediyorum. Kamyonunuz temiz."

"Ne tür bir şey?"

"O türden değil," diye beni temin etti. "Sıradan bir animasyon. Patricia fazladan bir tarama yapıyor ve ben de Cinder'ı avlanması için gönderdim. Bakalım ne yakalayacak."

Sekizi yirmi geçe eve girdim. Bina sessizdi. Gölge medya odasından dışarı fırladı ve bacaklarımı tırmaladı,

köpek heyecanının üstesinden geldi. Onu sevdim ve mutfağa doğru yürüdüm. Çok yorgundum. Dün uzun bir gündü, bugün daha da uzun bir gündü ve her şey acıyordu. Yemeğe ve uykuya ihtiyacım vardı, sırayla.

Depoyu özlemiştim. Şimdi üç kata bölünmüştük; Bern ve Leon üçüncü katı, Arabella ve Büyükanne Frida da

İkincisi. Alt katta sadece annem ve ben kalıyorduk ve şu anda herkes kendi işiyle meşgulken kendimi terk edilmiş ve yalnız hissediyordum. Bu

Neredeyse kendi özel daireme gelmek gibi, benim ama soğuk ve yalnız.
Gölge hariç.

Buzdolabına doğru bir koşu yaptım. Büyü yenilemek çok fazla kalori yakıyordu ve midem asitle dönen bir kara deliğe dönüşmüştü. Akşam yemeğini kaçırmıştım ama artanlar olacaktı. Her zaman yemek artıkları olurdu.

Buzdolabı bana annemin fajitalarını sundu. Basit bir tarifti, marine edilmiş etek biftek ya da tavuk butları lokmalık parçalar halinde doğranır ve peynir, domates ve avokado parçaları ve hafif sosla birlikte un tortillalarına sarılırdı. Şaşırtıcı derecede iyi muhafaza edilir, sıcak ya da soğuk yenir ve ailedeki herkes severdi. Annem bir ton yapmış olmalı, çünkü tabakta en az bir düzine vardı ve buzdolabında kurumasınlar diye plastiğe sarılmışlardı.

Plastiği açtım, bir fajita kaptım ve buzdolabını kapattım. Nevada üç adım ötede duruyordu. Sıçradım ve fajitayı düşürdüm. Gölge fırladı fajitayı yerden aldı ve koridora fırladı.

Yemin ettim. "Bir dahaki sefere biraz gürültü yap lütfen." Nevada kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Uh-oh. Bu bakışı biliyordum. Mahvolmuşsun bakışı. "Albert aradı," dedi kız kardeşim.

Buzdolabını açtım ve bir Corona çıkardım. "Ne dedi o?"

"Konuşmak istiyor. Her şeyi berbat ettiğini bildiğini söylüyor ama tüm tehditlere rağmen hâlâ bir şans olduğunu düşünüyor. Özür dilemek için bir fırsat istiyor."

Birayı açtım ve uzun bir yudum aldım. Tadını zar zor alabildim ama soğuktu ve bu yeterliydi. "Özür dileyecek bir şeyi yok."

"Öyle olduğunu sanıyor."

Onu geçip masaya gitmeye çalıştım ama o olduğu yerde kaldı ve beni ada ile buzdolabı arasına hapsetti. Eğer arkamı dönüp adanın etrafında dolanırsam, kenara çekilip yine yolumu keseceğini hissediyordum.

"Başlangıçta seni tehdit etmiş olabileceğini düşünmüştüm," dedi. "Albert mı?"

"Evet. Ama beş dakika boyunca özür diledikten sonra özür dilemeyeceğini anladım, bu da onu tehdit ettiğin anlamına geliyor. Bern'den telefonunun izini sürmesini istedim."

Lanet olsun. Biraz daha bira içtim.

"Onu görmeye gittin. Sonra doğruca Albert'ın evine gittin. Şimdi özür dilemek istiyor. Tam olarak 'af dile' dedi."

Teknik olarak bunların hepsi
doğruydı. "Sana ne yaptırdı?"

Albert'ı görmeye gitmenin benim fikrim olduğu yalanını
söyleyemezdin. "Bu benimle onun arasında." Nevada ne kadar az karışırsa
o kadar güvenliydi.

Kız kardeşimin gözleri parladı. "Sana onunla konuşmayı kesmeni
söylemiştim. Seni uyarmıştım. Onun bir çeşit akıl hocası olduğunu
düşündüğünü biliyorum, ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.
tehlikeli biri. Sana zalimce bir şey yapmanı söyledi ve sen de gidip yaptın.
Olmak istediğin kişi bu mu?"

Kimse kız kardeşimle kıyaslanamaz. İlk denemesinde hedefi tam on
ikiden vurur. Tam da suçluluk ve şüphe düğümünün içine.

"O kadar basit değil." Sesim kendime bile ezik geliyordu.

Nevada dişlerini kilitledi ve başını salladı. "Bunu basitleştireceğim.
Yarın gidip ona seni rahat bırakmasını söyleyeceğim."

Panik, beyazın kör edici patlamasıyla içime çöktü. Parmak uçlarım buz
kesti. Victoria, Alessandro'nun gösterisine izin vermişti çünkü onu
eğlenceli buluyordu. Nevada yarın oraya gidip ultimatolar vermeye
başlarsa, Victoria onu cezalandırırdı. Alessandro'yu benim
gençlik aşkı, sonuçta zararsız. Ama Nevada'nın üzerimde büyük bir
etkisi vardı. Victoria onu zaten rakibi olarak görüyordu. Benim
üzerimdeki hakimiyetini sağlamlaştırmak için harekete geçecekti.
Misilleme yapacaktı.

Bebeğe zarar verecekti.

"Lütfen bunu yapmayın. Sana yalvarıyorum."

Nevada'nın gözleri açıktı. "Sen benim kız kardeşimsin ve seni
seviyorum. Kapana kısıldın ama seni kurtaracağım."

Hayır, hayır, hayır.

Nevada bana sırtını döndü. Kararını vermişti. Onu durdurmak için
saniyelerim vardı. Bir manivelaya ihtiyacım vardı, zırhında bir gedik,
dinlemesini sağlayacak bir şey.

"Çocukken bizimle hep ilgilendin. Ama şimdi bir yetişkinim.
Bana yetişkin olmanın bilinçli kararlar almak anlamına geldiğini öğrettin.
Sana bir şey söylemek istiyorum ve eğer sözümü bitirdiğimde hâlâ
Victoria'yla yüzleşmek istiyorsan, seninle tartışmayacağım."

Nevada arkasını döndü ve masaya oturdu. "Tamam. Seni dinleyeceğim."

Bu konuşmadan hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacaktım ama onu
Victoria'dan uzak tutmalıydım. Bir sandalye çektim, oturdum ve biramdan
bir yudum daha aldım. Tadı acıydı. Adrenalinim tavan yapmıştı.

"Evimizin Başkanı olmaktan ne zaman vazgeçtiğini hatırlıyor musun?"

Nevada gözlerini kısıtı. "Hatırlıyorum."

"Bu hikayeyi Alessandro'ya anlattım. Her şeyi. Bizim için para kazanmaya çalışırken kendini nasıl yerin dibine soktuğunu ve Connor'a karşı tehditlerini, nasıl dinlenmediğini, yemek yemediğini, kimsenin yardım etmesine izin vermediğini, ta ki yere yığılana ve ambulans çağırmak zorunda kalana kadar. Sana yavaşlaman ve iyileşmen için yalvardığımızı, senin de bunu yapacağına söz verdiğini ve yirmi dört saat geçmeden seni tekrar ofiste dosyaları karıştırırken bulduğumu anlattım. Arabella ve bana babamdan nasıl miras kaldığını ve senin para kazanmanı yasaklamak için oy kullandığımızı anlattım. kazandığınız her şeyi elinizde tutmaya zorladınız ve sonra çılgına dönüp artık size güvenmediğimizi ve Evimizin Başkanı olamayacağınızı ilan ettiniz."

Nevada'nın ağzı inceldi. O da bunu hatırlamaktan benim kadar hoşlanmıyordu.

Kız kardeşim devam etmem için elini salladı.

"Alessandro'nun söylediği bir şey aklıma takıldı. Haklı olduğumuzu bildiğinizi ama haksız olduğunuzu düşünmediğinizi söyledi. Bunu ne kadar çok düşünürsem, o kadar az mantıklı geliyordu. İşi sıfırdan yeniden inşa ettiniz.

Babam hastalandıktan sonra. Hayatını askıya aldın ve bunun için fedakârlık yaptın. Bu işi seviyordun. Bu babamın mirasıydı ve sen de onu onurlandırдың."

Nevada omuz silkti.

"Sen de bizi sevdin. Haftada altmış saat çalıştın ve yine de ablamız olmak için zaman buldun. Ve sen tanıdığım en ayakları yere basan, akli başında insansın. *Öfke nöbeti* senin sözlüğünde bile yok. Ama bir şekilde Bir tane fırlattın ve sonra çok incindin, işi bıraktın ve neredeyse aileyi terk ediyordun. Üç hafta boyunca benimle konuşmadın."

Nevada'nın ifadesi yumuşadı. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"O zamanlar kendimi çok suçlu hissediyordum. Seni daha az çalıştırmak ve bizim için kendini yerin dibine sokmanı engellemek için harika bir fikir bulmuştum ama her şey korkunç bir şekilde ters gitti. Ne yapacağımı bilemedim. Ve sen çok kızgındın. Aynı gün Kayıt Tutucuya gittin ve resmi olarak Evin liderliğinden feragat ettin. Böylece ailenin sorumluluğu bana geçti. Yirmi yaşındaydım. Evi yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İşte buradaydık, yeni Meclis'in lütuf döneminden çıkmasına bir yıldan az bir süre kalmıştı ve sen her şeyi kucağıma bıraktın. Ablam bunu milyon yıl geçse de yapmazdı."

Nevada'nın bakışlarında acı parladı. O bunu hemen sakladı ama ben gördüm. Kollarımı ona dolamak istedim ama bunu atlatmak zorundaydım.

"Çok özür dilerim," dedi tekrar. "Duygularımı incittin, çok çalışıyordum ve sağlıklı düşünemiyordum."

Başımı salladım. "Hayır, çok net düşünüyordun. Alessandro'nun söyledikleri doğrudu. Haklı olduğumuzu biliyordun ama hatalı olduğunu düşünmedin. Bu koşullar altında mümkün olan en iyi kararı verdin. Duygusal değildi. Hesaplanmıştı."

Nevada kaşlarını çatı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Siz çökmeden yaklaşık iki ay önce Connor hala Sturm-Charles komplosunu ortaya çıkarmanın sonuçlarıyla uğraşıyordu. Bu soruşturma sonucunda evleri yıkılan insanların dostları ve müttefikleri onun peşindeydi. Connor'ın insan kaçakçılığı yaptığını gösteren bir dizi kayıt içeren bir USB bellek aldınız."

Tepki yok. Bir gün ben de onun kadar iyi olacaktım.

"Kayıtlar grafik ve korkunçtu. Henüz ergenlik çağındaki kızlar kafeslerde taşınıyor, işkence görüyor ve tecavüze uğruyordu. Araştırmaya başladınız ve çok sayıda destekleyici kanıt buldunuz. En ufak bir kontrolden bile geçemeyen sahte nakliye kayıtları. Connor'ın bilmediği gizli bir hesapta, Connor'ın günahlarını örtbas etmeye çalışıyormuş gibi görünmesi için uygun bir şekilde öldürülmüş olan bilinen bir insan kaçakçısının mevduatları vardı. Ama tüm bunlar sansasyonel değildi. Ancak kayıtlar, ekrana yapışan kanıtlardı. Ancak kayıtlar tek başına yeterli değildi, hele de güçlü bir illüzyon Prime Connor'ın görünümünü kopyalayabiliyorken.

Birinin onları onaylaması gerekiyordu."

Kız kardeşim öne doğru eğildi, bana odaklandı. Kafasının içinde dönen çarkları hissedebiliyordum. Nasıl bildiğimi anlamaya çalışıyordu.

"Robert J. Merritt," dedim. "Kırk bir yaşında, Sycamore, Illinois'de doğmuş ve büyümüş, beyaz, evli, iki çocuk, bir golden retriever, bir savaş kahramanı. Ayrıca, Connor'la birlikte hapisneden çıkan on altı kişiden biri.

Belize'deki orman."

Yine tepki yok. Biri bizi uzaktan izlese, mutfak havlusu almayı tartıştığımızı düşünürdü.

"Merritt aradı ve kayıtların gerçekliğine kefil olmak istediğini söyledi. Connor ve On Altı arasındaki bağ sarsılmaz. Açlık, esaret ve işkence gördüler ve birbirleri için kelimenin tam anlamıyla ölürlere. Kalan On Altı'dan herhangi biri tanık kürsüsünde bunu söyleyecektir. Robert Merritt kayıtların gerçek olduğuna dair ifade verirse, yalanlanamaz. Kurşun geçirmez bir tanıktı."

"O bir yalancıydı."

"Evet. Ama önemli değildi. Bu inanılmaz bir şeyin tüm özelliklerine sahipti

medya yildirimi: subayına ve arkadaşına sadakatı ile vıcdani arasında kalan bir savaş kahramanı, kurtaricisinin emanetini korumak yerine doğruluğu ve dürüstlüğü seçer

İğrenç bir sır. Connor hayatının geri kalanında bir şüphe bulutu altında yaşayacaktı ve siz de öyle. Onun masum olduğunu biliyordun, çünkü o kayıtlardaki her zaman damgası senin ve Connor'ın birlikte uzakta olduğunuz zamanlara denk geliyordu. Sen onun tek mazeretiydin."

Gözleri berrak, sesi sabitti. "O yapmadı."

"Biliyorum. Connor öyle biri değil. Ama bunu kanıtlayamadın. Bütün Mazeretinin unsurları çalışanlarına ve size bağlıydı. Geçimlerini ona borçluydular. Tüm kredilerini, her ipoteği, her kredi kartı hesabını elinde tutuyordu, çünkü çalışanlarını dışarıdan manipölasyona karşı güvende tutmayı seviyordu. Peki ya siz? Onu seviyordunuz. Onun için her şeyi yapardınız, yalan söylemeyi bile. Sana inanılmayacağını biliyordun. Robert Merritt'i bulmaya çalıştınız ama ortadan kaybolmuştu. Ara sıra sizi arıyor, alay ediyor ve tazminat imasında bulunuyordu ama hiçbir zaman somut bir şey söylemedi. Para talebi yoktu. Nedenini açıklamadı."

"O bir hayaletti," dedi Nevada. "Elimdeki her şeyi ona fırlattım. Rogan'ın tüm kuvvetleri onu aradı. Merritt'i kimse bulamadı, Bug bile."

"Yere yığıldığınız gün sizi aradı ve ilk videoyu bir hafta içinde yayınlayacağına söz verdi. Bunu durduramayacağını biliyordun. Connor'ın yanında durursanız, basın sizi bir canavarı destekleyen aşağılık, korkunç bir kadın olarak resmedeceğini biliyordunuz. Merritt sana, Connor'ın öldürölmesi sırasında seni suçlayacağını söyledi.

İfadesi. Herkese Connor'ın ne yaptığının farkında olduğunuzu ve bunu teşvik ettiğinizi söyleyecekti. Parya olursunuz. Toplumumuz Erkek suçluları hor görür ama kadın suçluları paramparça eder. Kadınlar olarak çocukları beslememiz, bakmamız ve savunmamız gerekir, başkalarının onları avlamasına izin vermemiz değil."

Nevada'nın yüzü sanki başka bir kadının hayaleti yüzüne yerleşmiş gibi halsiz ve bitkin bir hal almıştı. Sadece bir nefeslik bir süre için oradaydı ama onu görmek kesilmek gibiydi. Çok korkunç bir şey olmalıydı ve o her şeyi içinde tutup devam etmiş, onu kurtarmaya çalışmış, bizi bunun dışında tutmaya çalışmıştı. Aradan bir buçuk yıldan fazla zaman geçmişti ve o yara hala acıyordu ve şimdi ben onu yeniden açmıştım. Ben korkunç bir insandım.

"Nereden biliyorsun?" Nevada sordu.

"O konuya geleceğim. Bir seçeneğin vardı. Connor'ın yanında durabilir ve ailemizi bataklığa sürükleyerek onunla birlikte batabilirdin. Böyle bir şey bizi toparlayamazdı. Evimizin reisi sendin ve kimse bizim hakkımızda bir şey biliyordu. İnsanlar sorular sorardı. Biz ne kadar Biliyor muyuz? Biz de katıldık mı? Bundan zevk aldık mı? İnsanların acılarından para kazandık mı? Sevdiğin adamla kalabilir ve tüm Baylor ailesinin seninle birlikte yok oluşunu izleyebilirsin ya da Connor'ı terk edip House Rogan ile tüm bağlarını alenen koparabilirsin. Sana bunu yapmanı o söyledi, değil mi?"

Nevada başını salladı. "O yaptı. Boşanma evraklarını hazırlattı. O tamamen masum, Catalina."

Zavallı kız kardeşim. Onu ve Connor'ın bunun kırılmasını beklediğini, çok çabaladığını ve başarısız olduğunu her düşündüğümde, kalbim kendini acı veren küçük bir topa sıkıştırdı.

"Onun yanında durmaya karar verdin,"

dedim. "Onu seviyorum."

Onun için gerçekten bu kadar basitti. Nevada birini sevdiğinde, tüm benliğini ona verirdi.

"Bize anlatırsan senin yanında duracağımızı biliyordun. Bizi bu kâbustan ayırmak için çaresizdin, bunun yerine bizi manipüle ederek seni dışarıda bırakmamızı sağladın. Seninle o hastane odasındaiken, bana paraya ihtiyacımız olduğunu ve Arabella ile benim bu şirketin sahibi olduğumuz için

Paylaşımlar sana ne yapacağını söyleyebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Ertesi gün ofise geri döndüğünde ve seni yakaladığımda, ailen için nasıl para kazanman gerektiğini bana tekrar anlattın. Yapı taşlarını kafama soktunuz ve ben de onları birleştirdim. Eğer biraz düşünecek zamanım olsaydı, bunu fark ederdim. Sen gittikten sonra hesaplara baktığımı ve gereğinden fazla paramız olduğunu gördüğümü hatırlıyorum. Bunu anlayabilirdim ama hepimiz çok korkmuştuk ve senin de babam gibi öleceğinden korkuyorduk."

Nevada iç çekti. "Seni çok seviyorum. Başka bir yolu olsaydı, kabul ederdim. Ama yoktu."

"Sonra da bu ayrılığı olabildiğince gerçekmiş gibi gösterdiniz. Kayıt Tutucu'ya koştun, tahttan çekildin ve bizimle konuşmayı bıraktın. Emin oldun

İnsanlar aramızın bozuk olduğunu biliyordu. Bizim bir geleceğimiz olsun diye inşa ettiğin her şeyi feda ettin."

"Ben yapmam gerekeni yaptım. Sen, Arabella ve çocuklar, hepiniz bir hayatı hak ediyorsunuz. Ben en büyüğünüzüm. Hepinizi korumak benim

görevim."

İçimden ağlamak geldi ama bunu bastırdım. Şimdi olmazdı. Hâlâ söylemem gereken şeyler vardı. "Videonun yayınlanmasını beklediniz ama hiç yüklenmedi. Ve sonra

bir telefon aldın. Hiçbir şey söylenmedi. Sadece birkaç dakika sessizlik ve ardından bağlantı kesme sinyali. Telefonun yerini Üçüncü Bölge'de bir eve kadar takip ettiniz, tam da bölgenin en tehlikeli yerinde. Sen ve Connor eve baskın düzenlediniz ve Robert Merritt'i ölü buldunuz.

El yazısıyla yazılmış ve parmak iziyle mühürlenmiş olan bu belgede her şeyin bir uydurma ve para kazanmak için yapılmış bir komplo olduğu yazıyordu. Üzerinde oynanmış kayıtların mevcut diğer kopyaları da yanındaki kasadaydı. Her şey bitmişti, tıpkı

Bu."

Nevada'nın gözlerinde hain bir ışık parladı. "Tabii Merritt'in böyle bir şey üretecek kaynaklara sahip değil. İtirafında da suçluluk duygusuyla kendini öldürdüğünü söyledi. O çakalla iki ay boyunca konuştum. İçinde zerre kadar suçluluk duygusu yoktu. İşkence yapmaktan zevk alıyordu.

bize."

Öne doğru eğildim. "Tüm bunların arkasında kimin olduğunu hiç merak ettin mi?

Amaç neydi?" "Devam et," dedi Nevada.

"Bu bir testti. Başarısız oldun."

Kız kardeşim başını salladı. "Victoria sana böyle mi söyledi?"

"Sadakatinin nerede olduğunu öğrenmek istedi ve seni Connor ile bizim aramızda bir seçim yapmaya zorladı. Ya Baylor Evi'nin ihtiyaçlarını ön planda tutacak ve ona uygun bir Ev Başkanı olduğunu kanıtlayacaktın ya da Senin yerine başkasını koyabilsin diye kendini ortadan kaldırdı. Sen Connor'ı seçtin, o da istediğini aldı. Tüm bunları biliyorum çünkü bana tam olarak nasıl yaptığını adım adım, en küçük ayrıntısına kadar anlattı. Böyle bir şeyin mühendisliğini yapmam gerekseydi, bunu nasıl yapacağıma dair ayrıntılı bir planım olurdu."

Nevada usulca güldü. "Kafanı saçma sapan şeylerle dolduruyor. Ondan şüphelendim ve listemden çıkardım."

Derin bir nefes aldım. "Merritt'in sol pantolon cebinde bulduğunuz kasanın şifresi. 060149. 1 Haziran 1949. Onun doğum günü."

Nevada bembeyaz oldu.

Aramızda sessizlik uzanıyordu.

"Olamaz," diye mırıldandı.

"Neredeyse iki yıl boyunca bu iş üzerinde çalıştı ve rüşvet, şantaj ve

şiddetten oluşan bu muazzam karmaşık ağı kurdu. Merritt'i beş milyon dolara satın aldı.

Dolarlar. Kaçakçıyı kaçırdı, onu ifşa etti ve sonra da bilgileri kullanarak para yatırdı. Cebinde Vietnamlı illüzyon büyücülerinden oluşan bir klan var. Büyük bir aile, güçlü ama fakir, çünkü Vietnam hükümetiyle sorunları var. Ne isterse yapacaklar. Eğer videolardaki çocukların zarar gördüğünden endişelendiyseniz, zarar görmediler. Çocuk bile değillerdi. Kızın kollarını kırıp çengele astıkları bölüm gibi, o yetişkin bir kadın, bir illüzyon büyücüsü. Connor'ın görüntüsüne bürünüp ona tecavüz eden adam aslında onun kocası. Öncesi ve sonrasının görüntülerini gördüm. Buna güldüler."

Nevada bir şeyler söylemek için çırpındı. "Connor ..."

"Connor'ın parayı Merritt'e vereceğini biliyorum. Merritt parayı almazdı. Connor'dan nefret ediyordu, çünkü o göreve çıkmalarının sebebinin Connor olduğunu düşünüyordu."

Nevada, "O göreve gitmelerinin nedeni orduda olmaları, emir almaları ve gitmenin onların işi olmasıydı," diye homurdandı.

"Merritt ormanda sırtını incitti. Ordu maluliyetini reddetti.

Aile gıda yardımı alıyordu. Victoria onu en zayıf anında buldu, kullandı ve amacına ulaştıktan sonra da öldürttü."

Nevada bana baktı.

Ayağa kalktım. Kelimeler içimden döküldü, dağınık ve aptalca ama dürüstçe. "Seni, Connor'ı ve bebeği çok seviyorum. Arabella'yı, Leon'u, Bern'i, annemi ve Frida Nine'yi seviyorum. Victoria'yla savaşılamazsın. Onun gibi düşünemezsin. Onun sırlarını bilmiyorsun. Ama ben biliyorum."

Kız kardeşim gözlerini kırıştırdı. "Catalina ..."

Duramazdım. Görmesini sağlamalıyım. "Beni halefi olmam için yetiştiriyor. İki haftada bir oraya gidiyorum ve bana neye mal olursa olsun öğrenebileceğim her şeyi öğreniyorum. Büyükanнемizin etrafında kendi ağımı kuruyorum. Bu zaman ve dikkatli bir planlama gerektiriyor. Doğru an geldiğinde, onun dünyasını yıkacağım. Ama o ana daha yıllar var. Eğer oraya gidersen

Yarın, inşa ettiğim her şeyi mahvedeceksin, çünkü sana ve bebeğine saldırarak ve ben seni hayatım pahasına savunacağım. Kazanamayacağız Nevada. Böyle bir saldırıya karşı acil durum planları var. Onu öldürsek bile kaybederiz. Ailemizi güvende tutma sorumluluğunu bana verdin ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Lütfen bana tekrar güven. Bizim için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum. Sana söz veriyorum, incinmene izin vermeyeceğim. Hiçbirinizin zarar görmesine izin vermeyeceğim."

Nevada gözlerini kocaman açarak ayağa kalktı. Ona sarıldım, onu kendime çektim ve odadan kaçtım.

Merdivenleri üçüncü katı geçip, tuğla bir hizmet binasının asfalt çatıya erişim sağladığı tepeye kadar tırmandım. Gecenin karanlığında yürüdüm, hizmet binasının etrafından dolaştım ve saklanma yerim olan dar alana geldim.

Binaya taşındıktan kısa bir süre sonra burayı sahiplenmiştim. Bitkileri getirdim ve çatının kenarına yerleştirdim - kırmızı ve sarı çiçek kümeleriyle Teksas lantaneleri, mütevazı mor çiçekleriyle yabani nane, beyaz ve pembe bölgesel sardunyalar ve yemyeşil altın pothos. Bern ve Leon benim için bir çıkıntı kurdular ve çatı boyunca taş bir parmaklık inşa ettiler, Nevada bana bir açık hava kanepesi aldı ve Runa çıkıntıdan parmaklığa kadar açık hava ışıklarını dizmeme yardım etti. Arabella mavi camla dolu küçük bir ateş çukuru buldu. çakıl taşları ve büyükanne Frida onu gaz hattına bağladı. Annem bana bir battaniye yaptı ve yastıklar aldı.

Alessandro bir keresinde bana birçok insan tarafından sevildiğimi söylemişti. Haklıydı da.

Ama şu anda kendimi tamamen yalnız hissediyordum.

Taş parmaklığa yaslandım. Aşağıda, caddenin karşısında, endüstriyel büyüklükteki bölme kapılarından kaldırıma sıcak elektrik ışığı yayılıyordu. Depo çöktükten sonra Connor, bizi güvende tutmaya çalışırken satın aldığı binalardan birini Frida Nine'ye hediye etmişti. Eskiden yarı kamyonların tamir edildiği devasa bir sanayi garajıydı ve Frida Nine işini devam ettirebilmek için buraya göz dikmişti. Bilmiyordu.

nasıl çalışmayacağını. Tanklar, mobil silahlar ve arabalar onunla bilgisayarların ve kodların Bern'e fısıldadığı gibi konuşuyordu ve onlarla konuşmayı seviyordu.

Büyükannemin binasının tepesindeki büyük pencerenin panjurları açıktı ve oradan motor havuzunun içini görebiliyordum. Ortada parlak kırmızı bir tank canavarı duruyordu. Büyükanne Frida mavi tulumuyla yan tarafında durmuş, garip bir aletle içini kazıyordu. Saat ancak dokuzdu ve Frida Nine bir soruna odaklandığında bazen gece yarısına kadar çalışırdı.

Ağır bir kapı bir yerde kapandı. Nevada caddeyi geçti ve motor havuzuna doğru yürüdü. Shadow kuyruğunu sallayarak onu takip etti. Büyükanne Frida tanktan uzaklaştı, Nevada'ya el salladı ve tankın iç kısımlarıyla uğraşmaya geri döndü. Nevada metal sandalyelerden birini çekip açtı ve içine yerleşti.

Kız kardeşimi üzmüştüm ve o da büyükannemle konuşmaya gitti.

Kenardan uzaklaştım ve yastıklı koltuğuma oturdum. Etrafımda gece şehri kasıp kavuruyordu, hava artık kavurucu değildi ama hâlâ sıcaktı.

Benim

içim çalkalandı. Nevada'yla bunların hiçbirisi hakkında konuşmayı planlamamıştım. Kız kardeşim beni evin reisi olmaya zorladığı ve tüm bunların benim fikrim olduğunu düşünmemi sağladığı için bir kamyon dolusu suçluluk duygusu içinde sürükleniyordu. Artık o da benim bildiğimi biliyordu. Ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şey korkunç ve berbattı ve ruhum parçalanmış gibi hissediyordum. Öfke, üzüntü, suçluluk duygusu ve keskin bir endişe feryadı içimde korkunç, zehirli bir karışım halinde kaynıyordu. Bir şeyleri yumruklamak ve ağlamak istiyordum ama aynı zamanda bir topun içine kıvrılmak da istiyordum.

karanlık bir delik ve dışarı çıkmıyor.

Telefonumu çıkardım, Alessandro'nun numarasını buldum ve ona mesaj attım.

Neredesin?

Nerede olmamı istiyorsun?

Ben bir aptaldım. Binamın çatısında. Noel ışıklarına bak.

Cevap vermedi.

Patricia'ya geçtim. Biri beni görmeye geliyor. İçeri al.

Tamam.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve yüzümü ellerimin arasına sakladım. Ağrı içimi kemiriyordu, amansızca. Ya Nevada beni görmezden gelip Yine de Victoria mı? Ya başarısız olursam?

Kafamda hazırlıklarımı gözden geçirdim. Victoria önce Gisela'ya gidecekti. Teyzem yürüyen bir felaketti. Hayatını bir adamdan diğerine zıplayarak, her zaman suçun kıyısında geçirmişti. Hem Bern hem de Leon ondan nefret ederdi. Kuyruklu yıldız gibiydi, hayatımıza her girdiğinde felaket de peşinden gelirdi. Victoria'nın yerinde olsaydım, onu yakalardım. O gerçek bir

Sadece yakın bir aile üyesinin bilebileceği, dört yaşındaki Leon'un o zamanki erkek arkadaşı ona bağırdığında altını nasıl ıslattığından annesinin TSSB'sine kadar her şeyi içeren hassas bilgiler hazinesi. Her şeyi bilmiyordu ama bildikleri canını yakacak türdendi ve tam da Victoria'nın silah olarak kullandığı türden bilgilerdi.

"Ne düşünüyorsun?" Alessandro sordu.

Başımı kaldırdım. Dışarıdaki ışık dizisinin altındaki parmaklığın üzerine

oturmuştu. Uzun kollu gömleğinin ve pantolonunun siyah ve gri kumaşı

Gece. Boynundan aşağısı sinsice dolaşan bir hırsıza, boynundan yukarısı ise bir prence benziyordu. Işıkların parıltısı yüzünü, cesur, güçlü yüz hatlarını, oyulmuş çenesini, mükemmel elmacık kemiklerini, kara kaşlarının altındaki kehribar rengi gözlerini okşuyordu.

"Daha zeki olsaydım teyzemi öldürürdüm," dedim.

"O ne yaptı?"

Şok olmuş gibi görünmüyordu. Öfkelenmedi. Sadece eğer bunu düşünüyorsam, bunun gerekli olduğunu varsaydı. Biz böyleydik işte. Bir tüyün kuşları.

"Nevada yarın benim adıma Victoria'yla yüzleşmeyi düşünüyor. Onu ikna etmeye çalıştım. Başarabildim mi bilmiyorum. Victoria'nın peşine düşerse, büyükannem misilleme yapar ve Gisela kullanışlı bir silah ve iyi bir pazarlık kozu olur. Ne kadar berbat durumda olursa olsun, o hâlâ benim teyzem ve annemin kız kardeşi."

"Eğer ona bir şey olursa, annen onu kurtarmaya çalışır mı?"

Başımı salladım. "Yapardı. Gisela'yı öldürmeli ve sorunu kalıcı olarak çözmeliyim."

"Ama yapmayacaksın." Bunu tam bir inançla söyledi.

"Hayır, yapmayacağım. Sabah yansımanın gözlerinin içine bakmak zorundayım." "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Ona telefonumu gösterdim. "Mexico City Zona Rosa'daki Kraliyet Kulübü'nde. Telefonunu takip ediyorum. Kendine El Temor diyen bir adamla yatıyor."

"Korku mu? O bir suçlu mu?"

"O bir luchador. Açık olmak gerekirse, senden onu öldürmeni istemiyorum, Alessandro."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Sorun sen değilsin."

Bana inandı. Buna bir koltuk değneği gibi yaslandım. Onu bu çatıya çağırmamalıydım ama beni anlayacak birine ihtiyacım vardı.

"Ona göz kulak olması için yerel bir özel dedektiflik şirketine ödeme yaptım. Eğer onları ararsam, onu sokaktan alırlar ve ben bırakmalarını söyleyene kadar başında beklerler."

"İşte bu sensin. Tetiği çekmeyi mi düşünüyorsun?"

"Eğer yaparsam, Victoria öğrenecek. Hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyordum.

Gisela'nın nerede olduğu ve onu bulmakla ilgilenmiyorum, çünkü Victoria'nın ilk darbesini oraya yöneltmesini istiyorum. Eğer kartlarımı gösterirsem, ana hedefini değiştirecektir."

"Bu bir ikilem," diye kabul etti.

Kendime sarıldım. Yanıma gelmesini ve bana sarılmasını istedim. Bana dokunursa her şeyin yoluna gireceğine dair saçma bir his vardı içimde Bir şekilde. Şehirdeki tüm insanlar ortadan kaybolursa ve bu çatıda sisin içinde tek başımıza yüzen sadece o ve ben olsak, çok mutlu olurum. I Bunun için kendimi suçlu hissetmeliydim - bir kız kardeş, bir kuzen, bir kız evlattım ... ama o anda umurumda değildi. Sadece ben ve Alessandro vardı.

"Sen gittikten sonra Arkan'ı bulmuşsun," dedim. "Ne oldu?"

Bir tablo gibi yakışıklı, uzaktaki ışıklara karşı silüet halindeki şehre baktı, sonra bana döndü ve sırtıttı. Keskin bir Alessandro sırtışıydı bu, parlak ve kendisiyle alay eden. "Beni o öldürdü."

"O ne?"

Alessandro iç çekti. "Uzun zamandır onu arıyordum. O da Bir yerde yüzeye çıkar ve ben oraya vardığımda, bir hayalet gibi ortadan kaybolurdu. Yeniden ortaya çıkana kadar onun izlerini toplayarak baştan başlardım. Bu oyunu yıllarca oynadık. Takip edilmekten yoruldu mu yoksa bu bir tesadüf müydü bilmiyorum ama onu aramak için Houston'dan ayrıldıktan iki hafta sonra onu buldum. Daha doğrusu o benim onu bulmama izin verdi. Onu Montreal Malt Siloları'na kadar takip ettim, terk edilmiş büyük bir malt fabrikası. Şehrin ortasında, nehir kıyısında, otuz yedi metre yüksekliğinde beton kuleler ve kuleler."

"İçeri girdin mi?"

"Ben yaptım. Aptal kafamda, o siloların tepesinde ona karşı ben olacaktım."

Zaten olmuştu, öyleyse neden onun için bu kadar korkuyordum?

"Değildi." "Ben, o ve diğer dört Prime'dı. Üçünü indirdim. Sonra Telekinetik bana bir TIR fırlattı. İlkinden kaçtım. İkincisi beni yakaladı. Beni çatıdan aşağı süpürdü ve kuleden düştüm."

Otuz yedi metre. Bir metre kabaca 3.28 feet ile 37'nin çarpımına eşitti. 121.36. Yüz yirmi bir feet düştü. Aman Tanrım.

"Çarpışmayı hatırlamıyorum," dedi. "Düştüğümü ve sonra karardığımı hatırlıyorum. Birkaç saniyeliğine klinik olarak ölmüş olmalıyım çünkü silahlarımı aldılar ama beynime bir kurşun sıkma zahmetine girmediler. Uyandığımda acı vardı."

O kadar gerçekçi söyledi ki.

"Çoğum kırılmıştı. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Çok fazla acı vardı ve her yerim sıcak ve beyazdı." Ellerini kaldırdı ve yatağın üzerindeki bir battaniyeyi düzeltir gibi yayma hareketi yaptı. "Sonsuz bir okyanus gibiydi. Ben

ve kendimi boğulmaya bırakmaya karar verdim. Başaramadım ve canım çok acıdı. Orada uzandım, gökyüzüne baktım, sihrimin pes etmesini bekledim ve seni düşündüm. Çok derin bir şey değildi. Yüzünü hatırladım ve *onu tekrar görmeyi çok istediğimi* düşündüm. Sonra döndüm, bir süre kendimden geçtim ve kendime geldiğimde sürünmeye başladım. Bazen bayılıyordum, sonra kendime geliyordum, seni hatırlıyordum ve biraz daha sürünüyordum. Hayır, hayır, benim için ağlama."

Yanaklarımın ıslandığını fark ettim.

"Lütfen," dedi, sesi kısıktı. "Seni asla ağlatmak istemiyorum."

Duramadım. Gözyaşları sel olup aktı. Saatlerce sürünmüştü, kırık ve acı içinde. Arkan'ı yüz kere öldürsem de Bunu telafi etmek için.

Alessandro konuşmayı kesti. Parmak uçlarımla yüzümdeki gözyaşlarını sildim. "Sonra ne oldu?"

"Fabrikanın yanında bir tarla var. Sonunda oradan geçtim. Biri beni gördü ve ambulans çağırdı. Bir hastane odasında uyandığımda, beni vurdu. Hayatta kaldım. Seni tekrar görebilecektim. O zaman bu şansı boşa harcamamaya karar verdim."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"İyileşmem biraz zaman aldı. Yürümek bir süre sorun oldu. Çatal da tutuyordum. Tutabiliyordum ama nişan alamıyordum. Antrenman yapıyordum ve sana ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Ve Arkan'a göz kulak oluyordum."

"Nasıl?" Arkan hakkında konuşmaya devam ettiği sürece ...

Alessandro gülümsedi. Gözlerine ulaşmadı. "Arkan tuşları yumruklamak ister gibi yazıyor. Klavyeleri öldürüyor. Personeli bunları toplu olarak sipariş ediyor ve ben de benimkilerden bir tanesini değiştirmeyi başardım. O belirli kelimeleri söyleyene kadar uykuya geçiyor, bu yüzden böcek süpürücüleri tarafından neredeyse görünmez oluyor. Günde bir kez kaydı e-posta adreslerimden birine gönderiyor. Arkan'ın katil sürüsünü yönetmesini dinliyordum ve sonra bir telefon görüşmesinde sizin adınızdan bahsetti."

Alessandro öne eğildi, odaklanmış, soğuk, ölümcül. Büyüsü içinden fıkkırarak yoğun ve güçlü bir akıma dönüştü. "Söylediğimde ciddiyydim Catalina. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum." Tüm gerginlik, acı ve öfke içimde çalkalanıyordu. Daha fazla içimde tutamadım. Gitmesine izin vermeliydim yoksa patlayacaktım.

"Kanatların çıktı."

Kanatlarım açılmış, bir var olup bir yok oluyordu. Büyüm sızıyordu. Birbirimize baktık, ben neredeyse şeffaf yeşil ve altın kanatlarımla, o ise kendi gücünün akışına kapılmıştı.

"Sıra sende," dedi. "Victoria'ya ne söz verdin?" Bu çatıda yalana yer yoktu.

"Senden vazgeçtim," dedim ona. Sesim düz çıkıyordu. Bu konuda ne kadar gerçekçi olursam o kadar kolay olacaktı.

Kaşları bir araya geldi. "Nasıl?"

"Runa'nın kardeşini kurtarmak için tek başına Diatheke'ye koşun ve sonunda Benedict'in gizli laboratuvarına ışılandın. Laboratuvarın yerini bilen tek kişi Augustine'di. Onunla ticaret yapmak için bilgiye ihtiyacım vardı, bu yüzden büyükannemi görmeye gittim. Bana ihtiyacım olanı verdi. Karşılığında ona söz verdim.

Baylor Evi'nden asla ayrılmayacağım. Kız kardeşim Alessandro'nun yaptığı gibi asla başka bir aileyle evlenmeyeceğim. Ailem ben ölene kadar benim sorumluluğumdadır."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bana aşık olacağına dair aptalca bir hayalim vardı. Ailenin *benim* senden aşağı olduğumu düşüneceğini biliyordum ama aptal kafamda bir şekilde her şey yoluna girecek ve sonsuza dek mutlu bir şekilde birlikte yaşayacaktık. Victoria bunu benden aldı. Pişman değilim. Seni bulmak için ona her şeyimi verirdim."

Bana bakıyordu ve ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sadece bunu atlatmam gerekiyordu. Tüm bunlar ortaya çıktığında ve o gittiğinde, kendimi bırakabilir ve istediğim kadar ağlayabilirdim.

"Sana her şeyi açıklayacaktım ama sen çoktan gitmiştin. Bu kadar az şey ifade etmem beni kahretti."

"Catalina-"

"Lütfen bitirmeme izin verin. Bu benim için çok zor. Bunu düşündüğümde, böylesinin daha iyi olduğunu fark ettim. Dağınık rasyonalizasyonlar yok. Yalan vaatler yok. Her neyse, yapılacak bir şey yok. Victoria yarın ölse bile ben burada kalacağım. Evimin sorumluluğunu üstlendim. Nevada bana güvendi. Sonuna kadar götürmeliyim. Ailemizin düşmanlarımız tarafından paramparça edilmesine izin vermeyeceğim. Bunu yapamam."

İşte. Söylemiştim. Birlikte olmaya fırsat bulamadan içimi dökmüştüm. Belki bu şekilde daha az acırdı.

"Anlıyorum," dedi.

"Ailenizin evlilik konusundaki tutumunu biliyorum. Üç nişanınızla ilgili basın bültenlerini okudum. Aileniz bir kadın arıyor.

varlıklı, saygı duyulan ve kendini Kont Sagredo'nun karısı olmaya adayabilen bir kadın. Ben o olamam."

Yüzüne bir gölge düştü. "Ailemin herhangi bir şeyle ne alakası var?"

"Ailen geri dönmeni isteyecek. Sen yine gideceksin ve ben burada kalacağım. Bu acı verici olacak, ama evlendiğinde daha çok acıyacak, çünkü o zaman hiç umut olmadığını bileceğim. Asla diğer kadın olamayacağım. Benim için ya hep ya hiç. Kısa bir süre için sana sahip olup sonra vazgeçmem. Vazgeçmeyeceğim. seni paylaşıyorum."

Büyüsü alev alev yanıyordu ama sesi neredeyse soğuk geliyordu. "Bir yere gitmiyorum."

Ellerimi birbirine kenetledim. Bu, sesimin kesilmesini engellememe yardımcı oldu. "Anlıyorum, Alessandro. Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Bana yalan söylemek zorunda değilsin.

Beni yatıştırmak için basmakalıp sözler ver. Ben çocuk değilim."

Raylardan o kadar hızlı sıçradı ki zar zor görebildim. Büyülerimiz keskin bir elektrik patlamasıyla çarpıştı ve beni kendisine doğru ezdi.

"Gitmiyorum." Sesi hırıltılı bir hırıltıya dönüşmüştü. "Denedim, çünkü sana hiçbir şey sunamam ve sen çok daha fazlasını hak ediyorsun. Daha iyi birini hak ediyorsun ama ben bencil bir piçim ve uzak kalamam. Senden vazgeçmem."

Yüzüme bakacak kadar uzun süre benden uzaklaştı. Kehribar rengi gözleri sihirle dolup taşıyordu. Öne doğru eğildi. Ne olacağını biliyordum ve bunu beklemek bana ölmek gibi geliyordu. Buna dayanamadım. Vücudum kilitlendi, beklentiyle kaskatı kesildi. Tek bir adım bile atamadım. Bir saniyeden az sürdü ama sonsuza dek sürmüş gibi geldi.

Başını eğdi ve beni öptü.

İçimde bir ateş fırtınası koptu ve aniden tekrar hareket edebildim. Kollarımı ona doladım ve ben de onu öptüm. Onun tadına bakmalıydım, yoksa dünyanın sonu gelecekti.

Beni sanki son öpüşmemizmiş gibi öptü, sanki ölüyormuşum ve beni hayata döndürmesi gerekiyormuş gibi. Kolları etrafımda kilitlendi, kasları çelik gibi sertti. Elleri saçlarıma dolandı. Dili ağzımın içine kaydı. Onu yaladım, tadına bakmak için ölüyordum ve boğazından beni ürperten bir ses çıkardı.

Öpüşmeyi kesti ve özlem acı gibi içime işledi. Neredeyse haykırıacaktım.

Gözleri erimiş kehribar rengindeydi. Üzerindeki tüm yapmacıklık izleri kaybolmuş, yerini gerçek adama bırakmıştı; odaklanmış, tehlikeli ve kör edici, karşı konulmaz bir arzunun yarı delirttiği bir adama.

"Durma," diye nefes aldım.

"Durmayacağım."

"Yapma."

"Söz veriyorum." Beni kendine çekti ve tekrar öptü. Başım döndü. Onun vücudunda eridim.

Dudaklarımı, yanağımı, boynumu öptü, dudakları sıcacıktı, beni kendine çekti, kendini içimde kaybetti. "Asla durmayacağım. Asla bırakmayacağım."

"Ama ailen ..." "Önemli değil. Ben seni seviyorum."

Benim. Alessandro sonunda benim olmuştu.

Gömleğinin kenarından tutup sıyırdım ve fırlatıp attım. Mükemmel göğsünü, omuzlarını, boynunu öptüm. Her bir tat bir hediye idi. Doyamıyordum.

Bluzumu üstümden çekti. Eli sırtımı kavradı. Kılıç ustası nasırları tenimi tırmalıyor, içimde şehvet kıvılcımları çaktırıyordu. Bedenim dokunulmak için inliyordu. Parmakları beni okşadı ve sütyenimin kancaları çözüldü. Sütyen askıları omuzlarımdan sarktı, gevşedi. Sütyenimi tuttu ve bir kenara fırlattı.

Teninin sıcaklığı meme uçlarımı yakıyordu. Alessandro elini topuzumun içine soktu, tokayı çıkardı ve bir fiske vurarak uzaklaştırdı. Saçlarım omuzlarıma düştü.

Ağzını benimkinin üzerine kapattı. Elleri vücudumda dolaştı. Sürükledi Başparmağı sağ meme ucumda gezindi ve içimde yumuşak bir zevk dalgası yuvarlandı. Ağzının içine doğru nefes aldım.

Bana bununla uğraşacak zaman bırakmadı. Dili dudaklarımdan arasına girip beni baştan çıkarırken, elleri sırtımı okşuyor, eteğimin fermuarını açıyor, bel bandını geçip iç çamaşırlarıma doğru kayıyordu. Çıplak popomu avuçladı ve kalçalarımı kendine doğru çekerek bana sürtündü. Sert boyu içime doğru bastırdı. Bacaklarımdan arasında ısrarcı bir ihtiyaç düğümü oluştu, görmezden gelmek imkansızdı. İçime girmesini istiyordum.

Emin ve sahiplenici bir vuruşla eteğimi popomdan sıyırdı. Beni çatıda çırılçıplak soyuyordu ve umurumda değildi. Sandal ağacı, narenciye ve vanilya kokuyordu ve içinde sihir olmalıydı, çünkü doyamıyordum.

Eteğim ve iç çamaşırlarım ayak bileklerime kadar düştü. Pantolonunu çekiştirdim. Onları çekip çıkaracak kadar uzun süre beni bıraktı.

Vay canına.

Elini kaldırdı. Sihri parladı. Parmakları bir prezervatifin küçük folyo paketini tutuyordu. Prezervatifi taktı, yüzümü gördü ve durdu. "Durmak istiyor musun?"

Savunmalarımı bıraktım. Beni yerime zincirleyen tüm bariyerler çöktü. Büyüm içimden yırtılıp çıktı. Kanatlarım canlandı, görkemli, peridot ve altınla parlıyordu.

Yıldırım çarpmış gibi baktı.

Bak seni ne kadar çok istiyorum.

Ağzımı açtım. "Beni istiyor musun, Alessandro?"

"Tanrım, evet."

Beni kucağına aldı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi tuttu ve sihir etrafımızda dönerek şarkı söyledi. Ellerimi saçlarına gömdüm ve dudaklarını yaladım.

Beni kollarının arasında döndürdü ve sonra kanepeye sırt üstü uzandım. Bana doğru yaklaştı ve boynumu öperek sinirlerimi ateşledi. Tüylerim diken diken oldu. Meme uçlarım sıkılaştı, dokunulmak için yalvarıyordu. İnledim.

Elleri göğüslerimi okşuyor, okşuyor, sıkı tepeleriyle alay ediyordu. Nefesim hızlı soluklarla çıkıyordu. Meme uçlarım o kadar sıkıydı ki acıyordu.

Ağız sol göğsümün üzerine kapandı. Dili beni yaladı, ıslak ve sıcaktı ve ani bir zevk dalgası beni sarstı. Haykırdım ve elimi ağzıma kapattım.

Diğer göğsümü öptü, beni yoğurdu, ileri geri gidip geldi. Dışleri meme ucumu endişelendiriyordu. Tekrar tekrar emdi. Başım dönüyordu. Bacaklarımın arasındaki düğüm nabız gibi atıyordu. Sıcak sıvı beni kayganlaştırıyordu. Devam ederse, daha başlamadan boşalacaktım.

Karnımın ortasından aşağı doğru bir öpücük çizgisi çizerek aşağı kaydı. Onu tekrar göğüslerime doğru çekmek mi yoksa aşağı inmesine izin vermek mi istediğimi bilmiyordum.

Vücudumun daha fazlasına ihtiyacı vardı. Beklemek dayanılmazdı.

Parmakları kalçalarımın iç kısmına dokunarak bacaklarımı açmaya zorladı. Sarsıldım.

Bana bakmak için başını kaldırdı. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır."

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

Üzerime eğildi ve beni tekrar öptü, derin ve uzun. Kendimi sarhoş hissettim. "Güven bana." Sesi kulağımda sert bir vaat gibiydi.

Çenesini ısırđım.

Yarı hırıltı, yarı inilti gibi bir ses çıkardı ve aşağı doğru hareket etti. Onun Elleri kalçalarımı okşadı, sıcak ve becerikli parmakları okşuyor, ikna ediyordu. Başımı eğdi.

Beni yaladı. Saf bir coşku beni sardı. Beni tekrar yaladı. Aman Tanrım.

Küçük sinir demetini emdi, yaladı, okşadı, beni okşadı. Düşüncelerim dağıldı. Bacaklarımın arasındaki düğüm sıkılaştı, ağrıyordu, ta ki içimin çekirdeği olana kadar, görmezden gelmek imkânsızdı.

Başka bir yalama. Başka bir mutluluk dalgası. Tekrar, tekrar, tekrar.

Hâlâ boştum. Umutsuzca daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kalçalarımı eğdiğimi, inlediğimi ve omuzlarını tırmaladığımı biliyordum ama duramıyordum. Bu zevk çok fazlaydı.

Parmaklarını içime soktu. Bedenim onu kavradı ve boşaldım. Doruk noktası üzerimde eridi. Zevk doruğa ulaştı, çöktü ve tekrar doruğa ulaştı. Kanepeye yığıldım, mutluluk içinde, kemiksiz ve mutluydum.

Üstümde belirdi. Aletinin küt başı tam da en çok istediğim yere, bana doğru bastırıyordu.

İtti.

Evet. Bu. İstediğim şey buydu. Onunla dolu olmak.

Acı içimde parladı, hızlı ve ani. Durdu.

Kollarımı ona doladım ve kalçalarımı kaldırarak daha fazla içeri kaydırđım. Alessandro küfretti.

Sırtımı dikleştirdim, kollarımı ona doladım, çenesini öptüm ve kulağına fısıldadım. "Daha hızlı . . ."

İnledi ve tekrar içime girdi, sert aletinin kayması acıyı sıvı sıcaklığına dönüştürdü. Acı hala oradaydı, keskin bir sızı, ama onu çok fazla istiyordum. Tekrar içime girdi. Vücudunu üzerimde hissetmek, kollarındaki sert güç, bana bakışı, aletinin içimde kayması, hepsi sarhoş edici bir mutluluktur. Vücudumu onunlike göre şekillendirerek itişine ayak uydurdum.

İçime pompalandı, sert, hızlı, tam istediğim gibi.

Ağrı yeniden artmaya başladı, talepkâr, durdurulamaz. Nefesim kesik kesik geliyordu. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu daha fazla içime almaya çalıştım. Çok büyüktü ve onu çok istiyordum.

Birlikte hareket ettik.

Durma. Lütfen durma.

Biri inledi ve ben olduğumu fark ettim.

Yorulmak bilmeden devam etti, vücudu üzerimde güçlü ve kuvvetli duruyordu. Nefes nefese ona tutundum, o baş döndürücü heyecanı arıyordum.

Evet, sev beni, Alessandro. Sev beni.

Derine doğru itti. İçimdeki basınç zirve yaptı ve kırıldı. Ona tutundum ve kendimi o kadar yoğun bir orgazma kaptırdım ki neredeyse kör olacaktım.

Kollarını bana doladı, beni öptü, kulağıma İtalyanca bir şeyler fısıldadı.

"Ti amo . . ."

"Seni seviyorum," diye kulağına nefes verdim.

Beni kendine çekti. Onu öptüm, kalçalarımı oynattım, daha fazlasını istedim.

Tekrar başladı, sert ve hızlı bir ritim tutturdu. Tüm benliğimi ona verdim. Her nefesimi, her soluğumu, her iniltimi, tüm kalbimi.

Tüm vücudu gergin ve sertleşmişti. Onunla tekrar tekrar buluştum, mutluluktan ve ihtiyaçtan delirmiştım.

Bir ürperti onu sardı ve kısık bir iniltiyle boşaldı. Kollarımı ona doladım ve dudaklarımı tenine sürterek yüzünü öptüm.

Yavaşça geri çekildi. Gözleri hâlâ vahşiydi. Yanıma kaydı, battaniyeyi üzerimize çekti ve kollarını battaniyenin altından bana doladı. Yanağım göğsünde, nefes nefese ve tamamen memnun bir şekilde ona sokuldum.

Etrafımızdaki sihir, sadece kendisinin duyduğu melodiyle dans ederek kıvrılıp bükülüyordu.

Bölüm 15

Alessandro yanıma geldiğinde uyku ile uyanıklık arasındaki o yumuşak ve mutlu yerde süzülüyordum. Gözlerimi sürükleyerek açtım. Çatı boştu. Işık, gece gökyüzüne karşı yumuşak sarı renkte parlıyordu.

"Ne oldu?"

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Güvendesin. Uyumaya devam et." Başımı onun koluna yaslayıp gözlerimi kapattım.

Telefonum çaldı.

Alessandro nefesinin altında küfretti.

İnledim ve yüzüstü yuvarlandım, elimle yerdeki telefonu aradım. Parmaklarım sonunda onu buldu. Yukarı çektim ve baktım. Hata. Cevap vermek için kaydırdım.

"O cockalorum'a söyle bana yeni bir drone borçlu."

Başımı kaldırdım. Bir insansız hava aracının kalıntıları taş parmaklıklardan sarkıyordu. Metal ve plastik yığınının içinden kocaman bir bıçak çıkmıştı. Alessandro'ya baktım. Omuz silkti.

"Neden bölgemiz üzerinde insansız hava araçları uçuruyorsunuz?"

"Güvenlik taraması yapıyordum. İkinizin çatıda çıplak uyumaya karar verdiğinizden nereden bilebilirdim ki?"

"Bölgemizde güvenlik taraması yapmamanız gerekiyor. Bunu konuşmuştuk. Gözetleme işini Patricia hallediyor. Bu iş onda."

"Catalina . . ."

"Gizlilik, Bug!"

Telefonu kapattım. Alessandro içini çekti, cırılçıplak koltuktan kaydı, sakat drone'a doğru yürüdü ve onu çatıdan aşağı fırlattı.

Telefon bana saatin 22:39 olduğunu söyledi. Uyuyakalmış olmalıyız.

Kıyafet yığınıni karıştırıp iç çamaşırlarımı aradım. Alessandro pantolonunu çekti. Sonunda beyaz kumaş parçasını buldum, giydim ve sütyenimi aradım. Elinde tutuyordu. Ona uzandım ve Alessandro onu yolumdan çekti.

"Gerçekten mi?" Tekrar sütyene uzandım, o da geri çekti.

Yaklaştım. Alessandro atladi. Bir an ayağa kalktım ve sonra tekrar kanepeye döndük, battaniyeye sarılmıştık, kıyafetlerimden oluşan bohça onun elindeydi.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Gitme."

"Gitmek zorundayım. Eğer gitmezsem, Patricia ve Bug kavga edecek. Duyguları incinir."

"Bunu halledecekler."

"Zaten giyinmemiz gerekiyor. O asla tek bir drone göndermez."

Alessandro kollarını bana doladı. "Boş ver onu. Burada benimle kal."

Vazgeçtim. Zaten bir yere gitmek ya da bir şey yapmak istemiyordum. Sadece onunla birlikte bu kanepeye uzanmak ve uykuya dalmak istiyordum.

"Kıyafetlerimi geri verin, kalayım."

Düşünüyormuş gibi yaptı ve bana gömleğimi uzattı. "Bu kadar mı?"

"Evet. Gömlek ve külot, hepsi bu."

Bluzumu giydim. "Yani Bug'ın durum odasındaki dokuz ekranın her tarafına sıçrayan iç çamaşırlarıyla zar zor örtülen popomla ilgili bir sorunun yok mu?"

"Battaniyen var." "Peki ya sütyenim?"

"Bende kalacak."

"Kaç yaşındasın, on beş mi?"

"Hayır, bu çılgınlık. Daha çok on bir gibi. Belki on iki." Cevap vermek için ağzımı açtım.

Nevada çığlık attı.

Küpeşteye atladım. Pencerede Büyükanne Frida motor havuzunun zeminine sırt üstü uzanmış, Nevada da yanında diz çökmüştü. Olamaz.

Alessandro parmaklıkların üzerinden atladi. Etrafında turuncu bir sihir parladi ve hiçbir şey olmamış gibi caddeye inip motor havuzuna koştu.

"Neler oluyor?" Bağırdım.

"Zehirlenmiş!" Nevada çığlık atarak karşılık verdi.

Bu kelime beni yaktı. Arkamı dönüp kapıya doğru koştum ve merdivenleri üçer üçer inmeye başladım. Büyükanne Frida olmaz. Hayır, hayır, hayır.

Üçüncü katın kapısına iki elimle vurarak açtım ve koridora fırladım. Bern'in kapısı önümde belirdi. Yumruğumla vurdum. "Runa! Runa!"

Kimse cevap
vermedi. "Runa!"

Kapı açıldı ve Bern boxer şortu dışında çıplak bir halde yolumu kesti. "O değil ..."

"Büyükanne Frida zehirlenmiş!"

Bern'in yatağındaki battaniye yığını patladı ve Runa atlet ve iç çamaşırıyla, kızıl saçları kafasından her yöne doğru uzanarak dışarı fırladı. "Nereye?"

"Motor havuzu."

Koridordan koşarak geçtik, merdivenlerden indik, binadan çıktık, caddeyi geçtik ve motor havuzuna girdik. Büyükanne Frida kıpırdamadan yatıyordu. Alessandro onun üzerine eğilmiş, göğüs kompresyonu yapıyordu. Cildi griydi, eski parşömen gibi. Aman Tanrım.

Runa dizlerinin üzerine çöktü ve büyükannesinin elini tuttu. İçinden yeşil bir parıltı akarak ikisinin etrafını sardı. Runa büyükannenin kolunu geri çekti ve bileğini yaladı. "Sentetik bir katkı maddesi ile Batrakotoksin türevi. Ben hallederim. Kalp masajı yapmaya devam et."

Büyü Runa'dan aktı. Hiçbir şey değişmedi. Alessandro büyükannenin göğsünü pompalamaya devam etti.

Bir an geçti. Başka bir an.

Hayır. Sadece hayır. Büyükanne Frida olmaz. Artık sarılmak yok. Gözleri parlarken yaptığı komik şakalar yok artık. Artık anneme sataşmak yok, bana yemek yedirmek yok, motor yağı kokusu yok ...

Bir şeyler yapmak, bağışlamak, yumruklamak, bir şekilde yardım etmek istedim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Orada öylece durdum ve bakakaldım. Nevada'nın yüzündeki ifade beni parçaladı.

Kapı arkamızdan çarparak açıldı ve annemle Arabella koşarak havuza girdiler. Annem hiçbir şey söylemedi. Sadece durdu, sanki yumruk yemiş gibi bakıyordu.

Leon arka taraftan içeri daldı. "Ne . . . ?"

Büyükanne Frida hareket etmiyordu. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile anlayamadım.

Ellerimi ağızıma kapattım ve bir ileri bir geri volta attım. Daha fazla hareketsiz kalamazdım.

Saniyeler geçti. Kafamın içinde kendiliğinden bir sayım başladı. *Bir, iki, üç . . .*

On beş, on altı. . . yirmi.

Büyükannemi öldürmüştüm. Bizi güvende tutabileceğimiz bir yere taşımalıydım ama doğru mülkü beklemeye devam ettim. Bu benim hatamdı.

Kırk iki, kırk üç, kırk dört . . . Elli beş . . .

Runa'nın etrafındaki yeşil parıltı söndü. "Afram Hanım," dedi Runa, sesi azarlar gibiydi. "Ona durmasını söylemelisiniz."

Frida Nine gözlerini açtı ve Alessandro'ya baktı.

Yaşıyorum. Tüm gücüm tükenmişti. Çöktüm ve ellerimi tek bir yumruk haline getirdim.

Alessandro ellerini havaya kaldırdı.

"Herkes ona kötü davranıyor," diye mırıldandı büyükannem. "Ona yardım ettiğimi hissetmesini istedim."

Annem küfretti ve öne doğru yığıldı. Arabella yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Omuzları sarsıldı. Nevada bembeyaz kesildi. Leon önce büyükannesine, sonra da Runa'ya vahşi gözlerle baktı.

Runa poposunun üzerine düştü ve başını arkaya sarkıttı. Bern onun yanına çömelmiş, ellerini omuzlarına koymuş, bir şeyler mırıldanıyordu.

Runa başını salladı. "Hayır, hayır, ben iyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Kötü şeyler."

Frida Nine gözlerini kısarak önce Runa'ya, sonra bana baktı. "Biri kalkmama yardım etsin." Alessandro onu nazıkçe oturttu.

"Ne oldu?" Annem homurdandı.

"Beni bir örümcek ısırды." Büyükanne başını salladı. "Ne örümceği?" Arabella sordu.

"Metal bir örümcek."

"Nereye gitti bu?" Annem sordu.

"Bilmiyorum Penelope. İngiliz anahtarıyla vurdum, bileğimi ısırды ve bayıldım."

Hâlâ burada olma ihtimali vardı. Etrafımda dönerek zemini taradım. "Ne kadar büyüktü?"

"Üç inç genişliğinde," dedi büyükannem. "Küçük, şişman bir böcek."

Bern Runa'yı yerden kaldırdı ve etrafına bakındı. Hepimiz farklı yönlerle bakıyorduk.

Nevada'nın bakışları sağımızda ve üstümüzde bir şeye kilitlendi.
"Yakaladım seni, sikik herif."

Bir alet kutusu yan masadan fırladı ve tavana yakın duvara çarptı. Sekiz bacaklı bir şekil duvarda sıçradı. Alet kutusu onu kıl payı ıskalamıştı.

Ne oluyor be?

Metal örümcek duvar boyunca çıkışa doğru hızla ilerledi.

"Hayır, yapamazsın!" Nevada avucunu yumruklayarak hırladı.

Alet kutusu metal böceği kovalıyor, Nevada'nın yumruğuyla ritim tutarak duvara çarpıyordu.

"Sağlam!" Bağırdım. "Ona ihtiyacımız var-" Alet kutusu örümceği ezdi. "-tek parça halinde." Artık çok geçti.

Uzun boylu bir adam yaklaştı ve açık bölmede belirdi. İri yarı, siyah saçlı ve her gün insanları ikiye bölecekmiş gibi yapılıydı. Nevada ona doğru döndü. Alet kutusu ve örümcekten geriye kalanlar duvardan kaydı, bakışlarının yönüne doğru havada savruldu ve adamın yüzünden bir adım ötede dondu.

Connor Rogan mavi gözleriyle bize baktı.

Kimse konuşmadı.

Sessizlik uzadı.

Connor Nevada'ya baktı ve hâlâ havada asılı duran alet kutusunu işaret etti.

Nevada doğruldu. "Merhaba tatlım. Oğlumuzun sihri olmadığı için ne kadar endişelendiğimizi biliyorsun. İyi haber, artık endişelenmemize gerek yok."

Leon ve Alessandro hariç tüm aile mutfığa doluştu, onlar da Patricia ve güvenlik ekibine katılarak etrafı süpürdüler. Leon'u istemişti ve Alessandro gönüllü oldu. Regina örümceği incelemek için içeri girdi ve metal ve elektronik enkaz şimdi masanın üzerinde, altında yatıyordu.

parlak ışık. Bern onun karşısında oturmuş, dizüstü bilgisayarına ve çok sayıda güvenlik kamerası ve sensör okumasına dalmıştı. Connor havalanmıştı

Büyük odadaki üç yastıklı sandalyeyi. Nevada birini, Büyükanne Frida diğerini aldı ve üçüncüsü boş kaldı çünkü annem yerinde duramıyor ve adanın etrafında daireler çiziyordu. Ben de yerimde duramıyordum.

Arabella, Runa ve benim için iki çift Nike şort getirmişti. "Belli ki burada mütevazılığı önemseyen tek kişi benim."

Bu çok fazlaydı. "Kıçının yarısı dışarıda şort giyiyorsun."

Arabella burnunu kırıştırdı. "Burada önemli olan kelime *şort*. İkinizde hiç yok. Duygusal olarak tehlikede olduğum için beni suçlamayın. Hussies."

"Büyü artık." Büyükanne Frida kusmuk kovaşından başını kaldırdı. Runa zehri parçalayarak temizlemişti ve yan ürünler mide bulantısına yol açmıştı.

"Neden uzanmıyorsun?" Annem söyledi.

Frida Nine öğürdü ve anneme kötü kötü baktı. "Uzanmak istemiyorum. Aksiyonun olduğu yerde olmak istiyorum."

Annemin sol gözü seğirdi. Elini üzerine vurdu.

Bern'in omzunun üzerinden masaya bakmak için eğildim. Karşımızda Regina, örümcekten geriye kalan tek tanınabilir parça olan mekanik örümcek bacağına bakıyordu.

"Bir şey var mı?" Ben sordum.

Regina bacağı masadan aldı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. "Bir animatör tarafından yapılmış bir yapı olabilir. Bir metallofactor tarafından yapılmış olabilir. Bir Hephaestus büyücüsü. Ya da bir teknomancer."

"Sence bu daha önce hissettiğin şey olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Parçalanma işleri zorlaştırıyor."

"Özür dilerim," diye seslendi Nevada. "Duygusal olarak tehlikedeydim."

Connor onun sırtını ve omuzlarını yoğurdu. "Parçalaman harikaydı." "Bu nasıl oluyor ki?" Arabella sordu. "Connor'dan ödünç mü alıyorsun? bebeğin güçleri? Yani, bu normal mi?"

"Evet. Sanırım. Gerçekten üzgün olduğumda oluyor." Nevada kollarını iki yana açtı. "Bunun normal olup olmadığını bilmiyorum. İlk kez bir bebeğe hamile kalıyorum. telekinetik."

"Buna doğum öncesi aktarım deniyor," dedi Connor. "Bu, çocuğun çok güçlü bir Prime olduğu anlamına geliyor."

Nevada ona döndü. "Emin misin?"

Connor kendini beğenmiş görünüyordu. "Eminim. Anneme sor."

"Doğum yaptıktan sonra geçecek mi?" Annem sordu.

"Evet," dedi Connor.

Büyükanne Frida onlara göz kırptı. "İlk öfke nöbetinin nasıl olacağını görmekten nefret ediyorum." Kıkırdadı ve öksürmeye başladı.

Nevada, Connor'a biraz korkmuş bir bakış attı.

"Her şey yoluna girecek." Onun sırtını okşadı. "Ben doğduktan sonra gücümün yükselmesi durdu ve yaklaşık bir yaşıma kadar tekrar o kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkmadım.

Beş."

Regina'ya dönüp baktım. "Yani bize söyleyebileceğin hiçbir şey yok mu?" "O öldü." Regina masanın üzerindeki metal ayağa vurdu. "Ben Cinder'ı nasıl geçtiğini anlamıyorum."

Runa elini kaldırdı. "Soru. Bern ve benim çıktığımızı kaçınız biliyor?"

"Çıkmak mı?" Arabella kaşlarını kaldırdı.

"Ellerinizi kaldırır mısınız?" dedi Runa.

Herkes elini kaldırdı.

Runa etrafına bakındı, yüzü afallamıştı. "Nasıl? Çok dikkatliydim ..."

Connor ona gülümsedi. "Onlar özel dedektifler."

"Oh." Tekrar etrafına bakındı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Başından beri," dedi Arabella ona.

Runa bir iç geçirdi.

O yanlış bir sonuca varmadan önce bunu düzeltmeliydim. "Bern bize söylemedi."

Arabella başını salladı. "Biz sadece meraklı insanlarız." Nevada omuz silkti. "Ona sordum." "Ne dedi?"

Runa sordu.

Nevada sırtıttı. "Yalan söyledi."

Annem güldü. Bern kocaman omuzlarını silkti.

Ön kapı gümbürdeyerek açıldı. Cinder koşarak odaya girdi, masanın üzerine atladı ve metal bir örümceğin parçalanmış cesedini tükürdü. Regina elini kaldırdı ve parmaklarından sihir döküldü. Hırpalanmış metal yapı masadan havalandı ve yavaşça döndü.

"Güzel," diye mırıldandı Regina. "Soruna cevap vermek gerekirse, evet, daha önce hissettiğim buydu. Rhino'ya binmişlerdi."

Alessandro mutfığa girdi, onu Leon ve Patricia takip etti. Bana doğru bir hamle yaptı.

Patricia, "Çevre sensörlerinin hiçbirisi tetiklenmedi," diye rapor verdi.

"İyi yapılmış," dedi Regina. "Sofistike bir tasarım, rafine edilmiş. Öğretim seviyesi oldukça yüksek."

"Cheryl?" Ben sordum.

"Mhm. Sohbetimizden sonra bazı tasarımlarına göz attım. Bu Climber VII'nin modifiye edilmiş minyatür bir versiyonu."

Alessandro, "Bir arıza emniyeti," dedi. Ona döndüm.

"Arkan'ın adamları Leon'u cinayetle suçlayamadı, sonra telekinetik seni bataklıkta öldüremedi. Hayatta kalmaya devam ediyorsun ve Rahatsız edici sorular. Cheryl, Arkan'ın seni etkisiz hale getirebileceğine olan güvenini kaybediyor, bu yüzden illüzyon büyücüsünün seni etkisiz hale getirememesi ihtimaline karşı bir güvenlik önlemi ekledi. başarılı olur."

Arabella kaşlarını çatı. "Eğer bu ürkütücü yaratıklar biz Stephen'ın evindeyken arabamıza girdilerse, neden eve dönerken bizi sokmadılar?"

"Hedef sen değildin," dedi Nevada, yüzü asıktı. "Catalina'yı istiyorlardı, ama o arabaya geri dönemedi, bu yüzden buraya geldiler, Regina'yı hissettiler ve kaçtılar."

"Büyükanem neden sokuldu o zaman?" Arabella sordu.

"Muhtemelen nefsi müdafaa," dedi Connor. "Muhtemelen makinelerin arasına saklanmaya programlanmışlardır ve Büyükanne Frida bir İngiliz anahtarıyla ona vurmuştur."

"Bu aptalca bir plan," dedi Leon. "Birincisi, doğrudan Cheryl'ı işaret ediyor." "Sağlıklı düşünemiyor," dedim ona.

"İkincisi, eğer Catalina bu işin ortasında ölürse, bunun bedeli ağır olur. Castellano Hanesi'ne karşı kan davası ilan ederiz." Connor, "Rogan Hanesi de öyle," dedi.

"Evet." Leon başını salladı. "Montgomery Hanesi onunla savaşa girerdi. Linus Duncan onunla savaşa giderdi."

Runa, "Catalina ölürse Ulusal Meclis de çıldırır," diye sözlerini tamamladı. "Catalina'nın bir Depu olduğunu düşünürsek . . ." Elini ağzının üzerine kapattı.

Olamaz.

Nevada öne doğru eğildi ve bana odaklandı. "Catalina, Ulusal Meclis neden kendini kaybetsin ki?"

Connor'ın yüzü kapandı. "Onu öldüreceğim."

"Bu oldukça zor olurdu." Alessandro'nun sesi soğuktu. Yüz ifadesi hesapçı bir hal almıştı. Gözlerini tehlikeli bir karanlık kaplamıştı ve irislerinin derinliklerinde bir cehenneme dönüşmeyi bekleyen bir büyü yanıyordu. Zanaatkâr geri dönmüştü.

Odanın içinde fark edilmeyen bir değişim meydana geldi. Ailem fark etti ki

Aralarında bir avcı vardı ve hızla bu avcıyı karşılamak için yeniden

ayarlandılar.

yeni tehdit.

"Peki neden?" Connor'ın sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Çünkü o Linus Duncan. Ayrıca, eğer Müdüre saldırırsanız, yardımcısı onu ölümüne savunacaktır ve ben de onu korumaya yeminliyim."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Leon talep etti. "Hepimiz bir ya da iki çentik aşağı alabilir miyiz, çünkü şu anda gerçekten kimseyi vurmak istemiyorum."

Patricia bana baktı. "Sen Teksas Müdür Yardımcısısın." Bu bir soru değildi.

Yastıklı koltuğa oturdum ve Runa'ya baktım.

"Özür dilerim!" Kollarını salladı. "Duygusal olarak tehlikeyeyim!"

Leon, "Yemin ederim, bunu söyleyen bir sonraki kişiyi vuracağım," diye hırladı. Arabella ona, "Onu vuramazsın," dedi. "O senin kardeşinin kız arkadaşı."

Annem çavuş sesiyle, "Herkes sussun," diye bağırdı.

Mutfak bir mezar gibi sessizleşti.

Bana döndü. "Açıkla."

"Linus Teksas'ın Müdürü, ben de onun yardımcısıyım, Ulusal Meclis adına insanlığa yönelik büyülü tehditleri araştırıyoruz ve bu konuda konuşamayız, yoksa Ulusal Meclis bizi yörüngeden bombalar."

"Ne düşünüyordu ki?" Connor kelimeleri kontrollü bir öfkeyle ısırdı. "Müdürlerin ölüm oranı ilk on yıl içinde yüzde yetmiş beştir. Onu reddettim. Neden kabul ettiniz?"

"Sana söyleyemem."

"Ne zamandır bunu yapıyorsun?" Connor sordu.

"Altı ay. Bu kadar dramatik olmaya gerek yok. Hayattayım, işimde iyiyim ve bir gün Teksas'ın müdürü olacağım."

"Bırakabilir misin?" Büyükanne Frida

sordu. "Hayır. Ayrıca bırakmak da istemiyorum."

Büyükannem beni inceledi. "Beğendin mi?"

Toplu mezar gözümün önünden geçti. "Her zaman değil. Ama gerekli. Ve önemli."

Büyükanne Frida sırtıttı. "O zaman yap. Onları dinleme." "O kadar basit değil," dedi annem.

"Öyle." Frida Nine Alessandro'ya baktı. "Burada kalıp ona yardım etmeyi düşünüyor musun?"

"Öyleyim."

Connor ağzını açtı, ifadesi sertti. Nevada parmaklarını onun koluna dayadı. "Onu bundan vazgeçiremezsin. O bizi koruyor."

Connor kaşlarını çatı.

"Sonra açıklarım," dedi.

Arabella parmaklarını şıklattı. "Demek paranın geldiği yer burası. Ben de neden aniden yükseldiğimizi merak ediyordum." "Ne kadar yükseldik?" Leon aniden heyecanlanarak sordu.

Arabella ona, "Eskiden kazandığımızın üç katını kazanıyoruz," dedi. Leon bana bir başparmak işareti yaptı.

"Demek nedeni buymuş," dedi

Bern. "Neden ne?" diye sordu

Runa. "Neden cevabı her zaman evet oluyor?" Runa bekledi.

Bern, "Bir şeye ihtiyacımız olduğunda cevabımız evet," diye açıkladı. "Yeni sensörler ve kamera sistemi, evet." Leon'a baktı. "Yeni Hawk 7 tüfeği ve yeni bir araba, evet." Patricia'ya baktı. "Ek personel ve Yükseltilmiş yelekler, evet. Tüm oyuncakları, zilleri ve düdükleri alıyoruz, çünkü o bir Müdür Yardımcısı ve bizim için tüm yeni parayı o kazanıyor."

"Tamam." Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu odadan çıkmıyor. Onun müdür yardımcısı olduğunu bilmiyorsun, müdürün ne olduğunu bilmiyorsun ve Linus'un eski bir aile dostu olduğunu sanıyorsun. Hepsi bu."

Annem bekledi. Kimse bir şey söylemedi. "Bunun için bir 'evet, hanımefendi'ye ihtiyacım var."

"Evet, hanımefendi," diye koro halinde söyledik. Patricia ve Regina bile söyledi.

Annem keskin nişancı bakışlarıyla Runa'yı sabitledi. "Bu ailenin bir parçası olmak istiyor musun?"

Runa başını salladı.

"O zaman boşboğazlık etme. Devam edelim."

Güvenlik önlemlerini tekrar gözden geçirdik. Mutfak teker teker boşaldı. Büyükanne Frida sonunda uzanmaya karar verdi. Leon gitti, Arabella da gitti, Bern ve Runa da onu takip etti. Patricia ve Regina da ayrıldı. Patricia'nın gözlerinde hesapçı bir bakış vardı, bu da kafasında güvenlik düzenlemelerimizi yeniden karıştırdığı anlamına geliyordu.

Mutfaktaki kalabalık sadece annem, Connor ve Nevada ile Alessandro ve benim aramda azaldı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Annem bana sordu.

"Evet."

Annem iç çekti. "Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum, Catalina. Kız kardeşlerinin benden bir şey sakladıklarını her zaman anlıyorum. İkisi de bu konuda iyi değil ve sonunda patlıyor. Bunu benden altı ay boyunca sakladın ve benim hiçbir fikrim yoktu."

Başımı kaldırdım. "Victoria Tremaine'i hayatımız boyunca bizden sakladın ve hiçbirimizin bundan haberi olmadı. Sanırım ben de senin gibiyim."

"Beni korkutan da bu." Annem başını salladı. "Eğer başın beladaysa, bana söyleyecek misin?"

"Deneyeceğim."

Annem yine iç çekti.

Nevada bana döndü ve karnını hafifçe okşadı. "Sana bir özür borçluyum."

"Hayır."

"Evet. Sırtımı duvara dayamıştım ve korkunç bir karar verdim. Bunu geri almanın bir yolu yok. O an için görebildiğim tek yol buydu. House Baylor'un geleceğini korumak."

"Benim hatamdı," dedi Connor. "Merritt'i bulmalıydım."

"Merritt'i bulmalıydık," dedi Nevada. "Catalina, benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Sana kızgın olduğumu ve bir şekilde bana ihanet ettiğini düşündürdüğüm için nefret ediyorum. Sağlıklı düşünemiyordum. Grip gerçekte, çöküş gerçekte ve yorgun beynimin bulabildiği en iyi şey buydu. Bunu yapmaya başladığım an pişman oldum. Beni içten içe yedi bitirdi. Bunu size açıklamak istedim ama sonraki yılın büyük bölümünde bir şekilde ortaya çıkacağından endişe ettim. Uyumamı engelledi. Sonunda gömüldüğüne karar verdim ve sana anlatmaya çalıştım."

"Hatırlıyorum," dedim ona. "Bana Connor'ın insan kaçakçılığıyla suçlandığını anlatmaya başlamıştın ama House Ferrer evinize bir füze attığı için bitirememiştin."

"Sonra Beyaz Dava ve Hyperion vardı. Her zaman bir şeyler vardı. Sonra Alessandro oldu."

Yanımda kayıtsız bir şekilde duran Alessandro'ya baktı. "O noktada anneme söyledim," dedi Nevada. "Birine söylemem gerekiyordu."

"Ben de ona bunu kendine saklamasını söyledim," dedi annem.

Ona döndüm. "Neden?"

"Çünkü tabağında yeterince şey vardı. Ona beklemesini söyledim. İkinize de güveniyordum. Daha iyi bir yerde olduğunuzda bunu çözecektiniz."

Nevada iç çekti. "Pişmanım Catalina. Ama o ana geri dönseydim, sadece o zaman bildiklerimi bilerek, yine yapardım. Bu bir hata değildi. Bunu kasten yaptım çünkü seni korumak istedim."

"Biliyorum. Bunu bir hata olarak görmüyorum. Bu bir fedakarlıktı Nevada. Anlıyorum. Ben de aynısını yapardım."

Gözyaşları Nevada'nın gözlerini ıslattı. Connor kolunu ona doladı. "Bunu sen halledersin." "Aklıma bir şey geldi," dedi ablam. "Başlangıçta, sen bir aileyi House Rogan'dan ayrı tutma konusunda büyük bir anlaşma. Sonra Şubat ayında bir seksenlik yaptınız. Meclisteki oylama kayıtlarını çıkardım. Her zaman Connor'la birlikte oy kullanıyorsun. Mecliste onun yanında oturuyorsun."

"O benim kayınbiraderim."

"Oh, bundan daha fazlası var. Aylardır neden Houston'daki herkesin iki evimizin bir paket olduğunu bilmesini sağladığını merak ediyordum. anlaşma."

"Neden Rogan Hanesi ile müttefik olmak istemeyelim ki? Güçlüler, tehlikeliler, varlıklılar ..."

Nevada bana gülümsedi. "Bizi birbirimize bağladın. Halkın gözünde bizi ayırmak imkânsız. Victoria artık Baylor Hanesi'ni aşağı çekmeden Rogan Hanesi'ni hedef alamaz."

Ben bir şey söylemedim. Bir cevaba ihtiyaç varmış gibi görünmüyordu.

Nevada sandalyeden kalkmaya çalıştı ve Connor nazıkçe ayağa kalkmasına yardım etti. Yanıma geldi ve bana sarıldı.

"Seni çok seviyorum," dedi Nevada. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum çünkü ben de aynı nedenlerle yaptım. Ama artık bunu yapamayız.

Şu andan itibaren, konuşalım. Birbirimize bir şeyler anlatalım, çünkü bunu başka türlü yapamam. Bu beni çok üzüyor ve senin için de zor olduğunu biliyorum. Ben, Connor, annem, Arabella ve çocuklar var..."

Gözlerimin arkasında ısı oluştu. Ona tutundum. Yeğenim beni tekmeledi. "Seni seviyoruz. Sana yardım edeceğiz. Benim hatalarımı tekrarlama."

Beni birkaç saniye daha tuttu, sonra bıraktı. "Sabah görüşürüz." Alessandro'ya baktı. "Ona zarar verme."

Yürüyüp gitti.

Connor, "Ortalık sakinleştiğinde konuşmamız gereken bazı konular var," dedi. Meksika'nın Belası bana gülümsedi ve karısını takip etti.

Annem iç çekti, alnımdan öptü ve mutfaktan çıktı.

Sadece ben ve Alessandro kalmıştık.

"Aile," dedi. "Evet."

"Seninkini benimkinden daha çok seviyorum."

"Gidiyor musun?" Çaresizliğimi sesimden uzak tutmayı başardım. Gitmesini istemiyordum. Kalmasını ve ben uyurken bana sarılmasını istiyordum.

Yüzünden bir gölge geçti. "Gitmemi mi istiyorsun?" "Hayır. Kalmanı istiyorum."

Birbirimizden ancak bir metre uzakta duruyorduk ama birden aramızdaki mesafe açıldı.

"Kalmak istiyor musun?" diye sordum. "Her şeyden çok."

"O zaman kal."

Benimle yüzleşti. Çenesindeki kaslar kilitlendi.

"Ne oldu?"

"Seni hak etmediğimi söylediğimde ciddiydim. Sana kendim dışında hiçbir şey veremem, Catalina."

"Tek istediğim buydu. Başka bir şey beklemediğimi sana zaten söyledim."

Ağzını açtı ve tek kelime etmeden kapattı.

"Alessandro, berbat bir gün geçirdim ve beni korkutuyorsun."

Yüzünü saklayan maske düştü, yırtıldı. Kollarını bana doladı. "Seni yakaladım."

"Benimle gel."

Beni bıraktı ve yatak odama doğru yürüdük. Beni takip etti ve kılıç duvarına bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Catalina, iyi bir bıçağı severim ama senin bir sorunun olabilir."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Güzel, çünkü bu gece orada uyuyacağız. Sabah, eğer iyi olursan, bazılarına dokunmana izin veririm."

"Sadece bir kısmı mı?"

Ona gülümsedim. "Pazarlık yapabiliriz."

O da sırtarak karşılık verdi. "Pazarlık yapmayı severim. Çok ikna edici olabilirim."

Kollarımı ona doladım ve onu öptüm. Başımı döndürdü. "Ben de öyle."

Öpücük sona erdi ve bana baktı, gözleri vahşiydi.

Endişelenecek o kadar çok şey vardı ki. Uçurum, Cheryl, Runa'nın beni aileme ifşa etmesi ve Linus'un bu konuda ne yapacağı ve mutfakta aramızda açılan mesafe... Şu anda bunların hiçbirleriyle uğraşamazdım.

Alessandro'nun bana söylemeye çalıştığı şey her neyse, yarına kadar bekleyecekti. Bu gece bizim gecemizdi ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Bölüm 16

Tezgâhın yanında durmuş, sabah çayımı içiyor, pencereden sızan güneşin tadını çıkarıyor ve mutfağındaki Alessandro'yla uzlaşmaya çalışıyordum. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve arabasından çıkardığı eski bir tişört vardı. Saçları dağınıktı. Kirli sakalları çenesini çiziyordu. Korkunç derecede sıradan görünüyordu. Ev işi mi? Bunun için bir kelime olduğundan bile emin değildim.

Alessandro kupasına sade kahve doldurdu, denedi ve yüzünü buruşturdu. Onun yanında, yerde yatan Shadow büyük bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Alessandro mutfağa adımını atar atmaz kendini ona yapıştırmıştı. Görünüşe göre köpeğim ona yeterince uzun süre bakarsa, lezzetli bir şey düşüreceğine ikna olmuştu.

"Zayıf mı?"

"Acı. Bunu nereden buldun?"

Telefonum çaldı. Patricia'dan bir mesaj. *Albert Ravenscroft burada.*

Neden? Neden, neden, neden?

Onu içeri almamı ister misin?

Evet. Onunla dışarıda konuşacağım.

"Hemen döneceğim," dedim

Alessandro'ya. O da başını salladı.

Gölge peşimde, ön kapıya doğru gittim. Dışarıda gökyüzünden dökülen güneş ışığı beraberinde sıcaklığı da getiriyordu. Yine bunaltıcı bir gün olacaktı.

Albert eve doğru yürüyordu. Beni gördü ve hızlandı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Başbakan Ravenscroft?"

Arkamdan kapı açıldı. Alessandro elinde kahvesiyle dışarı çıktı, umursamaz görünüyordu. Sol tarafta Connor karargâhından çıktı. Yanında bir fincan kahve duruyordu.

Erkek arkadaşım ve kayınbiraderimin kendilerini bu konuşmaya davet etmeleri ne kadar düşünceli bir davranış.

"Bak," dedi Albert. "Bunu düşündüm. Hiçbir şey değişmedi."

Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Connor kapının yanındaki duvara yaslandı, telefonunda bir şeylere bakıyordu, kupayı havadan aldı, bir yudum aldı ve Albert'ın Meksika'nın Belası olduğunu unutması ihtimaline karşı yerine koydu.

"Albert," dedim nazikçe. "Burada ne işin var?"

"Elimizde bir şey var, Catalina. Özel bir şey. Siyah kanatlar olsun ya da olmasın, bunu kaybetmek istemiyorum."

"Siyah kanatlar mı?" Alessandro mırıldandı ve Connor'a baktı.

Connor başını kaldırmadı. "Uzun hikâye."

"Albert, bu olmayacak. Nedenini biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Babam senden nefret ediyor ama önemli değil. Gelecek ay bu zamanlar Evimin Başkanı olacağım. Ailem beni Sahilde emekli olmak için düzenlemeler. Patrick Florida Eyalet Üniversitesi'nde okuyor. Sadece sen ve ben olacağız. Bu işi gerçekten yürütmek istiyorum."

"Anlıyorum ama sana aşık değilim. Seni bu şekilde düşünmüyorum."

Çenesini sıktı. Seyirci olmasaydı bu çok daha kolay olurdu.

"Başka biri mi var?" Albert sordu.

"Evet."

"Bu o mu?" Albert Alessandro'ya baktı.

"Evet."

Albert'ın ifadesi sertleşti. Bir karara varmış gibiydi. "Kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Gitmelisin."

Alessandro'nun sesi hoş kalmaya devam etti. "Yoksa?"

Albert hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Git buradan. Bu senin tek uyarın."

Connor Rogan gülümsedi.

Sesime biraz sertlik kattım. "Albert, hoş geldin lafını geri alıyorum."

Bakışları Alessandro'nun üzerindeydi. "Hayır, bunu düzelteceğim ve sonra konuşacağız." "Ne zaman istersen," dedi Alessandro.

"İyi. Seni uyarmaya çalıştım."

Albert'ın içinden odaklanmış bir güç seli fişkırdı. Bana yönelik değildi ama izlerini hissettim. Korku. Derin, zihni uyuşturan, her şeyi tüketen bir korku.

Ona karşı bir şeyler hissediyor olsaydım bile, bu onu öldürürdü.

Korkunç zihinsel tufan Alessandro'nun içine çöktü. Kahvesinden bir yudum aldı. "Hâlâ bekliyorum."

Albert şok olmuş bir halde bakakaldı. Normal bir insan kör bir panikle yere yığılırdı.

Albert'ın etrafında buz gibi ve güçlü bir büyü dönüyordu. Alessandro'nun zihnine karşı bir yayılım ateşi başlattı. Panik, acı ve çaresizlik, karşı konulmaz bir kaçma dürtüsüyle birleşti. Sarsıcı bir salvoydu.

Sonunda saldırı azaldı.

Ter Albert'ın saç çizgisini ıslattı. "Antistasi." Kelimeyi çürümüş gibi tükürdü.

"Evet," diye onayladı Alessandro.

Albert'in kaşları birbirine yaklaştı. "Önemli değil. Sadece ellerimle yapmam gerekecek."

"Lütfen yap." Alessandro kahvesini bana uzattı. "Şunu bir saniye tutabilir misin?"

Elimi uzattım. "Albert, yaptığın şey bir kan davasına zemin hazırlıyor. Seni sevmiyorum ama incinmeni de istemiyorum. İsteklerime saygı göster ve git, çünkü seni kıracak ve ben seni eve ambulansla göndermek istemiyorum."

Albert, Alessandro'ya doğru ilerledi.

Alessandro yanağıma bir öpücük kondurdu, bana göz kırptı, kupasını verdi ve Albert'la yarı yolda buluştu. Albert yıkıcı bir tekme savurdu. Alessandro'nun yanından ısıklık çalarak geçti. Albert'in yanından akıcı bir zarafetle geçti ve destek bacağını Albert'in altından tekmeledi. Albert kaldırıma indi, ayağa kalktı ve Alessandro'nun üzerine yürüdü.

Connor'a döndüm. "Orada öylece durup bunu mu izleyeceksin?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Erkek arkadaşın ona karşı çok dikkatli davranıyor. Bak, kaburgalarını kırma şansı vardı ve bunu kullanmadı."

Ugh.

Albert Alessandro'nun çenesini hedefleyen bir yumruk savurdu. Albert son anda bileğini çevirerek yumruğa daha fazla güç kattı ve eğer yumruk yere düşseydi, Alessandro'yu düşürebilirdi. Alessandro yoldan çekildi, sol elini Albert'ın uzattığı sağ kolunun bileğine kilitledi,

kenara iterek içeri girdi ve sağı dönerek dirseğini Albert'ın çenesine sapladı. Darbe Albert'ın kafasını yana savurdu. Albert kendini toparlayamadan Alessandro sola dönerek hamlesini tersine çevirdi ve dirseğiyle onu tekrar yakaladı. Albert sendeleyerek geri çekildi, ağzı kan içindeydi.

Connor'a "Çukur'da erkek bir telekinetikle dövüştüm," dedim.

Kayınbiraderim, sudaki bir damla kanı hisseden bir köpekbalığı gibi canlandı. "İyi miydi?"

"Evet. Güçlü ama çok hassas değil. Çok tecrübeli olduğunu sanmıyorum çünkü zihnini yakaladığımda çılgına döndü. Çiviler fırlattı."

"Ne tür çiviler?"

"Yaklaşık iki fit uzunluğunda, metal, kör ucunda bir halka var."

Connor'ın yüzü düz bir maskeye dönüştü. Elini kaldırdı. Karargâhının motor havuzunun içinde bir şey çatırdadı. Açık bölme kapılarından parlak bir kıvılcım çıktı. Eline metal bir çivi düştü.

"Evet," dedim. "Aynen öyle."

"Halkanın içi pürüzsüz müydü yoksa çıkıntıları var mıydı?"

"O kadar yakından bakmadım. Kaçıyordum." Muhafızın boynundan çıkan çiviye düşündüm. "Hayır, bekle, çıkıntılıydı. Bu neden önemli ki?"

"Çoğu telekinetik dev çivilere ya da yaylı tüfek oklarına benzeyen sivri uçlar fırlatır. Bu modifiye edilmiş bir marlin çivisi. Ailemiz dışında bunu kullanan birini hiç tanımadım."

Connor'ın Amerikan tarafında sadece bir aile üyesi vardı, annesi Arroza. İspanyol tarafında ise bir gemi dolusu akrabası vardı ama sekiz yaşındaki Mia Rosa dışında hiçbirisi yeterince güçlü değildi.

"O bir Prime'dı Connor. Bundan eminim."

Yüzündeki ifadeden bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

Alessandro yumruğunu Albert'ın solar pleksusuna indirdi. Albert tökezleyerek geri çekildi ve beceriksizce kışının üzerine düştü. Ağzından kan damlıyordu. Onun

Gözleri yaşarmış, yüzü şişmiş ve kanlıydı. Alessandro onun yanına çömeldi. Yüzünde iz yoktu. Saçları bile dağılmamıştı.

"Bu adil bir dövüş değil," dedi Alessandro. "Evine git."

Albert ayağa kalkmaya çalıştı, gözleri öfke doluydu.

Alessandro çenesine hızlı bir yumruk indirdi. Albert'in gözleri yuvalarından fırladı. Yere yığıldı.

"Bunu en başta da yapabilirdin," dedim ona.

"Evet, ama o zaman onu yumrukladığımı ve tekrar denerse bir şans olacağını düşünecekti. Artık biliyor."

Nevada bölmenin kapısından çıktı. Üzerinde minik dinazorlar olan yeşil bir çanta taşıyordu. Albert'a ikinci bir bakış bile atmadı.

"Hey, tatlım," dedi. Sesi kırpılmış gibiydi. "Hey," dedi Connor, ona doğru ilerleyerek.

"Bugünkü planlarınızı iptal etmenizi ve bu her neyse onunla ilgilenecek başka birini bulmanızı istiyorum," dedi. "Az önce suyum geldi."

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Ne yapacağız? Bir arabaya ihtiyacımız vardı. Nevada'yı hastaneye götürmemiz gerekiyordu.

"Burada kal!" Connor subay sesiyle emretti. "Kımıldama." Koşarak körfeze gitti.

Nevada onun ardından baktı ve çok bilinçli bir şekilde iki adım öne çıktı.

Telefonum çaldı. Bir dakika sonra Alessandro'nun telefonu da çaldı. Bakmadan cevap verdim. "Evet?"

"Marat'ı Çukur'a götürdü," diye havladı Stephen. "Şu anda onunla savaşıyorlar ve kaybediyorlar. Tatyana yolda. Oraya ulaşabilir misin?"

Sessizce baktım, iki hayati şey arasında kalmıştım.

Nevada bana el salladı. "Çukur'a git. Ben iyi olacağım. Mümkün olduğunda hastaneye git."

"Yola çıkıyorum." Arkamı döndüm, eve koştum ve Arabella'yı banyoda ruj sürerken buldum.

"Nevada'nın doğum sancısı var."

Arabella rujunu lavaboya düşürdü.

"Çukurdaki şey Asallardan birini yakaladı ve çalışma alanına saldırıyor. Gitmek zorundayım. Dün Victoria Nevada'yı ve bebeği tehdit etti. Onunla git ve gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Eğer her şey boka sararsa, o lanet binanın ortasında olman umurumda değil, dönüş ve onu oradan çıkar."

Arabella koşmaya başladı.

Banyodan çıktım ve kılıcımı almak için aşağıya koştum.

Dönüşü çok hızlı aldım. Dönemeçten hızla çıkarken Rhino'nun aşırı güçlü motoru kükredi. Alessandro kendini sabitlemek için kapının kolunu tuttu.

Spider ya da Rhino'dan birini seçme şansımız vardı ve ikimiz de zırhı hıza tercih ettik. Rhino önümüze çıkan her şeyi deler geçer ve bizi oraya götürürdü. Eğer ben

önce bizi öldürmedi.

"Orada ne halt ediyordu?" Homurdandım.

"Muhtemelen tüm ekipmanı çıkarıyorlardır. Bunlar pahalı makineler." Alessandro başını salladı, gözleri keskin ve odaklanmıştı. "Lanet olası aptal beni dinlemedi. Ona adamlarını oradan çıkarmasını söyledim."

"Ben de öyle."

"Onu uyarmıştım." Alessandro dişlerini gösterdi. "Gitmeyi düşünme, hiçbir hazırlık yapma dedim. Günün sonunda çekip git. Normalde olduğu gibi, ekipmanı olduğu yerde bırakın ve herkes dışarı çıktığında, muhafızları dış çevreye geri çekin. Aptal, varlıklar için geri döndü."

Ve Abyss yiyecek ve beyin kaynağının gittiğini görünce şiddetli bir tepki verdi. Genişlemek için metale ve insanlara ihtiyacı vardı. İkisinden de sürekli bir tedarik olmadan, Çukur'un göreceli güvenliğini terk etmek zorunda kalacaktı. tedarik etmek. Düğümelerini bataklığın dışına her gönderdiğinde sonu kötü oldu.

Yapılarla savaştığımız bayinin önünden geçtik.

"Bir planım yok," dedim Alessandro'ya. "Onu nasıl öldüreceğimi bilmiyorum. Her düğümü yok etmek imkânsız ve biri hayatta kaldığı sürece Abyss kendini yeniden inşa edecektir."

"O boşluğu atladıktan sonra ilgileneceğiz." "Bu hiç mantıklı değil."

"Çok fazla endişeleniyorsun."

"On şehir bloğu büyüklüğünde, kendi kendini onarabilen bilinçli bir yapı saldırıya geçmiş durumda ve siz bana endişelenmememi söylüyorsunuz."

"Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

İyi olmazdı. "Linus'u ara."

Telefonum numarayı çevirdi ve bip sesleri kabinde yankılandı. Cevap yoktu. Tıpkı evden ayrıldığımızdan beri onu aradığım ilk iki seferde olduğu gibi.

Linus her zaman telefonlarıma cevap verirdi. Neden açmadığını düşünmek bile istemiyordum. Bu, endişe ve spekülasyonlarla dolu dipsiz bir tavşan deliği idi ve elimizde daha büyük sorunlarımız vardı.

Son köprüye doğru ateş ettik. Pit Reclamation adası yanıyordu.

Kıyılarından alevler fışkırarak suda çırpınan dokunaç ormanı ile çarpıştı.

Bir avcı yapısı sudan sıçrayıp yolumuza çıktı. Ona çarptım.

Çarpmanın etkisiyle kenara savruldu ve hızla yanından geçtik. Etrafımızda çukur çalkalanıyordu.

Ada yanmıyordu. Aksine ateş etrafını sarmış, yirmi metre boyunda canlı bir alev duvarı oluşturmuştu. Orada burada, Abyss'in bitki örtüsü ve kemikten bir araya getirilmiş devasa yapıları sudan çıkarak kıyıya vurdu ve cehennem tarafından tüketilerek parçalandı. Adanın kenarındaki su kaynadı. Buhar bulutları tıslayarak yükseldi. Arabanın içindeki sıcaklık arttı.

Alessandro telefonunu kaptı ve bir numara çevirdi. "İçeri geliyoruz." Telefonu kapattı. "Devam edin."

Yangın duvarı önümüzde yükseliyordu. Doğruca üzerine sürdüm. Alevler ayrıldı. Boşluktan geçtik ve frene bastım. Gergedan savruldu ve kayarak durdu.

Merkez binanın önündeki otoparkın ortasında, Tatyana Pierce göz kamaştırıcı bir karmaşıklığın gizemli çemberinde duruyordu. Gözleri saf ateş gibiydi. İşçiler onun etrafında toplanmış, silahlarını tutuyor ve terliyordular. Pierce Evi binasında gördüğüm sekreterlerden biri olan takım elbiseli genç bir adam, elinde bir cep telefonu, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle duruyordu.

Camı indirdim.

"Partiye hoş geldiniz." Tatyana sırttı.

"Marat'ı buldun mu?"

"Jiang onu arıyor. Hemen arkamdaki sokaktan aşağı in. Seninle gelirdim ama ızgarayla biraz meşgulüm." Güldü, gözleri parlıyordu.

Gaza bastım ve Rhino'yu onun etrafından dolaştırıp caddeye doğru yönlendirdim.

Çeşitli onarım aşamalarındaki yıkık binalar arkamızdan kayıyor ve Tatyana'nın alevleri boşlukların arasından büyüğü bir aurora borealis gibi parlıyordu. Bu büyüklükte bir duvarı korumak için gereken gücü hesaplamaya bile başlayamadım.

Terk edilmiş bir Burger King'in, bir bakkalın, tozlu camları olan bir şarküterinin önünden geçtik. İleride cadde ve ada sona erdi, ötesindeki bataklık ateşle kapatılmıştı. Stephen hangi cehennemdeydi?

"Yukarıda." Alessandro sağ tarafı, molozların arasından çıkan dört katlı bir binayı işaret etti. Gözlerimi kıstım. Çatıda takım elbiseli bir adam duruyordu. Onu buldum.

Park ettim ve Linus'un kılıcını aldım. Alessandro, Linus'un ona verdiği prototipin prototipini taşıyarak araçtan atladı.

Binanın otomatik kapısı aralık duruyordu, sürekli açıktı. İçinden geçtik. İçerisi bir mağara gibi karanlıktı. İçeriye küf kokusu doldurmuştu.

Sanki içinde yüzlerce su dolu kitap kuruyormuş gibi bir hava vardı. Alessandro sola döndü. Onu takip ettim ve merdivenlerden yukarı çıkan bir kapıya geldik. Koşmaya başladı ve ben de onu takip etmek için elimden geleni yaptım.

Bir uçuş, iki, üç, dört . . .

Alessandro yukarıdaki karanlığın içinde kaybolmuştu. Hızlandım, depar attım.

Üstümde bir kapı çarptı, muhtemelen Alessandro çatıya çıkıyordu. Bir kat daha merdiven. İleride bir kapı belirdi. Sonunda.

Nefes nefese kalarak güneş ışığına doğru tökezledim. Çatı taş döşeli ve kare şeklindeydi. Stephen en uçta durmuş, çukura bakıyordu.

Alessandro onun yanındaydı. Onlara doğru koştum. Üzerime bir sıcaklık çöktü. Tatyana'nın duvarı yaklaşık yirmi metre altımızda bitiyordu.

Yaklaşık elli metre ötedeki bataklıktan bir bitki kümesi çıkmıştı. Metalle çizgili uzun yeşil saplar birbirlerine doğru kayarak yumruk şeklinde örüldü.

"Marat içeride mi?" Stephen bana sordu. "Zihnini hissedebiliyor musun?"

Elimi uzattım. Büyüm büyüdü, spiral çizdi ve mor renkle parlayan bir zihin buldu.

"O içeride."

"Yaşıyor mu?"

"Evet." Marat çok fazla büyü yayıyordu. "Savaşıyor."

Stephen derin bir nefes aldı ve Mandarin dilinde bir şeyler söyledi. Kulağa küfür gibi geliyordu.

"Suyun içinden ona bir yol açabilir misin?" diye sordum.

Stephen kapıya kadar geri geri gitti. "Buna gerek kalmayacak."

Öne doğru eğildi. "Ona lanet buldozerleri bırakmasını söyledim. Adam hiç dinlemiyor."

Herkes Marat'a lanet buldozerleri bırakmasını söylemişti. Eğer yapsaydım House Kazarian ile iş yaparken, Marat'a önerdiğim kontratın, aklına gelen her saçma fikri karşılayabilmesi için bir mil uzunluğunda olması gerekirdi.

Stephen depar attı. Beni geçti, çıkıntıdan bir sıçrayışla itti ve bir an için havada, alev duvarının üzerinde uçtu, kollarını kanat gibi kaldırdı.

Nefesim boğazıma takıldı.

Stephen aşağıya daldı. Suyun üzerine sanki sağlam bir zeminmiş gibi indi. Çarpmanın etkisiyle dalgalar yükseldi. Kolunu uzattı. Su kolunun içine aktı.

Elinde, ucunda bir bıçak olan uzun şeffaf bir şaft oluşturdu. Bir guandao yapmıştı. Oh, vay canına.

Stephen sulu kılıcını döndürdü ve bataklıktaki bitki kümesine doğru fırladı. Bir dokunaç ortaya çıktı ve ona bir kırbaç gibi şakladı. Stephen adımlarını bozmadan guandaoyu döndürdü. Bıçağın ucundan çıkan bir su yelpazesi dokunacı dev bir ustura gibi kesti.

Arabella ölecekti.

Stephen, dahi bir dansçı gibi kusursuz ve zarif bir şekilde yeşil duvara saldırdı, dilimledi, kesti, döndürdü ve bıçakladı.

"Catalina," diye seslendi Alessandro.

"Bunu görüyor musun? Bu çılgınlık."

"Beni çok dikkatli dinle. Boş bir alan oluşturabilecek bir daire çizmeni istiyorum. Gerçekten iyi bir tane."

Arkamı döndüm. Alessandro ters yöne, adaya giden köprüye bakıyordu. Başımı kaldırdım ve donakaldım.

Yapılar bataklıkta ilerliyordu. Güneşte metal ve sihirle parıldayan devasa, endüstriyel canavarlar. Onları daha önce görmüştüm. Beynim doğru isimleri verdi. Tırmanıcı XV. Paletli XI. Kırıcı VI.

Adını söyleyemediğim diğerleri. Üzerlerinde silahlı insanlar vardı. Ve hepsinin başında, devasa bir Digger XII'nin tepesinde Cheryl Castellano oturuyordu.

Bu mesafeden Cheryl'in yüzünü göremiyordum ama o olduğunu biliyordum. Beynim hararetle değerlendirdi ve hesapladı. Dokuz devasa yapı. En az otuz kişi.

Cheryl'in özel bir ordusu yoktu. Ev güvenliği vardı ama onları bu iş için kullanmazdı. Dokunaçlar ve yapılardan oluşan ormana bir kez bakan en silik insan bile bunun normal bir büyü olmadığını anlayabilirdi. Meclis güvenliği, gördükleri hakkında çenelerini kapalı tutacak türden bir disipline sahip değildi. Meclis onları çağırırsa, ifade verirlerdi.

Hayır. Meclis güvenliğini görevlendirmezdi. Bu Arkan'ın adamlarının yapıları bindiği anlamına geliyordu. Ve bu da . . .

"Hepimizi öldürecek," dedim.

"Evet," dedi Alessandro.

Abyss'i yok edemeyeceğini biliyordu, bu yüzden bir sonraki en iyi şeye karar verdi. Bunu bilen herkesi öldürecekti. Tatyana, Stephen, Marat, tüm işçiler ve ikimiz Çukur'da ölecektik. Ne büyük bir trajedi. Ölen ortaklarının işlerini cesurca devam ettirecekti.

Gözetim. Yarattığı şeyle istediği gibi etkileşime geçmekte özgürdü. Belki de bir parçası hâlâ onu kontrol edebileceğini düşünüyordu.

"Tebeşire ihtiyacın var mı?" Alessandro sordu. Cebimden tebeşir çıkardım.

"Güzel."

Cheryl'in donanmasına bakan çatının kenarına doğru yürüdü, çömeldi ve elini ustalıklı kaydırarak mükemmel bir daire çizdi. Başka bir daire, bir glifler dizisi . . . Demek Sagredo Evi'nin de kendine ait bir büyüğü varmış.

Yapılar yaklaştı. Bir tanesi köprü boyunca süründü. Diğerleri bataklığa doğru ilerledi. Dokunaçlar Tırmanıcı XV'nin örümcekli metal bacaklarına çarptı. Testereler yapının bacaklarından kayarak bitkiyi ve metali çiğneyip parçalara ayırdı.

Çok fazla vardı. Tatyana ve Stephen'la bile üstesinden gelemeyeceğimiz kadar çok yapı vardı, taşıdıkları eğitimli katillerden bahsetmiyorum bile. Abyss ve Cheryl'in ordusu arasında sıkışıp kalmıştık.

"Güven bana," dedi Alessandro.

Tüm gücümü kullanıp akıllarını çelmiş olsam bile, yapabileceğim en fazla şey onları Uçurum'a fırlatmak olurdu. Birleşik, onu yaralayabilirlerdi ama yok edemezlerdi. O da geri dönerdi. Kandırdığım insanlar ne kadar uzun süre gücümün altında kalırsa, beni o kadar çok severlerdi. Bu savaştan sağ çıkanlar beni parçalara ayıracak, benden bir parçaya sahip olma ihtiyacıyla yanıp tutuşacaklardı. Burada kazanan olmayacaktı.

Tebeşir parmaklarımda nemli bir his uyandırdı. Garip bir sakinlik üzerime çöktü ve korkumu yok etti. Bu benim işimdi. Yapacaktım ve sonuna kadar savaşıacaktım.

Tatyana'nın numarasını çevirdim. Erkek sekreter açtı. "Evet?"

"Tatyana'ya Cheryl'in süvari olmadığını söyle. Bataklıktaki şey onun işi. Bizi öldürmeye geliyor."

"Biliyoruz," dedi ve telefonu kapattı.

Cheryl bizim için bir tehditti. Ama izin verirsek Abyss dünyamızın sonunu getirebilir.

Eğer izin verirsem.

Linus'un kılıcını yere bıraktım ve çömeldim. Sınırları sıfır olan bir düzine daire çizebilirdim ama hiçbirini uymuyordu. Bunların yarısı beni çevre. Çemberin içinde güvende olacaktım ama sihirli bir şekilde sağır ve kör olacaktım, sadece gözlerime ve kulaklarıma güvenerek sihri dışarı atabilecektim. Diğer yarısı zihnimi kullanmama izin verecek ama sihrimi yansıtmam için gereken gücü bana vermeyecekti.

Güce ve menzile ihtiyacım var. Çok ama çok fazla güç. Benim duyuları da. Abyss burada olduğumu fark ettiğinde bana ulaşmaya çalışacaktı. Ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

Kafamdaki yarım kalmış tasarımlar birleşti. Tamamlanmamış House Key gizemli çemberim Aldrin projeksiyon tasarımıyla birleşti ve Tremaine hedefleme bandıyla güçlendirildi. Evet, bu işe yarayacaktı. Bana ihtiyacım olan boş alanı ve gücü verecek ve zihnimin zincirlerini çözecekti.

Daire zihnimde parladı. Sadece onu kopyalamam gerekiyordu. Düşündüğümünden daha hızlı çizdim.

Gökyüzünden bir drone indi ve yakınımda asılı kaldı.

"Bunu vurma, seni bok çakal!" Bug bağırdı.

Alessandro ve ben ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde sürünerek çizmeye devam ettik. "Nevada iyi mi?" Sesim donuk çıkıyordu. Elimde tutmaya çalışıyordum kafamdaki kalıp.

"O iyi. Burada yürüyen lanet bir yapı ordusu var."

"Biliyorum," dedim ona.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Onu kaydet. Olan biten her şeyi kaydedin." Eğer ölürsek, Cheryl bundan kurtulamaz.

"Üzerinde altı dronum var."

Yapılar neredeyse üzerimize geliyordu. Tatyana'nın ne kadar dayanabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kahretsin," diye küfretti Bug.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Stephen dokunaçlardan oluşan duvarı parçalara ayırmıştı. Bitki örtüsünden oluşan adanın üzerinde duruyordu, yüzü ifadesizdi. Murat onun yanında tek dizinin üzerine çökmüştü. Bataklıktan üç avcı çıktı, her birinin elinde iki tazı vardı. İki adamı çembere aldılar. Şu anda onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çizime geri döndüm. Glifler, daha fazla glif. Eğer bu işe yaramazsa . . . İşe yaramalıydı.

Tatyana'nın sesi drone'dan geldi. Yarım saniyemi ayırıp yukarı baktım. Drone'daki küçük bir dijital ekran Tatyana'yı çemberinin içinde, Cheryl'ı ise alev duvarının hemen ötesindeki Digger'ın tepesinde gösteriyordu. Haklıyım. Öndeki yapıya binmişti.

"Merhaba." Tatyana'nın sesi neşeliydi.

"Sizi takviye etmeye geldik," diye duyurdu Cheryl.

"Oh, bunun için mi buradasınız?"

"Bizi içeri alın, lütfen."

"Dün gece Stephen ile gerçekten ilginç bir konuşma yaptık," dedi Tatyana. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Size ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Marat dışarıda, ölüyor. Sen saldırı altındasın. Size yardım etmeme izin verin."

"Senin sahte kığın bir iğrençlik yapıp onu Çukur'a salmasaydı saldırı altında olmazdık. Aklından ne geçiyordu Cheryl? Tanrım! Bebekken kafanın üstüne mi düştün? Ailen sana yeterince sarılmadı mı? Yoksa sadece açgözlü ve aptal mısın?"

Cheryl tokat yemiş gibi geri çekildi. "Bu ne cüret!"

"Kaç kişiyi öldürdün? Felix senin yüzünden öldü. Hepimiz senin yüzünden ölebiliriz. Ailemin bu tür bir bok olduğunu mu düşünüyorsun? ihtiyacı var mı? Yemin ederim Cheryl, bu iş biter bitmez evini yerle bir edeceğim. Kavrulmuş toprak, Cheryl. Bu kelimelerin anlamını öğreneceksiniz."

Cheryl'in yüzünde acımasız bir buruşukluk belirdi. "Sen her zaman şişman, aptal bir kaltaktın. Kardeşin lanet bir kundakçı ve dünyadaki tüm para bunu değiştirmeyecek. Sen bir çöpsün, ailen de bir çöp ve sen de bu lanet bataklık. Bana onun kellesini

getirin!" "Vay anasını," diye mırıldandı

Bug.

Ekrana bir göz attım. Cheryl'in solunda, altı devasa bacak üzerinde bir gergedanı andıran otuz metrelik devasa Kırıcı alev duvarına doğru ilerlemeye başlamıştı. Kabuğundaki dört kişi kendilerini hazırladı. İçlerinden biri büyücü duruşuna geçti, kolları dirsekten bükülmüştü, avuç içleri yukarı bakıyordu, parmakları görünmez küreleri tutuyordu.

Tatyana'nın etrafında yarı saydam, ateşli bir şekil oluştu. Ellerinden ayak uzunluğunda hayalet pençeler çıktı. Tatyana'nın yüzünde korkunç, ılık saçan bir kafa oluştu. Sırtından dikenler çıktı. Sanki ateşten yapılmış bir iblis ve

cam onu çevreledi.

Hellspawn. Bir House Pierce yüksek büyüsü.

Tatyana sırttı, gözleri saf ateşti ve iblis de onunla birlikte sırttı.

Kırıcı alevlerin arasından ilerledi.

Tatyana ağzını açtı ve beyaz bir ateş seli kustu.

Kırıcı'nın ön kısmı sarktı, eridi. Üstündeki dört kişi insan mumları gibi havaya uçtu. Erimiş metal damladı. Kırıcı sallandı, geri çekilmeye çalıştı ve karanlık suya gömüldü.

Tatyana şeytani bir sesle, "Cehenneme hoş geldiniz," diye kükredi.

Tüm dış bandım kalmıştı. Artık izleyemiyordum. Tebeşir parmaklarımda küçük bir yumruya dönüşmüştü. Onu bıraktım ve ikinci bir çubuk çıkardım.

Cheryl drone hoparlöründen "Ezin onu," diye bağırdı. "Hepiniz, şimdi. İleri!"

İç sınır. Kesişen çizgiler. Hava is ve yanan plastik kokuyordu. İzleyecek zamanım yoktu.

"Bug, neler oluyor?"

"Çok şey var, Catalina. Şu anda çok şey oluyor."

"Daha açık konuşur musun?"

"Tatyana ateş püskürmeye devam ediyor. Cheryl canavar yapılarını gönderiyor. Tatyana onları eritiyor ama onlar yeniden oluşmaya devam ediyor. Üzerlerindeki zavallı piçler hariç. Arkamızda bir adam suyun üzerinde canavarları parçalara ayırarak koşuyor. Armageddon."

Hellspawn son derece güçlüydü ama Tatyana bunu sonsuza kadar sürdüremezdi.

Ter alnımı ıslattı. Sadece biraz daha zaman.

Ada sallandı. Yukarı baktım. Yapılardan biri binaları ezerek geçmeyi başarmıştı. İnsanlar çığlık attı.

"Neredesin sen?" Alessandro sordu, sesi buzlu su dolu bir kova gibiydi.

"Neredeyse bitti. Sadece biraz daha."

"Kahretsin!" Bug yemin etti. "Dört yapı ve üç zırhlı nakliye aracı daha köprüye geliyor. Sanırım boku yedik."

Son çizgiyi çizdim, dairenin içine girdim ve içinden bir büyü darbesi gönderdim. Tebeşir çizgilerinden soluk yeşil bir parıltı geçti ve havaya küçük toz pufları gönderdi.

Çalışın. Lütfen çalışın.

Tasarımımın içindeki küçük daireler dönerek yeniden hizalandı. Parıltı tebeşirin içinden geçiyordu ama kaplaması gereken çok fazla yer vardı.

Önümde ada yanıyordu. Gökyüzüne siyah duman sütunları yükseliyordu. Yarı erimiş mekanik bir canavar, erimiş metal damlatarak adaya doğru ilerliyordu. Sanki efsanevi bir ejderha karnını boşaltmış gibi, beyaz bir ateş akımı ona çarptı. Erimiş metal aktı ama yapı metal kollarını binalara doğru savurarak yoluna devam etti. Enkaz uçtu. Beton patladı. Bug haklıydı. Bu kıyametti.

"Bana zamanını söyle," dedi Alessandro. Çemberinin içinde durdu, gevşek ve hazırды.

Ayaklarının etrafındaki desen çatının neredeyse yarısını kaplayacak şekilde uzanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sihrimi zorlayarak çemberi daha hızlı ele geçirmeye çalıştım.

Adanın etrafındaki ateş duvarı püskürdü ve söndü. Tatyana'nın ya büyüü bitmişti ya da ölmüştü. Zırhlı araçtaki askerler yaya olarak adaya akın etti. Silah sesleri duyuldu. Şimdi olmalıydı.

Çemberimin dış sınırı parladı.

Sihir beni yumrukladı, çok fazla sihir. Sarmalandım, onu emmeye çalıştım. Acı verici bir saniye boyunca, sarsılan bir yangın hortumunu tutmaya çalışmak gibi hissettim, sonra aniden, akım ve gücüm tek bir sabit akışa dönüştü.

Çukur zihin gözümün önünde açıldı ve bir saniyeden kısa bir süre içinde her şeyi gördüm: Önümde Cheryl'in zihninin parlak eflatun yıldızı; Tatyana'nın sönük beyaz ışıltısı; arkamızda Stephen'in keskin soluk parlaklığı; Marat olan soluk mor leke; Cheryl'in özel ordusu arasındaki daha zayıf ışıklar topluluğu; Alessandro'nun süpernovası, nefesimi kesecek kadar güçlü; ve etrafımızı saran ve Çukur'un çok gerilerine uzanan Abyss'in parlayan bulutsusu.

Abyss'in varlığı bana sürtündü, istekliydi. Ölen insanların görüntüleri zihnimin üzerinde süzülüyordu. Çemberi test ettim ve boş uzayın aşılmaz bariyerini hissettim.

"Şimdi," dedim.

Turuncu ışık Alessandro'nun tasarımının çizgileri boyunca ilerledi. Büyü ve turuncu kıvılcımlardan oluşan bir kasırga Alessandro'nun etrafını sararak onu ayaklarından kaldırdı. Sıçradı ve havada asılı kaldı, büyü etrafında daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu, serbest bırakılmaya hazır bir girdaptı. Altımızdaki bina sarsıldı.

Yapı savaşı devam ediyor, Arkan'ın adamları çatıda oluşan nefes kesici fırtınadan habersiz karaya çıkıyorlardı.

Alessandro başını kaldırdı. Teni parlıyor ve gözleri sihirle dolup taşıyordu. İçinden taşıyor, güneşten yayılan bir korona gibi yayılıyordu. Bir meleğe benziyordu, öfkeli, görkemli bir yaratıktı, şaşırtıcı bir güçle doluydu ve cezalandırmak için gönderilmişti.

Nefes almayı unuttum.

Saf büyüden oluşan bir patlama dalgası Alessandro'dan koptu ve Çukur'a doğru yuvarlandı.

Yapılar çöktü. Hantal metal formları ve aşağı yuvarlandı. Hâlâ suyun içinde dönen dokunaçlar parçalanarak dağıldı. Çöpler bataklığın yüzeyini kapladı.

Göz ucuyla Stephen'ın bir sıçramayla suya düştüğünü ve yüzeyin altında kaybolduğunu gördüm.

Zihnimin gözünde, etrafımızdaki alan karardı, sanki parlayan bir şehir aniden tüm gücünü kaybetmiş gibi. Abyss'in üçte biri yok oldu ve geriye kalanlar sürünerek bizden uzaklaştı.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Aman Tanrım. Sihirlerini etkisiz hale getirmiş.

Boğuk, tiz bir çığlık dönmemi sağladı. Cheryl otoparkın ortasında duruyordu, Tatyana ise birkaç adım ötede yığılmıştı. Cheryl yumruklarını sıkı ve feryat fğan bağırdı. Bu saf bir panik sesiydi.

Biz sihirle doğduk. Onu kendimizde ve başkalarında hissettik. Gözlerimizi ve kulaklarımızı kullandığımız gibi onu da kullandık. Aşağıdaki her büyücü bir anda kör ve sağır olmuş gibi hissetmiş olmalı. Sadece Alessandro'nun büyüü kaldı, bir güneş gibi yanıyordu.

İşte antistasi'nin gerçek gücü buydu.

Alessandro çemberin içine indi, büyüünün ışığı onu sarmıştı, yüzü aynı anda hem güzel hem de korkunçtu.

Tanıdığım adamın tüm izleri kaybolmuştu. O Artisan değildi. İnsan bile değildi. Katletmeye kararlı bir güçtü.

Alessandro ellerini kaldırdı. Parmaklarında iki saf büyü bıçağı oluştu.

Binanın kenarına doğru koştu ve gözden kayboldu. Korku beni tokatladı. "Böcek!"

"Hallediyorum."

Drone bana doğru hareket etti ve çemberimin sınırlarının dışında asılı kaldı. Üzerinde

Alessandro, Arkan'ın askerlerinin üzerine düştü. Sol bıçağı ilk adamı sanki hiç katı değilmiş gibi oydu. Sağındaki bir kadın daha önce ölmüştü.

Ne olduğunu anladı, göğsü büyüü bir kılıçla ikiye ayrılmıştı.

Zihnimin gözünde Abyss olan parlayan bulut yoğunlaştı, bir dalga gibi tepeye çıktı ve bize doğru yükseldi. Olamaz. Bataklıkla yüzleşmek için döndüm.

Çukurun içinden korkunç ve derin bir feryat yükseldi. Yapılar bataklıktan dışarı döküldü, suyun içinden bize doğru yüzdüler, düzinelerce ve düzinelerce

yapılar, tazılar, avcılar, nasıl adlandıracağımı bilmediğim garip yaratıklar. Dokunaçlar Razorscales sürüleri arasında sürünüyor ve hepsinin arkasında, Çukur'da kendi adası olan devasa bir et, metal ve bitki kütlesi yüzeye çıkıyordu. Alessandro ona zarar vermişti ve Abyss ordusunu serbest bırakmıştı.

Küçük adada, sıırıslıklam ve su damlayan Stephen kolunu Marat'a doladı. Çağırıcı çöküşün eşığında görünüyordu, çağırımış olması gereken gizemli yaratıkların cesetleri etrafını sarmıştı.

Doğrudan Abyss'in sürüsünün yolunun üzerindeydiler.

Çok kalabalıklardı. Alessandro tüm saldırganları katletse bile, Abyss bizi ezip geçerdı.

Sıra bendeydi.

Odaklanmış bir düşünce gönderdim. *Hayır.*

Abyss cevap verdi. *MINE.*

Görüntüler beni bombardımana tuttu. İnsanlar ölüyordu, Alessandro ölüyordu, Linus ölüyordu,

Bitki ve metalden oluşan yapılar yükseliyor, Çukur'dan sokaklara taşıyor ve ben, koruyucu bir büyü baloncuğunun içinde, güvende ve bana doğru yuvarlanan et yığınının içinde hapsolmuş bir şekilde oturuyordum. Abyss öldürmek istiyordu. Bunun gücünü seviyordu. Bu onun varlığının merkezıydı. Bunun için yaşıyordu. Bunun için yaratılmıştı.

Ona istediğini sunun, o da almak için adamlarını size getirecektir.

"Catalina, çık oradan!" Bug çığlık attı. "Çık dışarı!"

Nevada'nın bebeğini düşündüm. Küçükük bir bebek, çaresiz ve ilk nefesini alıyor. Kız kardeşlerimi ve annemi düşündüm. Alessandro'yu düşündüm.

Hayır. Bu kıyameti durduracaktım. Ailem Abyss'in ordusunu beslemeyecekti. Başka hiç kimsenin sonu kötü bir büyüyle sarılmış bir beyin ve omurilik olmayacaktı. Buna şimdi son verecektim.

Çemberden gücü çektim. Kanatlarıma aktı ve benden fırladılar, kocaman ve parlıyorlardı. Ağzımı açtım ve şarkım patladı, güç doluydu, hayal ettiğimin ötesinde bir siren çağrısıydı. Güç içimden fışkırdı, artık narin filizler halinde değil, bir okyanus dalgası gibi akıyordu. Ayaklarım yerden kesilmişti ama fark etmemiştim bile.

Bana gel. Lütfen bana gel.

Büyümün dalgası Abyss'in zihninin takımyıldızıyla çarpıştı.

Şarkı söyledim. Bu eski bir şarkıydı, vaatlerle ve mutluluk fısıltılarıyla doluydu, tecrübeli denizcilerin kendilerini öfkeden deliye dönmelerine neden olan türden bir şarkıydı.

denizler sadece yaklaşmak için.

Sev beni. Bana gel ve beni sev.

Büyüm Abyss'in zihnindeki nebulanın içinden geçerek, savunmasını bir kenara bırakıp parlayan merkezine kadar ulaştı. Etrafını sardı

Eskiden insan zihni olan parlayan bir yıldızdı ve onu doyurdu.

Çukur'daki her yapı durdu ve ürperdi.

Göster kendini bana. Bana gel. Güven bana. Ben mutluyum. Ben coşkuyum.

Ben senin arzuladığın şeyim.

Yapılar bana doğru hücum etti.

Adada Stephen, Marat'a sarılıp onu korumaya çalıştı. Abyss etraflarından aktı ve kendini benim bulunduğum binanın ayaklarına doğru fırlattı. Yapılar birbirlerinin üzerine yığılarak kıvranan bedenlerden bir tepe oluşturdular.

Evet. Ben de bunu istiyorum. Daha fazlasını. Bana daha fazlasını göster.

Çamur kaynadı. Dokunaçlar dışarı fırladı, binanın karşısında büyüyen bitki ve metal tepesine çarptı. Abyss'in parlayan noktaları düğümler bana yaklaştı. Parlayan merkez bana doğru kayarak hareket etti. Uçsuz bucaksız tümsek devasa bir amip gibi bana doğru yaklaşıyor, yaklaştıkça yükseliyordu.

On ayak yüksekliğinde. Yirmi.

Görüntüler sabun köpüğü gibi zihnimde patladı. Devasa, grotesk bir canavarlık binanın etrafını sarmış, dokunmam için yalvarıyordu.

Şarkımın perdesini değiştirdim. Hayır. Çirkin. Beceriksiz. Graceless.

Abyss olan nebula acı içinde kıvrandı.

Kendi resmimi geri gönderdim. Alessandro sihirle parlıyor, zarafet ve zarafetle hareket ediyor.

Güçlü. Hızlı. Güzel. Değerli. Bana layık.

Bir ürperti tüm yapıları birlikte sarstı. Höyüğün merkezi çöktü, kendi içine çekildi. Düğümlerin parlayan küçük yıldızları binanın yanındaki yığından yüzeye çıktı ve tümseğin ortasındaki deliğe yuvarlandı. Dış kenarlardaki yapılar parçalandı. Abyss'in zihninin nebulası büzüştü ve kendi içinde yoğunlaştı.

Tümseğin kenarlarından su buharı fışkırdı. Parçaları düşmeye başladı. Abyss bir şey inşa ediyor, tüm enerjisini ve büyüsunü ona harcıyordu.

Düğümler merkezi ışığın etrafında toplanarak onunla birleştiler. Dokunaçlar rastgele yapılardan metal parçalar koparıp höyükteki deliğe fırlattı.

Evet, şarkı söyledim. Parlıyordu. Çok güzeldi. Evet. Ben de bunu istiyorum.

Höyük tekrar ilerledi. Kenarları çürüdü. Büyük parçalar koptu ve hareketsiz bir şekilde battı. Nebula kendi üzerinde yoğunlaştı.

Görüşüm değişti. Kalbim kaburgalarımın arasında çırpınıyordu. Çok fazla büyü kanalizetmişim ve bedenim pes ediyordu. Dayanmak zorundaydım. Neredeyse. Neredeyse.

Karmakarışık tümsek, yapıların binama karşı inşa ettiği tepenin eteğine indi. Nebula artık yoktu. Sadece merkezi kalmıştı, göz kamaştırıcı bir beyaza dönüşmüştü.

Tümsek yarıldı. İğrenç bir koku bulutu üzerime çöktü ve dağıldı.

Dev dokunaçlar önümde yükseldi ve bir çiçeğin taç yaprakları gibi açıldı. Merkezlerinde parlayan bir adam duruyordu, beyaz metal ve parlak çiçeklerden yapılmış bir tanrı bedenine sahip, mükemmel ve şaşırtıcı derecede güzel bir dev.

Onun yüzüne baktım. Dünyadaki hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı. Gözleri mavi ışıqla parlıyordu. Ağlamak ve secde etmek istiyordum ama o zaman ona bakmayı bırakmam gerekecekti ve geri dönmek beni aşıyordu. Hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemişim. Ona bakmaya devam etmek zorundaydım. Ona bakarak bir ömür geçirebilirdim.

Zihinlerimiz birbirine değdi ve kendimi onun yanında, onunkine uygun bir vücutla dururken gördüm. Beni yeniden yaratacaktı. Ben onun Adem'inin Havva'sı olacaktım. Çukur bizim cennetimiz olacaktı, kimse bizi oradan kovamayacaktı ve insanlık sonsuza dek bize hizmet edecekti.

Gülümsedi. Büyü ondan yayıldı ve üzerime aktı.

Vücudum titredi, tüm sinirlerim alev aldı.

Saf güç ve iradede oluşuyordu. Sahip olduğu her düğüm bu bedende idi. Herhangi bir insan dilinde onun için yeterli sıfat yoktu. Onu tarif et.

Kollarını açtı. Akli benimkine değdi. *Bana katıl.*

Elimi salladım. Etrafımdaki çember kayboldu. Ona sevgi ve özlem dolu tatlı bir şarkı söyledim.

Alessandro adımı haykırdı.

Abyss elini uzattı.

Anılarımda, Alessandro beni öptü ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı. O güne kadar yaşadığım en mutlu andı.

Çemberden çıktım, Linus'un kılıcını aldım ve elimi Abyss'in mükemmel parmaklarına koydum.

Gülümsedi.

Kılıcın içine bir büyü çivisi yerleştirdim ve bıçağımı bir zamanlar insan olan zihnin büyüyle yandığı göğsüne sapladım. Boş alan zırhlı bedeni oydu ve kırılğan beyni deldi.

Titan dizlerinin üzerine
düştü. Kılıcımı
düşürdüm.

Büyüsü göz kırptı, parlak beyaz titreşti ve öldü. Bana bu bedeni yapmak için tüm düğümlerini birleştirmişti. Tek bir bedende birleştiklerinde artık hayatta kalamazlardı. Teker teker öldüklerini hissettim. Sonuncusu da göz kırptı.

Ayaklarımın dibindeki hayranlık uyandıran beden parçalandı. Çukur'un güzel, katil tanrısı ölmüştü ve onu ben öldürmüştüm. Olayın tüm muazzamlığı bana çarptı ve beni parçalamadan önce kederimi ve acımı gökyüzüne haykırdım, Çünkü tarif edilemeyecek kadar güzel bir şeyi öldürmüştüm ve bir daha asla var olmayacaktı. Büyü ııııııııı bir şarkıya dönüştürdü ve son notaları da bittiğinde elimde hiçbir şey kalmadı.

Bacaklarım tutmadı. Çatıya çakıldım.

Alessandro yaşayacaktı. Herkes yaşayacaktı.

Arkamdan gelen yüksek sesli bir uğultu gelen helikopterleri haber veriyordu.

Bölüm 17

Alessandro kanlar içinde yanıma geldi, beni kucağına aldı ve Bug drone'undan ıgıllıklar atarken çatıdan atladık. Gözlerimi kapadım ve ona sarıldım, şoka girmiştim, aklım başımdan gitmişti. Sanki her şey başka birinin başına gelmiş gibiydi.

Alessandro beni bir helikoptere bindirdi. Gidecek diye korkarak ona tutundum ama o yanımdaki koltukta kaldı, kolunu bana doladı.

"Her şey bitti," diye mırıldandı. "Her şey bitti."

Etrafımızda askerler bir amaç uğruna hareket ediyordu ama öldürecek kimse yoktu. Alessandro kanlı bir hasat yapmıştı. Arkan'ın adamlarından hiçbirisi hayatta kalamadı.

Linus helikopterin yanında belirdi ve beni inceledi, yüzü endişeliydi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Ona boş boş baktım. Kelimeler bulmak çok zordu.

Alessandro'ya baktı. "Konuştu mu?"

"Hayır."

Linus bana döndü, yüzü gergindi. Gözleri korkmuş görünüyordu.

"Catalina, bir şey söyle. Ne olursa olsun. Bu çok önemli. Bir şey söyle.

ses çıkar ama şarkı söyleme. Bir kelime söyle."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

"Sadece tek bir kelime. Yapabilirsin. Hayır de. Çok iyi hayır diyorsun. Çok pratik yaptın."

Kelimeleri çıkarmakta zorlandım.

"Haydi," diye sordu Linus, sesi yumuşaktı. "Sadece tek bir kelime. Unutma, şarkı

söyleme." " . . ."

"Yapabilirsin."

Beynimde bir şey tıklandı. "Aileme Şerif Yardımcısı olduğumu söyledim." Linus nefesini verdi ve helikopterin yan tarafına doğru yığıldı. Bir an için yaşlı göründü.

"Ailemi öldürmeyin."

"Sorun değil. Merak etmeyin. Baylorlar güvende. Açıkçası bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Onlara aylar önce söyleyeceğini düşünmüştüm. Bir Müdür Yardımcısının ailesinin konumunu bilmemesini beklemek gerçekçi değil."

Bu da onun testlerinden biriydi. Piç kurusu.

Alessandro'ya baktım. "Lütfen benim için onun canını yak." "İyi iş," dedi Linus. "Devam et."

O gitti. Gözlerimi kapattım, yüzümü Alessandro'nun omzuna yasladım ve dünyayı akışına bıraktım.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir ara havalandık ve sonra tekrar uykuya daldım.

Helikopter bir çatıya indiği için uyandım. Alessandro beni nazikçe dik oturttu.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Haydi, seninle tanışmak isteyen biri var."

Dışarı çıktık ve binaya girdik. Elimi tuttu ve bir koridorda yürüdük, asansöre bindik, başka bir koridorda yürüdük. Ben sadece onun yanında yürüyordum. Ondan uzak kalmak istemiyordum. Onu çok seviyordum ve bir parçam hala Abyss'in öldüğüne ve bunun bir rüya olmadığına inanamıyordu. Gerçekten burada olduğuma ve Abyss'in büyüünün baloncüğünde, tümseğinin derinliklerinde oturmadığıma ikna olmam gerekiyordu.

Bir hemşire istasyonunda durduk. Biri bana bir kep ve önlük giydirdi.

Birisi ellerime dezenfektan döktü ve yüzümü bir çeşit mendille sildi.

İspirto gibi kokuyordu ve acıtıyordu. Bir hemşire bana

Onu takip et. Alessandro'nun yanında kalmaya çalıştım ama bana onun çok kanlı olduğunu söyledi. Onu koridorda takip ederek, dışında dört muhafızın olduğu bir kapıdan geçtim.

Geniş ve konforlu bir odada, Nevada yatağın üzerinde oturuyordu.

Connor onun yanında bir sandalyede oturuyordu. Annemi, büyükannem Frida'yı, Arabella'yı ve kuzenlerimi gördüm. Nevada'nın elinde bir battaniye demeti vardı. Yaklaştım ve o da bana uzattı.

"Tebrikler. Teyze olmuşsun."

Minik, kırmızı yüzü yeğenime baktım, uzandım ve küçük yumruğuna dokundum.

Her şey bir anda yüzüme çarptı. Kollarımı bebeğe doladım, yere oturdum ve ağladım.

Ertesi sabah, Amerika Kulesi'nde pelüş bir sandalyede oturmuş, Teksas Meclisi'nin özel oturumunun başlamasını bekliyordum. Cheryl bir şekilde Çukur'dan kaçmış ve kendini Teksas Meclislerinin merhametine bırakmıştı. Alessandro çatıdan atladığı anda kaçmış olmalıydı, yoksa onu öldürebilirdi. Bunun yerine kendini saygın arkadaşlarından birinin evinde buldu. Tüm hayır işleri ve bağlantıları ona çok fazla iyi niyet kazandırmıştı ve Lander'ın intikamından korunmak için bunun her damlasını kullanmaya niyetliydi.

Hâlâ bunun Felix'in cinayetiyle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Alessandro yanımdaki sandalyeye oturdu. Onu misafirim olarak getirmiştım.

Tam Kont Sagredo kişiliğindeydi, güzel bir takım elbise, güzel saçlar, güzel bir gülümseme. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce Arkan'ın on altı profesyonel askerini öldürdüğünü asla bilemezdim. Onu hâlâ is ve kana bulanmış halde hatırlıyorum. Bu sabah onun yanında uyandığımı da hatırlıyordum. İs ve kanla kaplı ya da temiz ve yatağında, umurunda değildi. Ne yaparsa yapsın onun yanında olacaktım.

Alessandro baktığımı gördü, uzandı, elimi tuttu ve sıktı o.

Etrafımızdaki devasa oda yavaş yavaş jetler içindeki Prime'larla doluyordu.

siyah cüppeler giymiş, her birinin omuzlarına yeşil bir örtü örtülmüştü. Biz sadece çeşitli Teksas Meclislerinin Başkanlarının oy kullanabildiği Üst Kamaradaydı. Cheryl akranlarının kararını talep etmişti ve sadece Daire Başkanları nitelikli.

Beş sıra ötede, önde, Lander Morton tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Sağında siyah saçlı bir genç oğlan, solunda ise ikisi de aynı çikolata kahverengi saçlara sahip iki genç kız oturuyordu. Lander, Felix'in çocuklarını babalarının katiliyle yüzleşmeleri için getirmişti.

Lander'a bir rapor hazırlamıştım. Linus tarafından dikkatlice düzenlenmişti, ancak olayların versiyonunu yeterince doğru bir şekilde özetliyordu. Cheryl Çukur'a yasadışı bir yapı salmıştı. Felix dışarıdan yardım istemeye karar verdiğinde paniğe kapılmış, onu Çukura çekmiş ve öldürmüştü. Daha sonra yapı çılgına döndü ve Cheryl keşfedilmenin kaçınılmaz olduğunu anladığında, tüm tanıkları öldürmek için Evinin endüstriyel ordusunu getirdi.

Linus, Cheryl'in atölyesini basmıştı. İçinde Osiris serumu izleri olan şişeyi bulmuştu. Cheryl'in örneğinden geriye kalan buydu. Serumun tamamını isimsiz telepatın zihnini Abyss'e dönüşmeye zorlamak için kullanmıştı. Serum nasıl kopyalayacağını bilmiyordu ve muhtemelen kopyalamak için başka birini getirmenin çok riskli olduğuna karar verdi.

Sanki bir işaretmiş gibi, Cheryl etrafı Asallarla çevrili kapıdan içeri girdi. Birkaç yüz tanıdım, hepsi de eski evlerden, hepsi de saygı duyulan kişilerdi. Lander'ı gördü ve dosdoğru önüne bakarak yürümeye devam etti. Ekibi onu Lander'ın bakışlarından korudu ama sesinden değil.

"Bakın çocuklar," diye mırıldandı. "Babanızı öldüren kadına bakın."

Cheryl pisti geçti ve diğer taraftaki ön sıraya oturdu. Alessandro yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Onu öldürmeliydim."

"Houston'ın azizini şatafat ve gösteriş olmadan öldüremezsiniz."

"Bunun farkındayım. Sadece işleri yarım bırakmaktan hoşlanmıyorum. Bu benim son işimdi.

Bunu yarım bırakmak utanç verici."

Bu doğru. Lander onu oğlunun katilini öldürmesi için tutmuş. Bekle. . .

"Son iş mi?"

Bana döndü. "Sana söyledim. Gitmiyorum."

Kalacaktı. Gerçekten ciddiye.

Telefonum çaldı. Bern'den bir arama. Tuhaf. Neredeyse her zaman mesaj atardı. Kulağıma götürdüm.

"Evet?"

"Sonunda Christian Ravenscroft'un golf kulübünün yakınındaki bir benzin istasyonunun görüntülerini aldım. Telekinetik olanın bir Prime olduğunu söylemiştin. Emin misin?"

"Evet. Neden?"

Arkamızdaki sıraya siyah saçlı bir adam oturdu. Alessandro hareketsiz kaldı. Başımı çevirdim ve adama baktım. Tanıdığımı fark ettim.

"Seni sonra ararım." Telefonu kapattım.

Devam etmeye gerek yoktu. Bern'in o kayıta kimi gördüğünü biliyordum. Zihnini gözden geçirdim.

Hiç mantıklı değildi. Bu adam en son karşılaştığımızda bir Significant bile değildi.

Şimdi o bir Prime'dı, çok güçlü bir Prime. Çukur'da hissettiğim güç buydu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Adam bana sırtıttı, yakışıklı yüzü keskindi. Sesimi nötr tuttum. "Başbakan Sagredo, sizi Xavier ile tanıştırayım.

Ramirez Secada. Rogan'ın bir zamanlar kuzeniydi." "Tanışmıştık," dedi Alessandro.

Telekinetik, silolar, yarı. Xavier, Alessandro'yu silodan düşürüp ölümüne neden olan kişiydi.

"Artık Prime Secada. Muhtemelen nasıl olduğunu merak ediyorsunuzdur," dedi Xavier, hafif bir İspanyol aksanıyla. "Osiris serumu harika bir şey."

Diatheke'ye baskın yaptığımızda, Arkan'ın evcil bilim adamı serumla büyüü artırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Yöntemi deneklerini çarpıttı. Görünüşe göre hepsini değil.

Xavier dirseklerini koltuklarımızın arkasına dayadı ve Lander ile çocuklara doğru başını salladı. "İşte anlaşma. Sen hareket edersen, onlar ölür."

Alessandro odayı taradı.

"Bana kalsa," diye devam etti Xavier, "ikinizi de öldürürdüm." Alessandro'ya baktı. "Belli nedenlerden dolayı seni." Bana baktı. "Ve sen, çünkü ailemi yok ettin."

"Ailesini yok ettiniz ve ben davet edilmedim mi?" Alessandro ses tonunu hafifleterek konuştu.

"Ben hiçbir şeyi yok etmedim. Xavier, Rogan ile akraba olduğu izlenimine kapılmıştı. Ben sadece annesinin kocasını aldatmayı seçtiğini öğrendim." Xavier'e baktım. "Senin bir piç olman benim suçum değil."

Xavier bana dişlerini gösterdi. "Zamanı geldiğinde -ki gelecek- sana acı çektireceğim. Acıyı sürekli ve sürekli kılmanın her türlü harika yolunu öğrendim."

"Gençken sadist bir pisliktin," dedim ona. "Görüyorum ki hiç değişmemişsin."

"Bu çok eğlenceli," dedi Xavier. "Ama ne yazık ki biraz iş halletmem gerekiyor."

"Lütfen," diye davet etti Alessandro. "Sıkılmaya başlıyorum."

"Buna izin veremeyiz. Yaşlı adam babanı senin önünde öldürdüğü için sana karşı bir yükümlülük hissediyor. Seni Montreal'de tanıyamadı ama Lazarus gibi hayata döndüğünde anladı. Gitmene izin vermeye meyilli. Bunun adil olduğunu düşünüyor. O babanı öldürdü, sen de ve Cheryl'ı da unutmayalım."

"Onun cömertliği beni aştı." Alessandro'nun sesi hafif ve neşeliydi.

"Öyle olmalısın. Dediğim gibi, anlamıyorum ama patron o. Uzaklaş, onu öldürmeye çalışmayı bırak, planlarını mahvetmeyi bırak, o da Geçmiş geçmişte kaldı. Ancak, bu dinamik ikiliniz can sıkıcı, bu yüzden ikinizi ayırmak için emir aldım."

Xavier bana gülümsedi. "Onun olduğunu düşündüğün her şey yalan. Ailesi beş parasız. Nesillerdir borç içinde boğuluyorlar. On sekizinci yüzyılda borç almaya başladılar ve hiç durmadılar. Şimdi o kadar derin bir çukurdalar ki, asla çıkamayacaklar. Arabaları? Kiralık. Onun Kıyafet mi? İkinci el aldım. Fotoğrafları? Sahnelenmiş. Photoshop'un büyüü."

Alessandro'nun yüzü okunmaz haldeydi.

"Gördüğünüz gibi, bu tür bir büyüyle sadece iki iş yapabilir, koruma ya da suikastçı ve büyükbabası ikisini de yapmasına izin vermez, çünkü başka insanlara hizmet etmek bir Sagredo'ya yakışmaz. Onun buradaki amacının ne olduğunu biliyor musun?

hayat mı? Güzel görünmek, böylece onu en yüksek teklifi verene açık artırmayla satabilecekler. Aptal bir zengin kız onunla evlendiğinde, çeyizini alacaklılarından kurtulmak için kullanacaklar, böylece bir süre daha ayakta kalabilecekler. İşte bu.

Nasıl hayatta kaldıklarını. Instagram'ı müstakbel gelininin reklamını yapan bir pano. O plastik mücevherler içinde bir prens."

Alessandro'nun ifadesi hâlâ boştu. Neredeyse sıkılmış görünüyordu. Bu ona ne kadara mal olmuş olmalıydı? Çok gururluydu.

"Bizim oğlanın kurallara göre oynamamaya karar vermesi dışında. Onu üç kez evlendirmeye çalıştılar ve o her bir nişanı onarılamayacak şekilde sabote etti."

Xavier alaycı bir tavırla başını salladı. "Neden iyi bir çocuk olamadın, Alessandro? Neden zengin bir kızla evlenip onun sırtından sülük gibi geçinemedin de ailen biraz olsun saygınlığı varmış gibi davranabildi? Baban bunu yaptı. En azından bir süreliğine."

Seni lanet olası pislik. "Yaşlanacak kadar yaşamayacaksın," diye söz verdim ona. "Bekle, henüz en iyi kısmı duymadın." Xavier sırtıttı.

"Onun

Büyükbabam onunla uğraşmaktan o kadar yoruldu ki onu aileden kovdu. O bir kont değil. Sagredo bile değil. Atıldı."

Aman Tanrım.

Sanırım fakir prensin seni gerçekten seviyor, zavallı aptal. Ne yazık.

Büyükannem biliyordu. Kıyafetleri hakkında konuştuğunu sanıyordum ama

Victoria biliyordu.

"Sahip olduğu tek şey gördüğünüz şey. Gezegende koşturuyor, suikastçıları öldürüyor ve iki kız kardeşinin geçimini sağlayabilmesi için zavallı annesine para gönderiyor. Kazandığını bile kendine saklamıyor."

Artık pek çok şey anlam kazanmıştı.

Xavier Alessandro'ya döndü. "Onun hakkında senin de bilmen gereken bir şey var. O da kız kardeşi gibi servet avcısı. Tüm ailesi öyle. Para, unvan ve ev olmadan onun için değersizsin. Şu eğlenceli Amerikan deyimini neydi? "Seni sıcak patates gibi bırakır."

Alessandro ona baktı, ifadesi o kadar karanlıktı ki onu zar zor tanıyabildim. "Evine git, Alessandro. Ne olduğunu kabullen.

Büyükbaban seninle evlenmeyi reddetti.

Çünkü hâlâ senin geri dönmeni ve banka hesaplarını açana kadar zengin bir mirasçıyla yatarak hayatını kazanmanı umuyor. Bu senin kaderin."

Alessandro gülümsedi. İliklerime kadar ürperdim.

"Ben üzerime düşeni yaptım." Xavier ayağa kalktı. "Lütfen günün geri kalanının tadını çıkarın."

Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Alessandro bana baktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

Onu açık artırmayla satmaya çalışmışlardı. Bir at gibi. Onun için planladıkları şeyin bu olduğunu biliyor olmalıydı. Hayatının yarısını bir at gibi davranarak geçirmişti.

Olmadığı biri.

Linus yanıma oturdu. "Gösteri başlamak üzere."

Alessandro yavaşça, kasıtlı olarak benden uzaklaştı ve kürsüye baktı.

Meclis Başkanı Luciana Cabera salona girdi.

Altmışlı yaşlarında Hispanik bir kadındı ve bir önceki Meclis Başkanının geçen yıl emekli olmasının ardından bu göreve seçilmişti. Kırk yaşlarında beyaz bir adam altın bir asa taşıyarak kürsüye çıktı. Onu yere vurdu. İçinden bir sihir fişkırdı.

"Bu özel oturum artık açıktır."

Artık umurumda bile değildi. Alessandro yanımda oturuyordu, hala bir heykel gibiydi ve ben onu düzeltmek istiyordum.

Luciana kürsüdeki taht benzeri sandalyesine doğru yürüdü ve oturdu.

"Bayanlar ve baylar, bu kadar kısa sürede bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Söz veriyorum hızlı olacak. Hepinizin bildiği gibi, Castellano Hanesi'nin Başbakanı ve Başkanı Cheryl Castellano bu kuruma başvurdu. Kendisi

Morton Hanesi'nin varisi ve Başbakanı Felix Morton'u öldürmekle suçlanıyor. Kendisi, iş ortaklarının Morton Hanesi Başkanı ve Prime Lander Morton ile komplo kurarak, kendisini Çukur Islah Projesi yönetim kurulundan uzaklaştırmak amacıyla kasıtlı olarak adını lekelediğine inanmakta ve davasını dinleyip karar vermemizi talep etmektedir."

Cheryl'in taşakları varmış. Vay canına.

"Normalde Teksas Meclisi bu konuyu karara bağlamaktan mutluluk duyacaktır."

Salonda hafif bir kahkaha dalgası yükseldi. Teksas Meclisi, Meclis içi çekişmelerle uğraşmaktan nefret ederdi.

Luciana elini kaldırdı. Kahkahalar kesildi.

"Ne yazık ki, bu başvuruyu geçersiz kılan başka bir acil meselemiz var."

Bir tankı çıplak elle durdurabilecekmiş gibi görünen iri yarı bir icra memuru kürsüye çıktı ve Meclis Başkanına mühürlü bir zarf uzattı. Bir kamera zarfın görüntüsünü Luciana'nın arkasındaki devasa dijital ekrana yansıttı. Zarfın üzerinde Ulusal Meclis'in mührü vardı.

Luciana zarfı açtı, içinden eski moda bir parşömen çıkardı ve açtı.

"Castellano Evi'nden Cheryl Amanda Castellano, insanlığa karşı işlenen suçlar ve yasadışı büyü deneyi suçlamasıyla Ulusal Meclis'in gözetimine alınıyorsunuz."

Oda patladı.

"Emir!" diye kükredi Altın Asa.

Cheryl ayağa fırladı. "Hayır!

Hayır."

Zincirler yerden fırladı ve Cheryl'in etrafına dolandı. Sessizliğe gömüldü, çılgılığı kesildi. Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı ve yere yığıldı.

Kürsünün arkasındaki oyuktan iki figür çıktı, her ikisi de yüzlerini gizleyen kukuletalı kızıl cüppeler giyiyordu. Kısa boylu olan elini salladı ve Cheryl yerden on santim yükseldi. Kapıya doğru yürüdüler ve Cheryl sessizce süzülerek onları takip etti.

Linus'a doğru eğildim ve "Kim bunlar?" diye fısıldadım.

"Diğer eyaletlerden gelen gardiyanlar," diye mırıldandı.

Doğru. Ve herkes Linus'un odada oturduğunu görecekti, muhtemelen Cheryl'ı götüren korkunç kapüşonlu figürlerle hiçbir ilgisi yoktu. Müdür olarak kimliği gizli kalacaktı.

"Bu bir rezalet!" Lander sandalyesinin kollarını yumruklayarak uludu. "O benim oğlumu öldürdü! İntikam istiyorum!"

Cüppeli figürler Lander'ın tekerlekli sandalyesinin önünde durakladı. Öndeki figür derin bir kadın sesiyle konuştu.

"Ulusal Meclis oğlunuzun kaybından dolayı üzüntü duymakta ve Morton Hanesi'nin acısını paylaşmaktadır. Suçlu bulunması halinde, sizi idamında bize katılacak. Emin olun, Başbakan Morton, bu davet için uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız."

Lander derin bir nefes aldı, sonra sandalyesine çöktü. Kukuletalı çift, Cheryl'in yedeğinde odadan çıktı.

"Sonu iyi biten her şey iyidir," diye mırıldandı Linus. "Bu akşam yemekte ikinizle de görüşeceğim. Benim evimde."

Gün ışığı otoparkı doldurdu. Sıcaklık kaldırımından dalga dalga yükseliyordu. Siyah bornozu çıkardım ve kolumun altına sıkıştırdım. Bir an sonra turta gibi pişecektim.

Bu gece Linus tam raporu isteyecekti. Büyük ihtimalle Arkan'ı alt etmek için bir plan üzerinde çalışıyordu. Sorun değildi. Arkan'ın ölmesi ve Xavier'in de onunla birlikte ölmesi gerekiyordu. Benim için sorun yoktu.

Önümüzde dev bir karahindiba şeklindeki büyük bir fıskiye havaya sis ve su gönderiyordu.

Alessandro tek kelime etmemişti.

Anahtarları ona uzattım. "Sen sürmek ister misin?"

Bana döndü, yüzü asıktı. "Konuşmamız gerek."

Bunu bekliyordum ama yine de dünyam ikiye bölündü. Durdum.

Yanağında bir kas seğirdi. "Söyledikleri doğrudur. Her kelimesi."

"Biliyorum."

"Olmam gereken adammışım gibi davranarak büyüdüm. Babam öldükten sonra işim bana çok net bir şekilde açıklandı. Hayattaki misyonum, ailemizi hayatta tutmaya yetecek kadar büyük bir banka hesabına sahip doğru türden bir gelini cezbetmekti. Annemin alacaklılarımızla telefonda ağlamasını dinledikten sonra tasarımcı kıyafetleri giyerek partilere gittim. Ben galeri açılışlarına katılıp şampanya içerken kız kardeşlerim üç gün üst üste aynı makarnayı sadece biraz tuzla yediler çünkü elimizdeki tek şey buydu."

Bunun yükü, hissetmiş olması gereken utanç ezici olmalıydı. Ama o sanki kahve içerken sabah haberlerini tartışıyormuş gibi konuşuyordu.

"Ne zaman para kazanmaya çalışsam ailem yüzüme tükürüyordu. Büyükbabam eve getirdiğim parayı üçüncü kez yüzüme fırlattıktan sonra bunu asla kabul etmeyeceklerini anladılar. Ve satılmayı reddettiğimde, beni çıkardılar. Son on yılda altmış milyondan fazla kazandım. İşletme giderleri olarak hesabımda tuttuğum elli bin dolar dışında hepsi borcumuza, anneme ve kız kardeşlerime gitti. Xavier haklı. Onların ışıklarının yanmasının sebebi benim. Alacaklıları sırtlarından atmak ve annemle kız kardeşlerimin aç kalmamasını sağlamak için yeterince kazandım. Kıyafet ve ayakkabı alabiliyorlar. Aç kalmayacaklar. Devam edebilirdim ama en büyük kız kardeşim büyüdü. On dört yaşından beri benim temsilcim olarak hareket ediyordu, ama şimdi kan paramı almayı reddediyor. Bunun için ölebileceğimi bilmenin suçluluğunu yaşamak istemediğini söylüyor."

"Sanırım kız kardeşinden hoşlanacağım."

Sesi çok kopuktu. Tüm duygularını bir irade kafesine kilitlemiş ve orada tutmuştu.

"Size kendimden başka bir şey sunamam. Tek yapabileceğim bir suikastçı ya da koruma olmak. Suikastçı olmaktan bıktım ve korumak istediğim tek kişi sensin. Bunu sana daha önce de söylemeye çalıştım ama seni o kadar çok istiyordum ki neredeyse beni delirtti. Ben plastik mücevherler içinde bir prensim ama yine de bir Prime olarak yetiştirildim. Bir Prime'ın evliliğe ne getirmesi gerektiğini biliyorum."

"Peki bu ne olabilir?"

"İstikrarlı bir ev. Siyasi ve mali bağlantılar. İttifaklar. Zenginlik. Güvenlik. Bende hiçbir şey yok. Sana hiçbir şeyim olmadan geldim. Tam buraya, tam buraya.

Artık sadece bu kadar olacağım. Seni tek başıma bırakamam Catalina, ama gitmemi söylersen giderim. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Bekledi.

Sözleri hafızamdan süzüldü. *Güzelsin, zekisin ve eğer ne kadar tehlikeli olduğunu bilselerdi*

Teklifler.

Sıra bendeydi.

"Alessandro, sen gezegendeki en güçlü antistasi'sin. Çukur'da yaptıkların hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Güçlüsün, yeteneklisin, eğitilisin ve karmaşık planları saniyeler içinde çözen inanılmaz bir beynin var. Eğitimli katillerle dolu bir binaya girdin ve hiç tanımadığın bir çocuğu kurtarmak için oradaki herkesi ortadan kaldırdın. Sonra Victoria Tremaine'i görmeye gittiniz ve onu kafasını kesmekle tehdit ettiniz, o da sizi bıraktı

Çünkü ekicisiniz ve duruşunuz kusursuz. Bu dünyada kim

Dünya bunu yapabilir mi? Hiçbir çıkarınız olmadığı halde akrabalarımaya karşı naziksınız. Muhtemelen ailemden başka

Beni anlıyor ve saçmalıklarımı söyleyebiliyorsun. Ve tüm bunlarla birlikte beni seviyorsun. Çok şey getiriyorsun, Alessandro."

Bana baktı.

"Anlamıyor musun? Tam burada, şu anda, istediğim her şeysin. Para, bağlantılar ya da itibar umurumda değil. Bunların hepsini birlikte kazanabiliriz. Ben sadece seni istiyorum. Umduğumdan çok daha fazlasısın. Eğer benimle eve gelersen, yaşayan en şanslı insan ben olacağım."

Hareket ettiğini görmedim. Bir an çeşmenin yanında duruyordu ve sonra beni öptü, dudakları sıcak ve çaresizdi. Nefesimi kesti.

"Benimle kal," dedim ona. "Her zaman," diye söz verdi.

Sonsöz

Hastane koridoru gölgelerle örtülüydü. Yaşlı, seçkin bir adam hemşire istasyonunun yanında bekliyor, yalnız bir hemşire de endişeyle onun yanında volta atıyordu.

Asansörün zili sessizce çaldı. Kapılar açıldı ve yaşlı bir kadın dışarı çıktı; yanında siyah takım elbise giymiş, saçları düzgün kesilmiş genç bir adam vardı.

İstasyonun yanındaki yaşlı adam kollarını kaldırdı. "Nerelerdeydin?" diye fısıldadı.

"Beni bağışla," diye tısladı yaşlı kadın. "Bu pek de kolay olmadı."

"Acele edin. On beş dakikamız var," dedi hemşire onlara. "Bu bebek Fort Knox gibi korunuyor."

Üçünü bir odaya soktu ve kapıyı kapattı. Takım elbiseli genç adam kapının yanında durdu.

Yaşlı kadın volta atıyordu. "Ya bir fiyaskoysa?"

"O bir fiyasko değil. Hiçbiri öyle olmadı."

Ellerini birbirine bastırdı ve biraz daha yürüdü. Dışarıdan telaşlı adımlar geliyordu.

Kapı açıldı ve aynı hemşire elinde yeni doğmuş bir bebekle, arkasında iki gardiyanla içeri girdi. Takım elbiseli genç adam elini kaldırdı ve iki koruma durdu, gözleri boş bakıyordu.

Yaşlı kadın hemşireye doğru koştu ve bebeği nazikçe kollarından aldı. "Bizi yalnız bırakın."

Hemşire yaşlı adama baktı. O da başıyla onayladı. Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Yaşlı kadın şefkatle battaniyeyi sıyrarak bebeğin yuvarlak yüzünü ve soluk eldivenler içindeki minik yumruklarını ortaya çıkardı.

"Ne güzel bir çocuk. Ne sevimli, ne sevimli bir çocuk." Yaşlı adam sırttı.

Kadın bebeği salladı ve gülümsedi. "Bak Trevor, şimdiye kadar gördüğün en güzel çocuk değil mi?"

Takım elbiseli genç adam ilk kez konuştu. "Evet, hanımefendi. Öyle."

Teşekkür

Harika editörümüz Erika Tsang'a bir karmaşayı kitap haline getirdiği ve bize "inandığı" için teşekkür **ederiz**. Ayrıca herkese teşekkür etmek isteriz Avon'da işkence ettiğimiz insanlar: Nicole Fischer, Christine Langone, Brittani DiMare ve Pamela Jaffee. Zarar görmeden kaçacağını sanmıştın, Pam. Ha-ha.

Menajerimiz Nancy Yost'a ve Nancy Yost Edebiyat Ajansı'ndaki inanılmaz ve uzun süredir acı çeken ekibe inanılmaz derecede minnettarız: Sarah Younger, Natanya Wheeler ve Cheryl Pientka. Yaşasın, her şeye rağmen bir kitabı daha bitirdik.

Bize yardımcı olan Stephanie Mowery'ye özel olarak teşekkür ederiz. ve tavsiyeleri ve dostlukları için Jessie Mihalik, Jill Smith ve RJ Blain'e teşekkür ederim. Bitmemiş el yazmasının parçalarını eleştirmek için kendi romanını bir kenara bırakan ve bu konuda bitmek bilmeyen sızlanmalarımıza katlanan zavallı Jeaniene Frost'a çok teşekkür ederim.

Ayrıca bize uzmanlıklarını sunma nezaketini gösteren herkese teşekkür ederiz. El yazmasındaki tüm hatalar bize aittir. Chiara Prato, Harriet Chow, Jing Ting, Sherene Neo ve Nina Z. Javan, Esq'e teşekkür ederiz.

Son olarak, taslağın çalışma versiyonunu okuyan ve bir şekilde hayatta kalan tüm beta okuyucularımıza teşekkür etmek isteriz: Hasna Saadani, Kate Small, Jeanine Rachau, Julie Heckert, Scott Drummond, Tori Benson, Robyn Huffman, Kristi DeCourcy ve Debra J. Murray. Eğer birini unuttuysak, çok özür dileriz.

Yazar Hakkında

ILONA ANDREWS, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğma büyüme bir Rus, Gordon ise eski bir ABD Ordusu'nda iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu değildi. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hala kızgın.) Dört *New York kitabının* ortak yazarlığını yaptılar. *Times* ve *USA Today* çoksatan serileri - Kate Daniels'ın şehir fantezisi, Edge'in rustik fantezisi, Hidden Legacy'nin paranormal romantizmi ve Innkeeper Chronicles. İki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ilona Andrews tarafindan

Gizli Miras serisi

[BENİM İÇİN](#)

[YAN BEYAZ](#)

[SICAK ORMAN](#)

[ATEŞİ](#)

[ELMAS ATEŞ](#) (novella)

[SAFİR ALEVLER](#)

[ZÜMRÜT ALEVLER](#)

Kate Daniels serisi

SIHIR ISIRIR

SIHIR YAKAR

SIHIR VURUR

SIHIR KANAR

SIHIR ÖLDÜRÜR

SIHIR YÜKSELİR

SIHIR BOZULUR

SIHİRLİ HEDİYELER (novella)

SIHIRLI

DEĞİŞİMLER

SIHIRLI

BAĞLAR

SIHİRLİ ÜÇGENLER

The Edge serisi

KENARDA

BAYOU MOON

KADERİN

KENARI

ÇELİĞİN

KENARI

*AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'S [From the Heart](#) bültenine katılın!

SIGN UP NOW

*Next month, don't miss these exciting
new love stories only from
Avon Books*

*Ben uty B "aet'i baştan çıkarın I orroine Heath tarafından
Her ne kadar Stnnivick mükemmel bir delikanlı olsa da
nobility until a sudden betrayal. Though she's "t
Her şey; Althea korkutucu bir plc kazandı. Eğer
"Suce", "shP CPE Dbtoin poowr ot'er'e lezm -to ,se "Suce, ,shP CPE
Dbtoin poowr ot'er Society on her terms. And she has*

*mükemmel öğretmeni aklınızda tutun, -n mm hortum duygusu
onur ve Park gc'c'ñ luoks onun nickniime yalan, Canavar.
Her Night with the Duke by Diana Quincy*

*Leydi Doliiah Chambers'ın bir taşra
hanında, karşı konulmaz bir şekilde haridsume bir
beyefendiye aşık olur. Seela ve Hariger birbirlerinin
kollarında sadece bir gece geçirirler. Ama
x ağları'ex I d Jr .ee!z mcelves th th what of hrs fire
Sic, Huntington Dükü Na hois ile
same gentleman from the inn! sevdiği
tanışığında ya da
üvey kızıyla evleniyor.*

/"fy Stud "f E "c1 Vivicruic Lorret tarafından

*Jaxie l°ickeringtnn asla bir genelevde sütyen giymeyi
düşünmedi. SN- ordy, UCD bOOJ'u resca'fW istiyordu.
Yine de siinpI'e çalışması uf:s'couridrelfi gpes awy-,.she
fads herself.fuming In the menu c1 n dark, enigmatic elm
on ger whir turns tu much metre than the average rake nut
for a night of pleasure Hn's positively w-ild ve s uzun
lcist mavi blucided rible!*

Visit us at authors, exclusive offers,
and more at hc.com.

REL 09/21

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

EMERALD BLAZE. Telif hakkı © 2020 Ilona Gordon ve Andrew Gordon'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı EYLÜL 2020 ISBN: 978-0-06-287837-3 Basılı

Baskı ISBN: 978-0-06-287836-6

Kapak fotoğrafı ve illüstrasyon Gene Mollica Studio, LLC tarafından yapılmıştır

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır. HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>